

ИЗТЕРЗАНИЯТ МИ ПОХОД
КЪМ ВЪТРЕШНИЯ КРЪГ
НА ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ

ДЖЕЙ ДОБИНС

БЕСТСЕЛЪР НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

**ДЖЕЙ ДОБИНС, НИЛС
ДЖОНСЪН-ШЕЛТЪН
NO ANGELS
ИЗТЕРЗАНИЯТ МИ ПОХОД
КЪМ ВЪТРЕШНИЯ КРЪГ НА
ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС**

Превод: Емануил Томов

chitanka.info

Джей Антъни Добинс, по прякор Пилето, работи като агент под прикритие в Бюрото по тютюн, алкохол и огнестрелни оръжия и придобива печална известност след като между 2001 и 2003 г. успява да се внедри в Hells Angels. На Пилето е предложено пълноправно членство в най-големия и опасен мотористки клуб в света, след като изфабрикува доказателства за убийството на член от „Монголите“ — рокерски клуб, с който Hells Angels са в дългогодишна война.

Джей Добинс е единственият служител на реда, който е успял да се внедри в редиците на Hells Angels и да достигне до позицията на пълноправен член.

Безпрецедентна и неоставима... Дори като бивш агент от Специалните части на американската армия и командир на SWAT отряд, аз изпадам в страхопочитания от подвизите му.

Д-р Ричард Кармона, седемнадесети главен лекар на
САЩ

Диво препускане към тъмната страна. Джей Добинс преминава през коравия подземен свят на организираната престъпност, какъвто няма да го видите в телевизионните предавания за ченгета или във вестника. Той разкрива истинското, брутално лице на мотоциклетистите извън закона — но също и изтерзаните души на полицаите, които смеят да се внедрят сред тях.

Джулиън Шер, съавтор на „Ангели на смъртта:
Поглед към престъпната империя на мотоциклетните
банди“

Вътрешен поглед към едно от най-затворените, но в същото време едно от най-ясно отличимите тайни общества в света.

Hells Angels е организация, в която е изключително трудно да бъдеш приет. Не можеш да влезеш в нея — трябва да те поканят. И дори да те помолят, пак трябва да преминеш през етапите на „чиракуване“. Колкото и да си корав, колкото и да си смел, колкото и да си лош, винаги има по-корав, по-смел и по-лош от теб. Периодът на „обучение“ е с неопределено време.

Има строг кодекс на честта. Спазвай го. Или умри.

Спечели си уважението на другите. Или умри.

Защити клуба и братята си. Или умри.

Високи скорости, красиви жени, алкохол, оръжие, наркотици, високи скорости, красиви жени... Убийства.

Никой преди Джей Добинс не е успявал да стигне толкова високо в йерархията на Hells Angels. Но всяко нещо си има цена.

No Angel е романизираната история на един човек, който може дотолкова да бъде погълнат от мисията си, че да се отрече от семейство и приятели. Да се откаже от децата си.

Воден единствено от сляпа ярост и желание да изпълни мисията
си.

Победа над Тъмната страна.

Но няма как да я победиш, без да преминеш към нея!

Заслужава ли си?

Ставайки един от тях, още ли ще искаш да завършиш мисията
си?

Заслужава ли си?

На мама, татко, Гуен, Дейт и Джак — вие сте моите герои.

И за Джейми, без когото тази книга нямаше да е възможна.

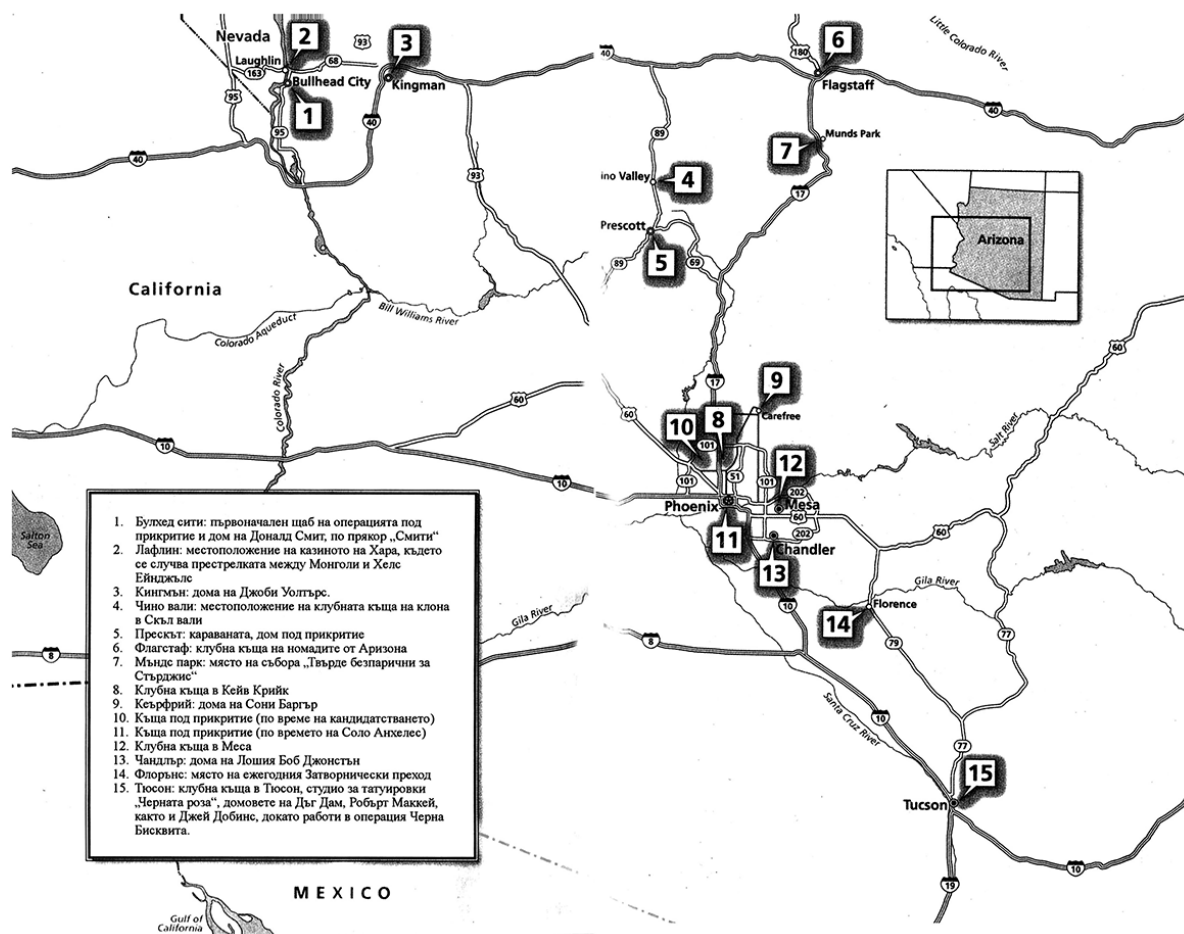
Ако трябва да избирам между праведност и мир, избирам праведността.

Теодор Рузвелт,
26-и президент на
САЩ

Ако не грешиш, значи нищо не правиш.

*Убеден съм, че постигналите нещо са
правили и грешки.*

Джон Удън,
треньор на
баскетболния отбор на
Лосанджелиския
университет, 1948–1975 г.

МОТОЦИКЛЕТИСТИ, ПОЛИЦАИ И МОТОЦИКЛЕТНИ КЛУБОВЕ, УЧАСТВАЩИ В ОПЕРАЦИИТЕ „РИВЪРСАЙД“ И „ЧЕРНА БИСКВИТА“

ЕКИП НА ЧЕРНА БИСКВИТА И СЪТРУДНИЦИТЕ МУ

Мъжете и жените по-долу са главните участници в текста. В частта с благодарностите в края на книгата се намира по-пълнен списък на полицейски служители, свързани с Черна Бисквита.

БАТО

Крис Бейлес, специален агент, по прякор „Крисър“

Карлос Канино, специален агент, по прякор „Лос“

Винс Кефалу, специален агент, по прякор „Вини“

Джон Циконе, специален агент

Грег Кауън, специален агент, по прякор „Шугърбеър“

Джей Добинс, специален агент, по прякор „Пилето“

Алан Футвой, специален агент, по прякор „Фути“

Стив Гъндерсън, специален агент, по прякор „Гъндо“

Даниъл Макионис, надзорник, по прякор „Мак Едно“

Джена Магуайър, специален агент, по прякор „Джей Джей“

Том Манган, специален агент, по прякор „Чаената торбичка“

Джо Слатала, специален агент, по прякор „Слатс“

Джеси Съмърс, специален агент, по прякор „Летен бриз“

ДРУГИ ПОЛИЦАИ

Гейлънд Хамък, сержант, полицейско управление на Лас Вегас

Уилям Лонг, детектив, полицейско управление на Финикс, по прякор „Тими“

Шон Ууд, сержант, Аризонски отдел по публична безопасност, по прякор „Уди“

ИНФОРМАТОРИ ЗА БАТО

Татенцето (истинското име се пази в тайна)

Майкъл Креймър, член на Хелс Ейнджълс в Меса, Аризона, и Сан Фернандо вали, Калифорния, по прякор „Майк от Меса“

Рудолф Креймър, член на Соло Анхелес, по прякор „Руди“ (няма роднинска връзка с Майкъл Креймър)

ЧЛЕНОВЕ НА ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС ПО ИМЕ НА КЛОНА СИ

НОМАДИ ОТ АРИЗОНА, ФЛАГСТАФ, АРИЗОНА

Денис Денбестен, член, по прякор „Главен готвач Бой-Ар-Ди“

Доналд Смит, член, по прякор „Смити“

КЕЙВ КРИЙК, АРИЗОНА

Ралф Баргър, член, по прякор „Сони“, „Вожда“

Даниел Данца, член, по прякор „Мръсния Дан“

Даниъл Зайбърт, президент, по прякор „Хувър“

МЕСА, АРИЗОНА, ПО ПРЯКОР „МАФИЯТА ОТ МЕСА“

Кевин Огъстиняк, член

Гари Дънам, секретар, по прякор „Призрака“

Пол Айшийд, член

Робърт Джонстън, президент, по прякор „Лошия Боб“, „Боб от Меса“

Майк Креймър, член, по прякор „Майк от Меса“ (прехвърлен в клона в Сан Фернандо вали, Калифорния, по време на разследването)

Калвин Шейфър, член, по прякор „Кал Казиното“

ФИНИКС, АРИЗОНА, ПО ПРЯКОР „ЛУДИТЕ ГЛАВИ“

Робърт Мора, член, по прякор „Чико“

САН ДИЕГО, КАЛИФОРНИЯ

Пийт Юнис, член, по прякор „Пийт от Дего“, „Рамона Пийт“

СКЪЛ ВАЛИ, АРИЗОНА, „ГРОБИЩНАТА БАНДА“

Руди Джейм, член

Робърт Рейнстра, вицепрезидент, по прякор „Боби“

Джоузеф Ричардсън, член, по прякор „Джоуи“, „Яйцеглавия“
Тиъдор Тот, президент, по прякор „Теди“
Джордж Уолтърс, оръжейник, по прякор „Джоби“

ТЮСОН, АРИЗОНА

Дъглас Дам, член, по прякор „Дъг“
Крейг Кели, президент, по прякор „Зъба“
Робър Макке, член, по прякор „Мак“
Хенри Уоткинс, кандидат, по прякор „Ханк“

ДАМИ НА ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС

Доли Денбестен (съпруга на Денис Денбестен)
Стейси Леърд (приятелка на Боби Рейнстра)
Лидия Смит (съпруга на Доналд Смит)

ДРУГИ ЗНАЧИМИ ЗАПОДОЗРЕНИ

Алберто (фамилия — неизвестна), вицепрезидент на мексиканските Соло Анхелес, Тихуана, Мексико

Робърт Ейбрахъм, търговец на оръжия, Булхед сити, Аризона
Тим Холт, механик, Мохаве, Аризона

Дейв „Учителя“ Родарте, президент на американските Соло Анхелес, Лос Анджелис, Калифорния

Скот Варвил, санитар в училище, механик, Кингсмън, Аризона

АРИЗОНСКИ МОТОЦИКЛЕТНИ КЛУБОВЕ И МЕСТОПОЛОЖЕНИЯ НА КЛОНОВЕ (ПО АЗБУЧЕН РЕД
СЛЕД ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС И СОЛО АНХЕЛЕС)

ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС

други прякори: „Голямата червена машина“, „Червено-белите“, „81“
Номадите от Аризона (Флагстаф), Кейв Крийк, Меса, Финикс, Скъл вали, Тюсон

СОЛО АНХЕЛЕС

по прякор „Оранжевите“
Номадите от Аризона (Булхед сити, Финикс, Прескот)

АМЕРИКАНЦИТЕ

Пейдж

ЕЗДАЧИТЕ НА ПУСТИННИЯ ПЪТ

Булхед сити, Лейк Хавасу сити

СЛЕДОВНИЦИТЕ НА ДЯВОЛА

Тюсон

МРЪСНАТА ДУЗИНА (несъществуващи)

Финикс

ХУНИТЕ

Тюсон

ЛАЙМИС

Местоположението на клона е неизвестно

САМОТНИЦИТЕ

Глоуб

МОНГОЛИТЕ

Финикс

ЧЕРВЕНИТЕ ДЯВОЛИ

Тюсон, Финикс

СПАРТАНЦИТЕ

Финикс, ветерани от Виетнам от целия щат

ГОЛЕМИ МОТОЦИКЛЕТНИ КЛУБОВЕ, ТРАДИЦИОННО ВРАЖДУВАЩИ С ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС

БАНДИТОС

Тексас, Западни щати, зад граница; по прякор „Червено-златните“, „Бандитите“

МОНГОЛИТЕ

Калифорния, Западните щати; по прякор „Черните“, „Черно-белите“

РАЗБОЙНИЦИТЕ

Средният Запад и Южните щати; „Оу Елс“

ЕЗИЧНИЦИТЕ

Източните щати

РОК-МАШИНАТА

Канада (погълнати от Бандитосите)

ВАГОС

Калифорния; известни също като „Зелените“

БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Световите на полицаите под прикритие и рокерите престъпници са разнообразни и необичайни, всеки от тях си има собствен език. Ако в някакъв момент жаргонът в следващите страници ви е неясен, моля направете справка в раздел „Речник“ в края на книгата.

ЧАСТ 1

КРАЯТ

ПТИЧИ ПЕСНИ

25-26 юни 2003 г.

Тими се бе облегнал небрежно на един от задните калници на моя Мъркюри Кугър, с мобилен телефон на ухо и усмивка на уста. Кретенът, както обикновено, беше спокоен. Дванайсет месеца вече бяхме партньори, в напечени ситуации и извън тях, заедно, поотделно, а той никога не даваше вид да се тревожи. Хладнокръвен като петел в кокошарник — пълната ми противоположност.

Аз крачех пред него и репетирах какво ще кажа на братята ни от Хелс Ейнджълс. Тръснах кутията Нюпорт, от нея се подаде последната цигара.

— Да го еба. — Запалих, смачках кутията, пуснах я. Десет сутринта и вече бях изпразнил първата кутия от стека, купен тази сутрин.

Тими приказваше по телефона:

— И аз те обичам, тортичке. Ще съм си вкъщи скоро. — Пета минута бърбеше подобни приказки.

Улових погледа му и казах:

— Айде бе, жребец. Кви са тия работи?

Тими вдигна пръст и продължи:

— Добре. Трябва да бягам. Обичам ви всичките. Окей. Ще се видим довечера. — Затвори капачето на телефона си. — Къде е драмата бе, Пиле? Работата е опечена.

— А, нищо. Никаква драма. — Посочих към мъжа, проснат по лице в краката ни. — Само че, ако не се вържат, ще свършим като тоя гъз.

Там, в плитката канавка наред пустинята, лежеше сивокос белокож мъж, главата му разцепена чак до сивото вещество. Купчинка мозък се бе процедила на земята, където Тими беше оставил деветмилиметровия на Джоби. Капчици кръв, пръснали по пясъка и пръстта, образуваха малки тъмни съзвездия. Сините дънки на мъртвия бяха осеяни с лилавеникави петна с размерите на 25-центови монети. Китките и глезените му бяха омотани с тиксо, ръцете му — отпуснати.

Вече надвишаваше 100 градуса^[1] и обещанието на кървавите струпеи и оголеното месо беше започнало да привлича мухи.

Носеше черно кожено яке, чийто горен рокър гласеше МОНГОЛИТЕ.

— Дали е мъртъв? — попитах.

— Така изглежда. По-мъртъв от диското. Да еба, виж му мозъка, ей там в пръстта. — Тими се наведе да го огледа по-отблизо. — Да, бих казал, че е бая мъртъв. — Той блъвна слюнка с апломб в храсталака зад гроба.

— Пич, айде без ебаване. Ако ще се връщаме и ще показваме на момчетата, че сме убили Монгол, по-добре да сме сигурни, че няма да стане на крака.

Тими се усмихна.

— Спокойно, Пиле, работата е опечена. Както пее Лайнъл Ричи, ведри сме като неделя сутрин. — И после запя. Зле.

*Защо, чудя се,
някой ще ме оковава?
Платил съм си цената за успеха.
Всички искат аз да съм
каквото искат те да съм.
Преструвките не ми понасят!
У-у
Затова съм ведър. Мда.
Ведър като неделя сутрин.*

Усмихнах се и му казах:

— Прав си, прав си. А и да не си, не виждам кво значение има. Твърде далече стигнахме.

Той помисли миг върху това.

— Така си е.

Хвърлихме няколко лопати пръст върху трупа и направихме няколко снимки. Свалихме му монголското яке и го натъпкахме в кутия на ФедЕкс.

Качихме се в колата и се запътихме към вкъщи, към Финикс.

* * *

Караше Тими. Аз завъртях няколко телефона.
Запалих цигара, докато чаках някой да вдигне в клуба.
Вдишай. Задръж. От другата страна изтрополи слушалка.
Обади се глас:

— Скъл Вали.

— Боби, Пилето е.

— Пиле. Какво, бе, да еба майка му?

— Теди там ли е?

— Сега го няма. — Гласът на Боби Рейнстра беше безрадостен и
кух.

— Пътуваме обратно.

— Кои ние?

Вдишай. Задръж.

— Аз и Тими.

— Без Татенце?

— Без Татенце. Остана в Мексико.

— Значи си е отишъл. — Чух го как запали цигара — беше ги
почнал едва след запознанството си с мен.

— Да, пич.

— Еха. — Боби дръпна. Задържа.

Казах:

— По-добре да говорим после за това, не мислиш ли?

Той излезе от унеса.

— Да. Да, естествено. Кога се връщате?

— Скоро. Ще звънна като сме обратно в долината.

— Окей. Прибирайте се по живо по здраво.

— Ще. Нямай грижи. Ще се видим утре.

— Окей. До после.

— До после.

Затворих мобилния и се обърнах към Тими.

— Захапа. Смъртта на Татенцето би трябвало да е в наша полза.

Тими кимна едва забележимо. Сигурно си мислеше за жената и децата. Преди всичко друго, Тими беше свестен. Плъзнах поглед покрай него. Асфалтът и кафявите калифорнийски борове, обагрените

в късноследобедни цветове електропреносни стълбове на Финикс, Аризона се движеха зад него като бягащ филмов декор.

На следващата сутрин Джей Джей, Тими и аз ядохме в Пица хът. Все още не се бяхме видели с Боби или някого от другите. Искяхме напрежението да ги държи.

Иззвъня телефонът на Джей Джей. Тя видя кой се обажда, после погледна към мен. Свих рамене, натъпках парчето с пеперони в устата си и кимнах. Тя вдигна.

— Ало? — Ухили се. — Здравсти, Боби. Не, не съм го чувала. А ти? Тъй ли? Кога? Какво каза? Какво е казал?! Боби, да го еба, какво ми казваш? Татенцето е... мъртъв?! — Тя понижи глас и почти изкашля думите, заеквайки уплашено. — Боби, плашиш ме! Нямам представа какво става, по дяволите. Знам само, че тая сутрин вкъщи пристигна пратка от ФедЕкс. От Ногалес, Мексико. — Дръпна телефона от ухото си и вкара в устата си парче зелена чушка, отпи малко студен чай. — Няма начин, Боби! Никакви кутии не отварям. Забрави. Не и преди да се е върнал Пилето.

Страхът на Джей Джей беше убедителен и ефективен. Планът като че ли работеше.

Облегнах се назад в тапицираното сепаре. Не бяхме обикновени на вид ченгета — не бяхме обикновени на вид дори за ченгета под прикритие. Представявахме странна гледка. Аз и Тими имахме плешиви темета и много мускули и татуировки. Джей Джей беше сладурана, цицореста, съсредоточена. Очите ми — сини, вечно пламтящи, тези на Тими кафяви и мъдри, на Джей Джей — зелени и нетърпеливи. Всеки от дългите ми костеливи пръсти беше брониран със сребърни пръстени, изобразяващи работи като черепи, нокти, мълнии. Аз и Джей Джей носехме потници, а Тими — черна тениска без ръкави, на която над сърцето пишеше „Скъл вали — гробищна шайка“. Имах зелени камуфлажни къси панталони и джапанки, а те двамата — дънки и ботуши за каране. Открито носехме поне по едно огнестрелно оръжие. В Аризона е разрешено, тъй че що не.

Джей Джей продължи:

— Няма начин, Боби. Няма да се прибирам с тая кутия. Чакам Пилето да си дойде. Добре. Добре. Чао.

Ухилих се и казах:

— Ей сега. Всеки момент!

— Супер! Не мога да чакам!

Засмяхме се и довършихме обяда. Вече месеци търчахме по работа до изнемога и бяхме на финалната права. С късмет, Тими и аз щяхме да станем пълноправни Хелс ейнджълс, а Джей Джей — истинска ХЕ-дама.

С късмет.

[1] Става въпрос за фarenхайтовата скала, около 38 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2

НАЧАЛОТО

ХРИПТЯЩАТА РАНА В ГЪРДИТЕ МИ

19 ноември 1987 г.

Не съм издънка на полицейски род. Не са ме отгледали в някое гето, не ме е бил баща алкохолик. Отраснах в бяла Америка, в средната класа, с колело, бейзболна ръкавица и семейни излети. Играех футбол, играех го добре. Започнах колежа като уайд рисийвър за Аризона Уайлдкетс. Тази първа година, 1982, ходех на двуразови тренировки в 100-градусова адска дупка в Дъглас, Аризона. Теренът беше наред с пустинята. Трева, тъчлинии, един-два фута пустинна почва и после кактуси.

Повечето уайдове искат да надбягат защита, да грабнат паса над главата си, да спечелят мача и да изчукат кралицата на бала. Нямах нищо против частта с кралицата, но не бях този тип рисийвър. Треньорите го знаеха и затова ме бяха сложили пета резерва. Нещо трябваше да се промени.

Пускаха ме в игра, ако имаше нужда от кос диагонален пас през централната линия или когато имаха нужда някой да тича през лайнбекъра. Смазваха ме даун след даун. Веднъж трябваше да тичам по фланга, но пасът беше твърде дълъг и излезе от терена. Аз изтърчах извън него, в пустинята и се хвърлих право в храсталак от кактуси кола, най-противните кактуси. До края на тренировката треньорите ми вадеха бодли от физиономията и ръцете, а другите играчи ми се смяха — кой е луд да гони излязъл пас, че и сред кола?

Проверих списъка с играчите на следващия ден и видях, че съм пръв. Не отстъпих първото място на никого до края на образованието си, независимо какъв бързак е. Когато завърших, бях в идеалния отбор на първенството. Стигнах до НФЛ Скаутинг Къмбайн и в мига, когато излязох на терена, видях, че нямам почти никакви шансове. Един от скаутите го каза най-добре. „Мога да науча тия момчета да хващат като теб, но теб не мога да науча да тичаш като тях.“ До тия мъжаги имах вид на налята в цимент меласа. Типове като Ванс Джонсън, Ал Туун, Андре Рийд, Еди Браун и Джери Райс. Може да сте чували за някои от тях.

Знаех, че можех да закърпя някаква кариера за две-три години, но всяка година щеше да ми се налага да се доказвам наново, и дори тогава щях да съм сред резервите. Твърде много бях свикнал с крещящи тълпи, твърде много се бях пристрастил към адреналина, за да оставя всичко това.

В крайна сметка се насочих към полицейската работа. Млад бях и се вързах на холивудската представа за ченгетата. Замислих се за ФБР и за Тайните служби, но свърших в Бюрото по алкохола, тютюнопушенето и огнестрелните оръжия — БАТО. Там предстоеше да се превърна от атлет-звезда в закоравяло ченге под прикритие.

Случи се на една от първите ми тренировъчни мисии, горе-долу така:

Извадили бяхме заповед за ареста на един тип, Брент Провестгаард, който тъкмо бе излязъл от затвора. Имахме информация, че притежава употребяван пистолет „Роси“, калибър 38. Щяхме да го спипаме по основното нарушение, за което арестувахме — престъпник в притежание на огнестрелно оръжие.

Назначиха ме извън периметъра, заедно с офицера, отговорен за обучението ми — Лий Мелър. Возехме се в лайняно Монте Карло, модел 1983-а. Интервюирахме майката на Провестгаард в къщата ѝ на юг от тюсонското летище, на кръстовището на Крийгър Роуд и магистралата Олд Ногалес. Тя каза, че не е у дома, но ще се върне по някое време. Тръгнахме си и зачакахме.

Г-жа Провестгаард бе пропуснала обаче да ни каже, че синът ѝ се заклел никога повече да не се връща в затвора и в този момент кръстосваше пущинаците на Тюсон и стреляше с пистолета си.

Прибра се на мотоциклета си. Стълпихме се и той забегна пеша. Аз се втурнах след него, подминах всички без да обръщам внимание на заповедите да стоя на разстояние. Атлетичните ми способности може да не са били нищо особено като за НФЛ, но като за полицаи бяха чувовни. Преследвахме се неуморно, но той познаваше мястото по-добре и се загубих. Събрахме се отново с останалите и те ме наподиграха едно хубаво как уж съм бил футболна звезда в колежа, а не съм можел да надбягам сто и петдесет-паундов^[1] наркоман. Нищо чудно, че вече съм бил ченге, а не спортист.

Докато се връщахме по позициите си, един съсед викна, че е видял Провестгаард. Пак рипнахме.

Основна грешка на новак — независимо колко си задъхан от преследване на заподозрян, никога, ама никога не си сваляй бронираната жилетка наред екшъна.

Точно това бях сторил.

Екипът се раздели. Аз вървях зад многообичания ни шеф Лари Томасън през буренаците между пътя и някакъв строеж. Навсякъде високи треви и ниски дървета. Промъкнахме се зад скрития Провестгаард. Долових с крайчеца на окото си движение, но преди да мога да реагирам той се беше показал, насочил пистолет към мен.

— Хвърли го, гад!

Знаех, че не е добра идея. Моят Смит и Уесън, калибър 357, беше в готовност — на четиридесет и пет градуса спрямо земята. Онзи дръпна чукчето на оръжието си и викна:

— Гад ченгеджийска, ще те гръмна на място! Хвърли шибания патлак!

Върнах револвера си в кобура и вдигнах ръце. Томасън вдигна чукчето на своя. Провестгаард му беше на мушката, но оръжието му беше огромно, с двуинчова цев, а и онзи се намираше на трийсет фута от него. Томасън знаеше, че стреля ли, като нищо може да уцели мен. Зачака. Вярно решение, но пък такова, което промени мисленето му завинаги: той беше отдаден водач, заел се със задачата да покаже на младока как се работи; Томасън така и не си прости, че не опита да стреля. Винаги съм му повтарял, че сам си бях виновен, но той така и не го прие.

Останалите, претърсващи съседния парцел, се отзоваха на мига. Когато Провестгаард видя празното Монте Карло, очите му светнаха. Щеше да се махне от тук.

Провестгаард държеше пистолета далеч пред тялото си. Възнамерявах, когато се приближи, да дръпна ръката му и да я ползвам за баланс при обезоръжаването му. Планът ми се разпадна, когато той върна оръжието отстрани до тялото си. Преди да се усетя, бях пред него, ръката му обвиваше врата ми, а студената цев опираше в слепоочието ми.

Това никак не ми хареса. Внезапно в съзнанието ми се наби ароматът на пустинните храсталаци — като окосен заден двор. Така си представям аромата на Рая. Надявах се обаче да не ми се наложи да потвърждавам от първа ръка точността на фантазиите си.

Приплъзнахме се към колата. Провестгаард ме избута на шофьорската седалка и се намърда отзад без да отклонява пистолета от главата ми. Останалите агенти ни обградиха с извадени оръжия и нервно дъвчещи челюсти.

Провестгаард каза:

— Затвори вратата и карай, гадино!

Не го сторих. Колата беше угасена, а ключовете — на мястото си до волана. Той натика цевта в ямката на врата ми. Зачудих се, дали да не тръгна, да си сложа колана и да се натреса в някой телефонен стълб? Или да се оставя да ме гръмне и така да позволя на партньорите ми да го очистят? Или да се надявам, че някой от тях го е взел на прицел, ама точно в този момент? Или да залегна и да се надявам да не попадна в траекторията на някои от бурята от куршуми, която несъмнено щеше да връхлети колата всеки момент? Или, или, или... да изтърва ключовете? Да, точно така. Ако аз ще мра, ще мре и той. Издърпах ключовете и ги пуснах на пода.

— Изтървах ключовете... — казах.

— Гад мръсна...

Наведох се напред, той също. Мелър, най-близо до мястото на пасажера, набута револвера си през прозореца и го изпразни. Други стреляха също. Пръстът на Провестгаард, в отговор на шока от оловото, изцеждащо дробовете и сърцето на престъпника от кръв и въздух, натисна спусъка. Куршумът влезе между лопатките, за малко пропусна гръбнака ми, проби върха на левия ми бял дроб и излезе изпод ключицата.

За Провестгаард — предсмъртно даване.

За мен — дупка в гърдите.

Наричат я хриптяща рана, защото като вдишаш, през раната се всмуква въздух, право в празнината на колабиращите дробове. Кръв шурна от раната като вода от градинска пръскачка. Измъкнаха ни от колата. Сложиха белезници на Провестгаард (как да не се израдваш на полицейските правила в подобни моменти) и го положиха с лице нагоре в пръстта. Наблъскаха ме на задната седалка, в локвички от кръвта на Провестгаард, горчиви телесни течности и сълзи, а Томасън скочи отпред и отпрашихме. Свестяхах се и припадах постоянно, докато Томасън се превъплъщаваше в Дейл Ърнхард Младши и вилнееше по пътищата на притъмняващия Тюсон.

Ударих му една молитва и се извиних мислено на родителите си, че не съм станал достатъчно добро ченге, за да се гордеят с мен. После си поспях.

Свестих се отново в болницата. Караха ме на количка, таванът се носеше над мен — бяло, синьо, бяло, синьо, а тихото, но нервно топуркане на краката на сестрите и санитарите пълнеше ушите ми. Над мен — две черни ноздри, над тях кафяв перчем, около него — сърп бяла хартия, като луна. Шапка. Сестрата. Вперила бе поглед към хоризонта.

— Ще съм... ще... ще умра ли?

Тя погледна надолу. Хубавелка. Лявата ѝ ръка натисна гърдите ми.

— Лошо сте ранен. Не знаем още.

Пак припаднах.

Събудих се с непоносима болка в гърдите. Някакъв хлапак, стажант, тъкмо вкарваше прозрачна тръбичка в дупка, която беше прорязал в гръдния ми кош, за да не се удавя в собствената си кръв. През тръбичка също така щяха да преминат съсиреците преди да ме пратят в операционната. Никога преди не бях чувствал така болка и физическо неудобство. Да ти набутат тръба с диаметър един инч в отворена рана в гърдите е като... ами като това си е. Нямах упойка — нямало време, разбрах след това. Умирал съм. Пак загледах тръбичката, прикрепена към помпа. Варени домати — с други думи кръвта и джигера ми — пулсираха през нея. Когато приключи с процедурата, стажантът ме закара до една видеостена. Гордо обясни как са шунтирали феморалната ми артерия, за да могат да прекарат през торса ми специална камера. С нея гледали за сърдечни и сърдечносъдови щети от парчетата куршум. А аз си мислех, басы якото.

Пак припаднах.

Събудих се гол и премръзнал. Една сестра беше надвиснала над мен и оглеждаше нещо под кръста ми, държеше тънка тръбичка и се кискаше. Питам я какво е толкова смешно? Знаех, че се смее на един сбръчкан чеп, от който би се срамувал и шестокласник. Събрах цялата си сила и казах:

— Хей, малко уважение все пак за човек, прескочил с малко трапа, и как се казваш всъщност? — Тя се поизправи и натика

катетъра. Покри ме и сложи длан на челото ми. Пак припаднах.

Събудих се. В легло. В реанимационната стая. Обичайните машинки бибипкаха. Имаше торбички със системи, свежи цветя и балони от фолио. И огромно мече. Краката ми бяха вдигнати. Тръбичката в гърдите ми стърчеше от чисто бяла, спретната превръзка. Нещо избибипка, по-различно отколкото бибипкаха другите неща. Последва звук като от малък електромотор. След по-малко от десет секунди витаех, надрусан до козирката. Пак припаднах.

Будех се, припадах, будех се. Сестрите ми сменяха подлогата, обтриваха ме с гъба. Повъзстанових силите си, ставах, обикалях насам-натам, повлякъл арматурата — системата с морфина, тръбичката, отделена от помпата, докато се разхождам. След няколко дни можех да стигна до края на коридора и да се върна, веднъж. След седмица вървах из цялото отделение. Тази немощ бе нещо ново, много депресиращо. Смиряваща мисъл е да осъзнаеш, че всеки в крайна сметка е просто едно тяло. Съзнанието получава много внимание, но живее, за добро или зло, в много крехък дом. Ако вземе, та се срине... кой знае?

Затова вярвам в Бог.

Молах се. Винаги съм бил не много идеален християнин. Молах се за семейството си и за себе си. Молах се да мога да се върна на работа.

В течение на възстановяването вече прекарвах времето поравно буден и спящ. Сприятелих се с д-р Ричард Кармона, който ме бе оперирал. Той не завършил училище, записал се в армията, присъединил се към Специалните сили, получил много медали във Виетнам и се върнал към цивилния живот, където станал хирург. Оглавяваше травматологията в Тюсон и между другото членуваше в SWAT отряда. По-малко от десет дни след моята операция сам получил огнестрелна рана при един арест. Възстанови се напълно, а по-късно го назначиха за седемнайсетия главен лекар на САЩ. Сприятеляването с д-р Кармона бе едно от най-добрите последствия от раняването ми.

Посещаваха ме разни хора, стояха твърде дълго, майка ми плака. Баща ми, пребледнял и разтреперан, ми повтаряше колко се гордее с мен, макар да му отбелязах, че съм се представил като идиот. Накрая се съгласихме, че съм имал късмет. Други дойдоха: авери от работата, полицаи, първата ми съпруга, за която се бях оженил веднага след

колежа. Помпата, свързана с гърдите ми посредством тръбичката, работеше нонстоп. Прочистваше раната ми от съсирени и вредна кръв и изсипваше всичко в една иначе бяла кофа до леглото. Когато хората се застояваха ненужно, се поразмърдвах, докато не се всмучеше нещо по-голямо, което цопваше в кофата като миниатюрен аборт. Това обикновено ги разгонваше.

Отегчавах се до смърт. Телевизията помага само донякъде, а цветята живеят, само ако ги поливаш. Не се справях много добре с това. Балоните спихнаха. Все едно всичките тия работи са донесени, за да влеят нищожната си жизнена сила в теб. Мен ме реанимираха вехнещи рози и съскащ хелий. Ех, морфинът те навежда на странни мисли. На мен доста ми се беше усладил. Несъмнено болката ми е била чудовищна, но след първата седмица по-скоро ми доставяше удоволствие, отколкото ми спестяваше страдания. Сам си го вливах, но имаше ограничение — не можех да го правя повече от веднъж на три часа. Затова фиксирах копчето с малко лейкопласт, за да стои постоянно натиснато, и получавах доза винаги, когато изминеха трите часа, независимо дали спях или будувах. Сънувах дивни сънища. Райско беше.

Обади се директорът на БАТО. Нарече ме „златно момче“. На двайсет и шест не ми харесваше да ми викат „момче“. Каза, че е чул добри неща за мен, и че ако си изиграя добре картите, някой ден съм щял да бъда на неговия пост. Каза ми да се оправям бързо и да се връщам на работа, трябвали им повече такива като мен. Благодарих му и затворих.

Нощем се будех от време на време. Обземаше ме странно чувство. Светлините мъждукаха, машините бибипкаха. С времето имаше по-малко и по-малко от тях. Добър знак. Чувството бе ново. Непозната тръпка. На футболния терен бях отнесъл хиляди удари от хора с моите размери или по-големи. Понякога ме газеха брутално, но винаги гледах да стана веднага — въпрос на гордост. Когато ме издърпаха от онази кола, с гръден кош плувнал в кръв, клокочещ, всъщност се домъкнах до седнало положение, за да ме извадят по-лесно. Новото чувство бе това — не можеха да ме спрат. След прострелването, започнах да усещам първите пристъпи на неуязвимост. Приливната вълна на цялото преживяване бе сторила нещо опасно с мен, макар да не го съзнавах тогава. Не исках никога

повече да ме застрелват, но исках да съм колкото е възможно по-близо до летящите куршуми. Да викат за теб осемдесет хиляди фенове е невероятно усещане, но те все едно не съществуват пред тръпката от това да вървиш по ръба между живота и смъртта, докато никой не гледа.

Взел си бях всички необходими болкоуспокояващи, но това не значеше, че след напускането на болницата се чувствах като закоравял наркоман. Имах черни кръгове под очите и повръщах кафяв катран цяла седмица. За нищо няхах апетит, освен за дрогата, която не можех да получа. Оправих се — тресене, потене, рев... но се оправих.

Тогава жена ми искаше да знае дали съм приключил с работата. Искаше да се махна. Не мога да я виня. Казах ѝ, че затова съм започнал тази работа.

— За да те прострелват?

— Не, за да се боря с тези хора, лице в лице. Този път загубих, но няма повече да губя.

Не след дълго се разведохме.

Думите на директора звънтяха в ушите ми — можех да имам работата му. Тя включваше голямо парче дърво, на което може да полегнат три секретарки, шефски телефон с много копчета и светлини. Ега си, през 1987 г. може да е имал собствен компютър. Това не ме влечеше особено. Куршумът остави у мен глад за улици, преследвания. Сигурно бе, че никога няма да управлявам нищо друго освен себе си и ме убеди, че големите бюра са за кастрирани чучела. Помислих си, заеби тая работа, ще работя под прикритие.

[1] Около 60 кг. — Б.пр. ↑

„ТОВА, ДЕТО ГО ГЛЕДАШ, МИ Е ЛЮБОВТА НА ЖИВОТА.“

Август 2001 — януари 2002 г.

Ако не друго, стрелбата по мен доказа, че животът и работата ми по никой начин не са бляскави. Като последния кретен си представях как живота под прикритие ще е като в Маями вайс — контрабандни катери, бързи коли, скъпи дрехи, и единадесетки по десетобалната скала, седнали само по бикини в скута ми, докато преговарям с наркобарони. Вместо това се разправях с беззъби стриптийзъорки, ветерани от Виетнам с разбити илюзии и правех сделки със смахнати туийкъри, докато рискувах пак да ме гръмне някой импотентен бивш затворник, дето живее с майка си.

И така пак си обичах работата. След стрелбата се върнах в академията да си завърша обучението. Като завърших ме изпратиха в Чикаго, където събрах опит заедно с още един младок, Крис Бейлес, съобразителен и динамичен агент под прикритие, който си остава сред най-добрите ми приятели.

А каква работа само! В годините преди стрелбата и лятото на 2001 г., бях правил и виждал неща, които само хората в моята област виждаха и вършеха. Бях в още една престрелка, нечовешки много хора замираха пистолети в лицето ми, купувах и продавах тонове наркотици. С Крис работехме по случаи с афроамерикански банди и италиански мафиоти; със специален агент Луис Кинонез — в Арийското братство; и с най-различни партньори по случаи с мотоциклетните клубове от Джорджия до Колорадо, като например Синовете на тишината, включително и с един от менторите ми от БАТО, Винсънт Сефалу. До 2001 г. си мислех, че съм видял всичко.

Но след петнайсет години все още имах неща за доказване и неща за виждане.

През лятото на тази година един млад, амбициозен агент на име Грег „Шугърбеър“ Кауън се обади да разиграем един случай в Булхед,

Аризона.

Шугърбеър каза, че Булхед само нас чака и събирането на доказателства там ще е като лов на риба в корито. Каза, че можем да разкараме много оръжия от улиците. Съгласих се да огледам. Една сутрин станах, закусих, разчорлих косата на сина си Джак, целунах дъщеря си Дейл, наградих една купа от курабийките на жена ми Гуен и тръгнах.

БХС е близо до южния край на Невада, на десет часа от дома ми в Тюсон. Смотано градче, пълно с механици на непълен работен ден, закошарили си за съпруги някакви похабени моми, работещи — или работили — като стриптийзъорки. Столица на търговията с метамфетамини, бъкаща от незавършили училище, забит наскред кафеникава долина с вид повече на Марс, отколкото на Земята. От другата страна на кафявата река Колорадо е Лафлин, прашният близък на Булхед, чийто бряг блещука с маркови имена: Фламинго, Голдън нъгет, Харас.

С Шугърбеър се срещнахме в закусвалня „Черната мечка“ на 95-а магистрала. Стояхме в остъклено сепаре в охладения въздух, докато пустинята се печеше отвън. Той сърбаше кафе и гризеше от време на време суха препечена филийка, докато аз нагъвах двоен чийзбургер с бекон.

Каза ми за един местен магазин за оръжия, Мохаве Файърармс. Собственикът Робърт Ейбрахъм търгувал с редовни клиенти, всичките вече арестувани поне по веднъж за незаконно притежание на оръжие. Повечето сделки били под масата, а от магазина се внасяли и изнасяли сума ти модифицирани автомати. Някакъв тип на име Скот Варвил, бивш морски пехотинец-снайперист и майстор механик на мотоциклети, правел модификациите в гаража си.

След обяда покахме из града. Гледах от хладната вътрешност на колата как прашните пътища и разклонения се плъзгат край нас. Шугърбеър ми каза, че съм щял да вляза под прикритие като моторджия. Съгласих се, въпреки жегата и факта, че не бях голям спец по моторите.

Той ми каза, че ще се оправя, че имам нужния вид и че моторджиите ги уважават в БХС. Казах му, така изглежда. Той обясни, че всички тия, особено Ейбрахъм и Варвил, били фенове на Хелс

ейнджълс. Допълни, че те били наоколо, но не навсякъде. Не се замислих много над това. Съгласих се да се присъединя.

Почнахме в края на август. Кауън продължаваше да работи с информатор, докато аз се подготвях в Тюсон. Поправих си мотора и взех една от служебните коли на БАТО — Мъркюри Кугър. Упражнявах стрелба. Помогнах на Гуен с пазаруването за новата учебна година. Джак, който се справяше добре в спорта, получи клин и спортни чорапи, както и чанта за училище. Със спестените джобни пък самият той си купи кутия футболни картички. Търсеше си такива от началото на кариерата на Дрю Брийс. В кутията имаше три. Купих на Дейл китара втора ръка с обещанието, че ще получи нова, ако се старее с тази.

Ранната сутрин на единайсети септември се готвех да излизам, когато се обади Крис Бейлес. Каза ми да включа телевизора.

Пътуването до Булхед щеше да почака. Гуен, аз и децата седяхме омагьосани пред телевизора, като всички останали. Джак, който беше тогава на седем, обичаше да се смее и да се забавлява. Гуен, тогава на единайсет, беше по-затворена, падаше си по различни каузи и често се възмущаваше от много неща в света около нея. Гуен и аз усещахме страха и объркването им. Гледахме отново и отново сивите експлозии. Казах на децата:

— Бъдете смели. Това е шанс да сте смели, нищо повече. Давайте пример на деца, които може би се страхуват. И се гордейте, че сте американци, защото ще сритаме не един и два задника.

По-късно същия ден говорих с Шугърбеър. Бяхме сигурни, че ще погребат случая в Булхед или поне ще го замразят. За наше облекчение не се случи. Тръпнех да започна работа. Не исках да седя и да размишлявам как някой току-що е нападнал Америка.

До края на следващата седмица вече висях като яке на кука в странноприемница Гретчен в Булхед, жалка дупка край магистрала 95. Отвън изглеждаше безобидно, но отвътре беше друга работа. Приют за въшлясали мет-маниаци, строшени ключалки на вратите, прозорци, които не се затваряха, все някой се чукаше, ден и нощ. Спях със скръстени ръце, стискайки в дясната любимия си Глок 19.

В нощта на 22 октомври 2001 г., докато слушах как надрусани кретени се шляпат под и над стаята ми, за последен път заспах изцяло като Джей Добинс. На следващия ден случаят ни, с кодово название

операция „Ривърсайд“, започваше наистина. Информаторът на Шугърбеър, Чък, щеше да ме заведе до Мохаве Файърармс, за да ме представи. Чък щеше да каже: „Това е Джей Дейвис. Свестен тип.“

Ето какво казах аз:

Кво става? Хубаво местенце си имате тука, знаете си работата като гледам. Да, Джей се казвам, ама ми викат Пилето. Ето ми визитката. Импириъл Файненшъл. Събирам пари. Да, по оня начин. Знаете, някакъв Льолю се преебава в Беладжио и се връща в Омаха с куп неизплатени дългове, а не могат да изпратят няколко свои човека да му изтръскат парите и зъбите. Лоша реклама. Там идва редът ми. Да, май е доста яко, като се замисля, но не се замислям много-много. Плащам си сметките с тия пари, поддържам ливадата, не губя много време. Да, карам. Не, не ме карат като кучка. Да виждаш нашивка на гърба ми? Не, затова спри да питаш. Да, онова е моторът ми, с бухалката, вързана за дръжките. За какво ми е бухалката? Фен съм на Ди-бекс, Луис Гонзалес е мой човек. Не, бе, човек. За кво мислиш, че ми е? Точно така, пич, за събирането на пари. Бейзболът помага в работата. Обаче, чуй сега, имам друга една работа, може ли да ми помогнете? Трябват ми оръжия. Малки, големи, бързи, бавни. Без документи. Неща за еднократна употреба, дето мога да ги метна в реката, схващаш? Оценявам дискретността ти, мой човек, търговец от класа си ти. Да, и какво, ако имам вече няколко патлака? Глоковете са моите деца, само за мене са си. Сега си търся няколко 45-ици. А да знаеш кой може да ми поработи по мотора? Знаеш? Мерси, пич, длъжник съм ти. Всеки път като ти се допие бира в Инферно, викни ме. Следващата нощ в кръчмата аз черпя.

Боб Ейбрахъм, собственикът на магазина, запълваше недоизказаното в горните ми приказки. На четиридесет и седем, пълен, як, познаващ всяко огнестрелно оръжие под слънцето. Представянето мина добре — Ейбрахъм глътна всяка трошичка.

На следващия ден ми продаде два от пистолетите, които му поисках, без документи, без формуляри. Само в брой. Твърде лесно.

С годините все повече ме забавляваше фактът колко бързо ми се доверяват заподозрените. Криминалният живот е брутална, а понякога и смешна игра на надцакване. Лошите все си доказват един на друг —

и на себе си — че са по-лоши и корави от тоя до тях. Това бе една от причините Ейбрахъм да ме пита дали съм от „единия процент“.

Фразата е била измислена за моторджиите извън закона, които вдигнали патърдия по време на едно мотоциклетно събиране в Холистър, Калифорния, през 1947 г. Те били описани от Американската мотоциклетна асоциация като „единият процент от мотоциклетистите в Америка, които са престъпници“. Името останало и било носено гордо от тези моторджии, смятащи се за „разбойници“. Понеже обикновените моторджии — „деветдесет и деветте процента“ — нарочно загърбвали тези от „единия процент“, а и те били изгнаници от обществото така или иначе, започнали да сформират клубове. Тези мъже лесно се познавали по елеците си — кожени или дънкови якета, обикновено с отрязани ръкави и затова познати като „кътове“ украсени с тройната нашивка на моторджиите извън закона. Тази нашивка всъщност представлява три различни на гърба на елека; голяма нашивка по средата с логото на клуба (печално прочутата „Глава на смъртта“, нахилен череп с криле в случая на Хелс Ейнджълс); горен рокър, следващ извивката на раменете с името на клуба; и долен рокър, указващ от кой клон е собственика на елека — обикновено името на град, щат или, в случаите на международни клубове, държава. Четирите основни клубове в Америка са Езичниците на изток, Разбойниците в Средния Запад, Бандитосите в Тексас и Хелс Ейнджълс, които са навсякъде из двайсетте щата. Останалите три клуба може да не са съгласни, но Хелс Ейнджълс са лидерите — и в САЩ, и по света.

Ейбрахъм искаше да знае дали съм от единия процент, защото тогава печелех моментално доверие. Нямаше значение, че не съм, все пак, защото за дребни риби като него, доверието беше евтино.

След още няколко продажби, Ейбрахъм ме представи на Скот Варвил, Джон Кор и Шон Макманама, който пък ме представи на Тим Холт, стругар, с когото се споразумяхме да ми направи няколко заглушителя. Всеки от тези мъже имаше четири общи неща с другите: обичаха патлаците, бяха бели, бяха бедни и ми казаха, че познават Смити, местния бабайт от Хелс Ейнджълс.

Смити беше член на местния аризонски номадски клон на Хелс Ейнджълс. Повечето големи клубове от единия процент си имаха номадски клонове. Те са подразделения, принадлежащи към определен

щат, но без фиксирано местоположение. По това време, аризонските Хелс Ейнджълс имаха постоянни клонове в Тюсон, Меса, Финикс, Кейв Крийк и Скъл Вали, а номадският им клон поддържаше малка база във Флагстаф. Бяха се пръснали по целия щат.

Мярках Смити от време на време. Варвил повтаряше, че Ейнджълс искали да го направят член, но не можели заради работата му, която той отказвал да напусне. Работеше като санитар в училище, което просто не беше достатъчно мъжествено.

Варвил бе най-интересният от групичката от Мохаве Файърармс. Срегнахме се за пръв път с него на седми ноември, три бързо преминали седмици след запознанството ми с Ейбрахъм. Аз и Ейбрахъм отидохме, заедно с информатора Чък. Искях да оставя своя Панхед от шейсет и трета, да видя дали Варвил може да го поправи. Каза, че може. Полюбувахме се на неговия Харли Роуд Кинг с мека опашка и докато Варвил злорадстваше колко по-добър е от моя, Чък каза:

— Е, видяхме ти скутерчето, къде са оръжията?

Варвил попита Ейбрахъм дали ни вярва, а той отвърна:

— Те знаят за моите играчки, така че ако ни прецакат, ще се навътрим и ти, и аз. Но, да — вярвам им.

Варвил ни пусна в оръжейния си склад, стая с около тридесет квадратни метра площ, до която се стигаше през гаража му. На всяка стена висяха огнестрелни оръжия от кажи-речи всяко десетилетие на двайсети век и от поне две дузини държави. Той ми подаде една АР-15 с три режима на стрелба и каза:

— Мда. Пълен автоматик. Сам свърших работата. — Той посочи с палец една огромна фабрична машина. — Пич, мога да модифицирам тия пушки цял ден.

Браво на него. След известно време си тръгнахме.

Минавах седмици, работехме. Тия типове бяха пълни със стока. Измислих си история и направих сделка с Джон Кор. Казах му, че ще продавам оръжия на някаква мексиканска банда в един автомобилен сервиз и го помолих да ме придружи. Преди да стигнем, спряхме на една бензиностанция, за да презаредим и да си вземем по един Биг Гълп^[1]. Когато напълниха колата ми, изсипах газираното на земята и напълних кутията с бензин. Казах:

— Гледай сега, тия са гадни копелдаци. Ще отидем там и ще свършим работата, обаче ако нещо се засере, ще залея главния с това и после ще го замеря с цигарата си, за да го пална. После бягаме.

Тия, с които правехме сделката, естествено, бяха ценгета до един и нищо от това нямаше да се случи, но Кор мислеше, че е истинско като изгрева всяка сутрин. Толкова нервничеше по време на цялата работа, че гасеше цигарите си във върховете на обувките си, за да не обиди домакините като хвърля угарки на земята.

След това уредих някои сделки с Кор и Шон Макманама и с помощта на последния получих от Тим Холт ръчно изработени заглушители. Макманама също така ме помоли да убия бившия съпруг на жена му и ми даде пистолет за целта.

Този сценарий с наемните убийства ми беше познат. Обикновено забавях цялото нещо, изисквах от тях да ми дадат неограничено време, понеже ще извършвам сериозно престъпление. Често заподозрените си променяха решението междувременно. Наемните убийства обикновено ми помагаха — печелех кредит на доверие, затова че съм готов да убивам за пари, а прокурорите можеха да обвинят заподозрения в заговор, когато го изправеха на скамейката.

Приех предложението на Макманама според собствените си условия и, разбира се, след няколко седмици той ми се обади да отмени поръчката, докато през това време култивирах репутация на наемен убиец.

Останах близо до Варвил, но той само си лаеше. Отидох да си прибера мотора и го открих да бачка на машината си, облечен в небесносинята си униформа на санитар. Когато ме видя, се изправи и взе от масата един Зиг Зауер, навря го на кръста си, така че дръжката стърчеше над връвта, която стягаше панталоните му. Ръкувахме се и той ме заведе при мотора. Седна на него, запали го.

Извика през шума от двигателя:

— Оня пистолет Спектър, дето ти го продава Кор, колко ти иска?

— Хилядарка — извиках в отговор.

— Мале. Твърде много за един пистолет, Пиле. Аз бих ти искал тристатина.

— Готино от твоя страна, ама не си ти. Той не ще да сваля. Все ми е тая, де, просто ще поработя още... — Той спря двигателя и в рязката тишина се чух да викам: — ... по следващата сума за събиране.

Той сви рамене.

— Твои са си парите.

Посочих с брадичка мотора.

— Добре звучи.

— Като животно е. — Той заметна крак над седалката плавно, а пистолетът още висеше на кръста му. Направо не се подчиняваше на гравитацията, прикрепен едва-едва в леките памучни гащи на Варвил. — Ей, ела. Искам да ти покажа нещо.

Заведе ме в оръжейната. Същото като преди: патлак до патлак до патлака. Варвил отвори голямо чекмедже и затършува вътре, вадеше парцали, приклади, кобури, бронежилетки, мятеше всичко на едно място. Говореше като пълноводна река. Звучеше като друсан на амфети.

— Ейбрахъм и другите искат да им модифицирам всичко. Ебал съм ги. Не ми трябва още автоматични говна, дето да ме инкриминират. Тия не разбират шибания риск, който поемам, като им върша тая работа. Мамка му, имам цяла ПВЦ-градинка отзад, от която Тед Нюджънт^[2] би се изпразнил. — Предположих, че има предвид задния си двор, където бе заровил излишните си оръжия в изолирани ПВЦ-тръби. Спря да рови из чекмеджетата, извади един МП-40. — Ето. Това е германски шмайзер. Нацистите са ги ползвали при нахлуването в Полша. Автоматично отваряне на затвора, има си блоубек система, ниска честота на стрелба. А това... — извади пистолет. — Това е британско. Стен. От време на време ми се намират.

— Готино. Може ли да ми дадеш един от тия?

— Разбира се. Ще се ослушвам. Това пък! Това е МП-44, руски, предшественик на АК-47.

Той нареди автоматите срещу празната стена до касата на вратата. Подаде ми Стен-а. Сложих го до шмайзера и отстъпихме крачка. Варвил гледаше колекцията си със скръстени ръце. Вдиша дълбоко през носа и леко изсумтя. Загубен в страхопочитание.

— Пиле? Това, дето го гледаш, ми е любовта на живота.

* * *

Правехме сделки постоянно, неспирно, а аз не давах мира. Шугърбеър с мъка ми смогваше. За дванайсет седмици бях купил цяла торба оръжия, както и четиридесет и нещо заглушителя от Холт, със съдействието на Макманама. Последните, както и поне три от оръжията бяха забранени. Никога не искаха да попълвам документация, понеже все намеквах, че използвам оръжията за убийства или за сделки в Мексико. Никой не задаваше въпроси. Бързо изчислявах печалбата и ми кимаха като на скъп брат. Измъкнах се от четири договора за покушения, бавех времето, блъфирах и така и никого не убих. Но това ме държеше зает.

Есен и зиме синът ми Джак също ме държеше зает.

Направих така, че два пъти седмично да се връщам в Тюсон, за да тренирам бясна банда седемгодишни в едно от първенствата по тибол^[3]. През целия случай не пропуснах нито една тренировка, дори да трябваше да карам цяла нощ и да се появявам на терена, точно когато мъниците излизаха да загреват. Правех го, защото се чувствах виновен, че отсъствах, но и защото ми харесваше. За по няколко часа седмично се намирах около невинността. Можех да ги насърчавам и да ги прегръщам, ако направеха някоя сладка глупотевина. Това бе връхната точка на седмицата ми.

Една събота в средата на януари Джак ми припомни, че нямаме мач във вторник.

— Защо? — попитах.

— Не знам. В понеделник е денят на Мартин Лутър Кинг, и отмениха мача във вторник.

— Ясно. Значи следващата събота.

В неделя се върнах в БХС с пълен багажник храна от Гуен. Докато палех колата, жена ми и децата ми махаха от двора. Помислих си, Джей, късметлия си.

Същата нощ зависнах с Ейбрахъм и Варвил в Инферно. Барът беше мястото, където да бъдеш и да те забележат в Булхед. Тъмно, безлично място, разположено в незапомняща се двуетажна бетонна сграда, в която единствено бикинестите сервитьорки караха клиентите да се връщат. Обичайната клиентела бяха граждани и дребни престъпници, но мястото привличаше и моторджии извън закона. Смити наминаваше два-три пъти седмично.

Варвил и аз седяхме на бара и говорехме за Прехода до затворите във Флорънс. Всички знаеха за Прехода до Флорънс. Всички клубове в щата Аризона оседлаваха моторите и тръгваха да обикалят по затворническите комплекси в град Флорънс, за да се срещнат с братята си там. Казах, че никога не съм ходил, а Варвил ме увери, че гледката е величествена. Отвърнах му, че ще отида, ако трябва и сам. Твърде готино звучеше.

Ейбрахъм излезе от кенефа, стигна до нас и си седна на стола. Прегърна в шепи бирата си и зяпна телевизора, където даваха някакво интервю на Колин Пауъл и от време на време — документални кадри за талибаните в Афганистан. Ейбрахъм рече с копнеж:

— Пичове, ей т'ва е шибан пазар...

Двамата с Варвил не продумахме, защото не бяхме сигурни какво има предвид. Той продължи:

— Ако можех, щях да построя шибан мост от Афганистан до входа на магазина си...

Варвил се втрещи.

— Боб, какви ги приказваш?

— Бих продал на тия арабски пичове оръжия, това приказвам!

Варвил почти се задави.

— За да избиват с тях американци?!

— Ми да! Не ми пука. Парите са пари и ако някакъв шибаняк иска оръжие, искам да съм неговият човек.

— Пич, не си в ред — измърморих.

Варвил, бившият морски пехотинец, изгледа Ейбрахъм сякаш бе прокажен и се върна към бирата си.

Ейбрахъм смени темата.

— Ей, Пиле, утре ще правиш ли нещо?

— Ми май не.

— Отивам в пустинята, да пострелям. Искаш ли да дойдеш?

— Какъв е поводът?

Той дръпна дълга глътка бира и каза:

— Мангалски понеделник. Знам, че тъпите ченгета все си почиват по празниците, напиват се, висят си на тирантите и прочие, затова знам, че никой няма да ме хване да си играя с наистина интересните ми играчки. — Той се почука по слепоочието, сигурно за

да посочи мозъка си, който бих изсипал с удоволствие на асфалта, ако можех.

Казах, че едва ли ще успея, довърших си бирата и излязох.

Не си взех почивка в деня на Мартин Лутър Кинг. Писах доклади, като се фокусирах върху Ейбрахъм, и посетих магазина на Холт за още няколко заглушителя. През цялото време си мислех: Ейбрахъм, дебел педераст такъв, има едно ченге, което не си почива през уикенда и един ден ще те осъдят на няколко години повече, само защото съм решил да работя в „Мангалския понеделник“.

[1] Безалкохолна напитка. — Б.пр. ↑

[2] Известен китарист и рок-певец, гласовит защитник на огнестрелните оръжия и лова. — Б.пр. ↑

[3] Спорт, силно подобен на бейзбола, практикуван основно от деца. — Б.пр. ↑

ЗАБАВА ПРИ ХАРА

Януари-април 2002 г.

Късно януари направих Прехода.

Флорънс, Аризона, е малко пустинно градче, чиято основна отличителна черта е, че е дом на най-големия в щата, а и в страната, затвор. Хиляди мотористи се събират заедно и бавно тръгват към затворническия комплекс — огромна тумба хром, стомана, кожа и дънков плат, — за да засвидетелстват уважението си към тези, извадили по-малко късмет от тях. Докато опърпаната колона пълзи покрай двора, затворниците с оранжеви трика стоят като на парад зад хиляди футове бодлива тел, а мотористите отдават чест и викат. За да установят някакво подобие на ред, властите демонстрират цялата си мощ. Хеликоптери, джипове, крузери, мотоциклети, камиони с каросерии — цяла флотилия.

Барвил, който не дойде, беше прав — имаше какво да се види.

Аз отидох заедно с един информатор от един друг случай, в Лос Анджелис. Казваше се Майк Креймър или Майк от Меса — един от малцината Ейнджълс, които успяхме да обърнем, макар че по онова време агентът от онзи случай, Джон Циконе, не знаеше защо Майк е решил да премине от другата страна. Майк ме представи на някои от близките си приятели — членовете от Меса Кал Шейфър, Кевин Огъстияк и Пол Айшийд. Посочи ми отдалеч и някои други — президента на братството в Меса, Лошия Боб, и вицепрезидента Кита; Смити от Булхед, когото вече познавах; и един огромен тип на име Чико, който членувал в братството във Финикс. Майк ме предупреди никога да не се закачам с него, защото би убил всеки и всичко — ченге, жена, дете, куче, зайче, дори брат от Хелс Ейнджълс, ако има причина: и не би загубил съня си от това.

След прехода се върнах в Булхед, в къщата, в която живеях. Намираше се в една задънена улица на име Верано съркъл. Къщата приличаше на бомбоубежище за моторджии. Бях заковал прозорците. Зад всяка врата без входната имаше барикада с тухли. Холът беше зала за тренировки: стойка с тежести, дъмбели, щанги, тежка боксова

круша, малка боксова круша. Червен гаечен ключ висеше до предната врата, а от стената — бронежилетка. Държах мачете и пушка в шкафа си. Един от ъглите на къщата беше отрупан с пясъчни торби. Имаше долап, пълен с консерви, бутилки вода, три щайги бира Куърс Лайт и голяма бутилка Джак Даниълс. Целта на всичко това бе да покажа, че, ако полицията дойде, щях да се отбранявам като същински Буч Касиди.

Все така два пъти седмично ходех до Тюсон да тренирам Джак и другите деца. Починах си два дни в края на март, помотах се край басейна, поотпуснах се. Вечерите играех на сляпа баба с фенерчета заедно с Джак, после влизах и слушах как се упражнява на китарата дъщеря ми Дейл. Доста беше добра като за начинаещ. Гуен, всеопрощаваща и благородна, ме глезеше както не заслужавах.

Дотъркаля се април. Върнах се в Булхед. Готвеше се още един рокерски събор, Речния преход в Лафлин. Понеже ми беше наблизко, реших да се срещна с някои от местните членове на Хелс Ейнджълс, когато добиех тази възможност.

По същото време БАТО имаха истински интерес по въпроса с Хелс Ейнджълс. В добавка към разследването на агент Циконе, един друг агент — направо рок-звезда в агенцията, — Джоузеф „Слатс“ Слагала, градеше исторически тип разследване във Финикс. Историческият тип разследвания се опират на вече съществуващи полицейски доклади, заповеди, показания, арести, обвинения, финансови документи и публични справки. Слатс търсеше да докаже, че Ейнджълс беше криминална организация, подлежаща на обвинения по РИКО.

Слатс знаеше, че Ейнджълс бяха в Аризона малко по-малко от пет години. Научил беше, че преди това основните представители на „единия процент“ в Аризона са били Мръсната дузина. Мръсната дузина бяха агресивни, бяха пуснали корени. Бяха се занимавали с изнудване и насилствени престъпления. Бяха участвали в контрабандата на оръжия и наркотици. Чико и Лошия Боб някога били техни членове.

Ейнджълс бяха дошли тук, когато Ралф „Сони“ Баргър, иконикият кръстник на Хелс Ейнджълс, се „пенсионирал“ от четиридесетгодишното си лидерство в Оуклънд, Калифорния. Влюбил се в климата след като прекарал няколкото години в затвор във Финикс.

Преместил се в Кейв Крийк, Аризона — предградие на север от Финикс. С него дошли Хелс Ейнджълс, а с тях — непоносимост към всеки клуб, който твърди, че им е равен. Мръсната дузина била и беда. Корави, но без ресурсите, нито пък международната репутация, на Хелс Ейнджълс. Членовете на Дузината получили избор: да изчезнат или да сменят нашивките си. Повечето с въодушевление избрали второто. Други завинаги се отказали. Трети поискали членство в Ейнджълс, но не го получили.

Тези факти бяха важни. За един мотоциклетен клуб това постижение — от несъществуващ в даден щат до лидер, за по-малко от пет години, — значеше, че Ейнджълс упражняват властта си умело и убедително. С такива тухли се градеше дело по РИКО.

Исторически погледнато, два основни проблема стояха пред представителите на закона при разследването на незаконните мотоциклетни банди или НМБ. На върха, шефовете не ги считаха за особено тежки престъпници. Винаги беше по-модно да се преследват големите разпространители на наркотици, оръжия и експлозиви. Ако пък шефовете искаха повече затворени случаи, по-лесно бе да се действа срещу дребните риби като Варвил и Ейбрахъм. Битките срещу организации като Хелс Ейнджълс искаха време, отдаденост, вяра, рискове и пари — смъртоносна рецепта за бюрократична машина като БАТО.

В дъното пък е истината, че тези, които разследват мотоциклетните банди, стават част от враговете си, симпатизират им. Някои дори притежават собствени клубове. Това винаги ме е озадачавало. Ченгетата не имитират донове от мафията, нито пък се изживяват като лидери на взломаджийски банди — защо тогава ще изберат да поведат свои собствени клубове по модела на престъпни организации? Може би защото и те са в плен на страстта по моторите всички споделят кредото „живея, за да карам, карам, за да живея“. Аз няма как да знам, защото не си падам толкова по мотори. Странна работа, знам.

Без значение по какви причини, тези две явления — незаинтересованост към техните дела от страна на шефовете, предпазлив респект и братски чувства от страна на редовите ченгета, — се съчетаваха и даваха на моторджиите някакво подобие на безопасност. Ето какво мислех аз. Да, оръжията и метът съсипват

животи, но същинският виновник е насилието, а то е и винаги е било източник на силата на Хелс Ейнджълс. През следващите месеци, когато се срещаме, за да обсъждаме Ейнджълс, Слейт говореше в подробности за това. Той разбираше, че всички мотористи лесно можеха да бъдат сбъркани със стереотипа на белия, дебел неграмотник на средна възраст, който все носи мръсен елек за боулинг, пие бира по баровете и разказва за бойните си подвизи, състоящи се от свалки с беззъби вещици по крайпътни заведения. Не всички от тези типове бяха изнудвачи, побойници и изнасилвачи. Слатс знаеше, че повечето от тези хора имаха нещо в живота си — работа, семейство, — което да ги спира. Но знаеше и че всеки от тези типове с нашивки имаше потенциала за грозни дела. Малка част от „единия процент“ бяха достатъчно разбалансиран и надъхани, за да не вършат друго освен да се друсат, да пият и да безчинстват. Той знаеше също, че тези малцина социопати имаха много власт над другата, по-голяма група. Когато смесиш подобни хора с алкохол, наркотици, оръжия, тъпи предмети, остри предмети и чест, насилието ставаше един вероятен — дори предпочитан, — начин за решаване на спорове. Бяха като студентско братство с оръжия. Всички бяхме наясно, че когато подобни типове се чувстваха комфортно, бяха способни на ужасни неща: групови побои, грабежи, убийства, изнасилвания. Когато нещата се скофтеха, те се държаха здраво един за друг и се подкрепяха, защото в собствените си умове си въобразяваха, че могат да разчитат само на своите „събратя“.

Колкото до идеите ми като улично ченге — за мен няма значение на коя банда си член или кой си, ако си копеле-насилник и вършиш престъпления, моята работа е да те прибера. А интуицията ми подсказваше, че НМБ-ите идеално си пасват с целите и мисията на БАТО — оръжия, експлозиви, наркотици и насилие.

Също така вярвам, че НМБ-ите са единствената истински присъща на САЩ форма на международна организирана престъпност. Мафиите идват от Италия, Русия или Япония. Наркокартелите идват от Южна Америка и Югоизточна Азия. Но мотоциклетните банди започват тук през четиридесетте и петдесетте, а Хелс Ейнджълс са върха на острието. В днешни дни са кажи-речи на всеки континент, пръснати из половината страни по света. Самите Хелс Ейнджълс имат братства в двадесет и шест страни на пет континента — само в Германия имат повече членове, отколкото в САЩ. И всичко започва с

вдъхновяващото лидерство на Ралф „Сони“ Баргър в Оуклънд, Калифорния.

По тези причини винаги съм вярвал, че разследването на мотоциклетните банди си струва.

На 27 април, 2002 г. моите не дотам убедени колеги щяха също да повярват.

Речния преход не отбелязваше някакво голямо събитие като отдаване на почит на затворници. Представляваше просто голям моторджийски събор в едно от комарджийските градчета в Невада. Започнал бе през 1983 г. Имаше състезания с тунинговани мотоциклети, конкурси „Мис Лафлин“, много стриптийзъорки, борби в бръснарски крем и бебешко олио между преждespoменатите стриптийзъорки, комар и в общи линии, купонясване. Основната част от посетителите бяха добросъвестни граждани. Никой преход обаче не беше завършен без участието на НМБ. Издигаха ги в култ, уважаваха ги безусловно и понеже всеки обича това, НМБ се появяваха в пълен блясък.

Хелс Ейнджълс бяха звездите на подобни събития. Но имаше и други банди. Да не си на същото събитие заедно със съперниците си значеше най-страхливо отстъпление и никой клуб не пропускаше да се появи по своя воля.

И се случи така, че един от съперниците на Хелс Ейнджълс, Монголите от Южна Калифорния, също бяха на място. Между тези клубове вече тридесет години имаше ожесточени сблъсъци, но не бяха още ескалирали във война.

В добавка към моторджиите, Лафлин се пръскаше по шевовите от ченгета. Щатски и местни бяха получили помощ от федерални полицаи като Циконе и Слатс. Заедно с тях бяхме аз и Шугърбеър и някои от най-старите ми приятели сред полицаите под прикритие — Джон „Бебето“ Кар, Шон „Спайдърмен“ Хувър и Дарен „Коз“ Козловски. Сред останалите беше и млада жена-офицер на име Джена „Джей Джей“ Магуайър.

През нощта на 27 април двамата с Коз бяхме комбина. Коз беше ненормален, непредсказуем агент под прикритие, който винаги беше страшен на вид. Беше известен със следната шега:

„Ако умра на тая работа, не искам да е в автомобилна катастрофа или от инфаркт на бюрото си. Не искам да ме блъсне автобус, докато

си карам мотора. Искам да ме пленят, да ме завържат с лепенка за стол и да ми издухат главата с пушка-помпа. Или да я отрежат. Искам момчетата на работа да казват «Чухте ли? Отрязали на Коз главата!»“.

Отидохме в казино „Фламинго“, където се намираха всички от Хелс Ейнджълс. Влязохме в един от централните барове на хотела и заехме две столчета. Всички ни изчукаха с погледи. Навсякъде се мотаеха Ейнджълс. Джей Джей, която наблюдаваше, седеше в края на бара и отклоняваше предложения за питиета и возения с мотор.

Ситуацията в казиното беше отявлено напрегната. Ейнджълс знаеха, че Монголите са наоколо. Очакваха да се почне въргал, но не знаеха къде и кога. Бяха изпратили шпиони до хотела на Монголите и бяха сигурни, че онези са върнали услугата. Никой не изглеждаше подходящ за разговор с непознати, а още не бях видял основния човек, заради когото бях дошъл. След около час безплодно чакане, двамата с Коз решихме, че може би не е нашата вечер.

Тогава Смити се появи на бара, на няколко столчета от нас. Беше сам. Поръча си бира Краун Ройъл и една кола.

Знаех, че трябваше да внимавам какви ги приказвам. Ако се издънех при интродукцията, двамата с Коз щяхме да сме еквивалент на кенефни отпадъци преди да се усетим и щяхме да загубим всяка надежда да установим контакт с Ейнджълс. Не ме беше особено страх — имахме колеги навсякъде из градчето, — но все пак трябваше да изглеждам корав и същевременно да се държа подобаващо. На Коз пък не му пукаше. Щеше да се държи като герой в стар уестърн и да се изкефи на всяка минута.

Коз и аз отидохме при Смити. Преди да сме се приближили твърде много, го попитах:

— Извинявай. Ти си Смити, нали?

Той се обърна към нас.

Погледа ни с изцъклен поглед за секунда-две и след това реагира. Кимна като бухал и се ухили. Сякаш някой аниматор нарисова тази усмивка върху лицето му. Каза:

— Да, точно тъй.

— Казвам се Бърд. Това е приятелят ми Коз.

Той кимна на Коз, но заговори на мен.

— Да, знам кой си.

— Наистина? Това ме ласкае.

— Е, Булхед е малък град.

— Може би така ти се струва, но ти все пак си едва ли не кметът там, а аз даже гражданин не съм.

Той нищо не каза, но се виждаше по леко обърнатото му нагоре ъгълче на устата, че и той е поласкан. Продължих:

— Така или иначе, исках да се представя и да кажа, че вършиш страшна работа с партията тук.

Смити се усмихна пак и си довърши питието. Стори ми се, че не ни мисли за нищо повече от две фенчета.

— Мерси. И аз се радвам да се запозная с теб, Пиле. Дано се засечем пак — каза той, стана и се върна в казиното. Цивилни и рокери му правеха път.

Скоро след като Смити си тръгна, друг Ейнджъл с рокър „Дего“ (Сан Диего) седна на същото столче, придружен от други свои събратя от Дего. Всички си поръчаха бири. Този на мястото на Смити беше набит и приличаше на млад Крис Крингъл^[1] — вълниста коса, дълга, чуплива, подобна на ветрило брада, малки очички и розови бузи. Аз му подадох ръка и казах:

— Хей, аз съм Пилето от БХС. Може ли да те черпя едно?

Той се ръкува с мен.

— Здравсти. Аз съм Пийт от Рамона. Не ща силни питиета днес, Пиле, но мерси. — Беше много сърдечен и двамата поприказвахме за прехода няколко минути, докато той си пиеше бирата. Когато я привърши, ми се ухили с големите си зъби и рече: — Когато си в Дего, ела да ме видиш в бар „Дюмонт“. Не можеш да го пропуснеш. Малко по-надолу по улицата от клуба ни.

— Готино, ще го направя.

Тръгна си.

Останахме на бара до късно през нощта. Смити мина оттам още два-три пъти, обикновено с други от Ейнджълс. Един се запечата в паметта ми, не само заради външния си вид, но и защото на няколко пъти прошушна нещо в ухото на Смити.

Този мъж беше слаб и нервен на вид. Малката кръпка отпред на изрязаното му яке го идентифицираше като член на братството от Скъл Вали и един от „Мръсните неколцина“. Това значеше, че е извършил тежко престъпление в името на клуба, вероятно убийство. Имаше прическа в осемдесетарски стил — дълга коса отзад, къса отпред, сива

като сивото на боен кораб. Носеше слънчеви очила и зъбите му се подаваха иззад устните. Приличаше ми на заека Куики от зърнените закуски на Нестле.

Смити и Заека изчезнаха от погледите ни за малко, но в крайна сметка отново се озоваха до нас на една маса за блекджек, недалеч от местата ни на бара. Смити изглеждаше напрегнат, а Заека се потеше видимо. Ръцете му бяха заровени в джобовете на дънките, а лактите му бяха прави. Двата поговориха съсредоточено за около пет минути и после се разделиха — Заека бързо се отдалечи, а Смити не изглеждаше щастлив. Той се присъедини към няколко Ейнджълс на друга маса за блекджек и кимна на крупиеото, който спря да раздава. Смити поговори със събратята си тихо, но явно целенасочено.

Обърнахме се към бирите си, правехме се на ударени, преструвахме се, че Хелс Ейнджълс ги нямаше и не ни вълнуват. Когато отново погледнахме масата за блекджек, тях наистина ги нямаше. Огледахме се. Всичките ги нямаше.

— Да еба майка му! — каза Коз. — Свих рамене. Нещо ставаше, просто не знаехме какво.

Допихме си, платихме и излязохме. Беше почти два часът.

Докато крачехме към моторите си, патрулна кола след патрулна кола зареваха по главната улица. Някои хора тичаха в посоката на колите, повечето — срещу тях. Почти помирисвах налудността, сякаш привкус на сира предхождаше бедите.

Коз рече:

— Е, сега поне знаем къде са отишли Ейнджълс.

В хотел-казиното „Хара“ имаше дълъг бар, наречен „Пивницата на Роузи“. С формата на правоъгълник е, с лилави колони по ъглите. Хората се гушат край този бар, за да играят Кено^[2] и да пушат дълги бели цигари. Наоколо е обичайната сцена за американско казино — екзалтирани монетни автомати и дузини конзоли за видео-покер и блекджек, които изпълняват звънтящ саунд трак към вечно изплъзващите се печалби.

Монголите се появи около бара. Били навсякъде. Седели по столчетата или стояли прави в ботушите си. Гърдите им се издували като на редки птици, оперението им — кожа и дънков плат. Гърбовете

им помръдвали като на коне. Правели каквото правят винаги — държали се параноично и отбранително, съвсем наясно със способността си да сплашват.

В северния край на бара малка група Хелс Ейнджълс от Сан Франциско се опитвали да пият. Тези от Залива са сред най-горделивите, понеже родословието им води началото си направо от златния век — годините на Сони Баргър; всеизвестните преходи до Бас лейк; Ейнджъл дъст^[3] и Алтамонт.

Монголите не искали никакви Ейнджълс в Хара, който беше тяхна територия. Неколцината от Сан Франциско знаели това и затова пуснали таен зов за помощ. Смити му отвърнал. Той отишъл в Хара като агент по прикритие — без елек, без нашивки. Просто още един пич, който си търси късмета. Той застанал на бара, до група Монголи. Чул какво си приказват — мога само да си въобразявам съдържанието на обидите им. Сигурно са им викали „розовчета“, „педали“, „непрокопсаници“, „лапачи“. Сигурен съм, че Смити е чул всичко и не му е харесало. Насилил се да се усмихне широко, отпил от бирата си, обърсал пияната от мустаците си. Наблюдавал далечния край на бара, където събратята му пиели. Орбитирили ги няколко Монголи. Трябвало да има разплата.

Той излязъл бавно от бара и, когато вече никой не го виждал, изтичал до Фламинго. Хванал Джон „Каубоя“ Уорд и Родни Кокс, след това навил Заека да им помогне да съберат мъжете. Сложил си елека. Ейнджълс изчезвали и се появявали малко по-зачервени, малко по-въоръжени. Минали десет минути. Групичката запалила моторите в паркинга.

Пуснали се надолу по хълма към главния вход на Хара. Пуснали стъпенките и угасили моторите. Малцина продумали. Били около тридесет.

Изтичали във фоайето и свили вдясно. Ключове и метал дрънкали на коланите им. Когато подминали ресторанта, се разделили и тръгнали между машините. Групичка от десетина поела към бара и събратята си. Ханк и Мери Гражданина били сред определените от съдбата моторджии, седнали на ротативките. Някои забелязали. Някои си казали, какво по...? Някои бързо се изнесли. Неколцина Хелс Ейнджълс седнали на столчетата пред няколко ротативки и измъкнали предмети от елците и ботушите си. Лъскави неща, не дотам лъскави

неща, дървени неща, метални неща. Някои от тези неща прищракали, други стояли безмълвни.

Разменили се думи. Пийт Юнис от Дего, с когото толкова любезно си бяхме побъбрили, опитал да преговаря. Не се опитвал много-много.

Хелс Ейнджълс разбират инстинктивно неща, които другите банди не могат. Знаят, че репутацията е в действията. Можеш да си зашиеш всички кръпки на света по гърдите, чак до чатала — да оповестиш на света, че си убивал за бандата си, че си лизал менструираща путка, че си изнасилвал и грабил, че си сержант Пи, че си отнесъл побой или куршум заради клуба си, който е получил възможността да предаде клуба си и не го е сторил, който е ритал ченге, докато се е насрало — но всички тия малки платнени правоъгълничета не значат нищо, ако не знаеш как или кога да риташ, стреляш, мушкал или замахваш.

Първи се задействал един от Ейнджълс на име Рей Рей Фоукс, който изритал един Монгол в гърдите. Голяма група хора се присъединила към тези двамата. Междувременно, мнозина се отдалечавали или се присъединявали към мелето, в зависимост от верността си — отдалечавали се, ако били верни на себе си; присъединявали се, ако били верни на братята си. Разпръснатите Ейнджълс се събрали. Монголите били изненадани от чукове и стоманени тръби. Чуковете заудряли по лица. Тръбите — по вратове и колене.

Били извадени ножове и били прибрани отново, този път през парцаливите слоеве, покриващи телата и краката на мотористи, след това отново били вадени във вентилирания въздух на казиното, капещи кръв. И пак. И пак. И пак.

Извадени били пистолети, загърмели.

Мястото заприличало на извратена танцова забава. Някои Монголи така се уплашили, че разкарали униформите си, издаващи принадлежността към клуба, натъпкали ги в кофи за боклук и избягали.

Ейнджълс останали на място.

Последвала още стрелба.

Нито един от тях не свалил елека или якето си. Нито един. Особено убитите. Заека Куики опитал да спаси с изкуствено дишане

свой повален събрат. Не се получило. Скрил пистолета си под тялото на падналия.

Цялата работа отнела по-малко от две минути и била заснета от видеокамерите. Когато гледах записа по-късно, ме порази неволната хореография на случката. Хората се движеха заедно като вързани един за друг с невидими конци. Ръце се вдигаха и спускаха в синхрон, лица се извъръщаха към едно и също място. Нямаше звук на касетите, така че всичко имаше още по-сюрреалистичен вид. Всички се движеха като части от един и същ ням организъм. Беше много странно и донякъде красиво.

Само че не беше красиво. Трима загинаха — двама Ейнджълс и един Монгол, а много повече бяха хоспитализирани. По-късно същата нощ един Ейнджъл бе убит на тъмно пустинно шосе извън града. Средностатистическите туристи и работници бяха травмирани, но като по чудо невредими.

Битката в Лафлин остава най-тежкия случай на насилие в казино в историята на Невада, нагла постъпка, напълно незачитаща властите или угрозата от смърт или затвор; предизвикателство към нас, хората, които би трябвало да защитават общността; предизвикателство към мен и аз се почувствах още по-решен да използвам Пилето срещу тези агресивни копелета.

[1] Герой от американския филм от 1947 г. „Чудо на 34-а улица“. — Б.пр. ↑

[2] Игра, подобна на лотото. — Б.пр. ↑

[3] Бас лейк е езеро в Калифорния, където Хелс Ейнджълс правят годишните си преходи, Ейнджъл дъст е уличното название на тежък халюциногенен наркотик, а Хелс Ейнджълс добиват печална известност с разпространението му, Алтамонт е известен рок фестивал, случил се през 1969 г. с водещото участие на Ролинг стоунс, където Хелс Ейнджълс са наети за охрана на изпълнителите. — Б.пр. ↑

БАРБЕКЮ „ЧЕРНАТА БИСКВИТА“

Април-май 2002 г.

В края на април се върнах в Тюсон, за да прекарам няколко дни със семейството си. Отборът на Джак по ти-бол се справяше добре и хлапетата се забавляваха, Гуен се справяше с домочадието като добросъвестен старшина, а Дейл свиреше на използваната си китара. Искаше нова. Казах ѝ да се поупражнява още малко. Казах, че когато с Гуен решим, че е достатъчно отдадена, ще ѝ купим най-добрата възможна. Тя каза добре. Дейзи, мързеливата ни ловна хрътка, прекарваше дните или в сън на верандата, или в лай по разните гадина, скътани в пустинните шубраци. Аз свърших малко работа по двора, почистих басейна и поправих една дупка на покрива. Беше достатъчно топло, за да стоим навън нощем и да вечеряме там.

Седмица по-късно се упътих обратно към Финикс, за да се срещна с Джоузеф Слатс. Беше ми се обадил да ме пита дали ме интересува неговото собствено разследване срещу Хелс Ейнджълс. Никога не бяхме работили заедно, но съпругите ни се познаваха, затова се бяхме виждали в неофициална обстановка. Мен ме смятаха за опитно ченге под прикритие, а него — за гуру на големите случаи. През осемдесетте и деветдесетте бе работил в Детройт — Меката на федералните престъпления, — а след това се беше преместил във Финикс и Маями. Отскоро бе отново във Финикс и си търсеше предизвикателство, което да отговаря на амбицията и способностите му.

Срещнахме се в една закусвалня, където и двамата ядохме гофрети, пържени яйца, наденички и кафе. Мястото миришеше на катранена яма, преливаща от беконова мас и сироп.

Той ми каза, че следи операция Ривърсайд, че аз и Шугърбеър вършим добра работа. Аз му казах, че това разследване във Финикс звучи обещаващо.

Захапа сочната си наденичка. По вилицата и брадичката му покапа лой.

— Точно стана много по-обещаващо. Ония шибаняци се изшибаха в Лафлин. — Аз попих малко жълтък с парче гофрета. Той отпи от кафето си и продължи, като каза, че Хелс Ейнджълс са изиграли много зле ситуацията, че практически са ни принудили да се захванем с тях.

Аз оставих собствената си чаша кафе. Знаех, че е прав.

— И? — попитах го.

— И така.

— За какво си говорим?

— Ти си в уникална позиция. — Той наби на вилицата си няколко картофени пръжки и ги натопи в една купчина кетчуп и сос Табаско. — Ривърсайд е на автопилот. При всяко положение ще направите добро разследване там. Ще се радвам и двамата да дойдете при мен. Ти ще си главният агент под прикритие за цялата операция, а Шугърбеър може да се занимава с нещата на Север.

— Мога да говоря само за себе си, но това ми звучи много обещаващо.

Той натъпка пръжките в устата си и я отвори преди да преглътне:

— Значи ще го направиш? Ще дойдеш при мен?

— Пич, само кажи и съм там. — Не можех да повярвам, че ще работя с Джоузеф Слагала. Не бях толкова развълнуван от известността му, колкото от възможността, която се отваряше пред нас. Знаех, че ако се постареем, можем да оставим разследване за поколенията.

— Добре. — Джоузеф даде знак на келнерката, която като че ли предпочиташе да не оставя играта си на белот.

— Какъв е планът? — попитах.

Преди да отговори, Слатс поръча на келнерката една диетична кола с лимон и я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше. После се обърна към мен с мъдра усмивка и каза:

— О, не се притеснявай. Ще го обикнеш на мига.

* * *

Слатс събра отбора и започнахме късно през май. Заедно с мен щеше да работи агентът под прикритие Карлос Канино, стар приятел и

партньор, когото бяхме взели назаем от Маями, както и ветеранът от полицията във Финикс, детектив Били „Тими“ Лонг. Заедно с нас щяха да са и двама различни информатори. Първият беше Руди Креймър, който Слатс беше привлякъл на наша страна, а другият — мъж, познат само като Татенцето, петдесет и няколко годишен платен информатор и бивш уличен наркопласьор, с когото бях работил често преди това.

В процеса на няколко разследвания бях направил от Татенцето умел играч. Научи се да помни номера на коли, адреси, серийни номера на оръжия, имена от сметки за консумативи. Научи се да си води подробни бележки, които по-късно да споделя с мен. В тези неща беше поне толкова добър — ако не и повече, — от истинските агенти. Първоначално работеше само за пари, но впоследствие започна да му се услажда да е от добрите. Разбираше удоволствието да преметне лошите. В крайна сметка започнах да му вярвам също толкова, колкото на останалите си колеги. Представих им го и те започнаха също да го наемат. Всеки път получаваше високи оценки и развиваше уменията си още повече. По времето, когато го помолих да дойде за операция Черна Бисквита, той се прехранваше изцяло като платен информатор.

Когато казах на Слатс, че искам Татенцето, той ме попита защо. Отвърнах:

— Този тип познава флората и фауната около търговията с метамфетамини, от улиците до върховете. Не е от „единия процент“, но познава тия хора по начини, по които ние никога няма да можем. При него няма неистинност.

— Вярваш ли му?

— Достатъчно, за да му давам оръжие. Да, мога да му вярвам като на един от нас.

— Ще трябва да се срещна с него, но иначе — добре. Отиди да му кажеш.

Посетих Татенцето в Тюсон, където живееше със съпругата си и двете си остроумни момичета. Попитах го иска ли да участва в един голям случай с мен.

— Естествено! — каза той. Дадох му подробности. Той ми каза, че няма проблеми да играе някоя голяма роля. Казах му, че не мога да му дам такава, че ще е просто сътрудник. Казах му направо условията:

— Ще получаваш по петстотин на седмица, без надбавки, ще ти покриваме и разходите. Ще ходиш до Мексико. Там нямаме право да пращаме агентите. Ще пътуваш с друг, не толкова доверен човек — дръж го изкъсо. Както винаги, ти си ни човекът с наркотиците. Ако някога се случи така, че някой от нас няма избор и трябва да изпуши или да изсмърка нещо, трябва да се притечеш на помощ и да го направиш вместо нас.

— Добре.

— Мислиш ли, че можеш да го направиш? Без да се пристрастиш отново?

— Джей, ако тия лайна пак ме победят, казвам ти отсега, арестувай ме, когато се случи. Или ме гръмни. Просто няма да стане, окей?

— Браво.

В добавка към агентите под прикритие, Слатс успя да събере и върховен ударен отряд от къде ли не. БАТО; полицейските управления във Финикс, Глендейл, Темп; Аризонското Бюро по публична безопасност; Отдела за борба с наркотиците. Взети заедно, всички тези хора споделяха около двеста години военен и полицейски опит. Слатс не успя да убеди Шугърбеър да се присъедини към нас. Той избра да изкара докрай разследването по случая Ривърсайд. В крайна сметка успя да арестува всички онези боклуци и изпрати всеки от тях в затвора задълго.

Всяко разследване получаваше кодово название. Искрахме нещо мистериозно — операция „Сони Баргър“ или „Хелс Ейнджълс от Аризона“ — никак не ставаше. Трябваше ни също така име, което да ни държи в тайна. Работата под прикритие действа и в двете посоки — ние се опитваме да се докопаме до тях по един или друг начин, а те — до нас. Има сума ти ченгета, които са авери с Хелс Ейнджълс или техни сътрудници, а самите Ейнджълс имат съпруги или гаджета, които работят на щатски длъжности. Затова трябваше да внимаваме как ще наречем разследването. Слатс беше огромен фен на Детройт Ред Уингс, затова реши да ни нарече „Черна бисквита“, жаргон за хокейна шайба.

Бяхме готови.

Съботата преди началото на операцията Слатс организира барбекю у тях. Жена му сготви като за батальон. Бяха поканени всички

и техните съпруги и деца. С Гуен решихме да си направим уикенд-ваканция, отседнахме в хотел и оставихме децата с баба им и дядо им. На купона се смяхме, пихме бира и се потихме заедно в задния двор на Слатс. Беше прекрасен момент на избирателна слепота.

В разгара на партито Слатс си запроправя път през тълпата, като молеше хората да влязат. Гуен и аз си говорехме с Карлос, който беше дошъл сам, когато Слатс стигна до нас. Последвахме го, а по пътя той изхвърли празен кен бира и си взе от кофата с лед нов, от който капеше студена вода, и с палец го отвори.

Вътре той взе жена си за ръка и качи няколко стъпала, които водеха до втория етаж. На едно от тях спря и се обърна.

— Приятели. Всички. Моля ви. Може да си мислите другояче, но не ме бива много в речите. Просто исках да ви благодаря, че дойдохте. Това хапване отвън е малък знак на благодарност за това, което предстои да се захванете. Това ще е дълго. Ще отнема почти цялото ни време и енергия. Не си въобразявайте, че това е правено някога по начина, по който ще го направим ние. Ще са нужни целите ни умове и топки. — Той спря, отпи дълга глътка бира. — Трябва да ви предупредя: много лайна ще ни се стоварят на главите.

Съпругата на Слатс го побутна: имаше деца наоколо. Той продължи:

— Работата е достойна и ще се отплати, но изискванията ѝ са високи. Така че, ако някой от вас или семействата ви имат някакви резерви по въпроса, тогава се чувствайте свободни да се оттеглите, с благословията и разбирането ми.

Той млъкна. Последва тишина.

Аз вдигнах ръка.

— Заеби, Джо, брой ме вън.

Всички се засмяха. Джо рече:

— Добре тогава, ще се видим в понеделник. Насладете се на последната си свободна неделя в обозримото си бъдеще.

РУДИ ИСКАШЕ ДА ЗНАЕ КЪДЕ СЪМ БИЛ НА ТОПЛО

Май 2002 г.

Нашият конфиденциален информатор Руди Креймър беше опитен моторджия и многократно беше престъпвал закона. Досието му включваше производство, дилърство и употреба на амфетамини — така той беше нарушил основното правило на Успешните наркодилъри. Бяха го залавяли и за притежание на огнестрелно оръжие, а фактът, че това бе автомат, само влошаваше нещата. Пред двете алтернативи — да го затворят за много дълго време или да стане сътрудник — той предвидливо беше избрал втората.

Руди не беше Хелс Ейнджъл, но можеше да свърже с имена впечатляващ брой снимки и твърдеше, че се познава лично с поне трима важни членове на бандата в Аризона: президента на клуба в Меса Робърт „Лошия Боб“ Джонстън, президента на клуба в Кейв Крийк Даниъл „Хувър“ Зайбърт и самия Сони Баргър. Руди ни каза, че Сони е заменил удоволствията на алкохола и наркотиците с тези на Пепси и сладоледа. Също така карал с предно стъкло, за да пази дупката от трахеостомия, получена вследствие на рак на гърлото.

Руди също така познаваше Тони Крюз, алчен наркоман, който открито търгуваше с оръжия и забранени субстанции. Крюз беше президент на тюсонските Червени дяволи, клуб-поддръжник на Хелс Ейнджълс. Поддържащите клубове са отделни от основните — имат си собствени списъци с членове, собствени клонове и офицери — но действат само с официално разрешение от клубовете майки и в общи линии правят каквото се иска от тях. Други поддържащи клубове на Хелс Ейнджълс в Аризона бяха Спартанците и Изгубените холандци, но Червените дяволи бяха най-големия и най-опасен. Основно помагаша с войници на Ейнджълс, когато опреше до затвърждаване на позиции, изнудвания и събиране на пари.

Всичко това беше чудесно, но Руди имаше още една подробност в и така шареното си минало, която го правеше толкова важен за нас. Той беше неактивен член на НМБ от Мексико на име Соло Анхелес, чиито главен щаб беше в Тихуана, Мексико. Солос имаха около

стотина членове и малък клон в района на Сан Диего — Лос Анджелис.

Знаехме, че Хелс Ейнджълс са параноични, но знаехме също, че не са толкова несигурни в силата си, колкото малките клубове. Ако просто се намъкнехме при тях като някакви лошковци средна категория, биха ни игнорирали, или по-лошо, биха ни гледали на кръв. Трябваше да ни поканят. Въпрос на уважение. В кръга на мотоциклетистите това се подразбираше, както се подразбираше, че небето ще е синьо през деня.

Планът беше да накараме Руди да поиска разрешение от ХЕ да установи номадски клон на Соло Анхелес, а ние щяхме да им кажем, че сме хора на Руди. Това, че клубът беше мексикански идеално се връзваше с твърдението ми, че прекарвам оръжия през граница. Понеже бяхме номади, нямахме нужда от връзка с вече установен клуб на Соло Анхелес, и така разни истински членове на бандата нямаше да ни се пречат. Също така щеше да положи основите на делото по РИКО, защото щеше да установи със сигурност, че Ейнджълс контролираха незаконните рокерски клубове в Аризона. Все плюсове. Руди щеше да ни е президент. Карлос щеше да е пълноправен член. Моят верен информатор Татенцето щеше да е кандидат, а и Били „Тими“ Лонг — „висящ“. А аз, Джей „Пилето“ Добинс, щях да съм вицепрезидент.

Преди да започнем, трябваше да срещна Руди. Слатс уговори среща в Ембаси Сюитс, хотел близо до международното летище Скай Харбър във Финикс.

Руди не знаеше практически нищо за мен. Слатс нарочно не му беше казал, че съм федерален агент. Искаше първото впечатление на Руди от мен да е колкото се може по-необременено от предразсъдъци.

Пристигнах със своя Харли Дейвидсън Панхед, модел 63-та. Колата на Слатс вече бе паркирана отпред. Не носех видими оръжия.

Почуках на вратата на апартамент 11. Приблжиха се стъпки и вратата се отвори. Слатс ме покани да вляза.

На масата вдясно беше седнал едър мъж с късо подстригана кафява коса, който носеше моторджийски очила. Спретнатият му мустак издаваше, че собственикът му сигурно много се гордее с него.

Под долната му устна се мъдреше още малко лицево окосмение с триъгълна форма. Дълбока хоризонтална бръчка пресичаше челото му. Носеше черен потник. Цялото му тяло от кръста нагоре беше покрито с татуировки.

Обърнах се към него и забих крайчето на незапалена цигара между устните си. Той дръпна стола си назад и стана. Преминаха няколко секунди, докато се преценявахме.

— Аз съм Пилето.

— Руди.

Изпънах ръка и той пое дланта ми. Ръкостискането беше като между две менгемета. Той погледна раменете и гръдния ми кош, проверяваше татуировките ми. Не пусна ръката ми. И аз не пуснах неговата.

— Къде си лежал? За какво те спипаха?

Усмихнах се на Слатс и се обърнах към Руди.

— Пич, за нищо не са ме спипали, никога не съм бил в затвора. — Нито една от двете ръце не пусна другата, макар че и двете трябва да са болели. Моята — със сигурност.

— Какво тогава правиш с тоя тук, да го еба?

— Гледай сега, пич, не знам какво ти е казал Големия шеф, но съм тук, защото със Слатс имаме работа заедно. — Направих пауза. — Аз съм федерален.

Руди пусна ръката ми и източи врат назад с невярващ поглед в очите. Приятни тръпки преминаха по дланта ми, вече свободна от хватката му. Искях да я изтръскам, но се удържах. Накрая той каза:

— Ебаваш ме.

— М'не. Честно. Працат ми чек всеки две седмици, за да се обличам и да вися с типове като теб.

Руди се засмя, погледна Слатс и ме посочи с палец.

— Това не е честно. Как да печелим срещу шибаняци, които изглеждат така?

Слатс сви рамене.

— Не бива да печелите, пич. — Направих му знак да седнем. — Затова въобще има типове, които изглеждат като мен — повече, отколкото можеш да си представиш.

Той обмисли това. Може би проверяваше в ума си различни имена и лица.

— Абе, заеби — каза след миг. — Няма файда да ги мисля тия неща сега.

Седнах и свалих очилата си, поставих ги на масата. Поставих цигарата си зад ухото и сплетох пръсти. Пръстените ми издрънчаха един в друг. Постарах се да излъчвам спокойствие. Колкото можех по-благо, рекох:

— Виж. Сипали сме те. Знам какво ти е казал Слатс. Ти си опитен, познаваш играта също толкова добре, колкото и ние. Това е добър шанс за теб, пич, шанс да поправиш грешки, ако искаш. Ако не, знаеш какво те чака.

— Виж, човече, тук съм за работа.

— Браво. Да поговорим.

Разказах му всичко за Пилето и нищо за Джей Добинс. Казах му как съм се запознал с няколко Ейнджълс, които той твърдеше, че познава. Приказвахме за Смити и Лошия Боб. Казах на Руди, че ще е съществен компонент от следващата фаза на операцията. Слатс повтори, че се нуждаем от него. Винаги е добре да окуражаваш така информаторите, особено когато те самите не са наясно на чия страна са. Той попита какво искаме от него. Слатс очерта плана. Руди слушаше внимателно, кимаше и се усмихваше от време на време. Когато Слатс приключи, Руди каза, че е рисковано, особено за него. Каза също така обаче, че е достатъчно ненормално, за да сработи, и че сме избрали правилния човек. Ние му отвърнахме, че никога не сме имали друг предвид.

Запалихме по цигара. Той каза:

— Няма нужда ме ласкаете толкова.

— Може би не — отвърнах. — Но доколкото ще знаят останалите, ти ще си шефът и не можеш да си позволиш да го забравиш. Ако нещата започнат както трябва обаче, трябва да помниш и че аз решавам какво ще се прави — особено на улицата. Ясно?

Той изсумтя. Аз се втренчих в него. Още не бе свалил очилата си. Знаех, че днес няма да видя очите му. Може би се срамуваше от ситуацията си или пък още бе объркан от идеята за нещо толкова смело с негово участие. Не можех да го виня, че крие очите си. Той вече нямаше никакви алтернативи и на негово място и аз не бих искал да гледам право в лицето мъжа, който е поел контрол над живота ти, не и веднага.

— Е? — попитах.

Той не продума цяла минута. После посочи лявата ми ръка и попита:

— Тази татуировка?

— Да?

— Каква е?

— Свети Михаил.

— А.

— Познаваш ли го?

— Май-май. Той е закрилника на ченгетата, нали?

— Точно така. И на продавачите в хранителни магазини.

— Верно?

— Верно.

Той не мислеше, че е забавно. Все тая. Каза:

— Ще трябва да измислиш някаква история на тоя Свети Михаил, ако искаш да си с онези симпатяги. — Той се облегна на стола си и завъртя пръст към шарениите по тялото ми.

— Маmicата му, пич, не мислиш ли, че вече не съм измислил? Аз съм пичът с меча, драконът е пристрастяването ми, което убивам. Имам опит, Креймър, не го мисли.

Доволен, той изсумтя и отвори пердетата.

— А това?

— Мотора ми?

— Да.

— Какво за него?

— Изглежда окей, но няма да изтрае сред хората, с които ще караме.

— Ще изтрае.

— Не и износен Панхед. Може да си бахму и ченгето под прикритие, но аз съм бахму и моториста, така че гледай и се учи.

— Няма да споря с теб, пич.

Не спорих.

ЧАСТ 3

СРЕДАТА

ТВЪРДЕ БЕЗПАРИЧНИ ЗА СТЪРДЖИС

КЪДЕТО ТИМИ СЕ НАУЧИ НА ФИНОТО ИЗКУСТВО ДА НОСИ КИСЕЛО ЗЕЛЕ

Юни-юли 2002 г.

Юни и по-голямата част от юли прекарахме в подготовка на историята ни със Соло Анхелес.

След като Руди осигури официално признание на клуба ни — той и Татенцето трябваше да посетят няколко пъти Тихуана, — той започна работа в Аризона. Направи няколко сделки с амфетамини заедно с Тону Крюз и възстанови комуникацията си с Лошия Боб. Руди трябваше да отговаря на въпроси: Ейнджълс се интересуваха защо изведнъж Руди толкова искаше да започне да върти далавери в Аризона. Той каза, че е заради близостта с Мексико, където беше базиран клубът му и където момчетата му — сиреч, ние — бяха започнали малко техен си бизнес, като намекваше за фалшивата ни търговия с оръжия. Също така го питаха какво мисли за Монголите. Той каза, че няма отношение, но всъщност не ги харесва, ама хич. Той предложи на Лошия Боб да наблюдава границата с Ногалес и да го известява, ако се появят Монголи. Лошия Боб го обмисли.

На 13 юли Лошия Боб предложи сделка на Руди и му обеща, че ще бъде направена официална на следващото събрание на ръководителите на Хелс Ейнджълс: получаваме правото да действаме свободно в Аризона, стига на моторите ни да няма символи на Аризона — това право бе запазено само за Хелс Ейнджълс. Освен това трябва да ги подкрепяме в борбата им срещу Монголите. Освен това, няма да сме дъщерен клуб, подобно на Червените дяволи или Спартанците.

Когато Руди осигури мястото ни в йерархията, се заехме да градим същинска рокерска банда. Оправихме си мотоциклетите, изяснихме си за последно историите си.

Готови бяхме.

Календарът на един отдаден моторджия е пълен със събори и преходи, а ние искахме да отбележим своето излизане в света на рокерите с нещо голямо — голям преход, който освен церемониален ефект, би ни представил пред максимално количество хора. Избрахме един събор край езерото Мормън, наречен „Твърде безпарични за Стърджис“.

Следобеда преди събора Слатс ми каза, че трябва да си поговорим. Срецахме се и разговаряхме постоянно. Начинът на работа на Слатс беше методичен, а моят — импровизаторски, или „цигари и майтапи“, както го наричаше Слатс. Нямах търпение да тръгна, нервите ми едва издържаха, адреналинът бушуваше във вените ми. Знаех, че и Слатс е нервен и предположих, че това ще ни е последната оперативна среща, затова се съгласих да се видим. Каза ми да го чакам в спортния бар на Джили в Темп.

Спрях пред бара, вече в роля, и влязох. Отработвах непукисткия начин на поведение, с който исках всички да ме запомнят. Предположих, че някакъв бар за юпита е добро място за начало. Отворих вратата с оръжия на колана, с прилепнал потник на гърба, с камуфлажни панталони, джапанки и огромна тежка тока на колана си. Очите ми с мъка се нагодиха от яркото слънце на Финикс към слабо осветения бар. Когато успяха, видях пред себе си усмихващия се Слатс, семейството му, Карлос и най-вече — Гуен, Дейл и Джак. Съвсем бях забравил, че имам рожден ден. Излязох от роля и се върнах към старото си аз. Ядохме торта, отваряхме подаръци и приказвахме за всичко освен работа. За три часа се постарях да погледея хлапетата колкото се може повече. Беше един от най-хубавите ми рождени дни. Към края Карлос ме изръчка в ребрата и каза:

— Хубаво, а? Слатс искаше да видиш Гуен и децата преди да измрем в горите утре.

Кимнах. Хубаво беше.

На следващата сутрин екипът се събра на закуска в едно крайпътно ресторантче. Приключихме преди да пристигне Руди и го изчакахме. Накрая се появи в паркинга с някаква долнопробна селска свинчуга на задната седалка. Той слезе от мотора и каза на жената да чака отвън.

Когато влезе, Карлос го попита:

— Коя е миската?

— Де да знам. Прибрах я от паркинга на един Уолмарт.

— Отърви се от нея — каза Карлос.

— Заеби тая работа. Ако отидем без кучки, ще си помислят, че сме банда педераста. Не е яко.

— Добре, добре. Но ако почне да ни излага, отменяме цялото занимание. Мисля, че Джей и Тими ще се съгласят. — Съгласихме се. Руди ни каза да не го мислим.

Езерото Мормън беше на двеста мили на север от централен Финикс. Руди и аз карахме отпред, той отляво, аз отдясно — обичайните позиции за президент и вицепрезидент на НМБ. Членовете се наредиха зад нас. Зад всички се движеха две превозни средства, в които се возеха полицейските подкрепления: бял камион под наем и един микробус.

След около сто мили спряхме да презаредим на една бензиностанция „Мобил“. Краката и раменете ме убиваха от болки.

Чувствах се толкова стар, колкото пътя беше дълъг.

Руди се беше отпуснал на своя мотор като отпускар на хамак.

— Ей, висящия! Отиди да ми вземеш пакет цигари, „Редс“, ако имат, и да кажеш на оня кретенюга, дето работи тука, че всички ще пълним догоре. И да му платиш. — Руди приказваше на Тими. Безучастна усмивка играеше по устните на безименната жена, стиснала Руди през кръста. Изглеждаше сякаш бе живяла живота на три жени една след друга. Руди я плесна по крака и тя бавно обви ръце около раменете му, като отегчено куче, което изпълнява трик, за който вече не получава награда.

Тими поклати глава, но стори каквото му се нареди. Той беше опитно ченге, специализирало в бандити точно като Руди. Знаеше, че ни предстои истински преход и трябваше да започваме репетициите, за да изглеждаме повече като това, за което се представяме. Затова Тими трябваше да свикне да му се нарежда.

Той влезе и купи пакет цигари както и две опаковки обезболяващи. Нагълтах няколко хапчета на сухо.

Карахме още около час и спряхме в град Мъндс парк. Руди се обърна към мен и каза:

— Караш като леличка. Оправи си инстинктите. Моят клуб няма да се мъкне като куци кучки.

— Чий клуб?

— Слатс ми каза да ви поразбудя малко. Трябва да ме следвате. Аз съм вашият президент, все пак.

— Още не сме почнали прехода. А и ми се стори, че се справям добре.

— Може да сме стигнали до седемдесет мили в час. Може би. Това не стига, ако искаш да си имаш работа с Ейнджълс, трябва да се постараяш малко. Всъщност, много.

— Добре, президент Креймър, следващия път ще ви накараме да се гордеете с нас, сър.

— Добре. — Той се обърна към пътя и запали отново. Последвахме го, но от разстояние, само за да го дразним.

Карахме през равнини към сините планини, които се извисяваха на изток. От двете страни на пътя широки пасбища се редуваха с гъсти борови лесове. Пътуването беше живописно, ако не друго.

Руди увеличи скоростта, когато пред очите ни се откри портата, отвъд която беше съборът. Ние също увеличихме. Той профуча през служителя, събиращ такси на входа, посочи му среден пръст и изкрещя:

— СОЛОС НЕ ПЛАЩАТ ЗА НИЩО!

Това ми хареса, затова и аз показах пръста на служителя, когато го подминах.

Спряхме на паркинга и се поразгъпкахме. Руди ни заведе при една групичка червени дяволи и ни представи на Тони Крюз. Той приличаше на Джери Гарсия, само че без усмивката. Крюз нареди на един кандидат да донесе бири, а Руди накара Тими да му помогне. Докато Тими се отдалечаваше, Руди му викна да донесе две и да е сигурен, че са „ледени“. Тими чинно се зае да изпълнява. Карлос и Татенцето застанаха зад Руди, докато той приказваше с Крюз. Руди се оплакваше колко е трудно да организира новия клон, като не пропускаше да се ласкае и да изтъква способността си да преговаря с Ейнджълс. Крюз попита дали аз съм човекът, който търгува с оръжия на юг. Потвърдих. Каза, че трябва да се свържем, а Руди обеща, че ще поддържа връзка. Две жени, едната ниска и слаба, а другата висока и дебела, се приближиха до Крюз. Той стисна задника на по-високата и

го поразтресе. Тя се наведе към него и го ухапа по ухото. По-дребната намигна на момичето на Руди, която за своя чест не бе продумала. Жените се отдалечиха. На гърба на якетата им пишеше „Собственост на Червените дяволи“. Това се отнасяше до якетата и до жените.

Тими се върна, понесъл куп бири „Силвър булет“. Взех си две. Отворих едната и натъпках другата в единия си заден джоб. Винаги съм бил аматьор в пиенето, но знаех, че за тази задача трябва бързо да вляза във форма. Дръпнах голям гълток. Студената бира премина като нож през пръстта вдигната от вятъра и моторите. Тими пристъпи между Крюз и Руди, за да подаде на президента си бирите му.

— Висящ, опитвам се да говоря с този тип, а ти си ми на пътя!

Тими погледна през рамо. Крюз го гледаше втренчено, а дългата му къдрава коса се развяваше на вятъра. Кандидата на Крюз беше подал бирата му без да се пречка.

Тими се обърна към Руди и каза:

— Извинявай, през. Няма да се повтори.

— По-добре да не се повтаря или ще се славиш с най-кратката кариера на моторист в историята.

Тими се обърна, направи две крачки и раздвижи рамене. Ако го беше сторил с лице към Руди, щеше да е очевидно предизвикателство. В случая той се престори, че се разкършва.

Руди се направи, че не обръща внимание.

Висяхме и говорехме глупости. Червените дяволи се разприказваха и с още няколко НМБ-и, най-вече Спартанците. Техните емблеми представляваха вертикална бойна секира, разделена от двойка кръстосани мечове. Докато гледах тази кръпка, ми хрумна, че и тия типове бяха също толкова измислени колкото и ние — формулата беше проста: изглеждаш корав, значи си корав. Позьорството — нашето, но и тяхното, на уж „истинските“ рокери — беше абсурдно.

Един едър Спартанец на име Бруно дойде с две от неговите момчета; всеки носеше по един кен бира. С тях вървяха две жени. Стари, изхабени жени. Всички явно бяха живели здравата твърде дълго.

Бруно имаше армейска прическа — почти нула номер. Главата му приличаше на огромна тиква на бучки. Над кръста носеше само своя кът. Биреният му корем разделяше елека му и тлъстините му бяха спечелили войната срещу пъпа му, който вече не се виждаше.

Веднага стана ясно, че нито един от нас не му се нрави.

В един момент той се обърна към Карлос и каза:

— Омбре, кво ви има на къртове, бе? Приличат на чисто нови.

Карлос, Татенцето, Тими и аз носехме именно чисто нови елеци. Този на Руди, който все пак беше истински рокер, приличаше на истинска униформа. Нашите фалшификати обаче си личаха отдалеч. Карлос бързо съобрази.

— Шибаната путарана. Дадохме на една идиотка да ни направи кръпките — нали идваме от други клубове, за да се присъединим към Руди, — и тая идиотка се оказа с акъла на тригодишно хлапе с градински ножици. Прееба всичко и трябваше да ги сменим изцяло.

Бруно не се върза. Крюз се върза. Каза:

— Ебати, човече. Кътът на човек му е като кожа. Какво направихте?

Карлос не обърна внимание на Бруно.

— Какво да направиш? Такова е, каквото е.

Бруно се потърка по корема, все едно вътре беше мозъкът му. Предложи:

— Можели сте да я пукнете от бой.

Карлос тъжно рече:

— Щяхме, да. Ама е майка на един от братята. — Той се наля с остатъците от бирата си и хвърли празната бутилка на земята.

Крюз вдигна ръка и каза:

— Еми каквото е, такова, нали, да го еба?

Карлос се оригна.

— Баш тъй е.

Попитах Руди дали да не се упътваме към палатката на Ейнджълс. Той каза:

— А, да — все едно не беше голяма работа. Той помоли Крюз да дойде с нас. Бруно каза, че ще се помотае тук.

Тръгнахме си и се повлачихме надолу по пътя. Усещането беше голямо. Тълпата ни правеше път все едно бяхме кралски особи. За пръв път от началото на разследването почувствах страх.

Щяхме да срещнем Хелс Ейнджълс.

Извадих цигара и запалих.

Вътре в лабиринта от палатки в лагера на Ейнджълс подминахме шляещи се членове на бандата и погледите им. Познавах Крюз и

Червените дяволи, но никога не бяха виждали Солос. Питаха на висок глас:

— Кой са тия чекиджии? — Не отговаряхме. Опитвахме се да показваме, че не ни пука.

Приблжихме двамата най-високопоставени членове на ХЕ в дъното на една от най-последните палатки. Крюз каза:

— Шефе.

По-едрият, над 250 паунда на вид, с румени бузи и бяла коса, избуча:

— Крюз. Кво става?

— Тук едни пичове искат да се видят с теб.

По-дребният пристъпи напред. Гласът му беше писклив, нервен. Погледът му беше кух и разсеян. Бързо изскимтя:

— Хей. Ти си Руди, нали?

Руди направи крачка напред и подаде ръка.

— Да. Ти си сигурно Денис.

— Мда — отговори Денис. Той посочи с кимване по-едрия. — Това е Костенурката.

— Радвам се да се запознаем. — Руди ни махна. — Това са моите Соло Анхелес.

Почти цялата глава на Денис беше покрита с мръсна мърляворуса коса. Брадата му стигаше до гърдите. Начинът му на говорене и уморените очи говореха красноречиво — туийкър.

Разпознах и двамата от досиетата на осъждани Ейнджълс, с които разполагахме. Фамилията на Денис беше Денбестен и наскоро беше излязъл от затвора, където бе лежал за притежание на наркотици. Името на Костенурката беше Уорън Кунц и беше осъден сексуален маниак. Денис беше приближен на Смити.

Той изписка отново:

— С Костенурката се радваме, че сте при нас. Лошия Боб ми каза, че може да се отбие. — Воднистите му очи обходиха всеки от нас поотделно.

Костенурката предложи хотдози и бира. Денис настоя да ни нагостят.

— Тук сте гости на Лошия Боб — каза той и махна на един кандидат, който стоеше наблизко. Тези му думи бяха внимателни,

любезни. Веднага харесах Денис. Все едно бяхме влезли в училищния стол чисто голи, а Денис ни беше предложил якето си.

Друг кандидат се появи до Костенурката в очакване на заповеди.

Руди каза:

— Това е вицепрезидентът ми Пилето, моят сержант Карлос, а това са Тими и Татенцето. Тими е висящ, а Татенцето — кандидат.

— Знаем — каза Денис. — Чували сме за всички. — Усмихна се.

Руди излая на Тими:

— Висящ, искам един хотдог. С горчица и кисело зеле. Имате ли кисело зеле?

Костенурката се усмихна.

— Да.

— Добре. Да не забравиш!

Костенурката изпрати собствения си човек да вземе бири.

Тими се отдалечи, а цялата му фигура излъчваше гняв. Аз попитах къде е кенефа, и ми посочиха някакви пристройки зад разполовения варел от гориво, който служеше за грил. Настигнах Тими преди да стигне дотам, сграбчих го и го обърнах. Никой не беше наблизо, за да чуе.

— Какво правиш, бе, да го еба? — посочих земята с пръст.

— Да му го начукам на она.

— Млъкни и се дръж като мъж. Ти какво, да не си новобранец. Ти си ас, бе, мама му стара! Всички знаем, че можеш да сриташ задника на Руди в някоя дупка, но ако го направиш сега, представлението приключва, преди да е започнало. Преглътни тия говна и си обуи мъжките гащи. Пич, ти си Серпико и Барета в едно. Ти си майстор. Айде. Играй си ролята.

Той се поизправи.

— Добре, добре. Но да ви еба всичките, ей така, за протокола. Не съм ви слугинче.

Аз вдигнах вежди и двамата се разделихме. Знаех, че е нужно много, за да ядосаш Тими, и че, ако го ядосаме достатъчно, може да ни срита задниците на всички.

В палатката Денис ме пита какво е станало и му казах, че защитавам президента и клуба си; че не може един кандидат, а камо ли висящ да го играе ядосан, когато му наредят да направи нещо, което не иска да прави.

Денис каза:

— Това е добре. Главата ти още е наред значи.

Кандидатът от ХЕ се върна скоро с цял наръч отворени бири. Той ги раздаде, Костенурката му кимна и той се върна в позиция „свободно“.

После Тими се върна и подаде хотдога на Руди, като този път внимаваше да не стъпва между Денис и Костенурката.

— Какво е това, бе, да му еба майката?! — извика Руди. Той хвърли хотдога на земята и го стъпка. — Мамичката му мръсна! Ти какво, пръжки ли имаш вместо мозък, бе! Казах кисело зеле. Повторих — кисело зеле! Донеси ми друг. Ако успееш, ще те повиша в носач на бургери.

Тими се обърна рязко и се върна при грила.

Втория път Руди заобръща хотдога в ръце, сякаш беше модел на самолет. Кимна. Отхапа и каза:

— Добра работа. Ти и Татенцето можете да отидете да ядете, ако искате.

Когато се наприказвахме и наядохме, решихме да си ходим. Костенурката ме помоли да подпиша малък банер на гостуванията, който бяха опънали в задната част на палатката. В средата на банера имаше петфутова Глава на смъртта. Молбата ме усмихна и ме поуспокои. Би ли ме помолил за това един ветеран от ХЕ, ако не ме харесваше или уважаваше? Подписах го така: „С обич и респект, Пилето, Соло Анхелес.“

Пътят обратно към Финикс беше пълен ташак. Моторът на Руди се насра трябваше да платим на някакъв тип да го изтегли, барабар с Руди и приятелката му, до дома; моят пък кашляше и се давеше и не щеше да вдигне над петдесет мили, понеже с целия си акъл на моторджия не бях отворил клапата за горивото докрай; Тими пък, изтощен и дехидратиран, постоянно повръщаше през рамо изяденото и изпитото през деня. Той се държа мъжки и не се оплакваше, но докато се върнем, дясната част на елека му беше покрита с изсъхнали парчета хотдог.

Прегрупирахме се в главния щаб на операцията, който се намиреше в едноетажен склад в един промишлен парк във Финикс и

който наричахме галено „Тиквената леха“.

Тими се поизчисти, Слатс направи кафе и последва дебрифинг. Две основни неща бяха на дневен ред. Първо, трябваше да поизцапаме малко кътовете си. Занесохме ги в отсека за товарене и разтоварване, изсипахме вода, бира и шепи пръст върху тях. Вдигнахме ги, огледахме ги. Изглеждаха фантастично. Моят кът беше твърде мръсен, за да ме кефи — обичах чистите, спретнати неща, — но дрехите ни вече нямаше как да привличат ненужно внимание.

След това — Тими. Той дръпна Слатс настрани и поиска да бъде направен пълноправна кръпка на Солос на мига. Слатс му отказа. Каза, че за да имаме някаква достоверност пред останалите, той и Татенцето трябва да играят непълни членове още няколко месеца. Тими каза, че ако нещата стоят така, ще завършат с Руди в болница. Слатс му каза да не се прави на бебе, точно както му бях казал и аз, но каза и че ще предупреди Руди да не се вживява много, все пак залогът беше висок. Тими рече, че това не му стига. Слатс изплю на земята тютюна, който дъвчеше и каза — твърде лошо.

Разделихме се и се прибрахме по домовете. Домът ни под прикритие във Финикс още не беше готов, затова аз и Карлос спяхме в хотели. Слатс, Тими и Татенцето се върнаха по домовете си — при жени, деца, кучета и всичко останало.

На следващия ден Тими се показва със знаци на кръпка на Соло Анхелес. Оказа се, че преди да си замина на предния ден, е грабнал няколко нашивки от сандъка с резервите и заедно с жена си ги е пришил към елека си.

Реагирахме със смях, с изключение на Руди, който безмълвно беснееше. Слатс сви рамене и каза:

— Да се хващаме на работа. — Аз потупах Тими по гърба, доволен да го имам за пълен партньор, и казах: — Явно така ги правим нещата, ние, Солос.

Тими отвърна:

— Ти го каза.

ИСУС МРАЗИ ПУТЬОВЦИТЕ

1 август, 2002 г.

Пет дни след прехода получихме покана да срещнем Лошия Боб в една клубна къща в Меса.

Боб ни очакваше в девет вечерта. Решихме да се срещнем в един паркинг на църква в Гилбърт, Аризона, бивше градче, погълнато от ненаситното разширяване на Финикс. Татенцето, Карлос, Тими и аз бяхме на ей толкова да се насерем в гащите. Имахме чувството, че прехода, където се бяхме запознали с Денис и Костенурката, се беше случил преди месеци. Срещата с няколкото ХЕ през деня в палатка не беше същото като това да слезем от моторите напълно беззащитни и да отидем право в крепостта на бандата.

През нощта.

Бях убеден, че сами се вкарваме в капан. Реших, че сме се издали с нещо и че Руди е просто гадна наркоманска отрепка, която мрази ченгетата и искаше да ни види очистени. Знаех, че не е нужно много един агент под прикритие да бъде убит на работното място.

Седнахме около една маса за пикник под мескитово дърво и зачакахме Руди. Слънцето вече бе залязло, но вечерта още не настъпваше. Татенцето и аз пушихме като за световно. Беше август в Аризона и потта залепваше кътовете ни за нас като втора кожа.

Руди се появи и каза:

— Окей, аз съм шефът, когато влезем, не забравяйте. Ако ми се отворите, всичко приключва. Ейнджълс действат по правилата и очакват същото. Не искам да загубим репутацията, която сме градили. Искам да видя в очите ви гордостта от това, че принадлежите на Соло Анхелес. Освен това, може да се наложи да караме с тия пичове тази вечер. Трябва да знаете няколко неща. Ще сме отзад и ще ги следваме. Трябва да можете да ги следвате. Ако минат на червено, ние минаваме на червено. Ако спрат в задръстване, и ние спираме в задръстване. Стойте на осемнайсет инча встрани от волана на човека пред вас. И стойте назад. Никога, никога не пресичайте линията на волана на

пълноправен член. А ако подминете някой от тези типове, не ми се мисли.

Никой не продума. Руди каза:

— Какво бе, да го еба? Готови ли сте? — Спогледахме се, все така безмълвни. Дори коравото старо Татенце, на когото не би му пукало и да му пуснат куршум в главата, беше притихнал. Руди беше отвратен.

— Чуйте, ако ще правим това, трябва да почнем със замах. Ще слезем от моторите си и ще отидем при тия копелдаци, все едно сме най-коравите гъзове на тая земя. Ще ги погледнем в очите и ще им кажем кои сме. Каквото последва, последва. Ще се справим с него. — Той погледна право към мен. — Ако не го имате у себе си, ако искате да си отидете вкъщи още сега и да кажете на съпругата на съседа колко сте корави, да прекратим тия глупости и да си ходим, защото ако искаме това разследване да започне, то трябва да започне сега.

Мълчанието ни продължи, повече срам, отколкото страх.

— Исус мрази пътвовците — изтресох. Останалите ме погледнаха, все едно си бях свалил гащите. Продължих: — Това е мантрата за подобни ситуации на стария ми партньор Крис Бейлес. Ако беше тук, щеше да каже: „Значи стомахът ти е вързан на фльонга и искаш да си отидеш вкъщи. Е, стегни си топките и се залавяй за работа. Исус мрази пътвовците — ти си агент под прикритие, трябва да правиш каквото имаш да правиш!“ Айде, пичове, не мога да дишам от нерви, но Исус мрази пътвовците, нали?

Тими го повтори тихо. Карлос и Татенцето го казаха заедно.

Руди каза:

— Добре тогава. Исус мрази пътвовците. Айде сега да се разкараме оттук!

Сработи. Тръгнахме. Да опиша последвалото като напрегнато е все едно да опиша отрязан крак като драскотина. Руди сложи Татенцето и Тими, и двамата опитни, добри мотористи, най-отзад. Карлос и аз следвахме Руди със спрели сърца. Колите профучаваха покрай нас под абсурдни ъгли. Сумракът отстъпи пред вечерта. Фаровете се сляха в петна оранжево, червено и бяло. Тътенът се просмука в краката ни, в задниците ни и в гърдите ни и преди да се усетим, машините сякаш започнаха да дишат. Това беше първото ми истинско каране на мотор, няма съмнение.

Спряхме малко преди да влезем в Меса. Тими и Татенцето отидоха да купят цигари и ред булове.

Карлос рече, на никой конкретен човек:

— Да-го-еба-еба-да-го! Ще си умрем от тия работи. Нали знаеш?

Определено се чувствах така. Тия огромни метални прасета бяха вълнуващи смъртни клопки. И това е.

Руди каза:

— Това беше по-добре. — Потупа ме по крака.

Слатс се обади и също каза „Това беше по-добре“.

Благодарих му и му казах, че се готвим да тръгваме. Той отвърна, че подслушвателните устройства са на място и помощният отряд е на място. Можеха да са в клубната къща, готови да стрелят, до четиридесет и пет секунди. Казах, че това ме устройва и затворих.

Цивилните ни гледаха от крайчетата на очите си. Усмихнах се на една жена и на десетгодишното ѝ хлапе. Тя обърна раменете на момчето, за да не гледа страшните чичковци и го поведе към колата си. За пръв път от дни се сетих за момчето си Джак.

Бях пропуснал много от важните случаи на децата си. Най-зле беше, когато работех по някакъв случай с бомба в казино и пропуснах първите стъпки на Джак. Гуен се обади и остави съобщения, още щом се случи, но аз не можех да отвърна.

Жената с момчето запали колата и бързо се изтегли от тротоара. Повисяхме в паркинга още малко, докато Руди ни каза да тръгваме. Всички си повторихме, че Исус мрази пътьовците и отидохме.

ПЪРВАТА НОЩ В МЕСА

1-2 август, 2002 г.

Клубната къща в Меса се намираше в жилищен квартал. Петима Хелс Ейнджълс излязоха да ни посрещнат. Руди ги представи като Призрак, Спусък, Големоглавия, Дейв Погалването и Рокъм, който беше кандидат. Всички имаха пистолети и всеки носеше по едно любимо хладно оръжие: голям нож, чук, палка или пък бокс. Поведоха ни към един страничен вход. Руди влезе със Спусък, а аз — с Призрак, който носеше бронезилетка. Когато стигнахме вратата, той се обърна и сложи ръка на гръдния ми кош.

— Извинявай, Пиле, тези трябва да останат тук. — Той посочи глоковете ми.

Трябваше да носим оръжията си. Ако Ейнджълс не ни даваха свободата да носим пистолети, разследването не можеше да продължи. Казах:

— Призрак, не искам да проявявам неуважение, пич, но не си свалям оръжията за никого, нито дори за ХЕ. Нищо лично, просто сме като теб. — Призрак погледна през рамото ми. — Моите момчета биха казали същото.

Карлос, Тими и Татенцето кимнаха в съгласие с думите ми.

Призрак се намръщи. Не можех да видя очите му, защото носеше моторджийски очила, въпреки че беше нощ. Той свали ръка от гърдите ми и изсумтя:

— Ъхъ.

Продължих:

— Не само Хелс Ейнджълс имат врагове, пич. Ние също имаме. Ако още настояваш да се разоръжим, ще изчакаме президента тук, отвън. Знаеш, че Руди не може да носи оръжие, а ако вас ви изненадат ония педерастии Монголите, трябва да можем да го защитим.

Призрак каза:

— Добре, Пиле, схващам, само че не правя аз...

— ... правилата. — Гласът се плъзна отвътре. Беше Лошия Боб.

Робърт Джонстън Младши, над един и деветдесет и над двеста и тридесет паунда, заемаше целия праг. Катинарчето му беше добре поддържано, косата му също. Тя падаше на вълни по раменете му. Личеше му, че се гордее с грижите за окосмения си. Гръдният му кош приличаше на каца. Дланите му бяха с размера на кечърски ръкавици. Той ни гледаше добронамерено отгоре.

Повтори:

— Аз правя правилата.

Притворените му очи имаха вид на видели достатъчно. Помислих си, той е от Хелс Ейнджълс, колко пъти наистина се е страхувал за живота си? Не толкова, колкото аз. Лошия Боб каза:

— Няма проблем, Призрак, те са наши гости.

Той отвори дългите си ръце в знак на гостоприемство и всички заизкачвахме стълбите.

Когато влязохме в главното помещение, Спусък спусна няколко резета. Не толкова ние се заключвахме, колкото заключвахме навън света, стори ми се. Бяхме направили стъпки, по които не можехме да се върнем. Усещането за неизвестност почти ме парализираше — почти. Да, имахме оръжия, но това не значеше много.

Запалих цигара, за да прикрия страха си. Казах си — това е. Не знаех още как, или пък кой ще го стори, или дали ще се случи сега, или по-късно, но знаех с костите си, че ще умра в някоя щабквартира на ХЕ.

Бяхме вътре.

От едната страна имаше бар, а до него — малка триъгълна платформа. На стената отсреща беше нарисован дванадесетфутова Глава на смъртта, а една от другите стени висяха трофеи и други шарении. Джубокс, два телевизора и червен неонов знак, който светеше с надписа „Хелс Ейнджълс“. Прозорците бяха или заковани, или покрити с бяло-червени вертикални щори. Мястото миришеше на бар. На джубокса вървеше някаква песен на Степенуф.

Поне един човек е бил убит на пода на тази клубна къща. През следващия месец БАТО щяха да научат защо Майк от Меса е решил да се обърне срещу събратята си. На двадесет и пети октомври 2001-ва година една четиридесет и нещо-годишна жена на име Синтия Гарсия е купонясвала с момчетата от Меса. Имала пиянската наглост да обиди Хелс Ейнджълс на собствената им територия — пълно табу. Пребили я

до безсъзнание членовете Майк от Меса и Кевин Огъстиняк, както и кандидатът Пол Айшийд. Лежала в безсъзнание, докато нападателите ѝ се напивали и се друсали все повече. Когато се свестила, имала повторната наглост да ги обиди, затова че са пребили беззащитна жена. Те отново я почнали, с енергия подхранвана от наркотици и стоманените върхове на ботушите им. Класически случай на това препредаване на унищожителна енергия от един към друг, както се изрази Слатс.

Майк от Меса, Огъстиняк и Айшийд хвърлили тялото, което технически още било живо, в един багажник. Излезли в пустинята. Извлачили я в пуцинаците. Тя стиснала Майк за джобовете на дънките му. Айшийд имал стар ловджийски нож. Не бил остър. Наръгали я многократно. Един по един се опитвали да ѝ отрежат главата, която искали да оставят на една греда на лешоядите. Гръбнакът ѝ се оказал проблем. Забили ножа в един прешлен и го завъртели, но отново без успех.

Синтия Гарсия, майка на две деца, направила лош избор и платила с живота си за него.

Неспособен да понесе вината, Майк от Меса се обърнал срещу клуба си.

Погледнах пода, докато влизахме. По онова време знаех, че Майк от Меса крие тайна, но не знаех каква. Подът беше чист и бял.

Казах на Лошия Боб, че мястото ми харесва и ми харесва, че го поддържат добре. Той поглади предната част на елека си, благодари ми и ни насочи към бара, като каза на Рокъм да сервира питиета — бутилки „Будвайзер“ и шотове „Джак Даниелс“. Всички изпихме по един от последните и Рокъм напълни отново чашките. Лошия Боб даде на Руди парче хартия.

След това Лошия Боб отиде зад бара и затършува в кутия за обувки. Намери каквото му трябваше, затвори кутията и я върна под бара. Той разпери в дланта си няколко стикера и кръпки на ХЕ.

— Искам да вземете тези. Сложете ги на моторите си и на елеците си.

Взехме ги с благодарности.

Телефонът ми иззвъня. Сигналът на телефона ми беше Е. І.^[1] на Нели, което обърка неколцината Ейнджълс. Меко казано, рокерите не

обичат чернокожите и музиката им. Единственият Нели, когото познават, е Уили Нелсън.

— Да, Пилето.

Беше Джак.

— Здравсти, тате.

Казах:

— К'во става? Големия Лу там ли е? — Това беше код за „дай майка си“.

— Ей сега — каза Джак.

— Добре, пич. Дай ми го да го чуя.

Гуен взе слушалката. Джак изтича някъде, крещейки след кучето. Гуен каза:

— Зает си.

— Здравсти! К'ви ги въртите? — Смачках цигарата си в пепелника и запалих нова. Изпитвах извратено удоволствие от това, че мога да разговарям със съпругата си в подобна ситуация. Подобно на куршума, който беше пробил дроба ми, това ме караше да се чувствам неуязвим.

— Пушиш — каза Гуен.

Не отговорих. Дръпнах си пак и издишах в слушалката.

— Ще ми се да не го правиш. Отвратително е. — Баща й беше починал от емфизем, причинен от пушене. Тя не се шегуваше.

— Знам. Какво става?

— Нищо. Джак и Дейл искаха да са сигурни, че си идваш за уикенда.

Помълчах няколко секунди, за да изглежда, че уж получавам инструкции. Кимнах и казах:

— Мда. Както кажеш, Голям Лу. Нищо няма да ми хареса повече. Нищо. Можеш да разчиташ на мен.

— Добре. Ще се видим скоро тогава. Обичам те.

— Мда. И аз. — Гуен затвори. — Ясно. Няма да разберат откъде им е дошло. Ще ти звънна, когато стане време. Окей. Айде.

Затворих телефона и го оставих на бара. Когато се обърнах към останалите, Спуська ми подаде джойнт. Взех го, но не направих нищо с него засега; още пуших цигарата си. Спуська попита:

— Кой беше това?

Разказах им за Големия Лу и ги забаламосах с историята за събирането на дългове. Докато приказвах, си пуших цигарата и толкова жестикулирах, че съвсем забравиха за джойнта. Така или иначе бяхме в различни степени на пиянство. Сложих джойнта в устата си без да дърпам и извадих една визитка. Подадох я на Руди, който я подаде на Лошия Боб. Той я погледна и я сложи в джоба си. Очите на Татенцето желяеха тревата. Каза:

— Ей, Пиле, на Богарт ли ще справиш цяла нощ с тая цигара, или ще споделиш?

Извадих джойнта от устата си, издишах остатъка от малко цигарен дим и подадох марихуаната на Татенцето, който ме покри като си дръпна здраво.

Истинските ченгета нямат право да взимат наркотици, освен ако животът им независимо от това. Ако в някакъв момент един адвокат надушеше нещо подобно — или пък сексуална злоупотреба, или каквото и да било, което да ни накара да изглеждаме задници, — щеше да ни анулира като свидетели. Ние все пак бяхме професионални лъжци, които постоянно заблуждаваха останалите относно себе си — факт, който всеки адвокат, който си струва парите, обичаше да напомня на журито. Но Татенцето, нашият информатор, който по никакъв начин не можеше да се причисли към полицаите, ни отменяше в наркотичните задължения. Той беше в сива зона и употребяваше с мярка, за да ни държи във от подозрение.

Лошия Боб каза след края на историята ми:

— Звучи като добра работа, Пиле.

— Е, да, плаща сметките. Колкото да си кося ливадата и прочие.

— Добре, добре. И аз имам добра работа. — Знаехме, че Лошия Боб работи във фирма за продажба за коли. Спусъка подаде джойнта на Лошия Боб, който си дръпна смело. Изглеждаше отегчен. Изведнъж каза:

— Ей, айде да ходим в Спиритс.

Излязохме, оседлахме моторите и запалихме.

Руди ни бе предупредил навреме преди срещата — тия типове караха като демони на крек. Самият Исус Христос не би могъл да кара по-добре от тях. Движеха се между колите като змии, преследващи заек в дупка в земята.

Спиритс, в северен Гилбърт, беше тяхното място. Имаха си места за паркинг точно пред двамата гардове — две буци с телосложението на камиони за сладолед, — за да може охраната да ги наглежда.

Лошия Боб ни вкара вътре. Още не бях съвсем влязъл, но чух как музиката рязко спира. Тогава някакъв превземко изтътна през микрофон:

— Тук е Чарли Доброто прекарване, Диджеят извън закона! Спряхме, за да ви кажа, че имаме Хееееееееееелс Ейнджъбъбъбъбъбъбъбъбълс на гостиинииии! — Прожектори осветиха входа, докато влизахме. — Лошияаяяаяяаяяаяяая Бооооооооооооооооооб! И неговите братяаяяаяяаяяаяя!

Тълпата, която беше прилична, но не огромна, се раздели като Червено море пред Мойсей. Когато ние влязохме, диджеят добави:

— Ииииии гостиинии!

Поведоха ни към една ВИП-зона, където бяха още няколко Ейнджълс и ято оскъдно облечени мадами. Някои бяха привлекателни, други приличаха на калници през зимата. Представиха ни.

След като се запознахме с другите, се разделихме. Тими от време на време проверяваше моторите ни и разговаряше с охраната, Татенцето зависна с Призрака, а аз седнах при Руди и Лошия Боб.

— Знам, че въртите бизнес с Крюз долу в Тюсон — каза Лошия Боб.

Руди каза:

— Радвам се, че знаеш. Ако не знаеше, значи той крие това от теб, а това значи, че трябва да спрем да работим с него.

— Работата ми е да знам тия неща.

Қазақ мұ:

— Тъй си е, мамка му.

Лошия Боб се поизпъчи.

— Точно така. — Обърна се към мен. — Искам да знаеш, че с мое разрешение можеш да си вършиш нещата с Крюз и с когото и да било. Стига да знам. Човек трябва да си изкарва прехраната.

Някакъв анонимен „висящ“ ни донесе по една кафява бутилка бира. Бутилките се потяха, а етикетите им се белеха.

Лошият Боб надигна бирата си, после каза:

— Добри неща чувам за теб, Пиле. Само добри неща.

В стомаха ми се оформи малка топка, но Лошия Боб се усмихна и се поотпуснах. Сякаш ни вярваше. Един по-проницателен престъпник може би щеше да осъзнае, че образите ни са някак твърде добри, за да са истина. Надявах се, че Лошия Боб не е по-проницателен, отколкото изглеждаше. Той каза:

— Дадох на Руди списък с телефонни номера. Можем да ви помогнем. Вие — на нас.

— Говориш за Монголите.

— Да. Но предпочитаме да ги наричаме „Момиченцата“.

— Окей. С вас сме срещу тия кучки. Ако аз или някой от момчетата ми види Момиченца — където и да е — първо ти ще разбереш.

— Мерси, Пиле.

— Не го мисли.

Върнахме се в клубната къща към един часа. Макар че бяха пияни, всички караха много добре. Дейв Погалването в някакъв момент разпери ръце и крака. Тими ме погледна и поклати глава. Знаех какво иска да каже. Бях изтощен, а ни оставаха доклади за попълване и отново същите задачи за следващия ден. А дори не беше толкова късно. Още загрявахме.

Рокъм сервира още бири и уиски. Изпих един шот, подържах една бира. После казах, че трябва да вървим. Лошия Боб, изискан домакин, попита:

— Сигурни ли сте, че сте окей да се прибирате сами?

Помислих си, че ще ни предложи да ни повози. Вместо това бръкна зад бара и извади найлонов плик.

— Понеже мога да ви предложа малко енергия за из път — каза той.

Татенцето каза, че наскоро се е отървал от пристрастяване, Руди каза, че вече си е шмръкнал, а аз казах, че с Тими и Карлос имаме работа на сутринта, а и освен това съм шмъркал като за три живота. Лошия Боб сви рамене.

— Както щете. Ще се видим скоро.

Да. Скоро.

[1] Популярна през 2002 г. хип-хоп песен. — Б.пр. ↑

И ВОНИШ, НЕ СЕ И СЪМНЯВАМ

Август 2002 г.

Хелс Ейнджълс живеят за клуба и събратята си. Един от законите им е „Не отстъпвай пред никой мъж, пред никой закон и пред никой Бог.“ Те признават само собствения си авторитет. В корените на това усещане за свобода е карането на мотоциклет. Харли Дейвидсън пък бяха инструментите на тяхната независимост. Всичко е на втори план в сравнение със статута им на ХЕ.

За подобни хора е наистина малка стъпка тази до престъплението.

Иронията е, че целият им начин на живот е предназначен да ги отличава от масите, а самите те едва се отличават един от друг. Индивидуалността им е в усмирителна риза. Всички носят едни и същи дрехи, карат едни и същи модели мотоциклети и се придържат към едни и същи правила. Всички трябва веднъж седмично да се събират „за Църква“, всички трябва да плащат месечните си такси. Ако някой напусне клуба, то Хелс Ейнджълс са длъжни да отидат до дома му и да премахнат от там всяка дреха, мебел или каквото и да е, което го свързва с клуба — не за да го накажат, а просто защото всички тия неща просто не са негови. Ако въпросният мъж напусне клуба по живо по здраво, тогава татуировката му, указваща принадлежността му, получава надписа „вън“; ако ли не, тогава татуировките му, принадлежащи на клуба биват отрязани — в някои случаи изстъргани с ренде.

Както в крайна сметка научих от Теди Тот и Боби Рейнстра от Скъл вали, които още не бях срещнал през август 2002 г., правилата на Хелс Ейнджълс бяха хиляди и покриваха кажи-речи всичко. Имаха си правила как да се отнасят с мотоциклетите си, как да изглеждат, как да се държат, какви да са дамите им, как да участват в криминалните дейности на клуба, как да се справят с врагове. Когато станеш част от клуба, всичко около теб загубва значимост. Вече не си Джон Дж. Джонсън. Вече си брат от ХЕ. Войник. Спица от колелото на

насилието. Питиетата стават безплатни, а путките не са на повече от хуй разстояние. Ти си рок звездата и двамата му бодигарда в едно.

Въпреки всичко това, очевидно им липсваше правило, което да ни спре да се присламчим лесно към тях. Или това, или Лошия Боб беше достатъчно наивен или отчаян, за да увери всички свои събратя в щата, че сме негови хора.

Използвахме една от малкото потенциални слабости на Ейнджълс. След Лафлин отчаяно имаха нужда от съюзници и човешки ресурси. В нас виждаха сродни души — корави мъжаги, с професионално отношение към нещата и без угризения що се отнася до употребата на насилие. Ситуацията с Монголите беше истинска и Ейнджълс, макар и винаги подготвени за враговете си, никога не се смятаха за достатъчно подготвени, за да се отпуснат.

На сутринта след онова първо посещение в Меса трябваше да сключим някаква сделка с оръжия, която Руди беше уговорил. По никакъв начин не беше свързана с Ейнджълс, но беше част от представлението, така че трябваше всички да сме там.

Сделката щеше да се случи в градчето Апачи Джънкшън. Аз, Карлос, Тими и Руди спряхме до бял фургон в едно от по-запуснатите кварталчета на града към пет следобед. Карлос беше най-отзад. Загуби контрол над мотора си и машината се подхлъзна, докато спираше. Почти ме събори заедно със собствения ми мотор. Нищо лошо. Всички се засмяхме. Руди се плесна по челото. Още не можеше да повярва колко са зле хората от екипа с мотоциклетите. Не можех хич да го виня.

Край алеята, водеща до фургона, бяха наредени три коли без гуми, качени на тухли, както и едно бяло БМВ в изправност. На верандата на фургона имаше малко канапе, а размазан на канапето беше някакъв мъж без риза, с татуирана пентаграма около издутия си пъп. Беше припаднал — около дясната си китка имаше лента на болничен пациент.

Руди каза:

— Това е Нейтън.

Една жена отвори вратата.

— Здравсти, Руди.

— Здравсти, мила.

„Мила“ беше последната дума, която ми идваше в главата, докато наблюдавах тази класическа уличница-туийкър: набраздено лице, потънали в орбитите си очи, изрусена до бяло коса, преливащите телеса над изрязаните ѝ дънкови шорти.

— Хей. Това са твоите хора, а? Аз съм Ивона.

Аз само си помислих, и воних, не се и съмнявам. Запалих цигара.

Би трябвало да съжалявам хора като Ивона, но истината е, че в онзи миг съвсем не бе така. След определена възраст, след толкова много изминат път, толкова много наркотици — и след като в моята работа се бях нагледал на такива като нея, — по-лесно беше човек да гледа на тях като на загубени каузи. Знаех, че това беше просто удобна самозаблуда. За секунда не бих се поколебал да използвам Ивона като доносник, ако ми се отвореше възможността. Руди беше централен пример точно за това.

До голото бедро на Ивона се появи някакво хлапе и я дръпна за ръба на ризата. Беше момче, на около пет години. Изглеждаше сякаш не се е къпал от дни.

Ивона замахна към него и каза:

— Не сега, Дейл, имаме гости! — Той избяга.

Имаше същото име като дъщеря ми. Сърцето ми се сви, когато го видях как увеси нос и се скри от поглед.

Влязохме. Имаше още двама души — Руди ги представи като Марк и Шарън. Шарън каза:

— Аз съм дамата на Нейтън. Той взе свръхдоза снощи.

Верно ли...

Тими попита:

— Трябва ли му нещо?

— Не. Вече му дадоха някакви работи.

Руди каза:

— Марк е твойт човек. — Тръгнахме с него. Поведо ни към един мрачен едностаен апартамент, до който можеше да се стигне само през задния двор, където Дейл търкаляше някаква гума. Карлос и Тими последваха Марк, а аз приближих хлапето.

— Какво имаш там? — питах го.

Той спря, а гумата падна на земята. Дейл рече:

— Искаш ли да видиш новата играчка, която ми даде Нейтън?

— Да, хлапе, защо не? — Той отиде до гумата, клекна, изправи я, и я бутна срещу стената на фургона. Тя удари стената и падна на земята.

Дейл се обърна към мен с искрена усмивка.

— Доста яко, а?

Усмихнах се. Болеше ме.

— Да, хлапе, супер е. Трябва да поговоря с Марк.

— Добре. До после, чичко.

До после. Добавих себе си към дългия списък към хората, които го бяха изоставили.

В апартамента Марк подаваше на Тими една пушка Хеклер и Кох. Каза ни, че Руди вече му е платил петдесет долара за нея. Огледах се за Руди и попитах Тими къде се е дянал. Тими сви рамене. Тими отвори пушката, за да се увери, че не е заредена, и я затвори отново.

— И това имам. — Марк застана с лице към един нисък рафт и гърбът му блокира от полезрението ни съдържанието му. Завъртя се с един Калашников.

Карлос, който беше до Марк, възкликна и грабна дървената дръжка на оръжието. Аз сложих ръка на кобура си, но не извадих Глока.

— Споко, бе! Не е зареден! — викна Марк.

Карлос насочи дулото на автомата към тавана.

— Да, и преди съм го чувал това. Много е забавно, докато не си отиде нечие око.

Марк каза:

— Помислих, че може да ви е интересно! Ебаси. Нали с това се занимавате, бе? Купувате оръжия?

— Купуваме определени оръжия, пич. Дай да го видим — казах аз.

Марк го подаде на Карлос, който излезе на светло, за да го разгледа. Китайски беше, без пълнител и без сериен номер. Беше в лошо състояние и сигурно не бе използван никога.

— Ще ви го дам за един стотак. Страшна сделка е.

— Ние решаваме какво е сделка и какво не е — каза Карлос. — Това е лайно, реликва. Окачи го на стената си и разказвай на хората как баща ти е бил в Корея или нещо такова.

Казах:

— Ето мнението ни: ще вземем само пушката. Разбра ли? — Исках да се махна оттук.

— Не мисля. Да отидем да питаме Нейтън — каза Марк.

Когато се върнахме в хола на фургона Шарън и Нейтън бяха на пода. Той стенеше, а тя като че ли се опитваше да му помогне. Руди и Ивона не се виждаха.

Тими попита какво е станало.

Шарън погледна през рамо. Очите ѝ бяха ококорени и отчаяни, все едно току-що се беше хвърлила от балкон.

— Падна.

— Еби му майката в гъза — измърмори Нейтън.

От задната стая се чува женски писъци:

— Да! Еби! Ооо, да! Да. Да! ДА!

Хлапето влезе в стаята и спря пред мен. Никой нищо не му каза. Беше отегчен. Всичко това вече го беше виждал.

Почувствах се мръсен отвътре. Отдръпнах се от момчето, което с разсеяна походка се измъкна от стаята.

Нейтън още лежеше. Посочих пентаграмата на стомаха му.

— За какво е тая татуировка?

Той седна на пода.

— Това? — Той сграбчи стомаха си с две ръце и го разтръска като воден балон. — Това е шибаният дявол, човече.

— Верно? — попита Карлос. Тими изсумтя. — Е, имаш ли някакви патлаци за продан, Велзевуле?

— Имам един в колата. Да му еба майката, подарявам ви го.

Марк каза:

— Стига с глупостите, бе, Нейтън. Тия момчета са търговци. — Той се обърна към нас. — Сега ще ви го донеса.

Върна се с една мазна кърпа. Разгърна я, като внимаваше да не докосне пистолета в нея. Карлос го взе, изпразни го от куршуми и го разгледа. Каза:

— Това не е пистолет, а преспапие.

Тими също погледна пистолета и се изсмя.

— Колко искаш за това? — попитах аз. Не струваше повече от десет долара.

— Двайсет — каза Нейтън.

— Заеби тая работа. Просто го вземете — каза Шарън.

— Не, Марк каза, че тия момчета са търговци — каза Нейтън. Погледна ме. — Двайсет долара.

Шарън се изправи и ни замоли:

— Просто го вземете, моля ви. — Явно не искаше дяволът да ходи въоръжен. Тими помогна на Нейтън да се изправи. Той направи две крачки към Шарън и я зашлеви през лицето.

— Ако го искат, ще го вземат, но ще си платят, ясно ли е? — каза той.

Шарън заудря Нейтън по раменете и гърдите. Той се поолюля назад, но не падна отново. Тими се вмъкна между тях. Успокоиха се също толкова бързо, колкото бяха започнали.

Запалих нова цигара и вдишах дълбоко. През главата ми проблесна образ на синия ми басейн и зелената ми морава, през която тичат страхотните ми деца, докато страхотната ми жена готви вечерята.

Всичко това бяха говна, тоя скапан фургон и тия скапани отрепки. Тръгнах да си вървя.

Не видях как Карлос разменя дваайсет долара за малкия пистолет. Обърнах се към Марк.

— Е, тук сме готови. Ще чакаме Руди отвън. Добра работа свършихме тук, пич.

— Ще се виждаме.

Докато си тръгвахме, две малки момиченца се появиха в кухнята. Нито едно от тях не беше на повече четири. И двете изглеждаха уплашени и гладни. По-малката се държеше за по-голямата, която пък стискаше оцавена, плешива пластмасова кукла. Искях да изкарам децата от това място, да повикам социалните служби, да се върна вътре и да смачкам от бой всички там.

Докато зяпах безпомощните малки създания, Нейтън и Шарън пак се счепкаха. Шарън явно не искаше Нейтън да взима каквито и да било пари за пистолета. Попитах Карлос дали вече се е разплатил с Нейтън. Той отвърна:

— Да, но са само дваайсет долара.

Казах:

— Еби му майката, щом тя иска да вземем оръжието без пари, това ще направим.

Взех двадесетте долара, които се подаваха между пръстите на Нейтън. Не исках да давам на тия нещастници пари, за да имат какво

да смъркат, и да не хранят децата си. Посочих двете момиченца, които Карлос не беше забелязал. Той ги погледна, погледна родителите им и каза „да се махаме от това шибано място“. Тими вече излизаше.

Отидохме до мотоциклетите. Когато бяхме достатъчно далеч от фургона, казах:

— Исусе Христе.

— Шибаняци шибани. — Карлос потърка врата си.

Тими се облегна на мотора си. Всички бяхме бесни. Не бяхме дошли да чакаме Руди да наебе някаква курветина. Минаха минути.

Тими каза:

— Слънцето още пече здраво. — Беше почти шест следобед, но това нямаше значение. Тими извади тубичка плажно масло и я постави на дръжките на мотора си. Свали си тениската, изстиска малко масло в дланта си и започна да се маже. — Има алое. Помага да се поохладиш.

Карлос попита:

— Верно?

След миг той също свали тениската си и аз — моята. Започнахме да се мажем всички. Карлос ме попита дали мога да му оправя гърба и всички се засмяхме неловко. Всички бяхме виждали подобни сцени като тази във фургона, но това не правеше нещата по-лесни. Намазах гърба на Карлос, а той — моя. Отново се засмяхме, този път по-спокойни.

Руди излезе, като си закопчаваше колана. Ивона застана на верандата и му махна като съпруга, която изпращаше мъжа си на работа. Той стигна до нас — трима моторджии, които се мажеха с плажно масло голи до кръста в горещата вечер.

— Какво, да го еба?

— Какво еба ти? — попитах го аз.

— Трябваше. Знаеш как е. Тия кокошки не могат да се наситят на стария петел.

Тия му думи не ми се понравиха, но не можех да направя нищо в момента. Трябваше да поддържахме илюзията, че ни е президент. Искях да му кажа да спре да се държи както се държеше. Искях да ги избутам, да вляза във фургона и да арестувам до един загубенияците там. Но не можех. Един полицаи под прикритие постоянно е принуден да разменя етиката си срещу благото на разследването.

Но знаех, че поведението на Руди няма да се оправи от само себе си. Още не бяха минали два месеца от задачата и вече се налагаше да го вкарваме в пътя. Старо куче, стари номера.

Нов проблем.

ЗАЩО ДЖАК МИ ДАДЕ ТОЯ КАМЪК?

Август 2002 г.

Следващият ден беше събота. Прибрах се. Имах нужда.

Когато спрях на алеята пред вкъщи, работата ми ме измъчваше като камък в бъбреците. За щастие, той бързо изчезна.

Посрещна ме образ като от пощенска картичка — жена ми, децата ми и кучето. Усмивки, махания и прегръдки. Уикендът мина като една блажена секунда. Децата се смееха около басейна, Гуен ми посочваше какво има да се свърши по градината. Обичам домашните задачи. Всичко е очевидно и задоволяващо. Ливадата трябваше да се окоси, затова я окосих. По ръбовете на двора имаше цветя за плевене. Играх на сляпа баба с Джак и Дейл на полянката за голф, ходихме на кино, играхме на гоненица в басейна. Този уикенд тежкото бреме на работата отстъпи на леките като перце удоволствия на семейния живот.

През нощта в леглото преобръщах случая в главата си. Добре бяхме напреднали, но още не бях убеден. Страхът, който изпитвах при онова първо ходене в Меса, вече се бе превърнал в нещо като увереност, но още не исках да бързаме. Ако човек не чака да добие поне малко репутация сред местната фауна, разследванията бързо заминават на кино.

Уикендът бързо приключи и трябваше да се приготвям за път. Джак изтича до мен, погледна ме в очите и ми подаде малко, полирано камъче от задния двор. Сложи го в дланта ми и затвори пръстите ми около него. Хвана в дланите си юмрука ми. Беше много зрял жест като за осемгодишно дете. Почудих за какво е това камъче, докато се усмихвах на Джак, но не го попитах. Сложих го в джоба си, целунах го по косата и тръгнах.

След седмица ми предстоеше семинар на БАТО в Сан Диего и преди да замина трябваше да видя Смити.

По време на операция Ривърсайд заедно с Шугърбеър, постоянно твърдях пред всички, че не съм част от „единия процент“. Доколкото

Смити знаеше, бях просто една камара мускули под наем. Страхувах се, че ще стане подозрителен, когато се окажеше, че съм го лъгал и че всъщност съм бил крѣпка на Соло Анхелес през цялото това време.

Знаех, че Лошия Боб се е обадил на Смити и му е казал за нас. Смити му казал, че знае за мен, и че доколкото знае не съм от „единия процент“. Лошия Боб обаче му отвърнал, че може да ми се има доверие. Смити все пак искал да се срещне с мен.

На девети август Карлос, Тими, Татенцето и аз срещнахме Смити, жена му Лидия и Денис в бар Инферно в Булхед. Заведоха ни на горния етаж до една частна стая, която беше обзаведена с маса, празни чаши и няколко бутилки.

Набързо се извиних и казах, че съм излъгал, защото е трябвало и защото съм имал твърде много респект от Хелс Ейнджълс и не съм искал присъствието ми в града да изглежда като предизвикателство към тях.

Смити обмисли това. Лидия и Денис седяха в един от ъглите и си шепнеха нещо. Той ни наля малко уиски в по една чашка и ни накара да го изпием почти ритуално. След това постави ръка на рамото ми и рече:

— Добре, направил си каквото трябва, Пиле. Не най-доброто, но все пак. Отсега нататък си близък с 81-иците и всичко е простено. — Това число беше още един прякорите им и представляваше цифрите, които отговаряха на инициалите на бандата.

— Мерси, Смити — казах аз, докато преглъщах шота си.

Смити тогава започна да изнася речта си на тема „Добре дошъл в Булхед“. Каза ми да си върша работата. Каза ми, че има оръжия, ако ми трябват.

След това, ни в клин, ни в ръкав Смити каза, че е избягал от Калифорния в Аризона след някакъв палеж. Каза, че подпалил един бар, някакъв мотел в близост до бара и един гараж за мотоциклети.

— Прекалено горещо беше в Калифорния, един вид — каза той.

Никой не отбеляза колко тъпа беше играта му на думи.

Той продължи:

— Хей, човече, Аризона е яко място. Яко място. Сони е тук, Джони и Хувър също, както Лошия Боб. И Теди. И Гарвана. Много от копелетата от старата школа. Щатът направо е наш. Аризона е

червено-бяла от край до край. Лошия Боб добре е решил с теб. Тук имаме нужда от такива като теб. Айде сега да вечеряме.

Когато излязохме от бара, Смити ми показва един от пистолетите си и го подаде на Денис, който вече имаше няколко присъди за притежание.

Консумирахме приятелството си с бургери, бира и шейкове в кръчмата Бясното куче.

Всичко беше много вкусно.

Нещата вървяха добре.

Което значеше, по закона на Мърфи, че скоро щяхме да имаме проблеми.

НАУЧИХМЕ УЧИТЕЛЯ

Средата на август, 2002 г.

— Какво искаш да кажеш, не сме официални?! — Това беше Слатс. Той беше набрал на Руди.

Руди беше нервен. Очите му бяха като мъниста, чернички като на плюшено мече.

Бяхме готови за ежеседмичното си „бичуване“. При тези събирания, агенти под прикритие и информатори седяха в единия край на стаята, докато Слатс и останалите агенти ни разказваха играта. Това бяха ролеви сесии с цел да ни държат нащрек, да не губим острота в ролите си.

Руди се разшава неудобно и каза:

— Искам да кажа, знаеш, не съм си плащал членския внос.

Слатс побесня.

— Дадохме ти пари, защо не си им платил? Татенце, ти не беше ли в Тихуана с Руди?

— М'да — каза Татенцето.

— И? ТИ не плати ли?

Татенцето спокойно отвърна:

— Така си мислех. Руди се занимаваше с тия работи.

Слатс се обърна към Руди.

— Веднага ми кажи какво е станало или викам да те приберат и не Ивона, а някой друг ще ти сапунисва гъза тая вечер.

Руди си измърмори под носа:

— Не беше достатъчно. Дължах им вноски за три години. Искаха повече за откриването на клона в Аризона. Просто не стигна.

Слатс му каза:

— Да оправиш работата по възможно най-бързия начин, ясно?

Руди гледаше в земята, сякаш очакваше да го погълне всеки момент. Слатс продължи:

— Ако разбера, че ни харчиш парите за някакви хапове или за миризливи путки от фургони, кълна се във Всемогъщия Бог, че ще те

затворя по-бързо, отколкото можеш да кажеш думата „рецидивист“. Ясно?

Аз се наведох към Татенцето и му напомних:

— Пич, не се бързай със Слатс, ама никога, окей?

Татенцето ми кимна.

През това време Руди каза:

— Да. Но може да ми трябва помощ.

— Какво. Да го еба — каза Слатс.

Тогава Руди ни разказа как не само не сме официални според ръководството на Соло Анхелес в Тихуана, ами и дори не би трябвало да ни има в Аризона. Не че не сме имали право по принцип, просто в конкретния случай не било допустимо, заради всичките пари, които им дължал Руди.

Трябваше да действаме бързо и творчески.

Първа спирка, Лос Анджелис, американският главен клон на Соло Анхелес, където щяхме да се срещнем с Пито Дейв „Учителя“ Родарте.

Руди, Карлос и аз отидохме в дома на Родарте и седнахме в гостната. Отначало Учителя не беше много щастлив, но ние бързо му обяснихме как стоят нещата и в общи линии успяхме да го посплашим.

Тактиката ни беше рискована, но необходима. Нямахме време да се лигавим, защото ако Ейнджълс разберяха, че сме нелегитимни в собствения си клуб, нещата щяха да загрубят. Също така чрез агресивния си подход щяхме да добием повече правдоподобност. Дори един половинчат рокер като Учителя не би предположил, че ченгета под прикритие могат да му свият сърмите. Логиката беше следната — да, издънили сме се, но сме по-корави от теб, чиче, затова по-добре ни дай каквото ни трябва.

Той така и стори.

В знак на добрите си чувства към него му дадохме 500 долара.

Той ни сподели, че единствената уловка е, че трябва да отидем до Тихуана и да се срещнем с главния Солос, жилав мексикано-японец на име Сузуки.

Съгласихме се.

Изпратихме Руди и Татенцето там отново. Единствено Бог можеше да даде на нас, специалните агенти, разрешение да напускаме американска земя, а не искахме да занимаваме Бог с нашите проблеми.

Шефовете ни също можеха да помогнат, но ако разберяха как сме се издънили с контрола над Руди, щяха да прекратят цялата операция. Преди двамата да тръгнат, дадохме на Татенцето 1000 долара, за които Руди не знаеше — за всеки случай. Карлос и аз се върнахме във Финикс и зачакахме.

След това Татенцето ни разказа какво е станало. Всички се радвали да видят Руди отново — всички освен някой си Алберто, който избягвал и двамата. Успели да платят вноските на Руди и обещали да пращат някого от нас да посещава ежемесечните „църковни“ сбирки на клуба.

Татенцето и Руди прекарали нощта в една квартира на Соло Анхелес, оборудвана с наблюдателни камери и високи стени, както и лаборатория за метамфетамини на втория етаж.

Татенцето не могъл да разбере повечето разговори, защото били на испански. Преди да тръгнат от Аризона, аз го бях научил на целия испански, който знам: Тиро ел гринго ен ла кабаза — застреляй бялото момче в главата. Това, както се оказа, не му бе свършило много работа. Вместо това той си намерил няколко човека от клонове на Соло Анхелес в Южна Калифорния и се разговорил с тях.

Казали му нещо интересно. Чули били, че с Червените дяволи в Тюсон се движел полицаи под прикритие, или пък може би с клон на ХЕ във Финикс. Това беше корав клуб, който се състоеше почти изцяло от бивши членове на Мръсната дузина, например опасния Робърт „Чико“ Мора, за когото Майк от Меса ме беше предупредил по време прехода до Флорънс. Татенцето благодарил за информацията и обещал да я предаде нататък.

ДАДОХМЕ НА СМИТИ ТОРТАТА МУ

Късен август, 2002 г.

Тази информация можеше да се отнася за всеки от нас, или за Руди, или за Майк от Меса. Или можеше да е слух. Мотористите винаги си мислят, че някой ги наблюдава и ги разследва — така си внушават, че са голяма работа. Не искат някой наистина да ги разследва, но искат да вярват, че е така.

Странна нагласа.

С екипа обсъдихме проблема в Лехата. Понеже не можахме да решим как да извъртим нещата в наша полза, решихме да ги оставим да се развият от само себе си. Междувременно отидохме в Сан Диего за ежегодната конференция на агентите под прикритие.

Там, след като лекциите за деня приключиха, реших да си прочистя мислите и отидох на сърф. Плажът беше осеян с барчета. Закопчах си костюма и излязох. Хванах няколко вълни.

Океанът ми върна енергията. Соленият въздух като че ли прочисти цял стек цигари от дробовете ми, а водата отми никотина от пръстите ми.

Когато приключих, излязох на брега и тръгнах на юг, където бях паркирал колата си. Докато подминавах бар Лахейна бийч, някой се развика:

— Ей, Плешо! Плешо!

Обърнах се към бара. На най-добрите места в бара — в който добрите места бяха трудни за резервиране, — седяха Смити, жена му Лидия и Пийт Юнис, когото бяхме срещнали в Лафлин и който бе един от стрелците същата нощ в Хара.

Аз влязох под навеса и облегнах дъската си на едни дървени перила. Смити ме пита какво ме води в Дего и аз му обясних, че имам да взимам едни пари, а след това ще сляза до Тихуана по работа със Соло Анхелес. След като разменихме, няколко думи, Пийт викна:

— Какъв е тоя сърф, бе, Пиле? — Той попита това, сякаш току-що ме беше видял да се връщам от Луната. Подобни неща, особено за стари кучета като Пийт и Смити, просто не се правеха. Аз казах:

— Ми да, да го еба!

— Къде се научи?

— Има едни ненормални рибоци-мексиканци в Пуерто Валарта, наркочилъри. Обичат да се друсят здравата и да скочат в океана. Толкова са неадекватни, че през по-голямата част от времето просто падат, но забавлението е огромно. Те ме научиха. — Всъщност се бях научил в колежа.

— Ненормална работа — промърмори Пийт.

— Еми... Аз им помагам, те ми помагат. Прекарваме си добре. Е, вие тук по работа ли сте, или?

— За удоволствие и по работа — отвърна Смити. — Получих ти обаждането. Щях по-късно да ти звънна. — Посочи Пийт с бирата си. — Имаме сериозни клубни въпроси да обсъждаме. И Лидия дойде, за да отпразнуваме рождения ми ден.

Споменах, че мисля да вечерям по-късно с някакви приятели. Поканих ги в Ла Хола. Смити и Лидия приеха. Пийт каза, че няма да успее, но ме покани в бара си, Дюмонтс, ако имах време.

Хванах дъската и реших да се върна във водата, за да им покажа какво мога.

Влязох във водата и се обърнах. Виждах ги, докато се поклащах нагоре-надолу, седнал на сърфа, а краката ми се клатеха във водите на Тихия океан. Лидия ми махна. Не видях дали Пийт или Смити правят нещо, но гледаха към мен. Аз върнах помахването като същинско хлапе. Забавлявах се, пък каквото щат да си мислят. Не виждах файда от това да си от Хелс Ейнджълс, ако не можеш да се забавляваш така.

Изчаках една мързелива еднометрова вълна и се пуснах по едната ѝ страна. Преди да слегне, скочих с дъската над гребена ѝ и паднах във водата. Показах се и погледнах отново към бара. Лидия пак махаше.

Виждах дори бащинската самодоволна усмивка на Смити.

Още щом те си тръгнаха от бара, излязох от водата и се запътих към Холидей ин, където бяха отседнали агентите в конференцията. Хванах се с Карлос и заедно събрахме още неколцина агенти, сред които Джей Джей Магуайър, която ни беше подкрепление в Лафлин. Тя щеше да ми е гаджето за вечерта.

Знаех, че ще ми трябва приятелка на пълен работен ден. Която и да се оказеше тази жена, трябваше да е сурова и неебателна, за да

оцелее в света на мотористите.

На улиците няма много жени-агенти — съотношението е някъде 20 към едно в наша полза, — затова имахме късмет да срещнем Джей Джей. Основният ѝ недостатък беше, че е пълен новак, но имаше много други добри качества. Имаше акъл, амбиция, позитивно мислене, смелост и самоконтрол. Също така беше много привлекателна, а това никак не бе за подценяване, понеже ХЕ щяха най-напред това да забележат у нея.

Поговорих с нея няколко часа преди вечерята. Не исках да се покажа в ресторанта под ръка с нея; исках представянето ѝ да изглежда спонтанно. Решихме да стои на бара, а аз да я забележа и да я позная като бивше гадже, да я черпя питие и да я поканя на масата. Тази уговорка ѝ даваше възможността да се измъкне по всяко време; ако нещата загрубееха, или ако решах, че моментът не е за нея, можеше просто да се извини, че има други планове. А така и аз можех да мина по-леко, ако Лидия или Смити решаха, че не я харесват.

Това не се случи.

Смити веднага я хареса, първо заради външния ѝ вид и след това заради характера ѝ. Джей Джей не спираше да се усмихва и се запrikaзва с Лидия. Мисля, че ако можеше, Лидия би си я взела у дома в Булхед още същата вечер.

Карлос и аз представихме всички като сътрудници на Солос. Екипът беше обигран. Отклоняваха цялото внимание към Лидия и Смити. Всички споделиха колко поласкани са от възможността да седнат на една маса със старши член на ХЕ, че и за рождения му ден.

Смити с радост прие вниманието. Обясни ни, че е бил във Виетнам и е убил много жълтури, както и че има сериозна военна подготовка. Както го обясни, почти се изкара рейнджър, морски пехотинец и тюлен в едно. Сетих се за Скот Варвил и за миг ми хрумна, че Смити не е по-различен от нещастника, работещ като медицинска сестра в училище.

Но когато приказката му тръгна, той спомена Лафлин и колко много мрази Монголите. Той ни сподели всичко, което вече знаехме — че е бил арестуван, че сигурно ще го обвинят в убийство, че скъпият му стар кът още е у полицията. Ние се възмутихме, сякаш да отнемеш якето на един от Хелс Ейнджълс бе не просто неправилно, а антипатриотично. Той се зарадва на възмущението ни.

В края на вечерта дръпнах една от келнерките настрана и ѝ казах да донесе торта за всички и да сложи една свещ в парчето на Смити. Когато той издуха свещичката, Джей Джей го хвана за ръката и му взе вилицата от пръстите и му даде няколко парчета от ръка. Смити каза:

— Мамка му, мечтата ми се изпълни.

Добро представление, което не очаквах от толкова млад и неопитен агент. Джей Джей имаше вроден талант.

След десерта, Смити се наведе към мен и попита дали искам да събера малко пари за него в Булхед. Казах му, нямаш проблеми. Каза ми също, че има някакви неща за мен у дома, като направи движение с показалец, все едно че дърпаше спусък. Казах му, че жалко, че не сме се познавали по-рано — сега щеше да има малко повече пари за харчене на рождения си ден. Той също съжали заедно с мен и каза, е, следващата година.

Съмнявах се.

Върнахме се в Булхед освежени и готови за работа.

Слатс и аз се съгласихме, че задачата, дадена ми от Смити, е същински дар. Щеше да ни помогне да си повишим репутацията. Всъщност, беше още по-добре, защото щяхме да защитим човека от гарантиран побой. Решихме да се офлянкваме малко, за да видим можем ли да измъкнем още малко информация от Смити.

Няколко дни по-късно, аз и Тими срещнахме Смити една вечер в паркинга на кръчмата Пясъчния бар. Ръкувахме се и Смити ни каза да последваме белия му пикап до къщата му.

Семейството живееше в хубав работнически квартал, на улица Лебед.

Когато станахме от моторите на двора на Смити, жена му ни махна. Аз и Тими и махнахме в отговор. Изглеждаше доволна, не тревожна или препила. Беше облечена като за работа в градината — тъмни дънкови шорти и лека дънкова риза.

— Здравсти, Лидия. Градината изглежда добре. Яки гномчета.

— Мерси, Пиле. Здравсти, Тими.

Тими каза здрасти и закрачи към прага, вече зает от Смити.

Вътрешността на дома им беше спретната и чиста. По стените и масичките за кафе бяха пръснати всякакви предмети, свързани с ХЕ — табелки, трофеи, ламинирани изрезки от вестници, некролози, рисунки, — а в хола, до телевизора, имаше един черно-бял монитор,

разделен на четири екранчета. Две от тях показваха улицата извън дома на Смити, един беше черен, а на последния Лидия шеташе в градината.

Смити се оплака за някакъв скандал, който негов колега му вдигнал за смъртта на сина си, загинал на мотоциклет, който Смити му продал. Той погледна уискито си, смесено с кока-кола, все едно гледаше в гадателско кълбо.

— Човече, твърде много смърт има около мен напоследък. Лафлин, сина на един събрат, сега това хлапе. Много ми е.

Нищо не казахме. Ние бяхме корави типове, свикнали със смъртта и безсмислието ѝ. Доколкото Смити ни познаваше, бяхме наемни убийци — какво ни пукаше за няколко случайни смърти. Той долови отношението ни, поизправи се малко в стола си и добави:

— Не харесвам смъртта. Освен ако аз не съм причината. Нали схващате?

Смени темата и ни разказа за задачата. Ставаше въпрос за някакви осем бона, които някой си Портър дължал на една жена, която Смити наричаше „Лудата Каръл“. В момента тя го съдела за парите. Даде ни номер от списъка с настоящите дела в местния съд, както и адреса на онзи.

Внезапно Денис влезе без да чука.

Никой не се изненада. Може би Смити го беше забелязал на някоя от камерите. Денис отиде в кухнята, взе си бира и седна. Смити го попита дали познава този Портър, а Денис отговори отрицателно.

Той се потеше и изглеждаше нервен. Взе си бирата, отвори предната врата, огледа се в три посоки и излезе. След това влезе пак. Никой нищо не го беше питал, но той рече:

— Не, не познавам този Портър. Защо да го познавам, бе, да еба майка му?

Смити му каза, че онзи за известно време се мотал с наркомани. Денис не му обърна внимание и започна да се оплаква за седемте хиляди, които дължал на окръга. Явно домът му имал неплатени данъци, докато Денис бил в ареста.

Смити влезе в кухнята за още едно питие. Когато се върна, той ми каза:

— Знаеш ли? Имам още нещо за теб. Гарантната фирма има около триста бона по разни хора и им трябва обратно. Искаха да им

помогна, но с цялата тая работа в Лафлин не мога. Трябва да го направиш ти, Пиле, може наистина да ти помогне.

Запалих цигара и се престорих, че го обмислям. Нямаше как аз, федерален агент, да тръгна да събирам дълговете някакви отрепки за някакъв импотентен лихвар. Но пък не можех да откажа веднага. Казах, че ще си помисля, че съм доста зает с работата си във Вегас и с оръжията — но пък процентът от триста бона си беше храна за размисъл. Казах също, че ще свърша работата с Портър, но по моя си начин — методично. Смити ми каза, че не му пука колко време ще отнеме, стига да е готово накрая. Също така ми предложи да се нанесе в Булхед с онази моя блондинка.

Казах му, че съм мислил по въпроса.

ЕБИ СИ ОРЪЖИЯТА!

Септември 2002 г.

Следващата седмица бяхме заети колкото щеш. Летях до Ню Йорк на девети септември, за да съм част от екипа за подкрепа на колеги от агенцията и да уважа годишнината от 9/11. В града посетих един местен рокерски бар на име „Свине и юници“, за да пийна по нещо с другите агенти, включително Карън, която работеше в Ню Йорк. Тази вечер бях особено самодоволен. Обадох се на Лошия Боб и му казах, че съм в Ню Йорк за една поръчка. Попитах може ли да посетя момчетата от клубната къща на Трета улица. Той ми каза, че трябва да звънне няколко телефона. Обади ми се пак след петнадесетина минути. Каза ми, че трябва да звънна на Брендън, президента за Ню Йорк, на еди-кой си номер. Обадох се и Брендън каза:

— Идвай, бе, к'во чакаш!

Останах без думи. Президентът на нюйоркския клуб беше известен в целия свят на моторджииите. Не ми дължеше нищо — аз бях някакъв никакъв от някакъв никакъв клуб. Желанието на Боб да увери останалите, че съм окей, ми отвори тази врата.

Докато излизах, Карън ме помоли да не ходя там без подкрепления. Аз питах:

— Къде?

— Джей, отиваш на среща с Хелс Ейнджълс.

— Не знам откъде си разбрала това, а и освен това, да го духат. Не се опасявам какво могат да ми сторят, трябва те да се притесняват какво мога да им сторя аз.

Тя ме погледна от упор и каза:

— Радвам се, че не работя с теб. Ти си ненормален. Ако си тръгнеш, аз се прибирам. — Тук може би за пръв път от началото на операция Черна бисквита желанието ми да успея надделя над здравия ми разум.

Взех си такси и казах:

— Заведи ме при Хелс Ейнджълс, пич! — Той не знаеше къде се намира това. Казах, на Трета улица, между Първо и Второ авеню.

Бях уплашен — често бях уплашен напоследък, макар да бях започнал да свиквам (Исус мрази пътувачите), — но сега не можех да повярвам какви ги върша. Сетих се за оня път, когато бях отишъл да скачам с бърнджи — колко бях ужасен от мисълта, че ще скоча от мост и единственото ми спасение ще е някакъв гумен ремък.

Спряхме на адреса. Излязох и запалих цигара. Прекосих улицата. Хелс Ейнджълс от Ню Йорк се намираха в кажи-речи най-безопасния квартал на града. Притежаваха цяла сграда. Беше черна. Тротоарът между нея и улицата беше преграден от варели и мотори. Имаше много камери, които гледаха към улицата и входната врата. Тротоарът беше толкова чист, все едно беше полиран. Почуках. Открехна се малка шпионка. Чифт черни очи. Някой попита:

— Кой е?

— Пилето — отвърнах. — Брандън ме очаква.

Вратата се отвори. Някакъв едър тип, в смисъл, едър като трактор, стоеше зад прага. Каза, че се казва Буцата. Аз си прехапах остроумния език и влязох.

Мястото беше музей. Навсякъде имаше принадлежности от членове на ХЕ — снимки, надписи, кътове в рамки, стари пистолети, една бойна брадва, ножове, изрезки от вестници, дори пенсионирани мотори. Беше раят на Хелс Ейнджълс.

Не останах дълго — исках само да отдам почитанията си. Купих малко тениски за момчетата на Запад. Срегнах няколко човека, като единият беше сред най-страшните гадове, които някога съм виждал. Нямаше един и осемдесет, но тежеше над 120 кило и нямаше нито грам мазнина по себе си. Казваше се Мел Чанси и беше от Илинойс. Най-страшното нещо у него не бяха размерите му, а усмивката му и спокойния му смях. Имах чувството, че постоянно си мисли: „Хей, здрасти, друже, радвам се да се запознаем. Ще се радвам да ти смачкам черепа на бордюра. Искаш ли да излезем?“ Гледах да не го доближавам много-много. Тръгнах си не повече от двамадесет минути, след като бях пристигнал.

Хванах си влака за хотела в Бруклин.

Върнах се на 13 септември. Приземих се в Тюсон, качих се в колата и се върнах у дома. Не ми беше удобно там. Каквото вършех из къщата, го вършех зле. Оставях гребени от трева по моравата. Гуен ми се караше. Знаех, че нещо не е наред. Старото ми аз — истинското ми аз — би работило по-внимателно. Настоящото ми превъплъщение не се вълнуваше от тия неща. Исках просто да се върна на работа.

Следобеда преди да си тръгна Гуен беше поканила няколко приятелки около басейна. Гледах ги и си мислех единствено за дамите на мотористите. Дъщерите им, курвите им. Можех да начертая в ума си пътя, по който тези 12-13-годишни девойчета се превръщаха в онзи тип жени.

Повиках Дейл при себе си. Трябваше да излезе от басейна и не беше доволна, че баща ѝ има работа за нея. Тя попита с умолителен тон:

— Какво има, тате?

— Това е важно, миличка. Чуй сега. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво? Нещо за момчета ли е?

— Не, не е за момчета, за теб е по-скоро. Слушай. Никога, ама никога, не прави нещо, което не искаш, само защото някой ти е казал, нали?

Тя не отвърне. Беше толкова неловко. Докато ѝ приказвах, осъзнавах, че Гуен ще трябва да обясни на Дейл какво съм имал предвид.

— Искам да кажа, че ти си най-важният човек на света за себе си. Ако се държиш със самоуважение и увереност, ще си добре. Другите няма да те уважават, ако ти самата не се уважаваеш, нали?

— Предполагам, тате.

— Просто не забравяй. Имаш си само една репутация, така че я пази. Не оставяй на никого да ти казва какво да правиш.

Тя се поизпъчи и каза с хитра усмивка:

— Ама ти сега точно това правиш!

— Умница. Слушай стареца си по тоя въпрос, окей?

— Окей. — Тя се обърна и зашляпа през вътрешното ни дворче, обратно към приятелките си.

— Обичам те, миличка.

Тя отново се обърна, разстреля ме с поглед и продължи към другите момичета, които ѝ се смееха.

Срещнах Карлос за някаква сделка в Тюсон, която Джими и Татенцето бяха уредили. Щеше да е първият ни голям ден на незаконни сделки, което беше добре, защото Слатс започваше да се нервира. Натискаше ни да му дадем някакви доказателства. Знаеше, че протоколната ни работа до момента — разните му одобрения и разрешения — е добра подготовка за РИКО-обвиненията, но нищо от това нямаше значение, ако не можехме да докажем, че Ейнджълс се занимават с криминална дейност.

Същия ден пуснахме подслушвателни устройства, но те не предаваха информация; за да ни следва екипът по сигурността, трябваше да им звъним и да им казваме къде сме.

С Карлос отидохме в едно крайпътно заведение, на което често се събирахме да бистрим стратегия и зачакахме обаждане от Дъг Дам, един Хелс Ейнджъл от Тюсон, който ни беше свързката.

Дъг звънна на Карлос. Той ни каза да се срещнем у тях. Платихме на сервитьорката, която — без майтап — се казваше Фло и носеше платинена експлозия от коса на главата си, и си тръгнахме.

Срещнахме Дъг на двора му. Беше шест фута висок и тежеше малко под двеста паунда. Очите му приличаха на прозорци към душата на много дълбок или много тъп човек. Лицевото му окосмение беше стандартното за Хелс Ейнджълс, а около врата му висеше тънка сребърна верижка. Имаше репутация на неумолим уличен боец. Редовно обикаляше страната, за да решава с юмруците си проблеми на клуба.

Ръкувахме се. Каза, че трябвало доста да пообиколим и трябвало първо да хапне. Карлос предложи една закусвалня, друго наше място, на 22-а улица и магистрала И-10.

А, закусвалнята. Никога не е имало по-добър ресторант за ченгета под прикритие. Лошо кафе, слабо обслужване, добри гофрети, ниски цени и висока калоричност. Мирише познато, като нещото под нокътя на палеца на крака ти. Практически олицетворява думата „практичност“, особено след като по някаква странна причина винаги има паркинг с гледка в три посоки, а четвъртата е блокирана от самата закусвалня. Много добро за наблюдение и защита от изненади. Да, когато аз или някой от събратята ми в полицията си караме по пътя и

видим тези единайсет жълти квадратчета с единайсет черни букви в тях, малко можем да сторим срещу притегателната им сила. Като молци срещу лампа, само че в нашия случай лампата е неубедително почистена чаша, пълна с кафе.

Черпихме Дъг, който взе, че си завърши яденето със сладолед.

Докато тъпчеше устата си, обрамчена от катинарче, с ледена ванилия, той каза:

— Ето каква е работата. Имам един 38 и един 40, полуавтоматик, обратно въщи. Вторият не е чист, затова гледайте да не ви хванат с него. Имам още един пистолет, но не мога да го продам. — Той обърса уста с опакото на дланта си и размаза сметана по мустаците си. Наведе се напред и прошепна: — Използвах го в едно сериозно престъпление и трябва да замине в реката...

— Разбирам — прошепнах в отговор. — Рискове на професията.

— Мда. — На Дъг здраво му мелеше устата. Да получиш информация беше също толкова лесно като да ловиш риба с динамит. — Мерси, че ще оправите тия неща днес. Наистина ми трябва парите.

Карлос се намеси:

— Хей, мислехме, че добре се оправят с парите тук. — Всъщност знаехме, че не е така.

— Ами, не. Имах доста добра далавера с трева на едро, но откакто ме пипнаха миналата година, вече не върви хич. Обаче, пич, тогава какво беше... Можех да купя стоката оттук за около четиристотин долара на паунд, да отскоча до Мейн, където живеех тогава, и да я шитна за три пъти повече. Разнасях за един голям доставчик — по петстотин паунда на курс, — но поумнях и започнах да разнасям свои собствени неща, макар и не толкова много. Но както казах, това е минало.

— Звучи като нашата работа с железата. Хванали сме тия мексиканчета за топките с едната ръка и за гърлата с другата.

— Кво имаш предвид?

— Човече, аз съм източника и доставчика. Няма посредници. Алфата и Омегата, моето момче. Показвам се с торба оръжия и определям цената. Търсене и шибано предлагане, икономика, първи курс.

— Звучи точно като моето нещо с тревата — каза той с копнеж. После добави: — Само дето с мен не са се ебавали никакви гранични

гардове.

— Е, да. Рискове на професията.

Дъг се засмя и изсърба останалият разтопен сладолед.

— Мене. Не ни е толкова добре, колкото на тия в Меса, казвам ти. Трудни времена за Тюсон. Първо имаме само шестима членове, без да броим двама-трима в затвора за някаква глупост на БАТО. После имаме един член, татуировчикът ни Мак, който не трябва да дружи с нас като условие по гаранцията си. И имаме Джоджо, който излезе от пандиза и кракът му на нищо не прилича. И аз, на когото са му вече нелегални регистрационните номера на мотоциклета, понеже не съм му платил застраховката и едва се измъкнах от трето обвинение по углавно престъпление за онова с тревата миналата година. Сам си бях адвокат, казах ли ви? — Не беше. Карлос каза уау. — И после имаме Зъба, който лежа шестнайсет години за убийство и не иска да се връща, но не му пука — ще го срещнете по-късно. Има и хубава стока. Така или иначе, пич, казвам ти, ако федералните искат да ни замерят с нещо по РИКО, няма да им трябва нещо повече от лейкопласт, за да ни го лепнат както си трябва.

Готино. Слатс би харесал това.

Карлос погледна Дъг, кимна сериозно. Междувременно играхме на настъпванка под масата, все едно бяхме в училище и се състезавахме за същото момиче. Карлос се кефеше да се бъзика с всяка ситуация.

Казах на Дъг за финансовата ни подкрепа за Меса и че ако нещата сработеха, ще можем да отделим част от приходите от мексиканската работа — беше правилно да го сторим. Дъг каза, че той и момчетата — които, както той ни каза, никога не правели нещо без одобрението на групата, важна бележка за докладите ни — много ще се зарадват на това.

И така, започнахме да преговаряме за цени. Преди да напуснем закусвалнята, се обадох на Слатс и му дадох адреса на Дъг. Той каза, че ще паркира микробуса на четири пресечки от там, за да може да пристигне на мига, ако има нужда. Казах му, добре, но няма нужда от тревоги. Казах:

— Седи си и гълтай диетични колички.

— Да млъкваш. — Той се прокашля.

Отидохме до дома на Дъг и той ни даде единия от пистолетите и ни показа „мръсния“ — някакъв деветмилиметров с неизвестна изработка. Каза, че 40-ият калибър е у Зъба и ще трябва да отидем там да го вземем, но той ще вземе парите за него сега. Карлос му даде 800 долара за двете оръжия плюс петдесет долара комисионна. Дъг сложи 800-те в задния си джоб и петдесетачката в портфейла си. Каза ни, че това му е цялата надница за деня.

Помислих си, пич, един ден ще отидеш в затвора за много, много дълго време, защото са ти трябвали петдесет кинта. Жалка работа.

Дъг се качи в колата си и го последвахме до Зъба. Карлос се обади на Слатс и му каза накъде се движим. Каза му, че тия пичове ще са си лепнали достатъчно доказателства за процес още до три следобед, и нещата вървят прекрасно. Ние бяхме ветерани от БАТО, които си вършеха работата. През годините Карлос и аз бяхме купили толкова много оръжия, че все едно си взимахме мляко за вкъщи.

Спряхме на алеята на Крейг „Зъба“ Кели в около един следобед. Предложи ни бира и приехме. Попитахме го къде е пистолетът и той отвърна, че не е при него, че му е било трудно да се добере до оръжието и сигурно ще трябва да го вземем от къщата на тюсонския Ейнджъл Марк Макфърсън. Той и Дъг първо трябвало да завъртят няколко телефона. Каза, че можем да изчакаме отвън, ако искаме.

Карлос повдигна една от щорите с пръсти. В задния двор имаше метална маса и баскетболен кош. Карлос и аз се спогледахме и кимнахме. Окей, ще чакаме отвън.

Докато вървахме към масата, Карлос каза:

— На бас за петдесет кинта, че вече не можеш да забиваш, Пиле.

— А ти можеш?

— Естествено.

— Пич, няма начин ти да можеш, а аз не.

— Добре, дай да разберем.

— Айде.

Потърсихме топка. Не бе изненадващо, че не намерихме. Не можех да си представя как Хелс Ейнджълс се нареждат в два отбора, едните с тениски, а другите без, и почват да цъкат баскетбол. Кошът сигурно бе останал от последния наемател.

Вдигнах ключовете на колата.

— Ще използваме тези.

— Добре. Кой е пръв?

— Ти, дребосък.

— Добре. Почвам.

Той се съблече до тениска. Аз нямах нужда, понеже само тениска носех, но си оставих кобура за рамо на масата. И двамата носехме дънки и ботуши за мотоциклет. Подхвърлих на Карлос ключовете си.

Той застана под коша, вдигна ръка, за да измери разстоянието, което беше около метър от върховете на пръстите му и след това отстъпи на няколко крачки. Той застана в позиция „готов“ и се запристъпва напред-назад, докато звънтеше с ключовете в ръка. Радвах се, че Слатс не ни чува. Още тогава щеше да ни се обади да ни каже да спрем. Но не можехме. Затова много обичах да работя с Карлос. С него си прекарвахме леко.

Той скочи, но не стигна коша. Ботушите му се плъзнаха на земята. Той извика „От три пъти!“ и опита още два пъти, но така и не се доближи до целта. Казах му:

— Дай ми тия ключове да ти покажа как се прави.

Някога можех да забивам с две ръце. Не си направих труда да измервам разстоянието — или щях да успея, или нямаше. Стартирах на бегот. Когато бях на около метър скочих с изпъната ръка. Почти успях да докосна ръба на ринга, но не успях да стигна над него. Паднах тромаво на крака. Болка плъзна като змия по гърба ми. Нищо сериозно, просто напомняне, че съм стар за тия работи.

Ключовете обаче останаха заклещени между ринга и таблото.

Карлос си скъса задника от смях. Каза, че ще ми даде двайсет и пет за старанието. Казах, че май няма да мога да върна ключовете. Той каза:

— Ами ще оставим колата на Дъг вместо пари — може да я продаде за скрап. — Казах му да млъква. Карлос се посмя още.

Опитах да скоча, за да върна ключовете, но бях загубил всякакъв отскок. Радвах се, че Джак не е тук да ме види. Карлос също направи още четири опита, но така и не успя дори да достигне ръба.

— Добре, качвай се на раменете ми — казах аз.

— Заеби, друже.

— Нищо няма да еба. Качвай се. Ще ти платя двайсет и пет кинта да го направиш. Ще сме квит.

— Добре.

Застанах на едно коляно. Карлос ме яхна през раменете. Аз се изправих със скърцащи колене и се заклатушкахме насам-натам преди Карлос да успее да хване ринга и да започне да дърпа ключовете.

— Мамка му, Пиле, добре си ги заклешил тия неща.

— Като Шак.

Бяхме с лице към къщата.

Карлос извика:

— Взех ги! — и тогава и двамата видяхме как Дъг разговаря по телефона и ни зяпа иззад щорите. Вероятно говореше с Макфърсън. Сигурно му разправяше, че с него са двама смешници, които искат да правят бизнес, че може би е чувал за нас, коравите Соло Анхелес Джей „Пилето“ Дейвис и Карлос Хименес, който в този момента висеше като пране от стар баскетболен кош.

Не точно поведение като за уважавани мотористи. Точно затова толкова силно се смяхме на цялата ситуация по-късно.

Карлос грабна ринга, направи набиране и освободи крака от раменете ми, залюля се над главата ми и се приземи тежко на паважа. Върнахме се до масата и си взехме бирите. Отново се въоръжих. Влязохме вътре и никой нищо не каза по въпроса. Дъг рече, че трябва да отидем да видим Марк за патлака, но играчката щеше да си струва.

— Няма проблем — казах аз.

Тръгнахме си от Зъба, но не си направихме труда да звъним на Слатс. Всичко беше под контрол, а работният ден почти приключваше. У дома на Марк имаше още две оръжия. Стоманен полуавтоматик, китайско производство, модел 213, деветмилиметров, както и Хай-Стандарт Модел А, 22-калибрен полуавтоматичен с дълга цев. Марк каза, че 213-ката е чист, но не е сигурен за другия, затова трябвало да внимаваме с него.

Докато разглеждахме оръжията, забелязах два медала Сребърна звезда, окачени на стената на хола. Попитах го чии са. Той каза, че са негови. От Виетнам? Да, каза той.

Трябваше да отида до банкомат, за да взема достатъчно пари да довърша сделката. Докато Дъг ме придружаваше, ме попита имам ли някакви връзки с дилъри на амфетамини, понеже предната вечер жена му изшмъркала последния ангелски прах и Тюсон бил по-сух от Долината на смъртта. Каза също така, че момчетата от Тюсон му забранили да прави или продава прах, макар че още има нужда от една

малка топка номер осем, за да преживява, поне по веднъж на две седмици. Казах, че ще му кажа, ако разбере нещо, може би Руди можел да му помогне.

Извадих 600 долара. Щеше да е забавно да обясня на Гуен за какво са отишли.

Дъг и аз влязохме да приключим сделката. Бизнесът с Макфърсън ми оставяше неприятен вкус в устата. Притежаваше законен сервиз за мотори и беше ветеран от Виетнам с медали. По-късно разбрах, че една от Сребърните звезди я е получил, задето скочил от издигащ се хеликоптер, за да помогне на член на неговия взвод, който бил прострелян точно преди да се качи. Марк не се подчинил на директна заповед на командващия си офицер. Грабнал другия и се върнал, докато пилотът ги чакал. Бил предложен за военен съд и за Сребърна звезда и армията имала здравия разум да предпочете второто. Не ми харесваше да прецаквам хора като Макфърсън; не той беше от хората, заради които вършех това.

Въпреки това беше добър ден за Черна бисквита. Карлос и аз си тръгнахме оттам, по-бедни с 1500 долара, но много по-богати по отношение на оръжия и доказателства. Карлос звънна на Слатс. Решихме да се срещнем в един малък мол на около три мили откъдето бяхме.

Когато затвори, Карлос каза:

— Слатс звучеше нещо ядосан.

— Е, имаме багажник, пълен с оръжия. Ще му мине.

— Не знам, доста ядосан звучеше.

Пристигнахме първи. Паркирахме до една кофа за боклук. Карлос отвори багажника и подреди оръжията така, че да си личи колко добра работа сме свършили.

Слатс спря, изскочи от колата и тръшна вратата. Той беше с още двама агенти, но те излязоха по-бавно. Докато вървеше към нас, Слатс взе една празна бутилка от бира от земята и я хвърли в краката ни, където тя се спраска на десетки парченца.

— Какво, бе, да го еба?! — извиках аз.

— Какво, бе, да го ебеш?! Къде бяхте?

— Купувахме патлаци, пич.

— А, тъй ли? И къде ги купувахте?

— В къщите на лошите. Успокой се. Добра работа свършихме.

— Да ти го начукам. Да съм се успокоял. Половината ден не можехме да ви намерим! Знаеш ли какво ми става на сърцето от това? — Той се удари с юмрук в гърдите. — Джей. Каквото стане с вас е на моята глава, ясно ли е?

Карлос и аз си замълчахме и не му отбелязахме, че според нас каквото ни се случи, е на нашите глави.

— Ама имаме багажник с оръжия! — казах аз.

— Заври си ги в гъза оръжията!

Млад чернокож с шапка на Финикс сънс и кожено палто, твърде дълго за жегата на Южна Аризона, внезапно се появи сред нас иззад кофата за боклук. Слатс скокна като шамаросан. Карлос и аз не можехме да не се изхилим. На Слатс това не му хареса.

Той подпочна бедния младеж.

— Какво гледаш пък ти? — Слатс отвори якето си, извади наполовина револвера от кобура му. — Повтарям, какво гледаш пък ти?

Кой знае какво му е минало през главата на оня нещастник? Сигурно си е помислил, че сме някакви дилъри. Определено не мислеше, че сме ченгета. Умолявах го мълком, не казвай нищо, пич, просто си продължи по пътя, продължи си по пътя. Явно е сработило. Онзи се завъртя на пета и изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил.

— Исусе. — Слатс изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи инфаркт.

Карлос рече:

— Поеми си дъх, Джо. Ела да видиш какво имаме.

— В гъза да си ги заврете патлаците — измърмори Слатс. След това доближи отворения багажник и погледна вътре. Кимна. Цръкна струйка кафява слюнка на земята и се взря отсъстващо в багажника. — Добре, добра работа. Опитайте да не се губите пак. Убива ме. Трябва да знам, че сте в безопасност.

Въпреки гнева му, знаех, че наистина се тревожи за нас. Тихо рече:

— Знам, че си мислите, че можете да изкачите Еверест без помощ, но няма да позволя нищо да се сговни в моята смяна. — Слатс ме изглежда сурово. — Няма да спра пред твоята къща и да кажа на Гуен, че не се прибираш, защото съм те изпуснал от очи.

Карлос и аз казахме окей. Аз добавих:

— Няма повече да се губим.

Знаех, че лъжа. Не бяхме решили да зарежем Слатс нарочно, просто бяхме твърде опитни и се стремяхме да играем играта както знаем — щеше да се случи отново, нямаше начин. А и наистина не ме кефеше някой да ме бави като баба през цялото време.

Слатс се обърна и пое към колата.

— Откарайте тия неща в Лехата за обработка. — Качи се. Преди да затвори вратата каза: — А. Щях да забравя. Карлос, от следващата седмица си въвн от разследването. От Маями те искат обратно.

Той затвори вратата и замина, докато с Карлос се гледахме вторачено един друг.

СБОГОМ, КАРЛОС

Септември 2002 г.

Е, скапана работа. Знаехме, че Карлос е под наем, но бяхме сигурни, че ранните ни успехи ще убедят повече от всичко друго нашите специални агенти, че той ни е нужен. Не стана. Връщаше се у дома и това не му харесваше. На никого от нас не му харесваше.

Бяхме сигурни, че са ни преебали както понякога разни шефове в БАТО преебават агентите на улицата: местеха Карлос, само защото някой задник имаше властта да го стори.

Истината, оказа се, не бе много различна. Слатс, понеже бе работил в Маями, беше в добри отношения със специалния агент начело там. Но нашият асистент-специален агент не беше. Той написал молбата на Слатс за продължаване на партньорството между Карлос и нашите хора в някакъв груб имейл, който не се понравил на тамошния специален агент начело. Не само че молбата ни била отхвърлена, ами и връщането на Карлос било ускорено за 1 октомври 2002 г.

Предстоящото му напускане веднага създаде проблем — как да го разкараме от случая без да изглежда прибързано или непасващо си с образа му?

Екипът седна за една брейнсторминг сесия. Карлос можеше да е паднал от мотора си — всички знаеха, че не го бива особено, точно като мен, — но да го сложим в болница щеше да изисква сума ти грим и усилия и едва ли щеше да оправдае отсъствието му от Аризона. Можехме да го арестуваме, но не измислихме как да го сторим без да арестуваме и останалите Солос. Можехме да кажем, че важните Солос от централния клон са решили да го преместят в Тихуана, но понеже вече знаехме, че съществуват неясни канали на комуникация между тях и останалия моторджийски свят, това би било твърде рисковано.

Няколко дни бяхме в задънена улица.

За да се разсеем, с Карлос решихме да изпълним задачата с онзи Портър, която Смити ни беше възложил.

Слатс предложи да го направим на работното му място, за да сме на открито и да има минимален риск нещата да се скапят, което не

можехме да си позволим. Като агент под прикритие трябва да правиш всичко възможно да контролираш ситуацията, докато създаваш на тези отсреща впечатлението, че те я контролират.

Решихме да се покажем няколко човека. Така щяхме да сме още по-впечатляващи. Взехме двама от агентите от разширения екип: Никълъс „Буда“ Сусурас, чиито гънки на врата приличаха на самуни бял хляб, и Крис „Елвис“ Хофман, огромен мъжага от полицията в Темп.

Портър работеше в компания, занимаваща се със строене на домове. Когато го приближихме, той извади чука от колана си с инструменти и го завъртя, така че острата част да е първа при сблъсъка с нечий череп. Смелчага.

Всички носехме оръжия открито, а Карлос носеше моята бейзболна бухалка.

Портър и аз говорихме. Той повтори каквото ми бе казал Смити, както и че проблемът опирал до съда. Не разбираше защо трябва да дава пари, които строго погледнато още не дължеше. Също така нарече жената, за която уж му искахме пари, „Лудата Каръл“. Беше спокоен и корав, особено предвид че доколкото му беше известно, се опитваше да си спести пребиване или нещо по-лошо. Реших да му повярвам и казах, че ще се обадя на шефа си, за да разбера дали да го посещаваме отново, или не. Той каза, че разбира, благодари ми и даже се ръкувахме. Ако можех, щях да го черпя бира.

По-късно същата вечер се обадох на Смити от убежището ни на Верано съркъл и му предадох думите на Портър, както и че не се е посрал. Казах, че му вярвам и го оставихме на мира. Казах му, че мога да отида да посетя Портър отново, ако иска. Той ми отвърна:

— Не, вярвам ти, Пиле. Оная Каръл и бездруго е ненормална стара пръдня.

Никога повече не чухме нищо за Портър, но думите на Смити ехтяха в главата ми:

— Вярвам ти, Пиле.

На следващата сутрин Слатс седеше с чаша кафе и Аризона рипъблик в ръце и се натъкна на статия за някакъв озеленител от

Финикс, който бил арестуван в Чикаго за контрабанда на наркотици. Фамилията му беше Хименес.

Доколкото Ейнджълс знаеха, фамилията на Карлос беше същата.

На 26 септември се уговорихме да се срещнем със Смити в бар Инферно, за да пием. Той седеше на бара с Лидия, когато Карлос, Тими и аз влязохме. Лидия беше отпуснала длан върху бедрото на Смити и очите ѝ бяха големи като чинийки за чай. Казахме по едно здрасти. Тя се усмихна като момиченце, на което дават лимонови бонбони. Не знаеха какво щяхме да им кажем.

Смити рече:

— Какво става, момчета?

Посочи Денис, който играеше бiliarд. Денис вдигна в поздрав бутилката си бира. Настанихме се на бара и поръчахме по едно за всички там.

Карлос седеше до Тими, а Тими и аз — до Карлос. Смити ни пита кви ги вършим. Казах му, че аз и Тими сме били по работа във Вегас и че сме излезли бая на зелено от нея. Тими допълни, че за двамина, които изглеждат като нас, събиранията на пари били твърде лесни. Карлос само си зяпаше питието. Аз продължих:

— Срещнах една девойка, дето иска да ѝ върша малко работа. — Това беше така. По време на операция Ривърсайд се бях натъкнал на една жена, която искаше да убия съпруга ѝ. Явно я биел и ѝ смъркал кокаина, а тя се уморила от него. — Най-добрият ѝ приятел е част от върховното жури по случая Лафлин и аз говорих с нея. Той ми даде един списък с имена и се натъкнахме на твоето.

И това беше вярно, донякъде. Наистина бях срещнал този мъж и наистина той бе най-добрият приятел на жената, която ми бе поръчала убийството. Само че не ми беше казал нищо.

— И? — нетърпеливо рече Лидия. Върховното жури се бавеше безбожно. Имаше десетки свидетели, а недоброто качество на записите от камерите ги правеше труден материал за работа. Случаят уж беше много ясен, но прокурорите също се мотаеха с призовките. Искяха подплатени отвсякъде федерални дела преди да се стигне до съд. Също така искаха да видят с какво нашето разследване може да допълни папките им. По това време нито един от Ейнджълс не бе обвинен. Всички, участвали в мелето, чакаха да падне и другата обувка, да се

появят шерифи пред домовете им със заповеди за арест и пушки. Отвърнах:

— Еми, това е. Имаше само имена, нищо повече. Спомена Пийт от Дего и още двама, Калвин Шейфър и Джордж Уолтърс. — Като федерален агент знаех това, но се престорих, че са ми го подшушнали тайно.

Смити каза:

— Шейфър е Кал Казиното. Той застреля някои от ония кучки, Монголите. Джордж е Джоби. Мършав. С осемдесетарска прическа.

Помнех го от Фламинго. Заека Куики.

— Е, казах му да се добере до каквото може за теб и Пийт. Може да му кажа да се ослушва и за другите, ако искаш.

— Да. Направи го.

— Какво мислиш, скъпи? — попита съпруга си Лидия.

— Мисля, че ако ония копелета ме заклеят с нещо по РИКО, с теб ще се местим.

Още забил поглед в бирата си, Карлос попита:

— Накъде? — За пръв път проговаряше откак бяхме пристигнали.

Лидия обяви:

— Бразилия! — Все едно вече си беше взела билет. След толкова много години в Булхед, имаше всяко право на това, помислих си.

Смити ме погледна и каза:

— Ще ми трябва малко помощ от връзките ти в Мексико, за да го случим. — После се обърна към Карлос и го пита: — Какво ти има, Лос? Ей, Карлос, слушаш ли ме?

— Какво викаш, Смит? — попита разсеяно Карлос.

— Какво ти има, бе, човек?

— Чете ли Рипъблик вчера?

— Не. И утре няма да го чета. — Лидия се изхили.

— Е, там писаха едно нещо за един мой братовчед. Прибрали го преди няколко дни.

— Без майтап?

— Без. — Карлос хвърли изрезката на бара.

Смити я прегледа.

— Съжалявам да го чуя, Карлос. Много съжалявам.

— Няма значение. Беше лайнар. Но беше се забъркал с едни неща, за които му помагах от време на време. — Карлос се престори, че сменя темата. — Бразилия, а?

— Да. — Смити не ухапа. Не го и искахме. — За какво приказваш?

Аз се показах зад гърба на Карлос и казах:

— Губим го, Смит.

— Какво? — Смити почти се изправи в пълен ръст на седалката си. Лидия хлъцна. Денис погледна към нас. Малко завиждах. Смити и Лидия наистина обичаха Карлос. Не мислех, че ще реагират толкова бурно, ако аз си заминавах.

Карлос каза:

— Да. Не мога да остана тук повече, Смити. Ченгетата ще ме търсят — просто въпроси, ама все пак... Ще има жегата. Ако остана, ще поставя в опасност братята си Солос. И вас също, момчета. Не мога.

— О, миличък — въздъхна Лидия.

Смити не се усмихваше. Седна си обратно. Гаврътна наведнъж поръчаното уиски и поиска още едно. Сложи ръка на рамото на Карлос.

— Така стоят нещата, значи така трябва да сториш. Ще кажа на другите.

— Мерси, Смити — казах аз.

— Да, мерси, Смит — повтори Карлос. — Ще се връщам, когато мога.

— Прави го — сериозно рече Смити. — Не се колебай.

Но Карлос нямаше да се върне.

ИСКАМЕ ТЕ

Края на септември-октомври 2002 г.

Понякога си мисля, че нещата щяха да са различни, ако Карлос бе останал. Имахме от онези отношения, при които можехме да се сбием вечерта и да ядем заедно сладолед на сутринта. Имаше същите корави топки като моите, но я даваше по-спокойно. В почивните дни аз мъдрых какво ще вършим по-нататък и пишех дълги списъци с професионални подвизи, които дори Супермен на крек не би могъл да изпълни. Карлос пък сядаше да гледа маратони на „Военнополева болница“ по телевизията. Той беше дванайсетгодишно момче в тялото на висок почти един и осемдесет, тежащ деветдесет килограма мъж с козя брадичка. Обичаше да ми казва:

— Мислиш, че ти си най-трудолюбивият човек в БАТО? Не си. А и да си, на никого не му пука, затова седни да погледаме телевизия и може би ще научиш нещо.

С него се балансирахме. Ако беше останал, щеше да ми напомня от време навреме да я карам по-леко — нещо, което не можех да си повтарям сам.

Октомври беше месец на партитата. На пети имаше събор на аризонския номадски клон, няколко партита на клона в Меса, в средата на месеца, както и купон по случай петата годишнина на ХЕ в Аризона, на 26-и. Надявахме се да посетим всички от тях.

Преди да започнат забавленията, Смити ми се обади и ми каза, че трябва да поговорим. Беше 27-и септември. Казах, че идвам моментално.

Когато стигнах до дома му, Лидия беше в градината, както обикновено. Носеше широкопола шапка, която я пазеше от слънцето. Казах:

— Дворът изглежда добре.

Тя ми благодари и посочи къщата.

— Старият е вътре — каза тя.

Почуках и Смити ме пусна. Не си носеше къта, държеше бутилка Будвайзер и се усмихваше. Семейство Смит изглеждаха като да

прекарват приятен ден в гнезденцето си.

— Приятен ден в гнезденцето, а? — попитах аз.

Смити се усмихна още по-широко. Очите му станаха цепки.

— О, да. Бира?

— О, да.

Влязохме. Той ме въведе до една маса в кухнята, отиде до хладилника, взе бира и я отвори с една отварачка на връзката си ключове. Подаде ми бутилката и седна.

— Ще приказваме набързо. Трябва да ходя на Църква след час.

— Няма проблем. Какво има? — Отпих. Бирата беше сладка и студена. Вдигнах пред очите му кутията си цигари, за да ми каже дали е окей, ако пуша.

— Разбира се — каза Смити и аз запалих. — Две неща. Първо, наистина ми трябва да знам какво можеш да ми кажеш за оная работа в Лафлин от твоята позната с приятеля в журито. Ако с Лидия трябва да се махнем от страната, трябва да знам предварително.

Кимнах и каза:

— Ще се интересувам. Щом чуя нещо, ще ти кажа.

— Добре. Другото е, че съм на ей толкова да започна клон на ХЕ в Мохаве вали. Ще сме аз, Денис, Джоби и още няколко от аризонските номади, един събрат от Барстоу, който ще отвори там „мастилница“, както и няколко кандидати.

— Това са добри новини — кимнах аз. — Трябва ви повече присъствие тук. Чух, че някакви Монголи се установяват от другата страна на хълма в Кингсмън. — Този град беше малко на изток от Булхед.

Смити направи физиономия.

— Джоби каза същото. Не е на хубаво. Казвай ми всичко — всичко! — което чуеш за ония кучки, окей? — Кимнах дълбоко. Това беше сериозна работа.

Смити посегна към кутия червено Марлборо. Извади си една. Докато я сложи между устните си, запалката ми вече гореше.

Той дръпна от цигарата. Връхчето затля. Кимна и затворих запалката. Той пак кимна.

— Ето за това говоря, Пиле. Вие, момчета, знаете как да се държите.

Върнах му кимването.

Той запуши със старание. Вдиша един голям син облак дим и не го издиша.

— Ето какво, Пиле. Трябват ни повече хора като теб. Искам ти, Тими и Татенцето да сте заедно с нас в Мохаве вали. Говорих с Денис и той одобрява. — Той не спомена Руди, защото го бяхме държали изкъсо и Смити не го бе срещал. Руди беше твърде непредсказуем, за да му позволяваме да шари из щата.

Развитието беше много вълнуващо, но не можех да приема по няколко причини. Ако го сторех толкова рано в разследването, щях да му навредя. Кандидат на Хелс Ейнджълс не можеше да действа със същата свобода като един номад от Соло Анхелес. Да не говорим за Слатс — и останалите шефове, — които нямаше да одобрят подобна тактика. Реших да му откажа, без да му отказвам и да се консултирам с екипа на Черна бисквита.

Но предложението на Смити все пак ме остави много доволен. Емоционалната реакция на новините за Карлос и сега това бяха сигурни знаци, че ни приемат — и дори ни искат. Доказваха, че вършим много добра работа.

Докато обмислях предложението, явно съм се отплеснал, защото Смити ме пита:

— Чу ли ме, Пиле?

Запалих още една цигара.

— Дали те чух? Ти ебаваш ли ме, Смит? Питаш ме дали искам да стана Хелс Ейнджъл!

— Тими и Татенцето също. Искам аризонските номади на Соло Анхелес да сменят кръпките.

Изпих си бирата. Беше горещо и тя вече се стопляше. Дадох на Смити своя обмислен и технически точен отговор:

— Виж, Смити, не искам да те оскърбявам, но трябва да помисля. Трябва да говоря с президента си Руди. Боб го познава. Имам някаква вярност към Солос и не мога просто да се откажа от нея.

— Верността бие всичко. Разбирам. — Той изтръска крехко връхче пепел в един клубен пепелник на Хелс Ейнджълс. — Разбира се. Помисли си, така трябва. Знам, че знаеш какво се иска, но да ти напомня — иска се много. — Той надигна бутилката си, а аз оставих моята на масата. — Сега трябва да ходя на Църква.

Той остана седнал. Срещата беше приключила. Изправих се и протегнах ръка.

— Благодаря ти, Смити.

Той пое ръката ми от стола си, усмихнат.

— Ще се видим скоро, Пиле.

5-и октомври. По пътя към Лехата спрях в един Старбъкс. Вече продаваха сезонния специалитет, кафе с аромат на тиква с парченца канела и кафява захар. Обичам сезонните специалитети в Старбъкс — взимам си ги с бонус-пияна и нискомаслено мляко. Много тъпо, но така ми харесва.

Докато се разкарвах из стаята, в която работеха другите агенти, Слатс посочи кафето ми и попита:

— Какво е това, да го еба?

— На какво ти прилича? Тройно кафе с вкус на тиква и захарни пръчици и канела. На какво ти прилича?

Той увеси нос и ме подмина.

Агентите се готвеха да се упътят към един събор на номадските Ейнджълс в Белмонт, град на запад от Флагстаф. Беше следобеден, без много лудории. Планирахме да се отбием, да отдадем почит на когото трябва и да се върнем във Финикс.

Направихме малка репетиция. Слатс започна да ни пита: Къде живееш напоследък? Солос, а? Никога не съм ги чувал. Отде са? Къде каза, че ти е работата тук? Къде казваш, че си живял напоследък? Кой ви е президент? Къде е?

Слатс ми излая:

— Къде ти е дамата?

— Свободен съм, пич.

— Верно? Имам едни отбрани путки, дето мога да ти ги предложа. — Слатс добре го докарваше като моторист-сводник-тъпанар.

— Аз ще решавам кое да отбера.

— Последвай ме.

— Все тая. Ако искаш да ги доведеш, доведи ги. Казах, че съм свободен, не отчаян. Достатъчно добре се оправям, за да не трябва да се разхождам след теб и да зяпам фусти.

Слатс се изплю в една кутия от кола и излезе от образ. Взе един сгъваем метален стол и опря гърди в облегалката му.

— Де да знам...

— Какво трябваше да кажа?

— Не това.

— Пич, мисля, че е доста добро. А и вече ни викат Гей Солос. Нещо трябва да се направи.

— Знам, ама трябва по-добре да се справиш от това.

— Ами, винаги мога да поеба кутията си от бира. — Вдишах рязко. — Дай ми гадже, пич.

— Работим по въпроса.

— Работете повече.

— Работим по въпроса.

Малък сблъсък на полицейски егота.

Знаех, че Слатс е срещнал невидима преграда с шефовете за наемането на жена. Харесваш или не, тази работа се случва в мъжки свят. Аз съм на малцинствената позиция, че жените са също толкова способни и нужни в акциите под прикритие, но истината бе, че трябва да извървят тежък път. В общия случай играят приятелки, мулета или дилъри от ниско ниво. Трябваше ми жена, която Хелс Ейнджълс ще уважават. Слатс беше водил няколко жени да помагат за известно време, но обстоятелствата им бяха попречили да се обвържат по-сериозно с разследването. Исках Карън от Ню Йорк, но шефът ѝ отказа категорично участието ѝ.

Постепенно се убедих, че Джена Магуайър е най-добрата алтернатива. Първият ѝ контакт със Смити и Лидия беше впечатляващ и нейната младост, нагласа и привлекателност бяха солидни плюсове. Проблемът беше да си я осигурим. Нейните висшестоящи, както и по-опитни колеги я бяха предупреждавали да не се занимава с мен и моята импулсивност в изпълнения с насилия и мисогинизъм свят на Хелс Ейнджълс. Отговорът ѝ бил, че те поне не крият сексизма си. Шефовете на Джей Джей не харесали това.

Нищо не можехме да направим по въпроса преди събора на номадите, затова се приготвихме. Настоях да закараме моторите в камион и да ги яхнем само за последните няколко мили до Флагстаф. Нито Тими, нито Татенцето се опъваха много на предложението.

Татенцето трябваше да ни кара. Той паркира камиона на гърба на сградата. Тими и аз избутахме моторите си до него. Татенцето излезе от камиона и отвори каросерията, без да обръща внимание къде му е паркиран мотоциклетът. Когато отвори вратата на каросерията, тя удари едната дръжка на мотора му и той се катурна. Тими отиде до тоалетната, докато с Татенцето приключим. Докато избутвахме моя мотор в дъното, аз стъпих леко накриво и за миг изтървах моята половина. Цялата тежест се прехвърли върху Татенцето, който не беше в достатъчно добра позиция да я удържи. Моторът тръгна, мина през другия ми крак и притисна Татенцето, който обаче успя да го запази да не падне. Изпсувах и му помогнах. Не му беше забавно. Обезопасихме мотора ми, докато Тими започна да бута своя нагоре по рампата. Както казах, Тими беше голям, силен мъж, но не беше преценил добре теглото на мотора си по наклонена плоскост. Стигна до средата на рампата, загуби инерция и остана там. Поиска помощ.

Слатс зяпаше ставащото и дъвчеше като крава. По-голямата част от екипа стоеше зад гърба му. Клатеха глави.

Докато слизахме по рампата, Слатс се изплю и каза:

— Момчета, приличате на банда маймуни в зоологическата, които се опитват да наебат футболна топка.

Всички зад него завиха от смях. Ние също.

Оттогава всичките ни кодирани разговори, доклади и кореспонденции бяха шифровани с името Маймуните. За целите на краткостта, аз бях М1, Тими беше М2, а Татенцето М4. Запазихме М3 за скъпия Карлос, ако се върнеше някога.

Стигнахме до Флагстаф, паркирахме камиона на север от града в гаража на една закусвалня, натрихме машинно масло по челата си и се повъргнахме в пръстта, за да изглеждаме сякаш сме карали 150 мили.

Съборът беше в халето за продажба на мотори Харли в Белмонт, както и в кръчма Роудхаус. Циникът в мен не можеше да не отбележи, че един бар и място за продажба на мотори са перфектната комбинация за взаимно допълващи се занимания — като магазин за алкохол и оръжия.

Били Шмидт, един безделник, който искаше да е кандидат на Денис, работеше на входа за билети заедно с Доли, изрусената до бяло,

беззъба годеница на Денис. Казахме им здрасти и се заехме да плащаме. Доли ни каза да не се притесняваме, но аз настоях. Поиграхме си така известно време. В крайна сметка платихме по пет кинта и получихме щампа с числото 81 на дланите.

Влязохме в паркинга, където тлееха няколко барбекюта, беше вдигната голяма палатка и постери на Хелс Ейнджълс се вееха на лекия ветрец. В двора с Харлитата се мъдреха няколко нови модела, а таверната беше извадила няколко бъчвички бира в кофи за боклук, напълнени с лед. Всички се шляеха насам-натам, пиеха бира и приказваха глупости. Никой не носеше оръжия открито, включително и ние, понеже ни бяха предупредили отрано да сме чисти.

Смити ни поздрави и ни поведе към една групичка, която включваше също Денис и Костенурката. Другите клубове бяха Червените дяволи, Спартанците, Коравите ездачи и Пустинните ездачи. Татенцето отиде и награби колкото бири можеше да носи, след което започнахме да прием. По съседната магистрала И-40 шумяха коли. На север се издигаше редица борове с цвят на дим. Забелязах как два черни лешояда кръжат мързеливо в небето.

Живеехме великолепия, свободен живот на Хелс Ейнджълс.

Попитах Смити някой работи ли днес. Каза не. Каза, че е публичен събор и не можехме да сме сигурни кой присъства. Намекът беше ясен — информатори или, не дай боже, ченгета под прикритие. Той каза, че униформени куки са се разположили на магистралата и само чакат повод да ни скочат. Съгласих се, че не трябва да им даваме такъв.

Не особено изненадващо, няколко стари приятели също бяха тук: Варвил и Ейбрахам. Шугърбеър още не ги бе арестувал. Целенасочено и напълно ги игнорирах. Бях с Ейнджълс и местния им герой Смити и онези двамата вече не заслужаваха вниманието ми. Виждах ги как ми хвърлят завистливи погледи от другата страна на паркинга и потисках порива да се срина на земята от смях.

Казах на Смити, че няма да стоим дълго, имаме работа на следващия ден и искаме да се върнем във Финикс. Той ни помоли да останем, да прекараме нощта тук, да си запазим стаи в странноприемницата Джеронимо.

Импровизирахме и решихме да останем.

В някакъв момент Стив Хелънд, един аризонски номад и близък приятел на Смити и Денис, се появи с жена си Шерил и две момичета, които изглеждаха на по около шестнайсет. Бяха привлекателни — и двете носеха срязани дънки и фенски тениски на ХЕ. Напомниха ми, както всички млади жени, на дъщеря ми. Хелънд каза:

— Ей, Пиле, това тук е дъщеря ми Ейприл и приятелката ѝ Мишел. Искат да се срещнат с теб.

Смити каза:

— Да, Пиле, трябва да попрекараш малко време с тия девойки, да ги поопознаеш.

Шерил Хелънд кимна с усмивка, залепена за физиономията.

Предлагаха ми плътта на малолетна, и тази на приятелката ѝ. Предлагаха ми я собствените ѝ родители. Не знаех да се изсмея ли или просто да подпукам семейство Хелънд. Сега, като се връщам назад, предполагам, че са ми ги предложили, защото макар и да бях моторист и бирник, и дилър на оръжия, и може би дори наемен убиец, се държах на ниво, не бях пристрастен към наркотиците и се отнасях към себе си и останалите с някакво уважение. В този свят си бях улов.

Тъжно.

Отказах, като казах, че съм съвсем способен да загазя и без да се вълвичам с изпълнения с четиринадесетгодишни. Всички се изхилиха. Ейприл каза, че е на осемнадесет, което по никакъв начин не ме убеди. Още си беше момиченце. Хелънд се приведе и изръмжа:

— Ако е достатъчно голяма да седи на масата, достатъчно голяма е, за да яде. — Усмихна се на жена си, която сви рамене. Ейприл и Мишел постояха още няколко минути и после припнаха нанякъде. Лидия, която чу всичко, ме попита дали съм приказвал с Джей Джей наскоро.

Казах, че мога да я набера още сега. Отворих телефона и я набрах.

Тя не очакваше обаждането ми, но не ми трябваше код, за да ѝ обясня какво става. Джей Джей веднага влезе в образ. Лидия поиска телефона. Те се разплямпаха за събора, за Булхед, Дего и мен. Чух Лидия да казва:

— Обичам Пилето.

А така.

Лидия подаде телефона на Смити, който поприказва с Джей Джей за няколко минути. Спомена рождения си ден и тортата, каза, че никога няма да го забрави.

Смити ми подаде телефона. Казах:

— Карай леко, миличка. Ще се видим скоро.

ДАЙТЕ МИ ЕДНО П! ДАЙТЕ МИ И! ДАЙТЕ МИ Л! ДАЙТЕ МИ Е!

Октомври 2002 г._

Откак разследването приключи съм установил доста добри взаимоотношения със Слатс и наскоро той оприличи поведението и хъса ми по време на Черна бисквита на тези, на трениран за схватки питбул, а себе си — на неговия дресьор, който държи каишката, доколкото му е възможно. Както всеки добър дресьор знае, трябва да позволяваш на кучето малко кръв от време на време, дори докато го държиш на каишка, за да не загуби стръвността си. Той вършеше добра работа. Аз исках да хапя, да хапя, да хапя през цялото време. Исках заподозрени. Исках всички Ейнджълс да са подсъдни. Исках подобри доказателства срещу хората, с които вече разполагахме, исках нови доказателства против тези, срещу които нямахме нищо. Бяхме се сдобили с много информация, която можеше да се използва срещу Смити, както за мелето в Лафлин, така и по евентуални обвинения по РИКО. Исках да продължа да работя по него, но имах нужда да разтворя криле и да увелича мащаба на действията си.

Време беше да се упътя на юг. Към Финикс. Към Меса.

Това бяха по-богати ловни полета — ХЕ в Меса твърдяха, че имат поне двадесет пълни членове и още много кандидати и висящи около себе си — и нещата щяха да се нажежат. Очаквахме да ни предлагат жени по-често, отколкото в Булхед. Тими приготви една полицайка от Финикс, докато аз чаках Слатс да ни спечели Джей Джей. Напредъкът по този фронт беше бавен — шефът на Джей Джей искаше тя да изкара курс за напреднали по работа под прикритие, преди да я пусне. Това беше хубаво, но курсът започваше през януари следващата година. Не можехме да чакаме толкова дълго.

Връщането във Финикс също значеше, че трябва да помислим за Руди, който към този момент вече беше безполезен. От време на време чувахме как шета из Апачи Джънкшън с Ивона. За него се бе случило най-лошото. Демоните му отново бяха увиснали на рамото му. Слатс мислеше какво да прави с него — дали да го остави и да го прибере

после, или да го стори още сега. Нещата опираха до това дали смятаме Руди за опасен. Не бяхме убедени. Още не.

Тими, Татенцето и аз отидохме на едно парти на седемнадесети в бар Спиритс. Посрещнаха ни по обичайния начин — гръмна представяне от диджея Чарли Доброто прекарване, като Солос бяха специално споменати по име. Същата вечер Лошия Боб предложи на Тими една хубавка блондинка с големи обици, която според него обичала „да духа на момчета, които не са от града“. Тими каза, че звучи много добре, но отказа, като каза, че има жена и че тя ще дойде на партито на двадесет и четвърти. Боб не го притискаше.

Същата нощ тримата Ейнджълс от Меса Кевин Огъстиняк, Кал „Казиното“ Шейфър и Ник Нуцо се опитаха да ми пробутат някаква напълно продухана блондинка. Бяха я напоили с текила, бира и съмнителни коктейли и решиха, че аз трябва да имам удоволствието да я отведа у дома. Тя се заклатушка към мен и направи нещо като реверанс. Аз стоях с Лошия Боб, който бе придружен от млада привлекателна блондинка с очила и гащеризон, напълно татуирана от врата надолу. Пияната беше сладка. Не разбрах как се казва, но никога няма да забравя какво направи после. Направи три крачки назад, отърси се от алкохолния облак около себе си и започна да рит високо във въздуха и да размахва юмруци.

— Дайте ми едно **П!** Дайте ми **И!** Дайте ми **Л!** Дайте ми **Е!** Що е то? **ПИЛЕ! ПИЛЕ!** Това е моя човек, не може ли да ме оправи той, не може никой! — Всъщност беше доста добра. Скачаше високо, пръстите ѝ винаги бяха опънати, а усмивката ѝ все едно беше прикачена, все едно лицето ѝ беше от пластилин.

Кал Казиното и Нуцо почти паднаха от смях. Лошия Боб грабна блондинката до себе си през кръста и вдигна наздравица за мажоретката с бирената си бутилка. Аз се усмихнах и поклатих глава.

Реших да се полигавя с мажоретката. Оставих я да седи на скута ми и да виси от раменете и ръцете ми. В един момент я качих на гръб и така обиколихме масата за билиард.

Всички се върнахме в клубната къща и продължихме с кретениите. Ейнджълс ѝ даваха да пие още.

На петнадесетата минута осъзнах какво може да се случи. Позволявайки на тази мажоретка да се върне, съм пъхнал една невинна, ако и глупава, жена в устата на лъва.

Трябваше да я разкарам оттам. Пронто.

Хванах я и с нея отидох при Тими, Нуцо, Огъстиняк, Лошия Боб и неговата. Мажоретката ме дърпаше за ръката. Казах:

— Трябва да мръдна с това захарче. След половин час няма да ми върши работа.

Боб каза:

— Аде, бе, Пиле, остани. Май малката иска да се позабавлява. Още не сме почнали като хората. — Трябваше да вървим. Ако припаднеше, щях да съм поне частично отговорен за групово изнасилване.

Обърнахме се да си ходим и всички ни изпратиха сърдечно.

Навън успях да измъкна от нея домашния ѝ адрес, сложих я на мотора и отпраших. Тя едва се държеше. Карах бавно. Когато стигнахме до къщата ѝ, тя беше заспала. Вдигнах я, извадих от джоба ѝ ключовете, качих я горе и оставих на леглото. Беше много в безсъзнание.

Умът ми работеше на бързи обороти. Тази мацка някакъв вид капан ли беше? Кой знае какво още имаше в кръвта си, освен алкохол? Параноята ми говореше — приспивателно. Гледах я как лежи. Изглеждаше мъртва, но гръдният ѝ кош се повдигаше леко. Излязох от стаята, убеден, че съм в кофти позиция, че Ейнджълс са ме проследили, за да са сигурни, че ще изчукам тази жена и ще си ходя.

Следователно не можех да си отида. Трябваше да запазя прикритието и да играя ролята си. Бил съм и преди в подобни ситуации и си ги припомних. Една се наби в мислите ми. Работехме заедно с Винс Сефалу по разследване на мотоциклетен клуб Железен кръст в Джорджия. Винс беше един от малкото агенти под прикритие, които бяха по-добри от мен по отношение на резултати и агресивност. Научих много от него. Освен че е страхотен агент, има и докторска степен по психология, което както може да се предположи му е помогнало неизмерно в работата.

Лидерът на Железният кръст беше някакъв на име Малък Плъх. Обидил го някакъв анонимник, който притежавал студио за татуировки. Плъхът искаше да отидем при онзи и да му кажем да си държи устата затворена. Знаехме, че това е проверка, нещо като репетиция за по-сериозни случаи, и знаехме, че ще трябва да направим каквото ни бе наредено, за да пазим прикритието си.

Отдохме в магазина на онзи пич. Беше сумрачно и хората, които Плъхът беше изпратил да ни следят скрито, никак не се справяха с последното. Трябваше да си поприказваме с онзи съвсем наистина, може би съвсем наистина да го поошамарим.

Спряхме на паркинга. Студиото изглеждаше затворено. Винс отиде до вратата и задумка по нея с мекото на юмрука си. Дръпна здраво от цигарата си преди да я извади от устата си и да извика:

— Отваряй!

Никакъв отговор. Дръпна още веднъж и поблъска още няколко пъти. Извика отново:

— Отваряй и излизай, ела да си поемеш шамарите, изпедерастен страхливец! — Винс предлагаше добро шоу на шпионите. През едни щори надникнаха очи. Чу се глас:

— Чакай минута. — Винс се обърна към мен и смигна.

Вратата се отвори и преди който и да било от двамата ни да реагира, татуировчикът беше свалил цевта на една двуцевка до гърдите на Винс. Помислих си, да еба майка му. Помислих си също, тия пушки имат широк обхват на изстрела. По-добре да се отдръпна. Отдръпнах се, сложих ръка на пистолета си, но не го извадих.

По-късно Винс ми каза, че в онзи момент си е мислел само, че е трябвало да стане пожарникар.

Другият определено беше уплашен и шавлив. И тримата бяхме в кофти положение. Винс беше мъртъв, както и татуировчикът, понеже щях да го убия и после да се надвеса над унищоженото тяло на скъп приятел в безнадежден опит да спася живота му. Също така, случаят беше мъртъв като Винс.

После Винс направи едно от онези неща, които само Винс би направил.

Той си дръпна за последно и остави смачкания между пръстите му фас да падне на земята. Хвана дулото на пушката и го отстрани от гръдния си кош, постави го на челото си. Леко се обърна към мен и ми смигна. Посланието беше ясно: Ако умра тази вечер, няма да е като селтак. Кажи на синовете ми, че умрях като мъж, а не като смотаняк, молил се за живота си.

Татуировчикът не знаеше какво да прави. Честно казано, аз също не знаех.

Винс заговори спокойно и отчетливо.

— Няколко неща. Първо, ако ще гърмиш някого, гърми го в главата. Второ, ако ми насочиш оръжие, по-добре да възнамеряваш да го използваш. И трето, майната ти, кретен, направи го сега или ще те пребия със собствената ти пушка и после ще те еба в гъза върху капака на колата си.

Докато довършваше думите си, Винс бързо удари пушката в рамото на онзи. След това я издърпа към себе си. За по-малко от секунда Винс беше разменил ролите. Помислих си, как го направи, мамка му?

Винс отвори пушката и извади патроните, сложи ги в джоба си. После направи нещо, което само Винс би направил: Не преби онзи идиот. Върна му пушката, още отворена, и му каза:

— Не можеше повече да говориш глупости за Малък Плъх. Той ми е приятел и няма да го допусна. Следващият път, когато използваш името му, използвай пред него думички като „Съжалявам“ и „Прости ми“. Тази вечер се измъкваш, но това е само за тази вечер.

После той се обърна и си тръгна, а аз го последвах като недоудавено кутре, стигнало някак брега. Татуировчикът просто си стоеше и трепереше едва доловимо. Сигурно се напикаваше.

Хората на Малък Плъх вече бяха отпрашили да му разкажат видяното.

Този епизод се превърташе в главата ми, докато се шляех из апартамента на мажоретката. Знаех, че проверките идват в много различни варианти, и когато някой ти направи такава, трябва да остави впечатлението, че я е преминал. Ейнджълс още ме караха да се чувствам несигурен. Това кален тест ли беше, понеже отбягвах жените? Беше ли някакъв майтап на Кал, Ник и Кевин? Тя дама на някой враг ли беше, а аз — пионка в игра на отмъщение?

Влязох в кухнята без да включавам осветлението. Обадих се на Том „Чаената торбичка“ Манган, член на разширения екип по разследването и стар приятел, който тази нощ беше на смяна да наблюдава мисията ни. Разказах му ситуацията. Той се докара до квартала на мажоретката. Огледа и каза, че е чисто. Попита как е тя. Казах, че нищо й няма. Том попита:

— Момичето извади късмет тази вечер, а?

— Да. Голям. Вместо да я ебе някой от онези гъзове, получава мен, който се преструва, че я ебе.

Том се позасмя.

Казах му, че ще повися още малко, за всеки случай. Той каза окей и затвори. Отворих хладилника, направих си сандвич с пуешко с малко мухлясало сирене и някакъв произволен фабричен кетчуп и се настаних в хола в тъмното. Ядох тихо и, когато приключих, затворих очи.

Знаех, че в бъдеще ще ме разпъват на кръст за тази случка. Виждах се на свидетелската скамейка и въпросите, които изстрелваха към мен. Щях да напомня на съда, че агентите под прикритие като мен постоянно биват поставяни в ситуации, които ни принуждават да подлагаме на съмнение индивидуалния си морал, и че в този случай съм взел лошо решение на място, което съм опитал да поправам с ограничен успех. Но и също щях да напомня, че не съм правил секс с тази мажоретка — и това щеше да бъде цялата неподправена истина.

Знаех, че ще ми държат сметка. Но да се съмняват в теб и да те обсъждат зад гърба ти е част от цената, която плащаш за тази работа.

Същата нощ Лошия Боб е дал на Тими писмени покани за останалите октомврийски партита. Щяхме да ходим на един събор за поддръжниците на клуба в Меса на двадесет и четвърти, както и на годишнината на двадесет и шести.

Докарахме се в клона в Меса в около девет и половина на двадесет и четвърти. Както беше обещал, Тими си доведе „приятелка“, детектив от Финикс.

Имаше хора, които бяхме виждали, и такива, които не бяхме. Освен редовните посетители там се намираха и Джон „Джоуни“ Калстед, президентът на клуба във Финикс; Джордж „Джоби“ Уолтърс, онзи Ейнджъл от Скъл вали, прославил се в Лафлин, както и още няколко дузини души с долни рокъри, гласящи Аляска, Ню Йорк, Кънектикът, Южна Каролина, Колорадо и Белгия. Имаше и калифорнийци от Дего, Сан Фернандо и „Берду“, както наричаха Сан Бернардино — както и неколцина от поддържащи клубове. Поне деветима, без нас, носеха открито пистолети. Един от тях беше Джоби Уолтърс.

Лошия Боб ни разведе. Срецнахме всички. В един момент стоях и си приказвах с Лошия Боб, Бруно от Спартанците и „Холандеца“

Кийт от Изгубените холандци.

Говорихме си глупости, докато не забелязах, че Боб зяпа гръдния ми кош.

Любезно, доколкото бе възможно, попитах:

— Защо ми зяпаш циците, Боб?

Той почти не се засмя. Бруно и Кийт изчакаха да реагира, преди да се подсмihnат и те. Аз просто си стоях.

Боб каза:

— Забелязах, че имаш някаква нова кръпка. ИМП.

— Исус мрази пътьовците. Мотото на номадите на Соло Анхелес.

— Е, мисля си, че може да ти дойдат добре и още няколко кръпки, например така на поддръжник на ХЕ.

Не се усмихнах. Казах на Боб твърдо, но с уважение:

— Не мога, Боб. Аз съм Соло и никога не бих пришил името на друг клуб на къта си. Той е кът на Соло, нали разбираш? — Имах предвид, че кътът не мой, а на клуба, така както тези на ХЕ принадлежаха на клуба. Също така значеше, че не съм като Бруно и Кийт, които носеха подобни кръпки по своите кътове. Нямах да подлизурствам на Ейнджълс като тях. Беше абсурдно, но се опитвах да поставя на равна нога Солос и Хелс Ейнджълс. Също така казвах, че съм лоялен преди всичко и, подобно на Ейнджъл, никога няма да заменя принадлежността си за такава към друг клуб. Продължих: — Тези пичове, не че искам да ги обиждам или нещо такова (кимнах към двамата до Боб), те избират да ви подкрепят с тези кръпки. Аз? Аз ви подкрепям с тези.

Отворих предната част на къта си и разкрих моите глокове. Боб се усмихна, както и аз. Погледнах към Бруно. Той направо се изчерви. Кийт като че ли не го бе грижа.

Джоби мина покрай нас, докато приключвах с представлението си. Кимна в моята посока. Явно бе чул всичко и му беше харесало.

Добре.

След няколко минути Боб оповести, че всички отиваме в Спиритс.

Тръгнахме. Беше най-голямата група Ейнджълс, с която бяхме карали досега. Момчетата от Меса бяха най-отпред, но зад тях нещата

бяха по-свободни. Ние, които не принадлежахме на клуба, карахме отзад, което ме устройваше.

Минавахме на червено, не обръщахме внимание на законите или учтивостите на пътя и нахлухме с рев в паркинга на Спиритс — четиридесет души. Беше си страхотно.

Когато влизахме, един Ейнджъл от Южна Каролина каза:

— Мамка му, тия аризонски братя натискат педала. Бахму мамата, редом с тях карам така, както се ебат дъртите: бавно и къораво.

Това ме поуспокои. Не само аз се страхувах да карам като Ейнджъл от Меса.

Кандидати и гардове на заведението бързо ни разчистиха едно ВИП-отделение и започна да се лее безплатен алкохол. Жените никнеха като гъби. „Freebird“ на Линърд Скинърд бумтеше от уредбата.

Това си беше моята песен още от гимназията; веднага ми легна на сърце. Има песни, на които откликваш, защото ти казват нещо за самия теб, което си знаел, но никога не си можел да формулираш в думи, а има и такива, на които откликваш, защото ти помагат да си изградиш образ на самия себе си. Тази песен беше и двете. Както всички знаят, в текста се разказва за невъзможността на стабилната любов между една жена и т.нар. Freebird от заглавието, защото той е неспокойна, търсеца душа. Това винаги ми е импонирало. Отбелязва неспособността ми да постигна каквато и да била трайна удовлетвореност и също така потвърждава жестоката истина за мен, че помня само провалите си и никога успехите. Особено след края на случая, смятам, че това е една от най-слабите ми черти на характера.

Иронията е, че всъщност не искам нищо повече от удовлетворение. Оттук идва неспокойността ми и се превръща в действие, в търсене, най-често на погрешните места — все пак съм ченге под прикритие. Затова съм точно като пича във Freebird, който не може да остане, не може да се промени, Бог му е свидетел, че не може да се промени.

В бара също нищо не се променяше. Обичайните изпълнения. Тръгнахме си към единайсет и се върнахме в клубната къща, заедно с тумба жени.

Купонът не спираше никога. Джубоксът засвири, а озвучителната система беше обърната към предния двор. Мога да си представя какво

им е било на съседите.

Отидох да се изпия и Джоби, с когото предстоеше да се срещна официално, стоеше пред писоара до мен. Кимна ми, докато се заехме да си вършим работата. Приключи преди мен и отиде на мивката. Преди да се закопчая, оставих по една капка да падне на всеки от ботушите ми. Когато се обърнах да се измия, той ме гледаше въпросително.

— Ти си Пилето, нали?

— Да, а ти си Джоби?

— Да. За какво беше туй, да го еба?

— Кое? Ботушите? Един пич, дето яздеше бикове, ми каза, че носи късмет.

Той се ухили широко и лъснаха кривите му зъби.

— Това ме кефи.

— Досега не ме е предавало.

Върнахме се на купона и се разделихме.

Постоях на двора с още дузина други типове и около два пъти по-малко жени. Къщата си имаше и „предна барака“, която беше само за членове. От време на време входната ѝ врата се отваряше широко и някой от нас виждаше какво се случва вътре. Още от същото.

Джоби се приближи.

— Хей, Пиле.

— Хей, Джоби. — Ръкувахме се. Тими и Татенцето бяха с мен и ги представих.

— Много и все хубави неща съм чувал за вас, момчета. Много неща — каза Джоби.

— Радвам се да го чуя. За нас значи много, че ни мислите за ваши хора.

Той кимна. Зад рамото му се виждаше някаква малка суматоха. Една пияна жена с дълбоки, твърде тесни, избелени дънки тормозеше двама Ейнджълс от Меса. Джоби погледна зад себе си и се обърна отново към нас. Каза:

— Смити и Боб ми казаха за вас. И Денис.

Тими рече:

— Супер. Много си падаме по тия пичове. — Татенцето замълча.

— Изглежда чувството е взаимно. — Джоби приказваше със селташко произношение, но това не променяше усещането, че знае

какви ги приказва. Беше умен колкото си щеш.

Жената с избелените дънки се бе преместила при групичка Ейнджълс до нас. Просеше си хапове. Гласът ѝ бе пронизителен, а думите — жалки. Лошия Боб се появи от бараката, последван от татуираното момиче. Лицето му беше сбърчено и почервенияло. Докато ме подминаваше, той изригна:

— Майка му да еба, Пиле! — Той подсмръкна силно и очите му се насълзиха. Девојката до него се смееше. Той я стисна за задника с две ръце.

Другата, инстинктивно усетила наличието на добър мет, запроси още по-силно. Джоби се посви отвратен, но не направи нищо. Каза:

— Шефът ме премести в Кингсмън преди няколко месеца. Трябват ни повече хора там. — Шефът, предположих, не бе друг, а самият Сони Баргър.

Казах:

— Да, подочух за някакви гадости с Монголките в Кингсмън.

— И аз. Там са четирима-петима педераста.

— Е, не трябва да са там — намеси се Тими.

— Абсолютно е така — гневно изплю Джоби. Вбесяваше се, само мислейки за тях.

Онази пищеше:

— Трябва ми магистралка! Кой има магистралка?

Джоби каза:

— Ще ги избия, където ги видя. Не ме ебе. На стълбите на някой съд или в пустинята, където видя Монголка, я застрелвам в движение и продавам мотора ѝ на вторични суровини. Хич, ама изобщо не ме ебе.

Вярвах му.

Наркоманката, провалила се с всички останали, се обърна към нас. Джоби я гледаше косо. Тя леко сви колене и подскочи, като събра ръце в молба. Лицето ѝ изглеждаше уморено, зачервено. Зъбите ѝ бяха развалени, а очите ѝ приличаха на пазарски торбички. Май че е била хубава преди да почне дрогата. Татенцето се обърна, за да влезе. Личеше му, че е отвратен. Бе виждал такива жени твърде, твърде много. Тими и аз наблюдавахме Джоби

Жената успя да каже две думи: Трябва ми. Миг по-късно, с едно плавно движение, Джоби се обърна към нея, извади от кобура си един

полуавтоматик 380-и калибър и го опря в челото ѝ. Тя млъкна и кръстоса очи.

Джоби внезапно лавна с дълбок тенор:

— Свиньо, ще те убия ей сега, ако не оставиш мен и братята ми на мира!

Чуваше се само музиката. Времето пълзеше. Някои Ейнджълс наблизиха, погледнаха към Джоби, други не обърнаха внимание. Жената вече беше спряла да съществува за всички тях. Все едно Джоби щеше да гръмне някой призрак или пък слънчево петно в нечий хол.

Джоби не се шегуваше и изглеждаше запознат с убийството на теория и практика. Жената трябваше да си ходи или той щеше да спази обещанието си. Взех си бележка.

Като полицаи, нито аз, нито Тими можехме да позволим това да се случи. Взех рязкото решение да хвана Джоби и да го спра, ако беше нужно. Щях да му кажа, че тя не си струва, което беше абсолютно вярно. Надявах се да е достатъчно трезвомислещ, за да ме чуе и да ми прости, че съм го докоснал без разрешение. Джоби продължи:

— Говориш на Хелс Ейнджъл, свиньо. Първи урок: не даваме, а взимаме. Ако някога поискаш от мен или братята ми нещо... — Джоби притисна пистолета по-силно в челото ѝ, — ... ще научиш по един много неприятен начин какво следва.

За наше щастие, а и за щастие на наркоманката, някаква друга жена се появи отнякъде, хвана я за ръката и я издърпа. Изчезнаха и аз никога повече не ги видях.

Музиката си вървеше и всички се върнаха към заниманията си.

Вече на спокойствие, Джоби се обърна към нас и прибра оръжието си. Каза спокойно:

— Нека ви дам мобилния си. Като имате път към Кингсмън, кажете.

Казахме, че ще кажем.

Джоби ни остави. Повисяхме още малко в двора. Някакво момиче, което не бях забелязал, излезе с важна походка от къщата. Следваха я петима Ейнджълс, които не познавах. Най-отзад вървеше Лошия Боб, който ни се оплези. Той вдигна юмрук във въздуха и го свали, все едно дърпаше свирката на локомотив.

Груповият за тази нощ предстоеше.

Тръгнахме си минути по-късно.

ПЕТ ГОДИНИ В ПУСТИНЯТА

25-26 октомври 2002 г.

Двадесет и пети беше ден за разтоварване на мозъка. Това е, когато се опиташ да напишеш в докладите си всичко, което си запомнил. Слатс знаеше, че нощните ни занимания са много активни. Настояваше да изпразним умовете си преди да ги пълним отново.

Лехата жужеше от дейност. Щуреца и Буда работеха по моторите ни. Техничарят ни правеше рутинни проверки на устройствата ни за подслушване. Други обработваха снимки от ареста, досиета и допълнителни снимки от наблюденията и ги добавяха към матрицата със заподозрените. Тими и аз пишехме доклади и преговаряхме планове за действие със Слатс. Слатс имаше добри новини: беше успял да ни осигури услугите на Джей Джей за няколко нощи. Щеше да седи в микробуса за наблюдение и да си води записки, за да навакса. Още не я бяха одобрили за работа на място, но Слатс каза, че сме все по-близо до зелената светлина.

— Супер — казах аз.

Като цяло, настроението в щаба на Черна бисквита беше еуфорично. Планът ни работеше добре. За пръв път в това дело бяхме започнали да надминаваме самите себе си. Увереността ми растеше, а понеже бях един от основните барометри на разследването, растеше увереността и на всички останали.

След докладите се обадох на Гуен. Не искаше да ме чува. На Дейл ѝ беше трудно в началото на учебната година. Все същият проблем с математиката, който не си бях дал труда да разбера. Джак се оправяше по-добре, но си оставаше хлапе, на което старецът му бе нужен повече, отколкото му бе наличен. На Гуен и беше писнало да играе и мама, и тате. Беше под напрежение. Опитах се да ѝ обясня, че и аз съм. Казах ѝ малко от това, което върших — тя знаеше, че искам да се докопам до Ейнджълс, — но тя си мислеше, че само купонясвам, шляя се с леки жени, карам мотор и се забавлявам. Това ме ядоса и разговорът бързо приключи. Тя каза, че ѝ трябва малко време за нея самата. Аз ѝ казах, че и на мен ми е нужно същото, а животът ми не е

рози. Гуен не можеше да го разбере. Тя поддържаше семейството ни цяло само с едната отдаденост и каквото ѝ дойде поддръка, а аз съм се бил държал като неблагодарник. Не си затворихме рязко, но не си казахме и чао. Не можах да чуя децата.

След това Тими, Слатс, Щуреца и аз обсъждахме Руди. В някакъв момент от забавата на двадесет и четвърти, Лошия Боб ме попита дали съм се чувал с него. Направих това, което всеки агент под прикритие трябва да се опитва да прави, когато му е възможно: казах му истината — не съм чувал Руди и започвам да се тревожа. Казах на Боб, че е заровил нос дълбоко в торбата и е изчезнал. Лошия Боб ме пита дали Руди произвежда и му отвърнах, че не зная, но ако трябваше да се обзалагам, бих казал „да“. Интересите на Боб бяха смесени. Можеше да има някакви проблеми със сигурността, но също така и гледаше да се възползва. Лошия Боб все си търсеше нещо, с което да се надрусва. Така или иначе се направи на притеснен за Руди. Попита ме дали употребявам и аз казах абсолютно не. Дотогава Лошия Боб вече бе видял няколкото татуировки на гърдите ми — отдясно ГДД, а ПНМ — отляво. Знаеше, че ГДД значи „Гъз Дълбоко в Дрога“ (всъщност значеше Гуен, Дейл, Джак), а ПНМ за него значеше каквото и за мен — Починал На Място. Ознаменуваше факта, че Брент Провестгаард ме беше обявил за мъртъв, когато ме бяха застреляли като новобранец. Намира се точно над мястото, където влезе куршумът. На Лошия Боб обаче казах, че означава онзи път, когато почти съм се самоубил от свръхдоза. Казах, че тези татуировки постоянно ми напомнят да стоя чист. Никой не се усъмни в историята ми.

Но, говорехме за Руди. Лошия Боб го каза простичко:

— Трябва да прибереш Руди обратно.

Решихме да последваме буквално съвета на Лошия Боб. Още щом получехме възможността, щяхме да арестуваме Руди Креймър.

Нощ за купон.

Местните ченгета обезопасиха улицата. Беше комично. От едната страна на барикадата имаше полицейски екипи, въртящи се светлини и униформени ченгета в напрегнати пози. От другата страна ги превъзхождаха по брой отпуснали се върху столове Хелс Ейнджълс, кандидати и мотаещите се около тях висящи. Всички те пиеха бира,

подпираха се на мотоциклетите си или седяха на тротоара. От гледна точка на Ейнджълс това беше идеалното олицетворение на живота им извън системата. Ченгетата бяха там, за да пазят света от Хелс Ейнджълс, но и за да пазят тях от света. В някакъв смисъл през онази вечер ченгетата работеха за бандата.

Пристигнах четиридесет и пет минути след Татенцето, Тими и партньорката му. Един кандидат, когото не бях срещал, ме спря на полицейската барикада в края на пресечката. Ченгетата ме изгледаха косо, а аз им кимнах с открита подигравка. Бяха свикнали. Цяла нощ търпяха това.

Показах поканата си на кандидата и той ме пусна. На портата на къщата ми удариха щампа.

Беше си съвсем истинска конвенция. Моторите постоянно пърпореха, музиката дънеше безспир. Човек би могъл да върне към живота цяло стадо крави с всичката тази кожа по участниците, или да направи най-големия чифт дънки с целия дънков плат. Присъстваха примери за всяка форма, цвят и дължина на брада. Острият аромат на марихуана се носеше над мястото, сякаш димът се вдигаше от отводнителните канали по улицата, сякаш с всяка крачка човек стъпваше върху дебел цял инч килим от растението. Жени се смееха, мъже се мръщеа; мъже се смееха, жени се мръщеа. Бирата беше водата на живота, уискито — нектарът му. Една циркова палатка, която бяха вдигнали в двора на съседа си с негово разрешение, допълваше сюрреалистичната атмосфера.

Смити беше близо до портата, когато влязох. Прегърна ме щедро. Поздравих него и Ейнджълс и отбелязах, че всичко като че ли върви добре. Той ме придърпа на една страна.

— Пиле. Ще ти кажа нещо, което току-що разбрах. Един от хората ми в полицията на Булхед ми каза, че душат около вас. Искат много да разберат какви ги мърдите. Прикрепили са някакъв екип към вас, раздават флайъри с вашите снимки и цялата тая работа. Така че, пази се, окей?

Аз се ръкувах сърдечно с него. За пръв път чувах за това и му бях искрено благодарен. Щях да накарам Шон Ууд от аризонския Отдел по публичната безопасност да провери още на следващия ден.

Останах с хората от Булхед за няколко минути, после се извиних и отидох да намеря хората си.

Тими и Татенцето висяха с един Червен дявол на име Джеймс. По-късно Тими ми сподели, че са обсъждали пазаруване на марихуана на едро, сделки с оръжия и контрабанда на откраднати коли. Джеймс беше дал на Тими мобилния си и му бе казал да му се обади след седмица. Тими отвърнал, че определено ще го стори.

Джеймс се отдалечи и ние останахме за малко сами. Застанахме до бара в общата стая. В далечния му край се хилеха една топлес стриптийзърка със златни бикини и една друга в скъсана, тясна тениска с пищящ орел отпред. Призрака, който си беше счупил крака след „НД“ инцидент, разговаряше с жените заедно с Рокъм и Сокъм.

Доближиха ни Денис, Доли и още една двойка на по около петдесет. Денис ни ги представи като Джо-Джо и Трейси Валенти. Мъжът беше чудовище. Тежеше около 130 килограма, плешивата му глава по-малка от врата, а той — по-малък от предмишницата му. Над дясното си ухо бе татуирал една Глава на смъртта с размерите на поничка. Рошавата му брада можеше да скрие лицето му. Бузите му бяха гладко обръснати. Потеше се и дишаше като дебелак. Беше преминал зенита си, но си личеше, че в най-добрите си дни е представлявал боен чук в човешки облик.

Джо-Джо беше вицепрезидент на тюсонския клон, един от групичката на Дъг Дам и Зъба. Вървеше на патерици. Един от краката му беше гипсиран. Другият беше протеза. Историята на истинския наскоро беше добила печална известност. Джо-Джо си строшил глезена в един мотоциклетен инцидент и го порязал много лошо. Зашили го, гипсирали го, дали му патерици и му казали да пази крака. Той не послушал. Трябвало. Предвид, че бил диабетик, определено трябвало. Не поддържал гипса, оставял го да се мокри в дъжда и под душа, вървял на него, карал, всичко. Всички забелязали, че Джо-Джо нещо се е вмирисал напоследък, но никой не обърнал кой знае какво внимание. Бил дебел, дебелите невинаги миришат на рози. Джо-Джо се оплаквал от болки и силен сърбеж. Един ден, докато седял на тоалетната чиния, от гипса започнала да се процежда кръв. Пръстите на крака му били черни като кожата на къта му. Трейси го закарала в болницата. Когато отворили гипса, излетяло ято малки черни мушици. Раната била пълна с червеи. Лекарите ги почистили, дали му нов гипс и му казали да се грижи по-добре за него. Той обещал.

Нататък срещнахме още Ейнджълс. Един от тях беше Дуейн „Гарвана“ Уилямс, член от Меса, който беше стар и сенилен и измърморваше под нос всяка дума. Винаги бе въоръжен, макар почти да не знаеше какво се случва около него. Жена му го развеждаше насам-натам, току го подпираше на високи столчета пред бара и му носеше питие след питие. По-скоро приличаше на придружителка, отколкото на съпруга. От първия път, когато срещнах Гарвана, той взе да ме нарича Стафидчо. Настоявах, че съм Пилето, но той повтаряше, че това са глупости и че съм Стафидчо. Каза, че съм Стафидчо, защото съм правел най-доброто затворническо вино, което бил пил някога. Месеци след купона за годишнината купих един пистолет Таурус от Гарвана. Преди да ми го подаде, той ми показва петното кръв на дулото. В един от редките си моменти на ясно съзнание ми каза, че се опитал да го разкара, но не можел. Казах му, няма значение, нали е патлак? Той се усмихна и каза, че го кефя, и ми подари малка огърлица с медальон във формата на кама. Попитах го за какво е. Той рече:

— Защото си истински наш човек, Стафидчо. — За хиляден път му казах, че съм Пилето. Той сви рамене и каза: — Е, задръж го все пак.

Месеци след тази случка пък, докато приключвахме случая, Гарвана щеше да е последният член на Хелс Ейнджълс, с когото щяхме да имаме контакт.

Срещнахме Даниъл „Хувър“ Зайбърт, президента на клона в Кейв Крийк. Каза ни да го посетим в бърлогата му, таверната „RBC“. Казахме, че ще се отбием със сигурност.

Срещнахме и Робърт „Мак“ Маккей. Той беше член на клона в Тюсон и в условната му присъда присъстваше изискването да не поддържа връзка с ХЕ под никаква форма — самата присъда му беше дадена, защото пребил бившия президент на клона в Тюсон. Носеше изкуствена дълга сива брада и кафява перука — два тона коса, която принадлежеше на различни глави, — така че ченгетата да не го закачат. Истинската му брада се подаваше изпод фалшивата и с напредването на нощта и на празните бутилки бира, той изглеждаше все по-абсурдно. Не бях сигурен защо носи маскировката си вътре в къщата, където нямаше от кого да се крие. Като всички останала, и Мак каза, че е чувал хубави неща за нас. Аз демонстрирах обичайната си

скромност. Той изглеждаше свестен тип, а и както разбрах по-късно, чудесен татуировчик.

Всичко се въртеше като в ураган. В един момент Татенцето ни остави, за да вземе още бира. В някакъв момент един възрастен Ейнджъл — с бронзов тен, в добра форма и с тъмни очила, го хвана за ръката.

Веднага разпознах Ралф „Сони“ Баргър.

За пръв път го виждах на живо. Беше на около шестдесет и пет, но изглеждаше с поне десет години по-млад, невероятно постижение, предвид начина му на живот през десетилетията. Бялата му коса бе късо подстригана, беше гладко обръснат и приличаше повече на военноморски сержант сред новобранци, вместо на човек живял извън закона цял живот. Движеше се с увереността на султан в харема си.

За тези, които не знаят, това е човекът — легендата, — който е направил от Хелс Ейнджълс това, което са. Не би било пресилено да се каже, че Сони Баргър е човекът, създал образа на моториста извън закона. Имал е помощници, разбира се, и имената на спътниците му от края на петдесетте години на миналия век до сега са легендарни в света на мотоциклетистите: Джони Ейнджъл, Тери Скитника, Магу, Джордж Боклукото, Плесенясалия Марвин, Сиско Валдерама. Заедно, а и с още мнозина, тези мъже са създали представата — кожата, косите и брадите, мръсотията, твърдостта, тишината, непроницаемостта, моторите — всичко, което прави от един моторист това, което е.

Особено моторите.

Без Хелс Ейнджълс не бихме имали моделите Харли, които приличат на окастрени само до най-необходимото ревящи машини. Не бихме имали толкова хром, толкова изобретателни рисунки по метала, толкова стил. ХЕ винаги са били обсебени от скоростта и без тази обсебеност самите мотоциклети нямаше да са толкова бързи, колкото са сега. Нямаха спирачки в стремежа си да отсекаят от моторите си всичко ненужно. Формулата беше елементарна — по-малко тегло плюс по-големи двигатели беше равно на повече скорост. С всеки паунд по-малко скоростта се покачваше с две мили в час. И затова наричаха мотоциклетите си „чопъри“. Стореното от тях беше копирано от всички, които искаха да са Хелс Ейнджълс, но не можеха да бъдат.

Като оставим настрана моторите, светът без Сони Баргър би бил почти същият, но света на моториста извън закона, ако въобще би

съществувал, би бил изключително различен. Сони е иконата на този тип хора и членовете на всички клубове го смятат за кръстника на своята култура. Уважават го заради личността му, но и заради визията му. Той пръв предвижда, че Ейнджълс може да станат международен клуб, въпреки че корените му са в Америка. Както казах, вярвам, че Хелс Ейнджълс и в по-малка степен всички мотоциклетни банди по света са единственият износ на тази страна в областта на организираната престъпност. Това е дело на Ралф „Сони“ Баргър. Той олицетворява всичко у Хелс Ейнджълс, от репутацията им до съпътстващите я противоречия.

Тези противоречия ме удивляват. ХЕ са отделни от „обикновеното“ общество, но произхождат от него; те не са конформисти, но изглеждат по един и същ начин; те са тайно общество, но и дръзки ексхибиционисти; надсмиват се над законите, но стриктно спазват своите; името им и логото им, Главата на Смъртта, представляват свобода, индивидуализъм, непримиримост и беззаконие, но и името, и логото са защитени търговски марки според всички правила на търговското право.

Начинът, по който тези противоречия се проявяват на практика, ме вбесява. Тези хора не бива да имат най-доброто от двата свята. В смисъл, ако не уважаваш закона, защо ще го използваш, за да се защитаваш? Защо ще правиш благотворителни преходи, за да си вдигнеш репутацията в очите на публиката, ако нейното мнение не те интересува? Кое да бъде? Недоразбрани любители на моторите ли сте, или насилници? Какво ви пука дали някой ви харесва? Когато Ейнджълс се държат като същински престъпници, те олицетворяват всичко, което трябва да олицетворява един човек извън закона: първо се бий и задавай въпроси после. Или направо не задавай въпроси. Взимай каквото искаш: територия, пички, бира, мотори, дрога. Дръж се като насилник и не се извинявай никому. Никога не съм се оправдавал, че съм ченге под прикритие, дори когато това ме е поставяло в ситуации, заплашващи живота или ценностите ми. Никога не съм се извинявал на тези, които арестувам, независимо дали ги харесвам, или не. Никога не съм се извинявал, че съм от другата страна на монетата „Хелс Ейнджълс“.

Подобно на мен, повечето от тези типове имаха да компенсират за нещо — но за разлика от мен, всички си мислеха, че обществото им

е длъжно с нещо. Подобно на мен, не ги интересуваха обикновенният начин на живот и кариера. Може би аз ценях повече семейството си и приятелите си — но по техния си начин нима те не ценяха събратята и клуба си? Знаеха, че са отритнати, не можеха ли да са такива заедно? Може би същината на отчуждението им беше въпрос на човешка природа срещу човешко общество. Може би, просто може би, наистина бяха прецакани. Хелс Ейнджълс ли бяха загърбили света, или обратното?

Подобно философстване никога не ми се случи по време на разследването. Докато гледах как Сони доближава Татенцето, си помислих само, уха, ей го Шефа. Шибаният Шеф е тук! С нас! Бях си казал, че няма да се впечатлявам, ако го видя, но грешах. Все едно бях пред холивудска знаменитост.

И Татенцето реагира по същия начин. Всички движения и жестове на Сони притежаваха обаяние. Не можех да го чуя, но по начина, по който Татенцето доближи ухо до него, си личеше, че дупката от трахеостомия на Сони нямаше значение. У нея нямаше нищо смешно. Всъщност, правеше го да изглежда още по-свиреп. Бяха премахнали голяма част от гърлото му преди тридесет години и той не бе намалил оборотите ни най-малко. Сони беше кралят на отритнатите и го знаеше. Всички го знаехме.

Сони разгледа къта на Татенцето, прегърна го братски и се разделиха.

По-късно Татенцето ми повтори думите на Сони:

— Благодаря ви, че дойдохте. Благодаря ви, че показате уважение. Трябва да ни посетите в Кейв Крийк. Там също имаме клуб.

Номадите на Соло Анхелес имаха благословията на кръстника и това беше страхотно.

Повисяхме още. Лошия Боб приличаше на Бари Гиб^[1]. Косата му беше неподвижна, идеално фиксирана с лак за коса. Дъг Дам ни попита дали искаме още от „онези неща“, имайки предвид оръжия. Смигнах му и му казах, че ще поговорим по-късно. Вратата на бараката за членове се отвори широко пред мен. Вътре, на ниска масичка, имаше кълбо кристал с размерите на бейзболна топка. До нея имаше още кристал, но стрит. Купчинката беше висока няколко инча. Членовете влизаха и излизаха, жените им също (понеже винаги нямаха право да са членове, можеха да влизат само с разрешение от

някой от бандата). Всички се навеждаха над масата и шмъркаха. Излизаха опулени.

В някакъв момент си спомних, че съм донесъл дарение. Открих Лошия Боб и му го подадох. Той погледна в плика и видя пет нови банкноти от по сто долара, както и една визитка на Соло Анхелес. На гърба ѝ пишеше „С обич и уважение, Солос“. Той я сложи в елека си. Ръкувахме се и накрая се запрегръцахме.

Всички бяха щастливи. Те бяха щастливи, защото бяха изтраяли пет години в пустинята, ние бяхме щастливи, защото си мислехме, че няма да изкарат до десетата. Успехът, димът и киселата миризма на бира изпълваха всичко.

Пелената не се вдигна. Партито нямаше да свърши. Нямам представа кога си тръгнахме.

[1] Един от братята от Би Джийс. — Б.пр. ↑

АРЕСТЪТ НА РУДИ КРЕЙМЪР

Ноември 2002 г.

Още един развой на събитията добави допълнителен ентузиазъм. Както се бяхме разбрали с тези от Финикс, Джей Джей подслушваше заедно с екипа за наблюдение по време на купона. Докато се връщала към Сан Диего на следващия ден, получила съобщение от командващия си офицер. „Магуайър, получи каквото искаше. Ще движиш с ония ненормалници. Забавлявай се.“

Назначението ѝ започна на пети ноември. Оттогава нататък, Джей Джей щеше да е на разположение на Черна Бисквита за три невероятни дни седмично.

Прибрах се у дома на 27-и октомври, неделя, за малко почивка. Отидох, само защото Слатс ми нареди. Ако не беше казал нищо, сигурно щях да си остана във Финикс.

Съпругата и дъщерите на Татенцето също живееха в Тюсон. Решихме да се върнем на моторите си, развявайки цветовете на Солос в пълния им блясък. Под кята си не носех нищо — просто голия ми гръден кош, докато коженият елек се развяваше на вятъра, а от кръста ми се подаваха глоковете. Студено колкото щеш, но не ми пукаше. Правех се на тежкар, исках да ме видят всички. Татенцето носеше оранжева тениска с дълги ръкави под кята си. Около главите си бяхме вързали оранжеви кърпи. Аз карах отляво, той — отдясно. Ставах все по-добър на мотоциклет: карахме с около 85–90 мили в час. Пейзажът около нас се разтваряше широко, магистралата сякаш беше построена в наша чест. Чувствах се свободен.

Разделихме се точно преди да влезем в градската част на Тюсон. Само си магнахме. Скоро щяхме да се видим пак.

Спрях край оранжерията на един стар приятел. Той продаваше стоката си като получавахе от хората колкото пари решаха да му дадат. Оставяше цветя във вази пред къщата си, а човек плащаше като пускаше пари в дървена кутийка. Взех три букета и натъпках сто долара в кутията. Завързах цветята на задната седалка. Съседите ме

гледаха с бялото на очите, опитвайки се да не бъдат забелязани от коравия моторист с цветята.

Спрях на улицата си. Тя криволичеше през пустинята. Една кукувица изскочи на асфалта с опашка, щръкнала нагоре. Дълга черна змия се вмъкна в основата на един кактусов храст като оживяла буква S. Моторът ми вдигаше шум и хората знаеха, че идвам. Гуен чакаше на входната врата, когато спрях пред дома си.

Угасих двигателя.

— Как е, миличка?

Тя ме изглежда сурово. Много сурово, по-сурово от който и да било от мъжете, с които си прекарвах времето. Не ми хареса. Отвързах цветята.

— Взех ти малко такива неща.

Тя не ги погледна.

— Излизам. Джак е в стаята си, играе видеоигри. Дейл е у Мел.

— Кой е Мел?

— Ново другарче. Номерът е на хладилника. — Тя отиде до колата и повтори: — Излизам.

— Този Мел, момче ли е?

— Не, Джей.

Държах цветята в опънатата си ръка. Когато Гуен ме подмина, оставих ръката си да се отпусне. — Къде отиваш?

— Просто навън. Ще се върна. Не се тревожи.

Тя влезе в колата и си тръгна.

Влязох вътре и си свалих къта. Окачих го на закачалката. Стоеше не на място до връхните дрехи на семейството ми. Улових лицето си в огледалото в коридора — не просто кътът ми стоеше не на място. Аз също.

Обиколих къщата. Приличаше на пещера. Купчини мръсни дрехи на пода на спалнята, купчини не сгънати чисти на леглата. Неизмити чинии в мивката. Малки езерца вода по ръбовете на мивките в банята. Гуен знаеше, че съм обсебен от това всичко да е чисто и подредено. Безпорядъкът едва ли беше умишлен — знаех, че я притискат всякакви задължения, докато мен ме няма, — но не можех да не се зачудя дали състоянието на дома ни не означава, че Гуен не я е било грижа дали ще ми е комфортно, когато се прибера, или не.

Изкъпах се. Когато излязох, сложих чифт бански и отидох да видя Джак в стаята му. На неговото легло също имаше дрехи, но сгънати. Личеше си, че той бе свършил това. Телевизорът му беше включен. На екрана беше замръзнал образ от играта NFL 2001. Прегърбен над бюрото си, Джак пишеше нещо.

— Здравсти, хлапе — казах аз.

Той се обърна. Изглеждаше изненадан и леко раздразнен. Не ме беше чул да влизам. Когато ме видя, лицето му просветна. Беше добро дете. Твърде добро за мен.

Попитах го какво прави.

— Ами, точно сега, домашни. Играех NFL, опитвах се да науча всички офанзивни тактики, за да не мисля толкова много за тях.

Знаех, че има ограничения относно колко дълго има право да играе, но се радвах, че разучава играта. Преди я играехме заедно и дори аз бях шокиран да видя с колко много тактики разполага компютърът и колко беше трудно да се приложат добре. Малко е тъжно, но гледах на играта му като на някакъв вид образование, което напълно подкрепях.

— Хей, гладен ли си? — попитах го.

— Мда.

— Защо не си пренесеш домашните в трапезарията? Ще направя обяд.

Той каза окей и си събра нещата.

В кухнята извадих консерва с риба тон, отворих я, прецедих я и я сложих в купа. Добавих майонеза и пипер. Нарязах една малка глава лук и една кисела краставичка и ги пуснах в купата. Нарязах отгоре им копър. Извадих четири филии хляб и ги препекох на тостера. Омачках сместа от купата. Погледнах към Джак. Раменете му бяха събрани над ушите, беше изплезил език. Много се стараяше. Гордеех се с него.

Сложих хляба в една голяма чиния и разделих салатата с риба тон на две златисти филии. Извадих една маруля и я сложих на салатата. Цръкнах жълта горчица на другите две филии и ги поставих върху марулята. Срязвах двойните сандвичи по диагонал.

Още малко погледах Джак. Изтриваше някои от буквите си. Не — изтриваше повечето от тях. Виждах го в профил. Съсредоточеността му се превръщаше в раздразнение. Взех чинията и отидох на масата.

Толкова усърдно триеше, че претриваше хартията. Попитах го дали някоя задача не го мъчи.

— Не. Вярно я реших — каза той.

— Какъв е тогава проблемът, хлапе? — Седнах до него, оставих чинията и взех едно триъгълниче сандвич. Захапах го.

— Почеркът ми. Нищо не му е наред. Не мога да го оправя. Мразя го.

Той пусна молива си и увеси нос. Сандвичът беше добър, но ми призля. Веднага осъзнах, че трябва нещо да съм повредил в главата на сина си.

— На мен ми изглежда добър. Разчита се чудесно.

— Не е в това въпросът, тате, не е наред, нали знаеш? Мога и по-добре.

— На девет си, хлапе. Ще му хванеш цаката.

— Ама не е наред. — Знаех какво има предвид. Разпознах думите му като парафрази на мои собствени, които бях набил в главите им, неговата и на Дейл, в какви ли не контексти: спорт, домашни, задачи из къщи. „Всичко, което правиш — всичко — прави го по най-добрия възможен начин. Това е ключът към успеха в живота и в собствената ти глава. Нищо по-малко не стига; трябва да е всичко, което можеш да дадеш от себе си. Това ще те направи победител.“ Чувствах се като червей. Трябваше да съм бил до Джак, когато трябва, за да му кажа, че старанието му е важно, не резултатът. Но не бях. В смисъл, бях там, доколкото Джак мислеше за думите ми и искаше с почерка си да ме направи щастлив. Но не бях там телом, за да му кажа, че каквото и да прави, ме радва. Беше объркал старанието с резултата, както аз самият винаги правех.

Червей. Смачкан червей. Гърчех се вътрешно, но не можех да му позволя да види това.

— Хей, хлапе, знам, че съм приказвал други неща, но наистина най-важното е да се стараеш, доколкото можеш. Опитваш с всички сили и няма причина да не те радва резултатът. Разбра ли? Това е важното. Старай се. Старанието е награда само по себе си.

Той каза добре, но не му повярвах. Че защо да го правя? На себе си не вярвах. Резултатите имаха най-голямо значение за мен, от години само те имаха значение. Подадох му едно триъгълниче сандвич.

Ядохме и си говорихме за Малката лига и за Аризона Кардинълс. Обещах да го заведа на някоя игра. Той попита:

— Наистина ли?

— Наистина — отвърнах аз.

Гуен се върна малко по-късно. Беше отишла да пазарува в Олд Нейви и да вечеря с някакви свои приятелки, с които отдавна не се бе виждала. Джак вече спеше, а Дейл, която беше вечеряла при Мел, четеше в стаята си.

Гуен не беше доволна. Прибрахме се в спалнята и се карахме. Каза, че не иска да ме вижда да се връщам във вида от по-рано днес. Каза, че и бездруго на децата им е трудно, че постоянно отсъствам, не било нужно да ги обърквам допълнително като се появява у дома, изглеждащ като рокер. Казах, че Джак не ме е видял в униформа. Тя каза, че като нищо е можел. Беше права; обещах никога повече да не нося дрехите си от работа вкъщи. Тя възрази, че не е в това въпросът. Била уморена от всичко това. Попитах я дали си мисли, че аз не съм. Питам я знае ли с какви говна се справям всеки ден. Тя ми върна същия въпрос. Нито един от нас не знаеше през какво минава другият, и двамата се чувствахме недооценени, но никой от нас нямаше да се съгласи с другия. Попитах я защо е излязла толкова скоро след като се прибрах, защо не е останала да прекараме малко време с децата. Тя изкрещя пълното ми име — Джей Антъни Добинс!

— Хей, не съм детектив.

— Не, ти си под прикритие. — Тя смени тона. — Знам, че имаш някаква жена, просто си знам.

Това ме шокира. Нищо не й бях разказвал за Джей Джей, на която още и предстоеше първият пълен работен ден. Женска интуиция, предполагам. Тя ме попита дали е честно тя да остава у дома през цялото време със семейството, докато аз правя каквото там правя с когото там го правя. Никак не ми хареса намекът. Не бях спал с друга и нямах такова намерение. Казах й, че това ми е работата и между другото, когато работя, се занимавам с разни отрепки в Булхед, а не пия май тай на някой плаж. Тя ми отвърна, че когато се върна у дома за по-дълго, когато и да се случи това, можех да очаквам тя да замине за известно време. Тя ми каза, че и на нея й е нужна почивка. Съгласих

се. Тя продължи — моята работа е да правя разни работи с разни хора, а нейната — да се грижи за семейството ни. Тя натърти особено отчетливо на последната дума, все едно бях забравил. Може би наистина бях забравил. Не — определено бях започнал да забравям. Отново се почувствах като нищожество. Но и бях гневен, че ме карат да се чувствам така. Просто си вършех работата, бях добър в работата си и нямаше да спра да я върша.

Трябваше малко да се поуспокоя. Излязох до басейна и послушах пустинята. Щурци и койоти. Нямаше луна. Звездите грееха ярко. Стаята на Джак беше тъмна. Тези на Дейл и Гуен светеха. Запалих цигара, изпуших я. Запалих нова и я изпуших. Запалих трета, изпуших и нея.

Втори ноември, отново на работа. Излязох от вкъщи с потник. Джак тъкмо ми беше дал две нови камъчета — сиви, едното приличаше на юмрук, другото на риба. Натъпках ги в джоба си. Както ме бе помолила Гуен, не носех къта си. Изчаках да се отдалеча от къщата си, спрях, взех елека си от задната седалка, завързах и оранжевата кърпа на главата си, запасах глоковете.

Бях Пилето.

Събрахме се с Татенцето и отидохме до дома на Дъг Дам, за да купим още оръжия.

Повисяхме с Дъг, приятелката му и един кандидат на име Ханк Уоткинс. Ханк първо бил част от тюсонските Червени дяволи, но го помолили да смени принадлежността си. Преваляше четиридесетака, по-скоро тип от старата школа, отколкото новобранец. Той беше направил няколко сделки с Руди, но откакто станал кандидат за ХЕ, му наредили да поотстъпи: кандидатите нямат право да вършат нелегални неща без изричното съгласие на по-високопоставените от тях пълноправни членове. Дъг беше неговия спонсор и понеже двамата бяха заедно, спокойно можеха да ни продадат малко желязо.

Имаха две отбрани оръжия. Един Intratec АВ-10 Лугър, деветмилиметров, полуавтоматичен, както и един Хеклер и Кох, отново деветмилиметров полуавтоматик. Искаха 1600 долара за двата. Не струваха толкова, но аз се съгласих. ХиК-ът беше много добър

пистолет. Отидох до банката, за да изтегля допълнителни пари и им платих.

Татенцето и аз излязохме на магистралата. Отново карахме здраво, с около 90–95 мили в час. Кули от червена скала се извисяваха над нас. До градчето Пикачо една ферма за щрауси се ширеше на запад. Усещах мотора удобно под себе си.

Поразмислих се за случая, за Пилето, за ролята си. Поразмислих за това, което предстоеше този ден.

Освен за скалите на Джак, не мислех много за други неща от вкъщи. Истината е, че не разсъждавах много по семейни въпроси през онези дни. Знаех, че жена ми и децата са у дома и това ми стигаше. Знаех, че аз не съм там, но вярвах в причините си да не съм там. Но и не можех да спра да мисля за почерка на Джак и как го ядосваше. Мен също ме ядосваше. Знаех, че трябва да свърша по-добра работа с тези Хелс Ейнджълс — не заради БАТО, не заради Слатс, не заради Гуен, а заради себе си. Знаех, че трябва да работя по-усилено. Знаех, че трябва да рискувам още повече. Знаех също, че съм излъгал Джак като му казах, че само старанието има значение.

Но не си позволявах това да изпълни мислите ми.

Отидох до Лехата. Оставихме пистолетите на Ханк и Дъг в склада с доказателствата. Попълних ваучер. Татенцето изпи една кола и поразбъзика клапата си за прием на гориво, която му играеше номера. Слатс ми каза, че базата под прикритие във Финикс е готова и че мога да спя там. Каза ми, че се намира във Ватоленд, в южната част на централен Финикс. По пътя ни имаше добри сергии за такоси.

Тими се появи в Лехата заедно с жената-детектив, партньорката му. Бяха в образ. Тими от известно време ме учеше на някои основни положения в бойните изкуства и направихме лек спаринг. Това беше голяма част от прикритието му — инструктор по бойни изкуства, който предлага частни уроци. Той ме завъртя, хвърли ме на земята и ме хвана в ключ. Забавно — за него. Когато стана време да вървим, завързахме по една черна кърпа на ръцете си.

Отивахме на погребение.

Не познавах типа, но Руди го познаваше. Някакъв, с когото Руди карал заедно, докато били в един дребен клуб на име Самотниците. В

последно време онзи бил със Спартанците. Ударил го камион, докато минавал на червено. Руди се беше обърнал към нас за подкрепа, каза ни, че трябва да отидем там като клуб, за да отдадем заслуженото на паднал събрат. Съгласихме се, но не по неговите причини. Искяхме просто да изкараме Руди на светло.

Погребението беше в Църквата на Слънцето в Кейв Крийк. Имаше Самотници, Спартанци, Изгубени холандци, Оковани роби и Английски моряци. Имаше и трима Хелс Ейнджълс от Финикс, които никога не бяхме срещали.

Церемонията беше кратка и не особено церемониална. Повечето бързо изприказваха някакви баналности за смъртта, за живота, изживян както трябва, за верния събрат, човек, който може и да не е бил добър син, но е бил истински мъж извън закона. Хвалебствените слова не им бяха сила. Сумтяха, кимаха, свеждаха глави. Молеха се — на кой бог, никой не знаеше. Отдадох чест. Всички си носеха кътовете. Бяха добри американци, добри приятели. Вярваха в душата. Вярваха в изкуплението. Молеха се да си намери хубав мотор в задгробния живот.

Излязохме в колона. Надуххме моторите си, двигателите зареваха — последна почест, последно изпращане на духа му.

Може би беше жалко, може би беше дълбоко, или пък не беше нищо особено. Станах свидетел на всичко, но не ме беше грижа особено. Мислех за други неща.

Руди не приличаше на нищо. Беше завършил пътешествието си обратно до „Метопотамия“, люлката на наркотиците. Бях казал на Лошия Боб, че носът му е дълбоко в торбата. От погледа в очите му се виждаше, че беше си наврял цялата глава и тяло в тия говна.

Отидохме в клубната къща на Спартанците в централен Финикс. Още от същото, този път с цигарен дим и бира.

Тръгнахме си към седем вечерта. Бяхме в обичайната формация, аз и Руди отпред, Тими и Татенцето точно зад нас.

Две полицейски коли спряха нос до нос на Седма улица, точно пред нас. Руди забави и спря и аз го последвах. От запад се появи хеликоптер, сниши се бързо и освети цялата сценка с мощен прожектор. Вратите на колите пред нас се отвориха. Руди се опитваше да обърне и ми каза да го последвам. Казах му:

— Руд, днес няма да умираме. Тези нямат вид на шегаджии. Хвърлих поглед през рамо. Още три коли блокираха пътя зад нас. Намирахме се в капан по средата на пресечката.

Полицаяте се движеха бързо. Знаех какви заповеди имат. Да приберат номадите на Соло Анхелес, да изпълнят съдебното разпореждане, отнасящо се за Руди Креймър, углавен престъпник, притежаващ огнестрелно оръжие.

От една странична уличка към нас се затичаха двама от SWAT, целите в черно, с черни шлемове и дула, насочени надолу. Дартвейдърите на закона. Униформените полицаи наизлязоха от колите и бързо ни доближиха. Наредиха ни да слезем от моторите си. Слязохме. Бяха извадени пистолети, ала не нашите. Всъщност, никой от нас не бе въоръжен тази вечер.

Хестън Силбърт, лейтенант от SWAT във Финикс, знаеше за статута ни и ръководеше цялата операция, но хората, които я извършиха, не знаеха нищо за нас. Бяха много професионални, прецизни и бързи. Съсредоточиха се върху Руди.

Свалиха ни по лица на земята, с кръстосани зад врата ръце и кръстосани глезени, наредиха ни в два спретнати реда. Руди беше до мен. Погледнах го. Той не ме погледна. Изглеждаше спокоен — не за пръв път минаваше през това. Докато го изправяха на крака, му казах:

— Обичам те.

— Знам — отвърна ми той и ме погледна.

Едва сдържах смеха си. Той си мислеше, че съм сериозен. Иронията нямаше ефект върху стария наркоман. Върнах поглед на земята. Не съжалявах, че нещата не се бяха получили за него. Работата ми беше да затварям хора като Руди, дори да се налагаше да ги използвам преди това. Въпреки това, ако можех, щях да му благодаря.

Сложиха му белезници и го вдигнаха на крака. Изплю се на земята, не от гняв, а просто защото имаше нужда. Караше я леко. В дисагите на мотора му намериха зареден пистолет и торбичка с кристал на прах. Прибраха всяко едно от тези неща в отделни торбички за доказателства, после прибраха и Руди в една от колите. Един камион паркира на улицата. Двама типове вкараха вътре мотора на Руди. Камионът тръгна. Суотаджиите изчезнаха. Вратите на колите се затвориха и те също се отдалечиха. Хеликоптерът сви на север и се скри. Станахме.

Всичко беше толкова убедително, че години по-късно адвокатите на Руди настояваха, че арестът му е рутинна, ако и сложна акция, която ни е отнела президента изпод носовете. Не можеха да повярват, че Слатс е планирал това, за да премахне слабата брънка от веригата ни.

Руди вече не бе част от Черна Бисквита.

Никога повече нямаше да го срещна лице в лице.

ЗДРАСТИ, ДЖЕЙ ДЖЕЙ!

Ноември 2002 г.

Същата нощ се обадох на Учителя, американския президент на Соло Анхелес в Ел Ей, и му казах какво е станало. Казах, че в секундата, когато белезниците са щракнали около китките на Руди, съм станал президент на Соло в Аризона. Той каза, че няма проблем, стига да си плащаме вноските и така нататък. Успокоих го, че ще го правим. После се обадох на Лошия Боб и Смити и казах, че съм временен президент, докато не се изясни ситуацията с Руди. Трябваше да звучи така сякаш съдбата му още е неясна и като негов събрат да изразя надежда, че ще излезе.

Знаех, че няма, и знаех, че постът ми е постоянен.

Следващата част от дневния ред беше новият ни партньор. Татенцето и аз я взехме от летището във Финикс на пети ноември. Срегнахме я, тъкмо когато си прибираще багажа. Носеше черни дънки, бяла тениска и калифорнийска усмивка. Русата ѝ коса беше стегната в опашка с голяма пухкава лента, а бретонът ѝ докосваше веждите. Добре изглеждаща, здрава американка, поравно невинна, ентусиазирана и уверена. Това не беше роля — Джей Джей беше добра жена, а аз имах нужда точно от такава. Мислехме, че ще е по-малко убедително, ако изглеждаше твърде много като моторджийска курветина. Едно от най-важните правила в работата под прикритие е да лъжеш колкото е възможно по-малко и каквото и да си мислиш, да си себе си. Джей Джей беше достоверна отвсякъде, виждах го и се надявах Ейнджълс също да го видят. Казах ѝ:

— Толкова успокояваща гледка си.

Тя се усмихна и каза:

— Ти приличаш на нещо, извадено от боклукчийска кофа.

Изглеждах по обичайния за прикритието начин, без къта и дънките си. Бяхме вътре, но още носех слънчеви очила. Носех черна плетена ски-шапка с думите СЕРИЕН УБИЕЦ отпред. Рекох:

— Супер. Ще се впишеш веднага.

— Надявам се.

Бяхме я подготвяли по телефона веднага след ареста на Руди. Получи основната информация — къде работим, имената на основните заподозрени, типа сделки, с които се занимавахме. По време на едно от обажданията, Слатс каза, че трябва да събираме повече наркотици. Аз се намесих и отбелязах, че се справяме отлично с оръжията и разните неща по РИКО, но покупките ни на дрога са основно дребна работа — малко кристал, торбички марихуана, няколко дузини хапове. Слатс каза на Джей Джей, че се надява с нейна помощ да съберем повече от тези неща.

— Няма проблем — каза тя.

Преговорихме историята ѝ. Държахме да се връзва с това, което Смити и Лидия знаеха за нея: че сме били гаджета преди няколко години и че откакто сме се срещнали в Ла Хола, тя на няколко пъти е прехвърляла неща за мен на юг от границата. Това е минало добре и пак сме се събрали. Не бяхме сигурни дали ще прекарваме цялото си време заедно, но достатъчно си падахме един по друг, за да прекарваме уикендите заедно, а Джей Джей щеше да се връща на запад през седмицата, за да върши работа за мен и сътрудниците ми от Калифорния. За да подсилим достоверността и да не изглежда сякаш тя изскача от нищото, решихме да прекараме повече време в Булхед, където хората, които я познаваха, можеха да я доопознаят и след това да потвърдят, че няма нищо необичайно в появата ѝ в другия край на щата.

Установеше ли се, щеше да получи повече задължения по случая. Каза, че искат да я виждат повече като бизнес партньор на Пилето, а не като негова мацка. Съгласихме се. Знаех, че ако виси наоколо и се прави, че не иска нищо друго освен да се прибере с мен всяка нощ, ролята ѝ ще ѝ писне бързо и нямаше да е толкова полезна на разследването. Решихме да се отнасяме с нея като с едно от момчетата — щяхме да ѝ дадем и пистолет — с надеждата Ейнджълс да започнат да я уважават колкото нас.

Казах ѝ обаче, че в определени ситуации трябва да се държи като една от дамите. Това все пак си оставаше мъжки свят и тя не можеше да изглежда сякаш знае всичко, което знаем и ние. Тя разбираше — нямаше да изглежда истинско, ако постоянно се правеше на супер-жена. Добавих, че не бива да се тревожи като останалите дами, че ще

бъде пребита, задето е забравила да донесе нещо за ядене, например. Тя се засмя и каза:

— Надявам се никой да не опита. И аз имам пистолет, все пак.

Излязохме от летището и подкарахме нашия Мъркюри Кугър към новата къща-прикритие на Ромли роуд.

Тими беше там с Кал Казиното и един Ейнджъл от Мес на име Марк Крупа, звяр, тежък почти 120 килограма при ръст под един и осемдесет.

Показах на Джей Джей стаята ѝ и влязох в тоалетната. Когато излязох, тя беше с черен потник и без лента на косата. Поклатих глава и тя рече:

— Добре, готова съм.

— Водете, госпожо. — Тя ме подмина и тръгна по коридора към хола.

Бях във възторг.

Вече в хола тя попита дали някой иска нещо за пиене. Всички казаха бира. Тя се обърна към Тими и попита:

— Имаме бира, нали, Тими?

Тими, който никога не беше срещал на живо Джей Джей, отвърна:

— Да, в хладилника.

Тя се изправи, пристъпи елегантно в кухнята се върна с четири кутии светъл Будвайзер. Тя подаде една на Тими, прибра две кутии под мишница, отвори едната от тях и я подаде на Кал, отвори втората и я подаде на Марк, накрая отвори последната и я подаде на мен. Върна се в кухнята, появи се отново в хола с две вече отворени бири и подаде една на Татенцето. Отпи дълга глътка от своята и каза с отмерен равен тон:

— Е, момчета, правете каквото правехте без мен, аз отивам да си подреда багажа.

И изчезна.

Никой не каза нищо за няколко секунди. Всички отпихме. Кал ме погледна с вдигнати вежди и присвити ъгълчета на устата. Кимна.

Каква разлика прави една жена.

На следващия ден се отбихме в Лехата и натоварихме моторите във фургона. Тими и аз седнахме отзад. Запалих цигара и казах на Татенцето да кара. Татенцето каза на Джей Джей да кара. Тя погледна фургона и рече:

— Никога не съм карала такова нещо.

— Е, учи се в движение — казах аз. Джей Джей все пак се опита да се скатае. Продължих: — Татенцето беше в дъното на йерархията, но сега ти си тук и той е повишен. Лайната текат надолу, скъпа. — Стандартни приказки за новобранци.

Тя подкара фургона. Татенцето я предупреди да не се поставя в положение, където ще ѝ се налага да кара назад, което тя стори в паркинга на една закусвалня Денис близо до Прескот. Всички се смяхме, докато тя се мъчеше да разбере как се кара назад фургон. Както с всичко останало, Джей Джей бързо се научи.

Влязохме в къщата ми на Верано съркъл. Завъртях няколко телефона на местните и им казах, че сме тук и искаме да повисим с тях. Добавих, че Джей Джей е с мен. Съгласихме се да се срещнем около девет същата вечер, в Инферно.

Парти в стил Булхед. Смити се радваше да ни види, Лидия се радваше да види Джей Джей. Джей Джей се запозна с Денис и Доли. Черпихме по няколко питиета и се чукнахме в чест на предстоящия брак на Денис и Доли. Смити ме разпита за още информация от журито във Вегас. Казах му, че не съм чул нищо конкретно, освен че прокурорите определено гласят обвинения по РИКО. Уверих го, че съм казал на източника си да търси по-усилено информация за Доналд Смит, член на мотоциклетен клуб Хелс Ейнджълс. Той кимна със сериозно изражение, доволен, че не съм го забравил.

Джей Джей приказваше тихо с Лидия и Доли. Тя всъщност покани тях и момчетата им на вечеря на следващата вечер.

Пържоли, бира и уиски, кока-кола, картофи и няколко кила бекон, половината препържен до хрупкаво черно.

Бяхме Смити, Лидия, Денис, Доли и Джоби, заедно с всички Солос и Джей Джей.

Забавна вечер беше. Сякаш бе наистина. Аз се поотпуснах и поприказвах глупости с тези Ейнджълс, които познавах най-отдавна. Тими и аз играхме канадска. Той победи. Джоби и Смити се разприказваха за Лафлин, а оттам — за разните бойни подвизи, побои,

престрелки и челни сблъсъци със смъртта. Записвахме всичко на лента, но всичките тия хвалби бяха практически безсмислени като доказателства.

Някои местни дела бяха приоритет на разговорите. Имаше един НМБ на име Вагос, малък, но силен клуб, който имаше спорадични взаимоотношения с ХЕ. Най-често ги наричаха Зелените, заради надписите и фона на централните им нашивки, които бяха токсично зелени. В средата пък имаше червен дявол, възседнал едно-единствено крилато колело на мотоциклет, като дух от лампа.

Неколцина от Зелените се шляеха из Булхед без разрешението на Хелс Ейнджълс. Тарторът им бил някой си Ник Прано. Прано бил на четиридесет и нещо и бил прекарал почти двадесет години в затвора. Тими и аз се бяхме сприятелили с него през август, когато се хвалеше, че току-що е отървал девет години затвора след като застрелял в главата един магистрален патрул. Той беше един от тези, които се гордееха с това, че са престъпници, а прекараното в затвора време за тях не е загубено, а извоювано. Казваше:

— Всичко, което обичам да правя, е да работя, да пия, да се бия, да гоня путки и да съм гъз.

Идеален моторист, с други думи.

Условната му присъда включваше да не се вясва в Калифорния, където Вагос имаха най-стабилни позиции. Затова се беше преместил в Аризона. Преди няколко месеца Смити и Прано се спречкаха, защото последният искаше да залепи „Аризона“ като долен рокър. Смити не искаше. Тими и аз бяхме свидетели как Смити дръпна Прано настрана и му каза как стоят нещата.

Това се случи в края на август и Тими, Прано и аз висяхме в един бандитски бар до реката на име „При мързеливия Хари“. Смити и Денис влязоха и се приближиха до Тими, който разговаряше по телефона до вратата. Смити погледна към мен и попита Тими дали съм с „онзи Зеления, Прано“. Тими потвърди. Смити изсумтя. Той и Денис дойдоха при нас. Никой от тях не ми каза и дума. Смити сложи ръка на раменете на Прано и му каза да си поговорят. Поговориха около пет минути до джубокса. Върнаха се и прекарахме следващите няколко часа като стари авери.

Точно тогава Прано бе информиран, че никога няма да му се разреши да пришие Аризона на къта си, и че ХЕ никога не биха

толерирали отварянето на клон на Вагос в щата. Компромисът се състоеше в това, че Прано ще може да кара свободно в Аризона и да развява цветовете си. Това явно бе приемливо.

Това ни беше важно по няколко причини. Първо, показваше, че ХЕ отново контролират Аризона. Това щеше да е добре за обвиненията по РИКО. Второ, доказваше, че сме свършили добра работа в инфилтрирането, понеже и ние имахме право да показваме цветовете си в щата, макар и на нас, подобно на Вагос, да не ни се разрешаваше да имаме аризонски рокъри.

Вагос бяха тема на разговора на събирането, защото Ейнджълс бяха разбрали, че Прано крие информацията от тях. Биваше го в дипломатията. Знаеше кога да говори и кога да мълчи. Не съм сигурен, че преследваше някакви цели, но това нямаше значение. Предполагам, че основно е искал всички да си мислят, че не е втора ръка и че не го интересува кои са противниците му.

Информацията, върху която седеше, беше за Монголите от Кингсмън. Очевидно имаше имена и адреси и Ейнджълс ги искаха силно. Особено Джоби.

— Педераст. Тоя зелен педераст. Не ми пука. Ако прави проблеми, сам ще го гръмна. — Джоби беше дошъл с пикапа си от Кингсмън и носеше ловна пушка. Той насочи оръжието към къщата на съседите ни.

Денис измънка нещо неясно.

Джоби натъпка устата си с пържола. Задъвка я, като междувременно приказваше:

— И чух, че ония Монголи имат някаква нарко-операция. Като шибани наркобарони се изживяват. Шибаняци, нямам търпение да ги избия всичките тия шибаняци. Нямам търпение!

Денис изписка:

— Избий ги доносниците!

Бяха пияни. Джоби отново беше в настроение за убийства — здравият му разум беше на почивка. По един извратен начин това ми харесваше. Харесваше ми, че ловим точно тези типове. Те бяха истински престъпници.

Аз също бях един вид пиян.

Завършихме нощта в Инферно. Джей Джей, Доли и Лидия бяха като сестри. Когато започнахме да се разотиваме, Лидия ми прошепна:

— Просто съм влюбена в Джей Джей. Направо съм влюбена.

НАДЪХВАНЕ

Ноември 2002 г.

Джей Джей ни остави на девети за около две седмици. Щеше да се върне за един купон на номадите от ХЕ, който беше на тридесети.

След като си тръгна, екипът направи оценка на първия й уикенд. Слатс смяташе, че определено е успешен. Беше облекчен да види, че пазаренето му изглежда си е струвало.

Слатс също така с облекчение отбеляза, че Руди вече е вън от картинката. Аз също бях облекчен, но проблемите с Руди тежаха на плещите на Слатс, защото Руди беше негова отговорност, не моя.

Що се отнасяше до Слатс, всички ние бяхме негова отговорност.

Попитах екипа дали може да използваме ареста на Руди в наша полза.

Бързият ум на Слатс веднага измисли нещо. Той отбеляза, че въпреки обичта на Смити към нас, Лошия Боб бе този, който си залагаше задника в името на номадите Солос. Съгласихме се. Аз споделих, че според мен и двамата искаха да ни направят кандидати — убеден съм, че бяхме най-доброто, на което бяха попадали от векове, — но имаха различни подходи. Смити като че ли мислеше, че щом сме от Булхед, ще ни пази като своята малка тайна. Това не бе сработило. Бяхме се насочили към Меса, а там целта на Лошия Боб беше да ни сближи със своите хора, да използва властта си като президент на тамошния клон, за да се застъпи за нас, и практически да направи Меса реалния ни избор, когато решим да разкараме „Соло“ и да добавим „Хелс“ към ангелското си прозвище (а Хелс значи „адове“, а не „адски“, като официалната история е, че адовете са много, просто зависи кой си и къде си). Макар Лошия Боб да не беше споменал открито въпроса с нашето пренасочване, усещах, че се е насочил натам. Сигурен бях, че Смити и Боб тихо се борят за верността ни.

Ех, обичта, обичта...

Понеже Боб си беше реален президент, Слатс предложи да се допитвам до него как да ръководя клуба в отсъствието на Руди. Слатс искаше да му кажа:

— Хей, Боб, правиш тая работа от години. Много ще го оценя — ще съм поласкан, — ако ми помогнеш и ми кажеш каквото ми трябва да знам за ръководенето на клуб. Така де, имам късмета да ви познавам, може и да използвам опита ви. Ако нямаш нищо против.

Реших, че идеята е прекрасна. Обадох се на Боб още същия ден, разказах му за ситуацията и го попитах кога може да се видим. Той предложи тринадесети, в една закусвалня в Чандлър.

Казах му, че това звучи чудесно.

Седнахме в една уединена ъглова кабинка. Храната пристигна бързо — омлети със сирене и картофени пръжки и за двамата, за мен кафе, за него студен чай. След като преговорихме станалото с Руди, Боб ми обясни:

— Слушай, Пиле. Аз съм офицер. Преди бях войник, но сега отговарям за взимането на решения. От години. Сега и ти си такъв. Това е чест, не се заблуждавай. Познаваш ме, познаваш ни. Ние сме шефовете тук. Контролираме останалите клубове и правим така, че да сме на върха. Мамка му, контролираме този щат, знаеш това. Знам, че го знаеш, защото в момента седиш срещу мен и ме молиш за съвет. Ето го: поддържай клуба си силен. Защиатавай цветовете си, клуба си и репутацията си. Пич, вие сте като девственица на гимназиален бал — имате само репутацията си. — В този миг се сетих за Дейл и как ѝ бях казах почти същото. Той продължи, а аз продължих да го слушам. — Руди се издъни. Просто е. Пое рискове, които не трябваше да поема. Тия работи, в които се е забъркал, са мръсни, нали така? Познаваш ме, обичам купоните, но тия негови лайна не водят доникъде. Първо най-важното — трябва да се добереш до дома му и да го разчистиш. Онези плужеци, с които движеше около Апачи Джънкшън, не трябва да стигат там първи. Може да им отнеме седмица-две да се сетят какво е станало с него, затова се заеми. Второ, кажи на момчетата си да не се тревожат. Руди може да го няма, но животът продължава. Сега ти си президент и имаш подкрепата ми, това можеш да им го кажеш. Имаш бяло-червено на своя страна до самия край.

Казах му, че оценявам подкрепа и съветите му. Попитах дали би имал нещо против да каже една-две мотивиращи думи на момчетата

ми след няколко дни и той отвърна, че следващия път, когато всички сме в Меса, за него ще е чест да седне с нас.

— Но има и още — каза той. — Сега ще трябва да опознаеш по-добре Хувър. Той е президентът в Кейв Крийк.

— Да, сещам се.

— Добре. Ще му звънна и ще му кажа да те очаква. Той е човекът. Той е като мен, човече — имаме пръст във всичко.

Казах му, че това ще е страхотно. Лошия Боб се обади на Хувър на мига и отново се застъпи за нас. Бях впечатлен.

Когато приключиха разговора, Боб продължи:

— Пиле, продължавайте добрата работа и за вас няма да има спирачки в Аризона. Само едно: дръжте ме информиран. Трябва да знам какво вършите. Не обичам да ме изненадват с някакви лайна, чуваш ли?

Той имаше предвид: показвайте уважение, давайте своя принос и не дразнете никого. Не се възползвайте от никого и не позволявайте никой да се възползва от вас.

Това ме накара да се почувствам страхотно.

Той хапна още от закуската си и изсърба шумно чая си. После вдигна поглед към мен.

— Трябва да го кажа, само за да знам, че съм го казал. Руди произвеждаше, нали?

— Да, Татенцето ми каза за три-четири унции на нощ.

Лошия Боб въздъхна. Той се намести по-удобно и избута чинията си. След това започна същинска лекция за това как не трябва да продължаваме с това. Каза, че Ейнджълс са се отказали от тази работа, защото им писнало да ръсят туийкърите за пари, при положение, че обикновено парите са последното, което подобни хора имат. Той каза, че знае как звучи това от неговата уста — все пак и той употребяваше, — но настояваше, че е различен. Той не беше същински долнопробен наркоман, който живее само за следващата доза. Каза ни, че няма проблем от време на време да си позволяваме — знаеше, че Татенцето правеше по някоя магистралка, — и ме посъветва да продадем събраното от Руди, но когато то свърши, да се откажем.

Беше добър съвет. Беше ми ценно да го получа, а на него — приятно да го даде.

През цялото време гледах Лошия Боб в очите. Бяха сериозни и тъжни. Пукаше му за мен, много.

Почти се разчувствах.

Почти.

ПЕДЕРАСТ НЕЩАСТЕН!

АКО ТЕ ВИДЯ НИКОГА ПАК В ТОЗИ ГРАД, ЩЕ ТЕ ЗАКОПАЯ В ПУСТИНЯТА, ТА НИКОЙ НИКОГА ДА НЕ
ТЕ НАМЕРИ!

Края на ноември 2002 г.

Денис и Доли се ожениха на 29 ноември.

Сватбите на мотористите са много подобни на всички останали — само че без костюми, вратовръзки, скъпи рокли, шампанско, тостове в чест на родителите на младоженеца, без час за коктейли във фойето, без кетъринг и определено без странните танци на весели пияни хора. Правилното облекло беше кътове, чисти дънки и мръсни ботуши за мъжете и каквото и да е приятно на вид за жените — което значеше каквото можеше да се купи за под четиридесет долара от Уолмарт и Таргет и не изглеждаше като облекло на проститутка.

Церемонията се случи в баптистката църква „Ривиера“ на булевард Марина. Смешно е да гледаш как банда весели грешници се ниже човек по човек в църквата. Още по-смешно е, когато се преструваш на един от тях. Пасторът, нисичък човечец в светло син костюм и тъмносиня вратовръзка, изглеждаше създаден, за да изповядва хората. Той стоеше до вратата на параклиса и поемаше всяка от ръцете ни поред. Почти шепнеше, но всяка дума се чуваше. „Добре дошли в баптистка църква «Ривиера» по този чудесен повод.“

Църквата не беше построена в мащабите на южняшките си събратя, които бях виждал в Джорджия. Беше скромна. Подобно на пастора, у нея се усещаше атмосферата на провинциалното градче на ръба на цивилизацията, като в някой уестърн. Това беше последното място, където един неповърхностен човек идваше, за да получи наставления от Бог преди да стори каквото имаше да стори. Тази църквица знаеше, че хората не са толкова добри, колкото Бог иска от тях, но никога нямаше да спре с опитите да спаси душата.

Службата беше кратка и практична. Денис носеше къта си върху евтин костюм, а Доли — рокля на специална промоция в Уолмарт, вероятно с бельо от същата промоция. Когато настъпи време Денис да целуне съпругата си, той го стори с апломб.

Излязохме и се пошматкахме около паркинга. Бяхме около дузина души и обсъждахме къде ще празнуваме. Смити и Денис предложиха Инферно.

Джей Джей беше обзета от чувство за благопристойност.

— Уф, стига глупости, момчета. Дайте да отидем вкъщи. — Момчетата казаха, че няма нужда, но Джей Джей настоя, след което аз настоях и те се съгласиха. Някои от тях имаха други неща за вършене, а Смити първо трябваше да се върне у тях, затова се разделихме и се съгласихме да се срещнем в къщата ми в Булхед на Верано съркъл в девет вечерта.

Върнах се да се приготвя, а Джей Джей и Тими излязоха и купиха два кашона с по тридесет Будвайзера, две XXL кофи с пържено пиле от KFC и няколко плата от Тако бел: кулинарните изисквания за перфектното сватбено празненство на ХЕ.

Дойдоха останалите.

Рапърът Нели дънеше на уредбата. Аз и Джей Джей танцувахме в средата на стаята. Никой не знаеше какво да прави. За известно време новодошлите стояха като задръстенияци на училищен бал. Тогава, след края на една от песните, Денис се приближи до уредбата, намали я докрай и попита:

— Пиле, какви са тия изпълнения от джунглата, бе?

— Т'ва са моите хора, Денис.

— Е, не са моите, обаче сватбата е моя. Сложи нещо друго.

Казах окей и пуснах все същите боклуци на Степенулф, за които тия типове живееха. Партито се оживи.

Джей Джей им показва къде е храната и те почнаха да ядат. Денис и Доли изглеждаха щастливи. Ядоха пиле, пиха бира и си приказваха с Джей Джей. Тими и аз запихме с неколцина от сватбената церемония — един номад на ХЕ на име Дейл Хормът и един от навлеците, Били Шмидт.

Смити и Лидия дойдоха с Татенцето малко по-късно. Ерик Клаус, още един номад от ХЕ, който бе присъствал на сватбата, трябваше да е с тях, но не беше.

Бях подготвил малко предмети за заблуда на Смити — някои снимки на стария си партньор Карлос и кратка бележка от него за Смити. Имах също така фалшиво електронно писмо от някакъв си Гато, в което се говореше за монголския проблем в Кингсмън. Смити

почти не погледна нещата от Карлос, прочете имейла два пъти и ми каза, че трябва да поговорим. Излязохме отзад.

Запалихме по цигара.

— Готвят се проблеми, за които трябва да знаеш. Лидия е получила обаждане от един сътрудник от другата страна на реката. Казал й, че в Лафлин има петдесет Монголи и планират да дойдат утре и да ни изметат. — За пръв път го чувах. Веднага си помислих, обади се на Слатс. Смити продължи: — Изпратих Ерик там. Лидия му даде нейния тридесет и осми калибър, а той си остави къта в моята кола. Под прикритие, нали схващаш?

— Схващам.

— Ще се върне да докладва.

— Добре.

— Но на събора на номадите утре ще сме въоръжени. Много. Били ще наглежда оръжията, ще ги държи в камиона си зад Инферно. Аз ще взема две пушки, няколко пистолета и моя Тек-9. Когато дойдат шибаняците, ще сме готови.

— Добре. — Направих пауза. — Добре.

Смити вдигна вежди и каза:

— Я гледай. — Извади от колана си един пистолет Таурус. — Този ще е един от патлаците за утре. Ще продам един на Лошия Боб следващата седмица.

Той натисна някакво копче под цевта и оттам се стрелна червен лъч и проби мрака. Той го насочи към една стена. Попитах го дали има един и за мен. Той ми каза, че ще ми го продаде с удоволствие, когато свърши купонът на номадите. Каза ми, че може да му се наложи да ми го продаде, ако се появяват Монголите.

Изключи лазерния мерник и втъкна пистолета в панталоните си. Каза ми:

— Трябва да разбереш едно, Пиле. Утре ще си ни в помощ. Ако нещата се осерат, ще се биеш като Хелс Ейнджъл. Ще защитаващ събратята от клуба си, но и нас.

Изправих гръб, не се усмигнах и рекох със сериозен тон:

— Смити, за мен ще е чест, мамицата му.

Всички агенти под прикритие проведеха сериозни разговори тази вечер. Аз — със Смити, Тими успя да измъкне информация от Били за оръжията, които той ще пази, а Джей Джей обсъждаше техники на самозащита с жените. Лидия искаше да знае дали Джей Джей се носи въоръжена редовно. Джей Джей каза да. Лидия каза, че ако нещата потръгнат на зле, тяхната работа ще е да съберат дамите, да ги скрият зад бара и да заемат позиции да ги защитават. Каза да:

— Двете с теб ще застреляме който ни доближи.

Като блюстител на реда, най-важната ми работа е да предотвратявам такива неща. След партито екипът на Черна бисквита предупреди полицията в Лафлин и Булхед да внимава. Надявахме се въобще да не се стига до конфронтация. Но, ако Монголите успеяха да стигнат до Инферно, втората ми най-важна работа щеше да излезе на преден план — да защитавам себе си и колегите си. Това не би било лошо — ако Монголите се появяха и трябваше да защитавам Солос и Ейнджълс, след това — при положение, че оцелеех — достоверността на историята ми щеше да е още по-голяма.

Джей Джей разбираемо бе нервна. Не носеше оръжие открито като останалите от нас — подобно на Лидия, пистолетът ѝ бе в дамската ѝ чанта. Никога не бе попадала в реална ситуация, където би ѝ се наложило да вади или да използва оръжието си.

Затова решихме да поприказваме за някои неща.

Прекарахме сутринта в щаба и, когато се върнахме в къщата на Верано съркъл, ни посрещна един хъркащ на дивана Ерик Клаус. Започнахме да си вършим работата, все едно беше член на семейството. Когато се събуди, си взе бира и отиде до гаража. Вратата беше отворена и в него нахлуваше следобеден светлик. Отпи дълга глътка и се почеса по задника.

Джей Джей и аз седяхме на мотора ми. Дърпах от цигарата, без да отделям ръце от дръжките.

Джей Джей се упражняваше да вади глоковете ми зад мен. Тя се пресегна с кръстосани ръце откъм гърба ми, притисна гърди в него и откопча кобурите под двете ми мишници. Извади пистолета отляво с дясната си ръка и десния с лявата. Бързо разкръстоса ръце и насочи оръжията на нивото на раменете си, готова за стрелба. Прибра ги в кобурите и повтори. После потрети.

И така нататък.

Ерик гледаше и си пиеше бирата. След известно време каза:

— Вие май не се ебавате, а?

Джей Джей направи пистолет с дланта си и я насочи към Ерик, усмихна се широко и рече:

— Мда. — Аз само кимнах.

Купонът започна в един следобед. Тими и Татенцето дойдоха порано. Джей Джей и аз се позабавихме.

Тими се обади да ни провери около два. Каза:

— Хората са малко нервни, но са готови. Има много пиене, но не много дрога — освен Викодин. Ядат ги като бонбони.

— Типично — отвърнах.

— Да, неспокойни са. Приказват и по работа. Дъг и Ханк искат да ни продадат някакви неща днес. Един друг тип иска да ни продаде полуавтоматик. Били казал на Татенцето, че има две пушки спешно за продан.

— Еба ти, все едно сме отворили магазин за играчки.

Тими се засмя и каза:

— Мда. — Казах му, че ще извадя малко пари в брой от сейфа преди да тръгнем към тях. Той рече: — Добре. Сигурно ще ни трябва.

Затворих. Обадих се на Слатс и му казах каква е ситуацията. Той ми каза, че в Лафлин не е имало случаи на активност от Монголите.

Джей Джей и аз се добрахме до бара около пет. Настроението беше странно. Хората бяха сериозни, но спокойни, изстреляни в орбита от огромни количества алкохол и болкоуспокояващи.

Джей Джей ни остави, за да поговори с момичетата. Отидох да приказвам с Тими, Смити и Джоби. Казахме си здрасти и се прегърнахме. Джоби, който не пиеше, не беше приспан от алкохола. Смити изглеждаше отвеян, но имаше сериозен вид. Това беше неговият купон в неговия град и не искаше нищо да се скофти, но ако се случеше, той щеше да е готов.

Джоби, както обикновено, псуваше обилно Монголите. За момента те и насилието, което той щеше да им случи, си оставаха въображаеми. Смити се приведе към мен и каза:

— Дотук добре.

— Добри новини, значи — отвърнах.

Джоби затвори очи и тръсна силно глава.

— Еби я тая работа. Искам ги да се покажат! — После кимна на някого зад мен и се извини.

Когато се отдалечи достатъчно, Смити ме попита:

— Помниш ли ония заглушители, които ми показа?

— Да.

— Още ли не ги продаваш?

— Вече ги продадох, Смит, съжалявам — излъгах.

— А ще взимаш ли още?

— Не в момента. Какво има?

— Можеш ли да ме свържеш с човека си? Много ми се ще да си взема един от тях за Ругера.

Казах на Смити, че ще се поинтересувам. Той ми каза, добре.

Джей Джей направи още няколко сделки, купи малко Викодин и една малка торба с кристален пращец от Доли. По-късно Джей Джей ми каза, че Лидия ѝ доверила колко са впечатлени всички от Солос и колко се радвала, че си имам толкова стабилна приятелка като Джей Джей. Тя ми сподели, че се изчервила, че всъщност била поласкана наистина. Думите на Лидия дадоха увереност на Джей Джей и като всеки добър агент под прикритие тя ги превърна в доверие на самата Лидия към нея.

Приемаха Джей Джей много по-бързо, отколкото някога съм си представял.

Джей Джей трябваше да се върне в Лехата и да остави доказателствата. Вероятността намаляваше с всеки миг, но трябваше да предположим, че спречкване с Монголите все пак може и да има. Следователно трябваше да предположим, че ще се спречкаме и с полицаите, получили спешните повиквания, които нямаше да знаят за статута ни. Не искахме да носим нищо уличаващо, ако ни арестуват.

Казах на Дъг и Ханк да се видим в девет у дома, ако искат да си продават оръжията. Това ни беше извинението да се измъкнем за малко.

Спряхме в един супермаркет. Аз заставах на касата и си купих кутия цигари, а Джей Джей се шляеше надолу по един ред с лъскави снаксове. Буда, агентът от екипа ни, също беше там и Джей Джей скришом сложи в джоба му торбичката с доказателства.

Платихме и си тръгнахме. Тогава отидохме до Верано съркъл, направихме сделката с Дъг и Ханк.

Не бяха сигурни искат ли да вършат това с Джей Джей в стаята, но им казах, че ако не могат да вършат работата в нейно присъствие, не могат да я вършат с мен въобще. Понеже щеше да им се плати доста прилично за трите полуавтоматични пистолета, не можеха да не приемат условията ми. Поискаха 1600 долара. Джей Джей разгледа оръжията и кимна с лека следа от предпазливост. Аз им казах, 1500 и нито цент повече. Те се съгласиха, че и така става.

Попитаха дали могат да преспят у дома същата нощ и аз отвърнах, разбира се, няма проблем. Само им казах, че Ерик Клаус също ще спи тук. Нямаха проблем. Всички се върнахме в Инферно в Мъркюри Кугъра.

Нощта напредваше. Някои започнаха да се дрогират, други изпоприпадаха. В един момент Смити попита защо свалят гарда така. Със също толкова облекчение, колкото и съжаление, той каза:

— Педалите няма да дойдат.

Тръгнахме си малко след полунощ. Джей Джей беше на задната седалка на мотора. Дъг, Ханк и Ерик караха сами. Тими и Татенцето бяха в колата. Казах им, че ако не се появим тази нощ, да не ни търсят — или купонясвахме, или сме били арестувани.

Всички се засмяха.

По пътя към къщи, в една тъмна странична уличка, която нарочно избрахме, за да не си навличаме проблеми, ни спряха пътни полицаи. Ейнджълс бяха свикнали с това и двамата с Джей Джей се престорихме, че също сме. Ейнджълс знаеха какво е да те закопчае ченге. Всъщност, го смятаха за въпрос на чест да им се случва постоянно, макар че се оплакваха непрестанно след това.

Но тази нощ стана нещо странно. Нещо, което никой от тях не бе виждал преди.

Обикновено, когато мотористи от няколко клуба бъдат спрени и сред тях има ХЕ, те получават най-много внимание. Всички знаеха за кого трябва да са най-предпазливи, така че трябваше да се погрижат най-първо за Хелс Ейнджълс.

Само че не стана така.

Ченгетата се развиваха и блеснаха червени лампи. Един полицай дойде иззад мен и Джей Джей. Когато стигна на няколко метра, той

зареди пушката си. Краката на Джей Джей ме притиснаха силно.

Не помръднахме.

Не ми хареса звука на пушката. Може би бяха чакали Монголите цяла нощ, точно като нас, и сега използваха възможността да пуснат малко пара.

Един млад, гневен глас извика през мегафон:

— Пиле, не пускай дръжките си, докато не ти се нареди. Разбра ли? — Кимнах утвърдително. Стиснах дръжките. Джей Джей висеше на гърба ми като раница.

На останалите Ейнджълс бе наредено да останат на моторите си.

Млад, набит полицаи ми каза да сляза. С Джей Джей ни разделиха. Поведоха ме зад полицейските коли.

Ръце на главата.

Сплети пръсти.

Скръсти глезени.

Седни.

Белезниците щракнаха първо на едната китка, после на другата.

Младият полицаи каза:

— Трябва да си свалиш якето.

Разтръсках белезниците.

— И как да го направя?

— Мамка му — измърмори си той под носа.

— Освен това, не бих го свалил и да можех. — Знаех, че това е тъпо, но и знаех, че прозвуча добре на останалите от бандата, които се наредиха на метър-два от мен.

Младият полицаи ме хвана за ръката и ме вдигна.

— Млъкни. Ще те снимаме.

— Добре. Няма да казвам зеле.

Той стегна белезниците ми. Заболя ме.

Взе ми пистолетите и ги подаде на свой колега. Трети полицаи започна да снима, докато ме обръщаха — отпред, в профил, в гръб. Тази вечер си носех козята брадичка на две дълги плитки и ченгето с фотоапарата каза:

— Приличаш на шибана морска котка.

Те разположиха Джей Джей, така че да наблюдавам, докато я обискират. Не носеше сутиен и те не се свениях къде да си слагат

ръцете. Обискираха я пак. Тя го понесе в движение. Много се ядосах, но нямаше какво да сторя.

Когато свършиха със снимките, ме поведоха към тротоара и ми казаха да коленича. Сториха това с дулото на заредена и готова за стрелба пушка, насочена в гърба ми.

Не мърдай, да говорим с малката ти приятелка. Да говорим с другарчетата ти.

Отведоха Джей Джей до една от колите, навряха я на задната седалка. Останалите бяха в моята позиция, но само аз коленичех. Само към мен бяха насочили оръжие. Ейнджълс не можеха да повярват, но за тези полицаи аз бях най-опасния от групичката.

Едно от ченгетата се приближи до Джей Джей и я попита през сваленото стъкло защо се размотава с тип като мен. Тя не го погледна и попита:

— Какво, в сравнение с такъв като теб? — Така приключи разговорът.

Тя слушаше как досиетата пристигат по радиото. Джей Джей беше чиста. Аз имах няколко дребни и фалшиви нарушения. Клаус също имаше няколко дребни неща, а Уоткинс беше пуснат под гаранция за многократни нарушения на пътните разпоредби. В добавка към това нямаше да се отрази добре фактът, че намериха у него скрит ловджийски нож. Прибраха го в друга кола — щеше да прекара нощта в затвора. По-късно разбрах, че Джей Джей се е уплашила наистина от досието на Дам. Имаше сума ти обвинения, свързани с дрога, както и присъда за наркотрафикантство. Но черешката беше ареста му за тежък побой над полицаи.

Междувременно, полицаи Пушка ме заговори. Искаше да знае къде живея, защо съм още в Булхед, не съм ли чул, че ме търсят?

— Трябва да се разкараш, Пиле, трябва да се махнеш от града ми.

Казах:

— Можеш или да ме арестуваш, или да ме поучаваш, но няма да понеса и двете, затова решавай. Ако ще ме пуснеш, слушам те. Ако ще ме затваряш в пандиза, млъкни и ме води там, защото не ме вълнува кви ги приказваш.

Това не му хареса. Сложи обувка между плешките ми и ме бутна на земята. Понеже бях с белезници, посрещнах паважа с лице. Той

клекна, приведе се към мен и прошепна в ухото ми:

— Педераст нещастен, ако те видя някога пак в този град, ще те закопая в пустинята, та никой никога да не те намери!

Устройството ми за записване работеше. Помислих си, пич, изложи се. Много се изложи. Знаех, че този отчаяно ме иска извън града и че не използва одобрени методи. Исках да му кажа какъв съм, но не можех. Чак след месеци щеше да научи колко близо е бил до края на кариерата си в онази нощ.

Прибраха Ханк, но с нас не можеха да направят нищо. Пуснаха ни.

Когато приключиха с перченето и ни свалиха белезниците, дадоха ни оръжията и ни казаха да си вървим вкъщи и да не се пречкаме, един тъмен, нов Мъркюри Кугър мина покрай нас. Видях Татенцето, източил врат, да ни зяпа ухилен.

Джей Джей го видя, качи се на мотора и промълви:

— Еба си кретена.

ВДИШАЙ... ИЗДИШАЙ... ВДИШАЙ... ИЗДИШАЙ...

Декември 2002 г.

Тими, Джей Джей и аз останахме до късно през нощта, пушейки на задната веранда, докато Ханк и Ерик хъркаха вътре. Бяхме изкарали еба си деня, особено Джей Джей. Много беше научила. Най-вече научи, че ще носи наркотиците в ботуша си отсега нататък, защото само там полицаите не си направиха труда да проверят. Тими се смееше как са ме изтормозили от местната полиция и се радваше, че не го е пропуснал. Аз се усмихнах и му казах да се ебе в ухото.

На следващия ден Джей Джей си тръгна за две седмици, за да посети семейството си. Казах ѝ, че така или иначе не ни трябваше толкова много, защото всички ще сме аут за празниците скоро. Казах ѝ, че нещата ще забавят ход за известно време, затова нека си почива. Тя обеща да го стори.

В края на 2002 г. операция Черна Бисквита се намираше на кръстопът. Повечето си работно време през декември прекарахме в обсъждане на посоката на разследването, а не в мотане с Ейнджълс (обяснихме отсъствието си с пътуване до Мексико по работа на клуба, както и с това, че връзката ми във Вегас, Големия Лу, ме е поканил в Майами да се излеждавам на яхтата му и да щипя дупета).

Докато обобщавахме напредъка си, съставихме списък с позитиви и негативи, за да анализираме позициите и целите си.

Основният позитив бе, че сме постигнали много сериозен успех за много кратко време. Доста бързо бяхме влезли много надълбоко, повече отколкото очаквахме за някакви си шест месеца. Недостатъкът на това бе, че нещата губеха резките си очертания. Толкова бързо преминавахме от ден в ден — понякога покривахме целия щат за един ден, все в образ, — че беше трудно да се разбере какво точно правим. Преливахме с рискове и адреналин.

Това ни водеше до основния негатив: движехме се в кръг. Не ни трябваша повече оръжейни сделки с Дъг или Ханк. Не ни трябваше да си издействаме още дребни наркотици с помощта на Лошия Боб. Не ни трябваша повече доказателства, че Смити е местен гангстер или че

Денис, макар и вече да не произвежда наркотици, все още редовно се запасява. Писнало ми беше от тия дребни работи, на Слатс му беше писнало да ги обработва и да ги представя пред костюмарите. Искаше дилъри, не наркомани. Разследването трябваше да е по-голямо — беше по-голямо, — но не бяхме измислили как да го овладеем.

Неудовлетвореността ни доведе до разделение вътре в екипа. Слатс чувстваше, че не се движим достатъчно вън от зоната си на комфорт, докато аз смятах, че е твърде рано да вдигаме мащаба на операцията. Той искаше да сме агресивни с всички, а аз исках да затвърдя позициите си, за да мога да съм именно агресивен след това. Нищо драматично, просто малък процеп в стената, от който започна да се стича вода.

Исках да разработя офертите за членство на ХЕ. Колко често получавах тази възможност полицаи като нас? Много рядко. Чувствах, че като външни хора никога няма да успеем да ги спипаме както трябва, а те можеха да ни обясняват до посиняване колко вярват на Солос, но това нямаше значение защото не бяхме Хелс Ейнджълс. Ако искахме да опитаме нокаут — а нямаше съмнение, че искаме, — това беше единственият начин. Моето решение беше да стана член на бандата, да се предадем на врага. Знаех, че така трябва.

Слатс искаше да останем Солос. Не го вълнуваше преминаването към ХЕ. Той смяташе, че ако се прикачим към тях, операцията ни ще стане зависима от прищевките на клуба и спонсорите ни. Вместо да купуваме оръжия, щяхме да пазим барове и да носим бира. Като Солос можехме да правим каквото, където и както си поискаме. Слатс усещаше, че в крайна сметка ще ни допуснат до себе си от чиста алчност. Решението на Слатс беше да сме по-нахални, да притискаме по-силно и да искаме по-големи сделки. Слатс е експерт по мисленето на престъпниците и може би беше прав.

Но нито един от двамата ни не помръдна от позицията си. Егото ни беше твърде омешано с работата ни. Той имаше голяма визия, а аз исках да играем с ръката, която сме получили. Тогава не го отбелязах, но имах чувството, че преминаването ни към ХЕ щеше да отнеме на Слатс усещането за контрол — а той никога не би се отказал от него по своя воля.

Имаше и трети вариант: един от нас можеше — може би трябваше — да предложи да прекратим всичко на мига. Имахме добър

случай. Нямахме да унищожим Хелс Ейнджълс, но щяхме добре да ги разтърсим. Посланието ни щеше да е ясно и ефективно: Не сте непробиваеми, не ни плашите и няма да ви оставим на мира. Ако бяхме приключили през декември 2002 г., щяхме да имаме добро разследване без почти никакви жертви.

Но това не хрумна никому.

Не искахме добър случай.

Искахме велик случай.

ЗВЪНТЯТ ЗВЪНЧЕТА, ГРУХТЯТ СВИНЧЕТА И Т.Н.

Декември 2002 г.

Това, че не се размотавахме много с бандата през декември, не значеше, че не го правим въобще. С Руди ставах неща, които ни принудиха да пазим контакта.

На шести получих обаждане от Лошия Боб. Чувал тревожни неща около Руди, но не искал да го обсъжда по телефона. Предложи да дойда на Прехода за играчки в Меса — мероприятие, което събира играчки за благотворителност, — на петнадесети. Казах му, че бих искал, но Соло Анхелес имат същото мероприятие в Лос Анджелис в същия ден. Той ми отговори, че разбира лоялността ми, но все пак трябва да се съберем и да поговорим. Предложи ранна вечеря на единадесети. Казах, че ще съм в града тогава. Уредихме нещата.

И ние от екипа чувахме неприятни неща за Руди. Явно си отваряше устата пред другите затворници и споменаваше Лошия Боб, за да добие репутация в кошарата. Слатс отиде да го разпита на десети. Откри, че Руди е разправял как неговите хора — тоест ние — сме гъсти с Ейнджълс и Боб е предложил да разменим нашивките си — да ни направи членове без период на кандидатстване, нито на висене. Подобно нещо е много рядко. ХЕ не пръскат нашивките си като безплатен хляб. По време на разпита Слатс обяснил недвусмислено на Руди да млъкне. Нищо относно Ейнджълс, нищо относно Солос и определено нищо относно БАТО. Човек обикновено не трябва да напомня на затворен информатор, че ще е извънредно нездравословно за него да признае, че е съдействал на полицията, но предвид предните изпълнения на Руди, Слатс реши да не рискува.

Руди обеща да си млъчи.

Върнаха го, но в единична килия, за да няма пред кого да се изпусне.

Затворите са като пчелни кошери. Новините пътуват много, много бързо. Когато Руди излезе за разпита, не отне дълго да се разбере, че той е бил с агент на БАТО. А когато го върнаха в самостоятелна килия, това не се е понаравило на останалите. Надявахме

се, че като го отделим, опитните затворници може да решат, че не е казал нищо и че това е наказанието му. Но можеше да действа и в обратната посока — да си помислят, че го защитаваме. Така или иначе Руди Креймър разбра, че трябва да мълчи.

Боб и аз ядохме в закусвалнята на отбивката от магистрала И-10. За мен гофрети; за него чийзбургер, пържени картофи и шейк.

Боб определено се тревожеше от приказките на Руди. Не мислеше, че Руди ще доносничи, просто смяташе, че Руди си е Руди, но това не правеше нещата по-добри. Попита ме дали съм чувал нещо за тази размяна на нашивки. Казах му не, както и че не съм си и помислял, че е възможно. Той смени темата, изрази недоумение защо Руди, който е бил в затвора преди, ще е толкова нетърпелив да впечатлява хората. Каза, че не е готино Руди да се възползва от „доброто му име“. Боб се изхили, когато ми сподели, че е разбрал всичко това от свой дългогодишен събрат и приятел, един Ейнджъл от Финикс на име Хауи Уайсброд, който пък го научил от затворник с прякора Кофата за боклук. Човек не може да не обича самоуважението на тия типове.

— Така де, не е ли иронично? — попита Боб, докато се тъпчеше с пържени картофи. — Би трябвало да съм най-влиятелният приятел на Руди, но разбирам всичко чрез пич, когото Руди дори не познава, само защото Хауи познава тоя, на когото плямпа Руди. Еби го в човека...

Боб ми каза да не се тревожа.

— Няма да виня Солос за глупостите на Руди, имаш ми думата. Но може да я карате малко по-спокойно. Знам, че стабилно си работите напоследък и в това няма нищо лошо — човек трябва да си вади прехраната. Само по-спокойно. Руди е вътре, вие пък имайте онова ненормално изпълнение с ченгетата. Искам да кажа, че сега сте на радара, като нас. Затова по-леко. Не ви трябва вниманието, на нас — също. — Той вкара в устата си половината от останалата половина чийзбургер. — Но трябва да срещнеш Хауи. Казах му за теб, казах му и да не мисли много за тоя Руди. Казах му, че когато те срещне, ще разбере, че нямаме проблем с номадите на Соло Анхелес.

— Мерси.

— Няма проблем. — Той преглътна и отпи дълга глътка от шейка. Избърса устата си с ръка. — Така или иначе, и двамата знаем, че тия лайна за смяната на нашивки са си лайна. Това не значи, че не се

интересуваме. Знам, че е имало някои предложения към теб. Е, тук съм да ти кажа, че това ще продължава. Ще ви спомена на следващото събрание на офицерите и ще попитам как стои въпроса с вас като наши кандидати. Когато постигнем консенсус, ще ти кажа как да отговаряш на всички любовни писма, които ще получаваши.

Той ми се усмихна и изпи остатъка от шейка си.

Довърших си гофретата, глътнах кафето и платих сметката. Благодарих на Боб за всичко за пореден път.

— Нямаш грижи, Пиле. Ти си мое момче. — Изправихме се и отидохме до изхода. Отворих му вратата и я задържах. — Има и още нещо. Искам да отидеш да говориш с Руди. Кажи му да мълчи. Знаеш, че понякога тия, дето не мълчат, им се случват случки.

Помислих си, това сигурно е типът разговори, които Джо Пистоне е водил с хората от фамилия Бонано, когато е бил Дони Браско. Боб се държеше, говореше и мислеше като мафиот.

Запалих цигара и казах:

— Няма нужда да ме молиш, Боб. Все едно вече е свършено.

Което беше факт.

Татенцето и аз отидохме на Прехода за играчки на Соло Анхелес в Хула Виста, Калифорния, на петнадесети. Не беше нещо особено. Висяхме с Учителя, направихме така, че местните новини да ни хванат в кадър, посниммахме се със събратята си. Пихме няколко бири и послушахме добра латино музика. Това ме радваше. Не ща никога повече да чуя и началото на песен на Линърд Скинърд.

Имахме и друга работа със Солос. Трябваше да си платим членската вноска в Тихуана. Проблемът беше, че Мексико не беше в юрисдикцията на Черна Бисквита. Чуждите държави не са твърде ентусиазирани от идеята непознати агенти под прикритие да ровичкат в задния им двор. Понеже Татенцето беше наш платен информатор, нямаше нужда от разрешение, за да пътува под прикритие на юг. Беше свикнал да пътува с Руди, но понеже последният бе неразположен, трябваше сам да прекоси границата.

Колкото повече наближавахме границата, толкова по-нервен ставаше Татенцето. На няколко мили от пропускателния пункт той се обърна към мен и каза:

— Пиле, това ме плаши, човече. — Не искаше сам да ходи в клуб на Солос и не можех да го виня.

Съжалявам и до днес за това, което реших да направя след това — не защото смятах, че е погрешно да помогна на Татенцето, но защото беше напълно нелегално, действие, което дори всеизвестен разбойник като мен не биваше да прави.

Реших да отида с Татенцето в Мексико, за да върша работа — без разрешение.

Нямах намерение да ходя до клубната къща — просто исках да съм наоколо, в случай че Татенцето се замеси в неприятности. Казах му да ми се обади до половин час и ако не го е сторил, ще отида да го спася. Не можех да го оставя в небрано лозе.

Прекосихме границата и се разделихме. Аз се разхождах насам-натам, пиех кока-кола, пуших и отказвах предложения за какво ли не, от сомбрерота до свирки.

Минаха тридесет минути. Нямах обаждање.

Минаха четиридесет. Нямах обаждање.

Четиридесет и пет. Същата работа.

Отидох в къщата.

Татенцето си беше наред, даже по-добре. Каза ми, че се опитал да звънне, но веднага съм прескачал на гласова поща. Разгледах си телефона и разбрах, че нямам покритие в Мексико. Страхотно. Простотия.

Татенцето ми каза:

— Спокойно, Пиле. Тези пичове ни обичат. Да се повеселим малко. — Ядеше тако.

Аз влязох в роля. Срегнах се с няколко човека, пих една бира и позволих да ме завлекат в игра на билиард на вързано. Докато чаках реда си, Сузуки, президентът на тихуанския клон, ме доближи и каза, че следващия път като се видим да му донеса двигател от Харли Спортстър. Също така ни напомни, че трябва да сменим нашивките си, на които пише „Номади“ с испанското „Номада“. Каза:

— Не ща гринговщини. — Прегърнах го и му обещах да го направим без никакво намерение да изпълнявам. Надявах се никога повече да не го видя. Когато приключих с билиарда, хванах Татенцето и му казах, че имаме работа в Сан Диего. Той схвана. Тръгнахме си.

Поехме по улиците. Казах му, че се чувствам като идиот. Той ми каза, че няма проблем.

Но имаше. Бях се поставил в напълно губеща ситуация. Щях да загубя, ако бях оставил Татенцето сам без нужното самочувствие. Губех, ако кажех на Слатс, че съм ходил в Мексико. Това вероятно щеше да сложи край на разследването. Губех и ако не му кажех, защото един ден щяха да разберат и да държат него отговорен, затова че прескачането ми до чужбина би могло сериозно да подкопае в съдебната зала всичко, за което сме работили. Губех, защото знаех, че колкото по-дълго пазя тайната за пътуването си, толкова по-зле щеше да е за мен.

Но така или иначе направих последното и успях да опазя тайната много дълго време.

Върнахме се в Тюсон неспокойни и недоволни. Беше точно преди Коледа. Оставих Татенцето пред дома му и магнах на жена му в двора. Казах му, че ще се върна след няколко дни да му дам някои неща за празниците. Той ми благодари. Думите се отнасяха до подаръците, които щях да донеса на дъщерите му, но чувството бе заради това, че го покрих в Мексико, дори да не му бе необходимо.

След това той каза:

— Извинявай.

— Не го мисли, Татенце. Фелис Навидад, а?

— Да.

Не само аз се промъквах нанякъде по празниците. Слатс също вършеше някои потайни работи.

Когато се прибрах вкъщи, ме посрещна познатата картинка — Гуен стоеше на верандата и ме чакаше, за да може да се измъкне от къщата и да понапазарува. Този път обаче беше в добро настроение. Каза ми:

— Когато се върна, ще ми помогнеш да опаковам подаръците, нали?

— Разбира се, Джи.

— Добре. Имам и изненада за теб.

Влязох и видях ски екипировката ни пръсната в трапезарията. Оказа се, че Слатс, жена му и Гуен са планирали пътуване до ски-

курората Ейнджъл Файър в Ню Мексико, заедно с хлапетата и всичко останало.

Когато разбрах, не си помислих Ура! Семейна ваканция! Помислих си, това ще ме извади от играта, точно когато трябва да стоя близо до момчетата. Истината беше, че Хелс Ейнджълс все повече се превръщаха в семейството ми и макар да им бях казал, че ще съм извън града по работа, изчезването по празниците щеше да повдигне ненужни подозрения. Но децата бяха във възторг, че заминаваме заедно, затова си казах, че трябва да преглътна гордостта си и да се стегна. Ако не можех да се забавлявам наистина, щях да се преструвам.

Тръгвахме на двадесети. Имахме няколко дни да се подготвим.

Семейство Добинс правеше свой собствен преход за играчки и дрехи всяка Коледа. Децата натрупваха старите си дрехи на масата в трапезарията. След това отиваха по стаите си и избираха по не по-малко от осем играчки за даряване. Не беше традиция, по която си падаха особено, но беше добър урок по благотворителност. Когато всичко беше на едно място, ние го опаковахме по кашони и го занесохме в центъра за дарения на църквата си няколко дни преди Коледа. Всяка година им казвах:

— Не се тревожете, хлапета, ще ви накарат да се чувствате по-добре, когато пораснете.

Вярвах ми достатъчно, за да вярват в това.

Попитах Татенцето дали иска пръв да прегледа нещата ни. Правеше прилични пари, но никой никога не бе забогатял като платен информатор, особено като платен информатор на БАТО. Казах, че не искам да го обиждам, а той ми отвърна, че въобще не би се обидил, че ще направи всичко, за да направи дъщерите си щастливи. Обещах, че ще му донеса хубави неща. Дейл ми помогна като бе така добра да добави към нещата две чисто нови плюшени играчки, няколко неотворени диска и малко нови гримове. Дори настоя да опаковаме хубавите неща като подаръци и така и направихме.

Отидох на гости на Татенцето сам на деветнадесети. Кратко посещение. Прегърнахме се в алеята. Изкара отвън дъщерите си и жена си. Леко прегърнах жена му и се наведох да кажа здрасти на двете му умни, прекрасни дъщери. Знаех, че момичетата се справят много добре в училище и винаги бяха учтиви и спретнати.

Те ми казаха „мерси, Джей“ и вкараха кашона вътре. Жената на Татенцето каза „Весела Коледа“ и ги последва. Татенцето бръкна в гашеризона си и извади един диск. Не беше опакован. Подаде ми го. Малко се смутих. Не му бях взел подарък — даже не бях помислил за това.

— Благодаря — казах му.

— Не го мисли. Слушай третата песен. Напомня ми на теб и мен. Прегърнахме се пак и си пожелахме Весела Коледа. Тръгнах си.

Името на групата, 3 Doors Down, беше написано с перманентен маркер на диска. Списъкът с песните бе написан на един лист. Третата песен се казваше „Да бъдеш такъв.“ Пуснах диска в уредбата на колата, докато излизах на шосето.

Беше рок-балада. Започна с китари, а певецът се включи тихо. Песента бавно набра скорост до припева с всичките му барабани, бас и чинели, след което отново последва тих рефрен. Звучеше добре. Певецът искаше да знае нещо:

*Той прекарва нощите си в Калифорния,
гледа звездите на големия екран.
После лежи буден и се чуди,
защо не мога да съм аз това?
Защото животът му е пълен с добри намерения.
Оставил е зад себе си много, за което по-добре да не
говори.*

*Но точно преди да каже лека нощ
поглежда нагоре към мен с малка усмивка и казва:*

*Ако можех да бъда такъв,
бих дал всичко,
само за да изживея ден
в другите обувки.
Ако можех да бъда такъв, какво бих направил?
Какво бих направил?*

Разплаках се.

Проклето да е това Татенце.

И Бог да го благослови.

* * *

Карахме в конвой до Ню Мексико. Семейство Добинс в една кола, семейство Слатала — в друга. Беше осемчасово влачене, но с цялото каране, на което бях свикнал, ми се стори нищо работа.

Джак пъ „Звънтят звънчета, грухтят свинчета, момчетата точат сатъра“ и всичко останало, отново и отново. В началото пяхме с него, но след десет повторения остана само той. Казах му стига толкова и той спря.

Спряхме в едно крайпътно заведение за обяд. Хлапетата на Слатс изскочиха от колата и Дейл изтърча с тях. Джак се позабави и походи малко с нас, възрастните. Беше нетипично тих.

Гуен го попита дали е добре. Той се усмихна и каза:

— Аха.

След по-малко от петнадесет минути Джак дойде при Гуен и я потупа по коляното. Беше зелен като водорасло. Аз сподавих смеха си, а Слатс ме стисна за китката.

Джак простена:

— Мамо, не ми е много добре. — След това взе дамската ѝ чанта, отвори я и повърна право в нея.

Надявах се, че не е някакво предзнаменование за цялото ни пътуване.

Почистихме го и тръгнахме отново. След като повърна, Джак се справи с един сандвич с фъстъчено масло и желе и се почувства много по-добре. Отново запя. Дребосъкът не можеше да дочака Коледа. Дейл продължаваше да тормози Гуен за подробности относно подаръците тази година. Гуен все повтаряше, че няма да ѝ каже.

— А и Коледа далеч не е само подаръци — каза тя. — Подаръците просто ни напомнят, че сме извадили по-голям късмет от някои.

Дейл се размрънка, че вече знае това, а Гуен ѝ каза да звучи по-благодарна. В отговор Дейл мъдро реши да не се занимава повече с майка си.

Не участвах много-много в тези дискусии. Постоянно проверявах телефона си за пропуснати обаждания от Лошия Боб и Смити. Пропуснатите обаждания ме нервираха. Чувствах, че трябва да съм с тях, да им се подмазвам, да печеля позиции. Реших да си изключа телефона.

Докато седях сам със семейството си в колата в продължение на осем часа за пръв път от месеци — може би дори цяла година, — ми хрумна, че съм изпаднал в пълно противоречие със... себе си. Частта от мен, позната ми като Джей Добинс изпитваше вина, а частта, наречена Пилето, се ядосваше на Джей Добинс за тази вина.

Семейство Слагала бяха наели цяла къщичка в Ейнджъл Файър: четири спални, три бани, малка, хубава вана отвън. Настанихме се. Слатс и аз купихме билети за лифта, докато момичетата и децата отидоха да напазаруват храна. По пътя към касите със Слатс се съгласихме да говори за случая колкото е възможно по-малко. И двамата знаехме, че ни трябва време да се поотпуснем и да се оставим на живота извън работата. Слатс каза:

— Само нощем, след като всички заспят.

— Само тогава — съгласих се. Добавих: — На бара.

— Определено там.

Всяка сутрин Слатс правеше голяма закуска. Първата сутрин бяха бъркани яйца със сирене и лук, препечени филийки, бекон и портокалов сок. На следващата бяха палачинки. След това бяха пържени филийки; след това яйца в було с домашно приготвен лют сос. Беше като роден за някоя закусвалня. Казах му, че има бъдеще там, ако кариерата му като федерален агент се провали. Той каза:

— Не, твърде съм добър за закусвалните.

Останахме седем дни и шест нощи. Децата се спогаждаха прекрасно едни с други. Дейл беше на същата възраст като по-големия син на Слатс, а Джак — на същата като по-малкия му. Прекарвахме по три-четири часа на ден из пистите, опитвайки се да стоим заедно. Постоянно предизвиквах Слатс на състезания до долу, а той постоянно отказваше. Нямаше значение. Пусках се като ненормален на късите ски, без щеки. Харесвах ми, защото можех да правя всичко с тях. Всеки път стигах до долу пръв и с нетърпение чаках останалите. Слатс беше последен, като се уверяваше, че всички са слезли по живо по здраво. След това се качахме на лифта и повтаряхме.

В коледната нощ, след като хлапетата заспаха, аз се измъкнах през задната веранда и се обадох у Смити. Запалих цигара, докато телефонът звънеше. Вдигна Лидия. Искаше да знае какви ги върша. Казах ѝ, че Големия Лу ме е пратил да събирам пари около Санта Фе. Тя ме попита какъв е този Скрудж, който работи по Коледа? Казах ѝ, че ако Големия Лу ми нареди, ще отнеса капачката на коляното на Дядо Коледа и ще отмъкна всичко в торбата, докато той се гърчи в снега. Тя само свирна и каза на Смити, че Пилето е на телефона. Поговорихме няколко минути. Той каза, че всичко е наред и си прекарва празниците добре, аз казах, че и аз си прекарвам добре, доколкото мога. Гуен излезе, докато приказвахме. Тя ме погледна, погледна цигарата ми, после пак мен. Аз ѝ хвърлих налудничав поглед. Тя поклати глава и се върна вътре.

Ако имах мъничко благопристойност, щеше да ме е срам. Вместо това почувствах облекчение.

Затворих, изпуших още една цигара и се върнах вътре, където започваше игра на Скрабъл. Знаех, че нямам шанс, щом участва Слатс, но въпреки това играх.

В коледната сутрин децата станаха призори, а кафето вече се вареше. Звучите на три момчета, късащи хартиени опаковки, и едно момиче, което внимателно ги разтваряше гънка по гънка, изпълниха хола. Енергията им заразяваше. Започнах да мачкам останките от опаковките и да целя с тях кратуните на малчовците и преди да се усетя се намирахме в центъра на разгорещена битка с хартиени топки. Когато се поукротихме, поиграх на криеница с по-малките мъже. Аз търсех. Слатс отново направи закуска и след като ядохме, тръгнахме по пистите.

Същата нощ, след като приспахме останалите, двамата със Слатс посетихме бара. Понеже беше нощта на Коледа, не се случваше нищо особено — най-вече местни самотници и служители на курорта, заливащи след поредния работен ден.

Говорихме за следващата стъпка в делото. Съгласихме се, че каквато и да е, трябва да бъде нещо, което да вдигне Ейнджълс във въздуха. Предложих да им демонстрираме сила. Решихме да организираме един преход на Соло Анхелес в Аризона, където всеки Соло да е всъщност агент на БАТО. Решихме да покажем на Ейнджълс от какво сме направени.

Това работеше в полза на идеята на Слатс да запазим прикритието си като Солос, но работеше и в моя полза. Ако Солос докажеха, че са корав клуб, Пилето щеше да получи още по-висока репутация и щях да стана още по-желан кандидат за нашивките на ХЕ. Идеята работеше и в моя полза, и в полза на Слатс.

Оставихме за малко темата с разследването и поговорихме за седмицата почивка. Благодарих му, че я е направил възможна, като му казах, че в противен случай семейство Добинс щеше да прекара Коледата си, зяпнали стените у дома. Той сви рамене, уж несъгласен, и смени темата.

— По-рано днес се замислих как караме ски.

Както обикновено, аз бях прекарал деня, свистящ от горе до долу, докато той се бе наслаждавал на ветреца, подухващ около ушите му, и покритите със сняг борове. Или нещо такова.

— Какво за ските? — попитах аз.

— Ами, нали знаеш, ти се втурваш надолу, падаш, ставаш и пак се втурваш, и падаш пак и пак се втурваш?

— Да. Ако не падаш, значи не караш достатъчно яко.

— А нали знаеш как аз карам на зиг-заг, бавно и внимателно и все проверявам дали всички са стигнали цели до долу?

— Да. Бавен си, схващам.

Той пропусна бъзика покрай ушите си.

— Мислех си как имаме противоположни стилове, но накрая винаги стигаме до долу по едно и също време и след това заедно се качваме на лифта. Никой от нас не е по-добър от другия, това имам предвид. Просто ти си си ти, а аз съм си аз.

— Да, като че ли си прав.

Чукнахме се с чашите и поръчахме по още едно.

ВРЕМЕННИТЕ СОЛОС

Януари 2003 г.

Преди Коледа работех по петдесет-седемдесет часа на седмица. Знаех, че след Коледа ще са по осемдесет-сто. Не бях никак уплашен — дори бях ентусиазиран.

През първата част на месеца се заехме с организацията. Обадохме се на десетина агенти на БАТО и си осигурихме трима: Стийв „Гъндо“ Гъндерсън, Алан „Фути“ Футвой и един отворко от Сан Диего, Джеси Съмърс. Всеки имаше какво да предложи. Джеси беше млад и корав — приличаше повече на латино-мафиот, отколкото на полицаи. Фути беше огромен — почти два метра, сто и двадесет килограма, и със спокойния си нрав едновременно плашеше и привличаше хората около себе си. Гъндо, един приятел от академията, по-възрастен от мен с десет години, беше хитър, опитен агент под прикритие с класически стил — и добрите, и лошите го харесваха.

Докато Слатс, Тими и аз описвахме ситуацията на нашите хора, Джей Джей и Татенцето се заеха с дребните подробности около достоверността на новите образи. Осигуриха мотори под наем, няколко мотелски стаи и, най-важното, направиха няколко къта и им дадоха автентичен вид. Целта ни беше момчетата да са напълно готови до мига, в който се появяват в Аризона, което щеше да е на 28 януари.

Постарах се също така да „украся“ малко къщата-прикритие във Финикс, тази на Ромли роуд. Еднометровата ми игуана Спайк не получаваше нужните грижи от семейство Добинс, затова си го взех от Тюсон. Когато Спайк се настани в къщата, осъзнах, че му трябва другарче. По някаква причина един от агентите в екипа продаваше безименна боа-удушвач, дълга около два метра и половина. Купих я — и огромната ѝ стъклена кутия — за стотина долара.

Подновихме контактите си с Ейнджълс в средата на януари. Тими и Татенцето излязоха с Лошия Боб и момчетата от Меса. Боб обяви, че в клуба няма да има повече наркотици — без купуване и продаване, без употреба. Всички се съгласиха. Според Боб своеволията

зачестили твърде много напоследък. После Боб дръпнал настрана Тими и Татенцето и попитал:

— Между другото, момчета, да имате да споделите нещо за смъркане?

Явно правилото не се отнасяше до него. По-късно Тими ми каза, че маскирал изхилването си като прокашляне в шепата си, а Татенцето сподели, че не повярвал на ушите си.

Нищо друго важно не се случи, докато шоуто не се появи в града на двадесет и осми.

Слатс подготви нещо като червен килим за посрещането на временните Солос: ребра на грил, ледени коли и импровизирано казино в Лехата — маси за блекджек, маса за зарове и рулетка. Опитвах се да накарам Джей Джей да се облече като момиче от вариете, но тя ми каза да го духам.

Залагахме с петачета, смяхме се и ядохме. Около десет часа предложих да покараме. Всички се навиха.

Докато се качвахме на моторите, Слатс извика:

— По-леко тази вечер. Имаме голяма седмица.

— Ясно — казах аз.

— Без рокерски клубове. Само безопасни места.

— Ясно.

— Нямайте никого да ви пази гърбовете.

— Ясно.

Тръгнахме.

Знаех, че тези момчета са навити на всичко, затова веднага наруших заповедта на Слатс. Поехме към Дезърт Флейм, стриптийзъорски клуб, собственост на един нов кандидат за ХЕ в Меса на име Майк Големеца.

Пристигнахме всичките седем човека, включително Джей Джей.

Големеца попита:

— К'во става?

— Големец! Това са братята ми от Соло — Джеси, Фути и Гъндо.

Големеца ни попита какво ще искаме и ние му казахме.

След като ни обслужи, той рече:

— Момчета, трябва да отскочите до Меса. Някои от нашите са там, много ще ви се зарадват. — Преди да успея да си отворя устата, той им звънна, поговори с тях и затвори. — Уредих ви. Чакат ви.

— Супер, пич. — Дръпнах Гъндо и Фути настрана и попитах: — Какво мислите? Няма да ходим, ако още не ви е комфортно. Чухте Слатс — не иска да вършим подобни неща.

— Глупости, хайде да вървим! — казаха и двамата без колебание.

Попитах Джеси и Джей Джей същото, те също бяха навити. Тими и Татенцето не пропускаха възможност да се видят с момчетата. Казах на всички, че няма да стоим повече от час-два. Влизаме и излизаме, срещаме се, поздравяваме се, оглеждаме и дотам. Докато се качвахме на моторите, огледах хората си. Помислих си, не ни трябва проклет екип да ни пази гърбовете, ние сме този екип. Нямаше как дори цяла стая Ейнджълс да ни се опре. Увереността ми полетя нагоре.

Алекс Дейвис, Ейнджъл от Меса, ни срещна на портата и ни въведе. Групата беше малка. Ник Нуцо, Марк Крупа, Кал Казиното, Пол Айшийд и няколко кандидати, които не бях виждал никога. Ник пристъпи зад бара, наля ни питиета и пи за здравето на Соло Анхелес.

После каза:

— Да отидем оттатък. — Имаше предвид отделението „само за членове“.

За пръв път отидохме „оттатък“. Обзавеждането беше същото като в останалата част от клубната къща, само че с повече места за сядане и лягане: няколко дивана, четири меки стола, ниска масичка за кафе с надраскани по нея глупости — ЕЗЗЕ, АЗ (СЪРЦЕ) ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС; МЕСА Е ВЪРХЪТ; СМЪРТ, ЗАТВОР И ПУТКИ.

Поомесихме се. Новите Солос тръгнаха с летящ старт: без страх, без колебание. Бяха в разследването от дванадесет часа и вече играеха като холивудски звезди. За пръв път от месеци можех просто да се седна и да се поотпусна, докато партньорите ми обработваха стаята. Ник и Кал започнаха да се друсат от острието на един нож, като нарушаваха открито правилото на Боб. Ник трябва да ме е видял, че го гледам, защото прибра ножа и дойде при мен.

— Да му го начукам на Боб. — Говореше метът. Нищо не казах. Ник повтори: — Да го еба тоя.

Кал дойде и седна. Ник също седна. Единият му крак затропа по пода и той започна да приказва бързо:

— Нещата не са наред напоследък, Пиле, казвам ти. Хората се делят. Тия, дето сме в стаята, искаме да сме извън закона. Боб и Кита и

Гарвана, тия дърти педераста, искат да я караме полека. — Изплю се на пода. — Искаме да сме извън закона, като вас, пичове.

Това ме изненада. Хелс Ейнджълс от Меса искаха да са като Солос?

Ник смръкна силно. Кал продължи:

— Виж, Пиле, искаме да работим с теб. Но ще я караме бавно, защото не щем Боб да разбере. Той много ви крие и пази. Параноичен е, алчен е и пази хубавите работи за себе си.

Ник пак се включи:

— Бахмааму, знаеш ли колко често съм виждал дебелия гъз да си нарушава собственото правило за наркотиците? Човече, не ми стигат пръстите.

Кимнах. Предложиха ни с Джей Джей да си смръкнем, но аз им напомних, че вече не правя такива неща, а тя отказа с думите, че няма да ползва, докато съм нейния господин.

— Така или иначе — продължи Ник, възползвайки се от собственото си предложение, — не всеки е вече момче на Боб. Напоследък някои неща много се преобават.

Това хем беше добре за нас, хем не беше: имахме възможността да се възползваме от някои слабости на клуба, но трябваше да държим Боб доволен. По никакъв начин не можехме да си позволим да не уважим авторитета му. Казах на Ник и Кал, че винаги ме интересуват нови възможности за работа, но не споменах Боб. Нито пък щях да спомена нещо на него. Реших да им вървя по свирките на всички и да видя как ще се развият нещата. Трябваше да е така. Ако тръгнах да издавам двамата пред себе си на Боб, той щеше да разбере за тях, но щеше и да разбере, че съм склонен към доносничество. Ако по-късно разбереше, щях да му призная, но и да добавя, че не съм искал аз да съм този, който е казал. Щях да прехвърля вината на Ник и Кал, че са ме сложили в неприятна ситуация. Знаех, че Боб ще разбере и ще уважи подобна логика. Беше единственият начин да действам почтено.

Не след дълго си тръгнахме. Не можехме да стоим до късно. Слатс беше прав, чакаше ни голяма седмица.

Всичките ни дейности бяха планирани до минутата. Разполагах с тези момчета за седмица и исках да се възползвам максимално от тях.

Двадесет и девети започна с някакви клубни дела, на които поканих Боб. Ставаше дума за нашия кандидат, Джеси. Солос се сгушиха около него в хола на къщата-прикритие, докато от някакъв лоурайдър навън дънеше меренге. Чаках в кухнята за репликата на Тими:

— Какво гледаш, бе, кандидат?

Запалих цигара и с бавни стъпки влязох. Шапката ми с надпис Сериен убиец беше спусната ниско над веждите ми. Джеси седеше на съгваем стол в средата на стаята. Кръстосвах пред него без да правя повече от четири крачки в никоя посока. Пуших. Всички останали се бяха наредили, скръстили ръце, намръщени на Джеси.

— Няма да ти губя времето, кандидат. И определено няма да губя времето на събратята и многоуважаемите си гости. Накратко казано, ти си говно. Чувам от спонсора ти, че нищо не вършиш, а когато вършиш, пак нищо не успяваш да свършиш. Питам спонсора ти Фути и той ми вика, че не можеш и една бира да отвориш както трябва, да не говорим за по-сложни неща като зареждане на мотоциклет. Да не дава Господ да ти нареди да направиш нещо истинско, нещо, което всеки от мъжете тук може да свърши без да се замисля. Нали знаеш за какво говоря? — Спрях. Джеси ме зяпаше като хванат в крачка ученик.

— Пилето ти зададе въпрос. Отговаряй — каза Гъндо.

— Да. Да, знам за какво говориш, Пиле. — Гласът му не трепна.

Аз подхванах неговите думи:

— Не мисля, че знаеш. Не мисля, че си имаш въобще някаква шибана идея за какво ти говоря. Говоря за истински работи, за мъжки работи, за такива, с които майка ти няма да се гордее, схващаш ли, пич?

— Да. Да, схващам.

— Да те еба, разбирал той! — изкрещях му. Той не помръдна. Престорих се, че това не ми харесва. Приведох се близо до него. Сложих ръце на коленете си. Заговорих тихо: — Разбирал бил. Мисля, че си пътью. Мисля, че си безгръбначен, безполезен гъз. Никакъв Соло не си. Ако искаш да караш нещо на две гуми, вземи се запиши в някой БеЕмХикс-клуб, анонимно калифорнийско нищожество. Чуваш ли ме?

— Да. — Никакъв страх в отговора.

— Добре. Сега. Понеже съм свестен тип, настъпи твоят ред да кажеш нещо, ако можеш.

Той отбеляза с уважение, че не вижда нещата като мен. Каза, че е свършил всичко, което сме му поискали, и го е свършил по най-добрия възможен начин. Каза, че съжалява, ако опитите му не са достатъчно добри за нас. Добави, че доколкото това има значение, още иска да е част от бандата.

Обърнах му гръб, докато говореше, и поклатих глава. Когато той приключи, казах:

— Забрави, човече, забрави. — Смигнах на Боб. — Уф, забрави. Фути, дай му боклуците на тоя!

В този момент Фути пристъпи напред и даде на Джеси нашивката му. В този момент всички нададохме одобрителен възглас и Джеси въздъхна шумно и добре изиграно. Боб стоеше като вкопан. По-късно късно ми сподели, че това била най-добрата церемония по посвещаване, на която е бил някога.

— С изключения на тази, в която гръмнаха без да искат новия брат — засмя се той.

Последва барбекюто на Соло Анхелес в чест на аризонските Хелс Ейнджълс. Около двадесетина Ейнджълс ни посетиха в скромното ни обиталище в мексиканския квартал. Местните бабаитчета не знаеха какво става, когато всичките тези мотори ревнаха на входа. Понеже бяхме добри съседи, ги поканихме. Някои се появиха. Луда сцена: мексикански гангстери и Хелс Ейнджълс на едно място, като в затворнически двор наред пустинята.

Гъндо беше страшна работа. Отдавна беше научил, че е най-добре да е самия себе си по време на работа. Освен къта си, носеше светлосиви кадифени панталони, бяла риза с копчета, чистозелена шапка за бейзбол и маратонки. Освен якето и прическата му, нищо не го отличаваше от средностатистически чичка в някой мол. Прическата обаче беше убиец. Беше ме накарал да обръсна слепоочията му и да оставя един широк гребен по средата. Наричаше вида си „Морско конче“.

В някакъв момент минах през кухнята и видях как Гъндо безгрижно е натрупал в скута си дрехите на един гол мъж. Неколцина Ейнджълс стояха и оглеждаха онзи със скръстени ръце. Попитах Гъндо какво става.

— Този никой не го познава. Искях да съм сигурен, че няма микрофони.

Типът изглеждаше унижен и уплашен. Нямах представа кой е.

— Е, освен ако не си държи микрофона в гъза, мисля, че е чист. Върни му дрехите, а?

Лошия Боб също забеляза обискът на голо и дойде да попита какво става. Гъндо му обясни:

— Боб, ти си наш гост. Безопасността ти и тази на събратята ти е наша отговорност, докато си тук. Покаже ли се някой непознат, ще трябва да ме изтърпи, докато не видя, че не ви записва, не ви снима и не внася никакви електроники с лоши намерения.

Боб засия и обгърна врата на Гъндо с една от масивните ръце. После се обърна към мен и каза:

— Обичам го този.

Оставаше и да потърка с кокалчетата си „Морското конче“ на Гъндо.

Разкарвах се из къщата без нищо от кръста нагоре, надрусан от успеха си. Не се усмихвах. Отнякъде бях взел някакви палки, с които траках по всичко — облегалките на столове, гърбовете на хората.

Джей Джей взе да се сближава с момичето на Ник, Кейси. Кейси беше девойката с многото татуировки, с която първоначално движеше Боб. Кейси си падаше по Джей Джей и обратното. Кейси твърдеше, че е източник на дрогата на един Ейнджъл от Денвър, Ник Пю — както и за цял Меса. Тя попитала Джей Джей дали иска да смръкне, а Джей Джей отвърнала:

— Ако го направя и Пилето разбере, ще си отнеса боя. Няма начин. Но мерси, все пак.

Кейси каза, че няма проблем и че разбира, че определено разбира. Кейси споделила още, че постоянно разкарва стоката за Ник и събратята му от Калифорния и обратно. Джей Джей отбелязала, че има приятели в Сан Диего, които може би са заинтересувани и Кейси поискала само да разбере колко им трябва, уверила Джей Джей, че тя е нейният човек. Джей Джей ѝ благодарила и казала, че няма да забрави. След това Кейси ѝ предложила да пренася стока и от наше име, ако имат нужда от допълнителен човек за тази работа. Джей Джей ми разказа случката по-късно и ме разсмя.

Змията ми живееше в хола. Докато купонът тътнеше около мен, аз я извадих от кутията ѝ и я увесих на раменете си. Беше тежка, гладка и хладна. Усещах силата ѝ.

Когато доближих Боб, той пребледня. Извади ножа си, посочи с него боата и извика:

— Пиле, разкарай това скапано нещо от мен или ще го направя на каубойски ботуши!

— Мерси, Боб — казах аз. Попита ме за какво. Отговорих му: Току-що кръсти змията ми. Ботуш.

Партито приключи, но партитата — не. Нощите се сливаха с дните, а те — с последвалите нощи.

Появихме се в Меса на тринадесети за Прехода в Меса Боб, очевидно дрогиран, ме приклещи и започна да приказва за Руди. Тревожеше се да не би да започне да доносничи отново, каза, че Руди имал новородено у дома и че е говорил с БАТО и че може би е сключил сделка, за да излезе, докато хлапето му е още малко, за да прекарва повече време с него или нещо такова Знаех, че Руди заминава на кино при всички положения, че няма какво повече да ни даде, но не можех да успокоя Боб. Можех само да повторя, че Руди не е наред в главата, но не е информатор. Боб настойчиво връткаше един от пръстените си, докато говорехме. Каза, че си е заложил задника за нас, че обикновено е безкомпромисно против всички други клубове в Аризона, но в нас видял нещо, което харесва, което не бил виждал много отдавна.

За милионен път му благодарих. Каза, че щом Руди се успокои, нещата ще се наредят още по-добре за нас.

На тридесет и първи посетихме бар „Пайъниър“ в Кейв Крийк и получихме пълно посрещане от диджея. След като ни обявиха, Гъндо, който беше точно зад мен, се наведе и ми прошепна:

— Не ми пука какви са тия типове, това беше страхотно.

Кимнах. Факт.

Всички бяха там — всички. Сони, Джони Ейнджъл, Хувър, Смити, Джоби, Боб, Зъба — всеки с някаква власт в щата.

Сони дойде при нас и ни поздрави поотделно и в един от най-великите моменти в историята на полицейските разследвания срещу мотористи си направихме групова снимка с него: само Сони Баргър и Джони Ейнджъл между група Соло Анхелес или иначе казано, ченгета — архивраговете на Сони. Беше си удар в десетката.

През нощта на първи февруари, посетихме клубната къща в Кейв Крийк. Мястото беше по-голямо от това в Меса, както и по-удобно разположено в жилищен квартал. Имаха си малка сцена със стълб за

стриптийзъорки и тази нощ на него имаше стриптийзъорка през цялото време. Блондинка с червени лъскави ботуши и брюнетка с дантелени черни бикини — по-често без тях — се редуваха да се въртят по сцената.

Джоби цяла нощ ме разпитваше за източника ми на заглушители — явно беше чул за него от Смити. В един момент той ме поведе към една странична стаичка и ми каза:

— Трябва ми нещо, с което да гръмна някого тук и никой от татък да не чуе нищо.

Казах му да не се тревожи, ще приказвам с моя човек, но трябваше да го направя както аз си зная. Той уважи условието ми.

Когато излязохме от страничната стаичка, се натъкнах на един тип, който приличаше на мой по-нисък и по-дебел близък. Джоби вече се отдалечаваше.

Онзи попита:

— Какво, бе, мамицата му? Ти си Пилето, да го еба, нали? — Той ме бучна с пръст, където куршумът беше влязъл преди години.

— Да. Точно така.

— Да еба майка му! Аз съм Мръсния Дан, да го еба. Трябва да поговорим. Ела с мен. — Последвах го в един празен ъгъл на помещението, очаквайки да се превърна в човешко жертвоприношение. Той внезапно се обърна и излая: — Чух за теб, Пиле. Ти си някакъв ненормален каубой, нали тъй? Да го еба, мой човек, много си падам по такива работи.

Вените на врата му изпъкнаха и лицето му беше червено. Той пръскаше слюнка, докато говореше.

Попита ме за Мексико. Казах, че често ходя там. Той чул, че там има Монголи. Отвърнах, че има, но не много. Каза, че щом му смъкнат някакви обвинения, иска да дойде с мен, да видим можем ли да намерим малко Монголи. Казах супер. Щели сме да намерим няколко и да ги убием. Супер, повторих. Щели сме да бъдем отбор касапи. Рекох му:

— Мръсен Дан, отдавна чаках да срещна Ейнджъл като теб.

Той отвърна, че му харесвало как се държа, клубът имал нужда от повече като мен.

По някакъв извратен начин се чувствах поласкан да попадна на човек, за когото реших, че е съвсем истински и класически Хелс

Ейнджъл. Без преходи за играчки и публични купони за Мръсния Дан. Само мотори, побои и секс. Амин, брате.

Няколко минути по-късно се разделихме също толкова рязко, колкото се бяхме събрали. Съгласихме се да се срещнем пак и да ходим на фитнес заедно. Той извика:

— Добре! Айде, до скоро, Пиле!

— До скоро, Мръсен Дан — извиках му в отговор.

По време на разговора сме се намирали в нещо като балон. Часове по-късно, когато разпускахме в къщата-прикритие, Гъндо ми каза, че когато с Дан сме започнали разговора си, всички очи са се насочили към нас. Езикът на телата ни говорел за открита конфронтация.

— Човече, помислих, че ще се почнете на място — каза ми Гъндо. — Подпирах се на бара с една ръка на пистолета си и чаках да се сбиете, за да го извадя. Помислих, че ще се почне война.

Аз се засмях и отвърнах:

— Ебаваш ли ме? Тоя пич ми вдигна самочувствието с хиляда пункта. Направо го обикнах.

Втори февруари. Любовта между Соло Анхелес и Хелс Ейнджълс бе засвидетелствана пак, този път чрез Прехода до затвора във Флорънс. Това беше първата годишнина от най-първия ми такъв преход, когато бях анонимник от Булхед и карах заедно с Майк от Меса. Как бързо се върти светът.

Основната улица в града беше задръстена от мотоциклети. Висяхме в бара на Йоланда, приказвахме си глупости и пиехме бира. Свиреше някаква група. Призрака излезе на сцената и изпя песен. Беше доста добър. Всеки се радваше да е там. Въпреки всички съперничаещи си клубове на мястото, всички се държаха добре и нямаше спречквания.

Излязохме в пустинята. Всичко над две хиляди човека. Ченгетата не можеха да сторят нищо, освен да гледат, беше величествено.

Вече не кретахме отзад, а се намирахме точно наред с ревящата колона от Хелс Ейнджълс. Вдигахме прах, а по нас и над нас се вееха цветовете на всички клубове. Обграждаха ни червено-белите ни братя, осемдесет и единиците. Всички аризонски клубове на ХЕ бяха там: номадите, Кейв Крийк, Меса, Тюсон, Финикс, Скъл Вали. След тях бяха всички щати и много от чуждите държави, където ХЕ имаха

представителства. Направихме широк завой и преминахме покрай двора. Джей Джей праметна ръце през кръста ми и аз надух машината. Мъжете в оранжеви гащеризони стояха мирно, докато ние викахме и вихме като кучета. Тими, Татенцето, Джей Джей и аз носехме оранжеви кърпи на главите си — същия цвят като гащеризоните.

Шумът на стотици мотори удавяше почти всички гласове.

Тази наша измама се бе превърнала в моя живот. Един мой бивш партньор използваше аналогия с бейзбола, за да обясни успеха на работата под прикритие. Ако батираш 25 процента, си среден играч. Ако батираш 30, си звезда. Приблужи 40, дори за сезон, и си кандидат за Залата на славата. Подобни проценти важаха и за агентите под прикритие.

Е, аз батирах 1000 процента срещу Хелс Ейнджълс.

Успехът ми започна да ме покварява.

МОЯ ЛИ ЩЕ СИ?

Февруари 2003 г.

Минахме инструктаж на трети и издишахме дълбоко. Откарахме Фути и Гъндо до летището, прегърнахме ги силно и шумно и им благодарихме отново и отново. Никой от нас не можеше да повярва колко добре е минало едноседмичното ни представление.

Джей Джей се върна в Сан Диего с Джеси. Нямаше да ни е на разположение няколко седмици, след което щеше да се върне за постоянно. Беше безценна, дори Слатс не можеше да не се съгласи с това. Беше провел няколко конферентни разговора с висшестоящите ѝ по време на Соло-седмичката и ги бе убедил да я освободят до края на разследването. Тя беше много развълнувана.

След като момчетата си тръгнаха, пооправихме къщурката си. Почистихме Лехата и моторите си и погледнахме внимателно матрицата със заподозрените. Слатс и аз решихме, че при всичките проблеми и разделения в Меса и опасенията на Лошия Боб относно Руди, трябва да променим фокуса си. Решихме, че най-добрата ни възможност е да проверим какво може да добави към случая Джоби Уолтърс. Преместихме снимката му в „активната“ част на таблото. Щяхме да започнем да работим по него веднага след няколко дни.

Тази друга моя къщурка, която уж оглавявах, тази с Гуен, Дейл и Джак, никак не беше в ред. Ама никак.

Прибрах се късно в петък вечер. У дома нямаше никой. Знаех, че няма да са там. Гуен ми беше казала, че ще прекарат уикенда на къмпинг в планините, но ми напомни, че все пак трябва да се прибера, за да оправя двора и да оправя част от покрива на верандата, която все протичала.

Станах рано в събота, проверих каква е работата с верандата и отидох до „Хоум дипо“.

Някакво животно беше разчупило няколко от плочките на покрива. Отървах се от старите, сложих парче импрегнирана със смола хартия и я покрив с нови плочки. Слязох от покрива, изпих една бира

до басейна, направих си сандвич с риба тон, окосих ливадата и подрязах растенията в краищата ѝ.

Същата вечер гледах телевизия и се обадох на Смити и Лошия Боб, размазан на дивана вкъщи. Не ми вдигнаха. Оставих им съобщения.

— Хей, Пилето е, просто проверявам... — Беше нещо такова.

Със Смити работехме по една оръжейна сделка, а Боб, е, просто исках да му чуя гласа и да съм сигурен, че не превърта по въпроса с Руди.

Радвах се, че къщата е празна. Дори кучето го нямаше. Нямаше натиск отникъде да се променям, да се превръщам в някого, когото не бях. Можех да си остана Пилето, гост в собствената си къща. Не трябваше да се правя на Джей. Това беше най-лошото нещо около завръщането у дома: нямаше място за лъжа. Ейнджълс знаеха само това, което им казвах и показвах, но Гуен ме познаваше от осемнадесет години. Не можех нищо да скрия от нея, нито пък да я заблудя, че нещо не е такова, каквото е. Животът със семейството ми ставаше потруден от този с Хелс Ейнджълс. Това не ме натъжаваше, а ме гневеше. Гневеше ме, защото започвах да чувствам, че не е нужно да се променям, че би трябвало просто да имам правото да реша да си остана в образ. Гуен не искаше да ми позволява това и бе напълно права, но тогава не можех да добия нейната гледна точка. Виждах само, че къщата е празна — дори мен ме нямаше в нея, в известен смисъл, — и бях облекчен, че не трябва да чувствам вина, задето не съм Джей.

Обадох се на Гуен в неделя сутринта и ѝ казах, че съм оправил нещата вкъщи. Тя ми каза, че ще се върнат следобеда. Отвърнах ѝ, че в понеделник трябва да започна работа рано, че имам среща с колегите сутринта, а трябва да попълвам и доклади. Тя рече, че липсвам на децата си, аз казах, че и те ми липсват. Не бях мислил в подробности за тях този уикенд — в главата ми съществуваха като абстракции, принадлежащи на персонажа Джей Добинс. Но когато произнесох думите, осъзнах, че наистина ми липсват. Толкова много ми липсваха, че ме болеше. Дори при това положение, казах на Гуен, че едва ли ще се засечем и да им предаде любовта ми. Каза, че естествено ще го направи, и затвори.

В неделя по обяд се върнах във Финикс. Същата вечер, след час-два писане на доклади, сложих си къта на Соло, скочих на мотора и отидох в Шугър Деди в Скотсдейл — едно място, в което знаех, че се отбиват Ейнджълс. Пих бира, играх билиард и се правех на Пилето.

Никой не дойде.

В началото на седмицата Татенцето ми каза, че Джоби му се обаждал на няколко пъти за онова нещо, за което сме били приказвали — заглушителите.

Обсъдихме проблема по време на понеделнишката оперативка. Нямаше как да свържа Джоби с Тим Холт, стария ми източник на заглушители от операция Ривърсайд в Булхед. Решихме да играем по въжето. Знаех, че Холт още произвежда заглушители, знаех и че Смити е наясно. Обадох се на Джоби и му казах, че Смити ще трябва да го уреди, защото няма да минавам скоро през Булхед. Каза ми окей. И оправихме работата.

Етиката ми ме спираше да продам пряко заглушители на Джоби, но знаех и че нищо не мога да сторя, за да предотвратя това. Простата истина е, че ченгетата не могат да попречат на престъпниците да правят нелегални сделки. Ако можехме, светът щеше да е много по-различно място. Можех да направя избор — да не продам автомат на купувач Х, но какво направя, ако той реши да купи от другиго? Можех да го арестувам след нея, можех аз да купя оръжие от него и да използвам сделката срещу него по-късно, но не можех да предотвратя сделки с трети лица. На този принцип работехме с Джоби и заглушителите, само че малко разширихме правомощията си като го насочихме към Смити, който — така предполагахме — щеше да го насочи към Холт.

Забихме носове в работа през следващата седмица. Тими купи от Кал един Ругер, за който Боб не знаеше, аз и Татенцето купихме още малки торбички прашец от един Ейнджъл от Финикс на име Алдо Мърфи. Живееше близо до къщата ни на Ромли роуд заедно с жена си и тяхната десетгодишна дъщеричка, която целогодишно щъкаше мръсна и недохранена насам-натам и носеше ужасното име Харли Ейнджъл.

Носехме торбичките в щаба за изследване, а Слатс ни крясваше:

— Какво, още едно напръстниче? Писна ми от тия глупости. — Казвахме, че и на нас ни е писнало. Той ни умоляваше: — Дайте ми дилърите, не наркоманите.

Веднъж му напомнихме за онази Кейси, дето доставяше на Меса, а той махна с ръка, все едно чистеше лицето си от паяжини. Каза:

— Добре, добре. Когато Джей Джей се върне, ще я сложа да работи върху онуй нещо с татуировките.

Убеден бях, че не намирахме никакъв голям трафик на наркотици, защото не ни вярваха напълно. Всички, които познавахме, не спираха да повтарят колко много стока движат Ейнджълс и за мен бе смуцаващо, а за Слатс — вбесяващо, че не се добираме до нея. Той смяташе, че трябва да се бутаме повече, аз — че трябва да добием повече репутация.

Точно това смятах да направя, когато Джоби ни покани в Прескот на купон по случай Свети Валентин. Каза ни, че там ще са няколко човека, с които трябвало да се запознаем. Попитах дали да нося цветя. Той се засмя и каза:

— Не, Пиле. Само себе си носи.

Прескот се намира между Флагстаф и Финикс, в една долина. Непосетилите Аризона обикновено си мислят за щата като за една голяма пустиня, но места като Прескот бързо променят това впечатление. Прекрасно е. Пасбища, поклащаща се синя трева, конни ферми. Планини на изток и на север, от запад пък приижда пустиня. Тучно и хладно — често студено — и получава добро количество валежи годишно. Колежанско градче е, с библиотеки спортни зали и игрища и барове. Има си и Старбъкс — факт, който никога не пропускам. Често съм си мислел как се пенсионирам и отивам да живея в Прескот. Но градът е малък, а и тъй като вече познавам неколцина там, не мисля, че ще пожъна небивали успехи.

Но тогава не познавах никого там. Татенцето се беше докарал преди Тими и мен. Обади ни се от името на Джоби и ни каза да се срещнем с тях в бар „Десперадос“, единствената дупка в града, която разрешаваше мотористи. Каза, че се намира на главната улица.

Когато с Тими влязохме, Джоби се понесе към нас като домакин на изискано коктейлно парти. Държеше газирана вода. Потупа ни по раменете и ни поведе към бара. Чувствах се като почетен гост.

Татенцето седеше на бара с още петима-шестима от Ейнджълс. Ограждаха ги членове на най-различни други клубове — Вагос, Ветерани от Виетнам, Американци, Пустинни ездаци, Червените дяволи. Кръжаха около Ейнджълс като сателити. Тими и аз попаднахме в центъра.

Не мислех, че е възможно, но Джоби ни представи на четирима Ейнджълс от Аризона, които никога не бяхме виждали. Казваха се Теди Тот, Боби Рейнстра, Джоуи Ричардсън и Руди Джейм. Също така отново ни представи на Робърт Маккей от Тюсон, татуировчика. Условието да не осъществява контакт със събратята си наскоро бе отпаднало от гаранцията му.

Четиримата непознати принадлежаха на клона в Скъл вали. Теди Тот беше президент. Чувах бях за него. Беше бивш Ейнджъл от Източния бряг, от Ню Йорк. Преместил се на Запад, когато здравето му започнало да се влошава. Знаехме малко за него от разузнаваческата работа на Слатс. Теди беше от старата школа, член от тридесет години — един от хората, от които зависеше балансът на силите в клуба, наред с Лошия Боб, Хувър, Джони Ейнджъл и дори самия Сони Баргър. Беше безкомпромисен и действаше стриктно по кода на мъжете извън закона.

Въпреки тази репутация, първото ми впечатление от него беше, че може да умре всеки момент. Носеше с мъка огромни торбички под очите си, а от носа му стърчаха тръбички. Те водеха до кислородна бутилка на колелца, подпряна на бара. Беше дебел и бавен. Знаех обаче, че не мога да имам вяра на външния му вид. Той беше опасен. Подобно на стар мафиот, който вече не се нуждае от здравето си, за да управлява фамилията, с Теди човек трябваше да се съобразява.

Не знаех нищо за останалите трима. Боби Рейнстра, още един от Източния бряг — от Бостън — беше вицепрезидент на Скъл вали. Беше по-млад, по-силен. Имаше лицевата изразителност на пън. Не се усмихна, когато се запознахме. Нито пък аз. Бих ни нарекъл сродни души, само че той говореше тихо и си подбираше думите. Той беше от пословичните тихи води, което у един Хелс Ейнджъл може да е доста ужасяващо. Руди Джейм, от друга страна, прашеше от енергия и усмивки. Беше младши членът и отвсякъде по главата му висяха пиърсинги. Джоуи Ричардсън, последният, имаше вид на обикновен напмпан културист на средна възраст. Наричаха го Яйцеглавия.

Отидох до Теди с картичка за дарения и сто долара. Той ги прие и се прегърнахме. Докато се откъсвахме един от друг, той изхриптя:

— Хареса ми как влезе, с важна стъпка и напращял хуй в ръка. Като същински нюйоркчанин.

— Просто идвам да ви уважа — казах аз.

— Да, чудесно — каза Теди.

Ръкувахме се с всички. Руди попита Татенцето дали иска да се надруса. Татенцето сви рамене и заедно с Руди изчезна в далечния край на бара.

Пихме. Джоби се правеше на домакин. Наскоро се бе преместил в клона в Скъл вали като техен оръжейник. Пичовете така и не се отпуснаха, но за около час приказки добих представата, че никога не се отпускат. Теди и Боби бяха лоши момчета от златните години, които впечатляваха хората с липсата си на хумор. Бяха от тия хора, които само чакаха повод да извадят оловна тръба и да я пуснат в действие върху нечий колене.

Това не ми пречеше хич.

След известно време Джоби ме помоли да излезем и се извинихме на останалите. Стояхме на тротоара, докато край нас се носеха засмени хлапетии-студентчета с бейзболни шапки. Запалих цигара и постояхме така, рамо до рамо. Говорехме от крайчетата на устните си.

— Какво мислиш, Пиле?

— За кое, пич?

— Момчетата.

— На добри момчета приличат.

Той кимна и си дръпна дълбоко от цигарата ми.

— Слушай. Първо, мерси, че ме свърза със Смити за онова нещо с карбураторите. — Това беше код за заглушители.

— Взе каквото ти трябваше, нали?

— Да, май да. Пичът работи по въпроса.

— Браво. Тествай ги, когато ги получиш. Понякога не си вършат работата както трябва.

— Ще. Мерси.

— Няма проблем.

— Гледай сега. Знам, че чувате това-онова за присъединяване, и имам предложение.

— Окей.

— Искам вие, момчета, да дойдете при мен в Скъл Вали.

— Наистина? В смисъл, не ме разбирай погрешно, Джоби, поласкан съм. — Махнах с ръка към града пред нас. — Но защо тук, пич? Много е хубавичко и тъй нататък, но цялото това място е вълнуващо горе-долу колкото съхнеща боя.

— Така е. Това искам да кажа. Знам, че Боб те иска, а между нас казано, от Тюсон също те искат. Мисля, че затова Мак е тук, всъщност. Знам, че Смити вече е гласувал да ви вкара при номадите на Флагстаф. Мамка му, даже Мръсния Дан души около теб, за да те привлече в Кейв Крийк. Ето какво. Отиваш в Меса и трябва да накараш двадесет човека да те одобрят. — Кандидатите получаваха одобрение чрез гласуване. — Ако ядосаш един или нещо не направиш както трябва, си оставаш кандидат за вечни времена, схващаш?

— Да. Да, определено.

— Тюсон са малки, но са корави копелета. Номадите на Смити също са добри и ги обичам, но са нещо като черни овце. Но тук — дойдеш ли тук, само спокойствие, никаква конкуренция. В Скъл вали има пет човека. Вече имаш моя глас, така че трябва да направиш доволни още четирима. Четирима срещу двадесет. Какво ще кажеш, Пиле?

— Джоби, да не се опитваш да ми смъкнеш гащите, бе, пич?

Той се засмя.

— Ами да. Ще се издигна, човече. Тук е лесния път към върха. След това може да се преместиш с мен в онзи клон в Мохаве вали, който Смити организира в Булхед. Аз ще съм офицер там, а Смити ще е президент. Още от началото ще си голяма работа там.

— Ами Тими и Татенцето? Ами Лошия Боб? Имам задължения и към други хора, знаеш. Големия Лу, моите братя по оръжие на юг, братята от Соло Анхелес.

— Боб... с него уговаряме точно тия неща в момента, нямай грижа. Другите Солос — Тими и Татенцето, естествено, са част от сделката. И тях ги обичаме. Когато влезете, можете да зарибявате приятелчетата си, колкото си поискате.

Стъпках цигарата си и запалих нова. Попитах:

— Ами моето кандидатстване, Джоби? Познаваше ме. Не мога една година да играя кученцето, дето носи вестника и чехлите на

стопанина си.

Той поклати глава.

— Не се тревожи. Говоря с разни хора, Сони ми помага. Ще ви дадем нашивките бързо. Няма на какво да ви учим, знаете всичко, ако ще и от сън да ви бутнат. Ще сте висящи само няколко дни, а кандидати само три месеца. Ще имате задължения към клуба, но леки. Без въпроси по работа — разбираме, че си имате задачи, свързани с пътувания и нямаме проблем с това. Казвам ти, Пиле, един ден просто ще се събудиш и ще си осемдесет и единица.

— Звучи много добре, Джоби. — Наистина така звучеше. — Благодаря ти, че мислиш за нас, пич, наистина значи много.

— Значи да?

— Силно може би. Съжалявам, не мога просто да кажа да. Отдавна съм Соло и трябва да говоря с момчетата си преди да дам отговор.

— Разбирам.

— Няма да ти връзвам тенекия, окей? Имаш думата ми.

— Добре.

Реших, че представянето на Джоби беше страхотно, така да се каже, много в духа на Свети Валентин. Довърших си мълчаливо цигарата, мислейки си, че сигурно така се чувства някой популярен първокурсник. Върнах се вътре. Джоби крачеше с енергична стъпка, все едно имаше камъче в обувката си. Той кимна на Теди, когато приближи бара. Теди не помръдна. Само изхриптя.

„911! 911! МАХАЙ СЕ ОТ КЪЩАТА“

Края на февруари 2003 г.

На двадесет и осми февруари иззвънтя мобилният ми. Тими, Джей Джей, Татенцето и аз се мотаехме в квартирата-прикритие на Ромли роуд.

— Да, Пилето.

— Махай се веднага от къщата! — Беше Слатс. Звучеше уплашен. Слатс никога не звучеше уплашен.

Завъртях пръст във въздуха. Всички станаха, грабнаха оръжията си и изхвърчаха от къщата. Последвах ги, като притисках с рамо телефона до ухото си.

— Какво има?

— Няма време. Идвайте веднага в Лехата. Пазете си задниците.

— Вече сме навън. Ще се видим след петнайсет минути.

Натъпкахме се в Кугъра. Включих двигателя и потеглих с мръсна газ. Покарахме в кръг, за да се убедим, че не ни следят. Влязохме в офисния паркинг на щаба и заобиколихме отзад. Вратите на гаража бяха отворени и влязохме вътре. Затвориха се зад нас.

Слатс крачеше насам-натам. Изплю се в една тенекиена кутия. Аз запалих цигара. Слатс каза:

— Хайде.

Влязохме в залата за съвещания и той ни разказа за какво става дума.

— От Бюрота за наркотиците имат доносник от клона във Финикс. Човекът, който го наблюдава се обади преди половин час, че Чико е събрал отряд екзекутори и са тръгнали към Ромли да ви очистят. — Говореше за Робърт „Чико“ Мора, Ейнджъла от Финикс, за когото Майк от Меса ме бе предупредил преди повече от година.

— Че защо ще искат да ни очистят? — попитах.

— Онзи гъз от Тихуана — Алберто? — е приказвал някакви неща за вас. — Бях чул нещо такова. В Мексико като цяло ни приемаха с отворени обятия и усмивки, но все се намираха кретени. Този Алберто беше вицепрезидент на Солос. Никога не ни е понасял особено.

Предполагах, че си имат зъб с Руди отдавна и така и не би ни дал шанс да се докажем пред него. Избрахме да не обръщаме внимание на това с надеждата тази работа да си остане в Мексико.

Беше станало инак.

Слатс каза, че Алберто се оплаквал как сме се намърдали в клуба неправомерно, че никога не сме били кандидати, че не сме били истински Солос. Беше прав. Това някак бе стигнало до Чико.

Не знаехме какво да правим. Правилникът казваше в този случай да се изтеглят агентите от случая. Риск от скорошна смърт по никакъв начин не се толерираше. Ако имаше дори малък, но реален шанс който и да било от нас да бъде убит, тогава всичко приключваше. Щуреца и Слатс смятаха, че със случая е приключено. Започнаха да обсъждат кого могат да арестуват с наличните материали.

Но аз не бях толкова сигурен, че не можем да се измъкнем. Имахме много доказателства, които подкрепяха историята ни, че сме Соло Анхелес, просто трябваше да ги представим възможно най-скоро на правилния човек.

Тогава телефонът ми отново иззвъня.

— Да, Пилето. — Всички в стаята млъкнаха като пънове.

— Пиле. Боб е. — Гласът му звучеше по-дълбок, по-сериозен.

— Какво има, Боб?

— Трябва да поговорим.

— За какво?

Той не губи време.

— Ти си истински Соло, нали?

— Боб, за какво приказваш, бе, да го еба?

— Знам, че си Соло. — Звучеше убеден по един неубедителен начин.

— Естествено, че съм, мамка му. Какво става?

— Трябва да поговорим. Много е спешно.

— Добре.

— Ела сам.

— Добре.

Съгласихме се да се срещнем в някакъв спортен бар до Бейслайн роуд, което никога не бяхме посещавали.

След час.

Целият екип се накичи с броня и оръжия. Част от хората тръгнаха преди нас, заеха места около бара и зачакаха. Седяха, решаваха кръстословици, правеха се, че гледат шоута по телевизията.

Тими и Татенцето стояха в микробуса. Тими беше въоръжен до зъби. Ако нещата с Боб не потръгнаха добре, вероятно щях да изляза без драскотина.

Но и така нямах добро усещане за срещата.

Преди да тръгна от щаба, Слатс ми помогна да събера импровизиран сбор от доказателства, че съм Соло. Снимки и кадри от новините, отразяващи декемврийския Преход за играчки, квитанции от членски такси, снимки на Татенцето и Руди от клона в Тихуана. Изрепетирахме срещата, Слатс беше Боб, а аз — Пилето. Щяхме да пробутаме това на Боб, както бихме пробутали престъпление на прокурор: физически доказателства, исторически доказателства и аргументи в защита на позицията ни. Излязох от роля и попитах Слатс дали според него Боб се опитва да покаже на събратята си към кого е лоялността му, дали Боб няма да се опита да ме очисти. Всички знаехме, че ако аз замина, заминават и Солос. Слатс отвърна, че не е сигурен, и ако не искам да ходя, не е нужно. Това значеше край на случая. Казах заеби, няма да стане. Той каза ами добре, давай да се махаме отгук.

Тръгнах с Кугъра и погълнах половин кутия цигари. Беше ме страх и никак не се гордеех от това. Обадох се на старата си дружка Крис Бейлес. Той ме мотивира по телефона с познатите думи „Исус мрази пътвовците“ и приключи, точно докато паркирах.

Влязох и отидох на бара. Пет минути по-късно, умислен и измъчен на вид, се вмъкна и Лошия Боб. Огледа се, докато ме приближаваше. Мрачно рече:

— Да си намерим масичка.

Потърсихме тих ъгъл на бара и седнахме. Сложих ръце на масата и сплетох пръсти. Пръстените ми, моите пръстени. Значеха нещо за мен. За миг отразиха всичко, за което лъжех, всичко, което бях започнал да олицетворявам, всичко, което бях рискувал.

Реших да не им обръщам внимание, но първо ги помолих за закрила.

Боб заприказва за ставащото. Направих се на шокиран. Не отрекох обвиненията, че сме се наместили със сила в клуба, но настоявах, че сме си съвсем правомерни.

— Твоят нещо бърка, Боб, не знам как да го кажа иначе.

— Разбираш какво казваш, нали?

— Да. Нямам предвид да злословя, не ги наричам лъжци, просто информацията им не струва. Истински Солос сме, Боб. С вас се държим както подобава — да не мислиш, че не го правим със собствения си проклет клуб?

— Нищичко не знам за клуба ви, Пиле — само вас познавам.

— Еми, истински сме, човек. Повярвай, истински сме. Гледай. — Показах му снимките, дадох му записите от новините и му казах да ги гледа. Показах му квитанциите, както и разните дрънкулки и кръпки, които в предните месеци бяхме взели от Тихуана — фланелки, стикери, кръпки. Записах му номера на Учителя и му казах да му се обади и да пита дали сме истински.

— Виж, Пиле, искам да ти вярвам. — Той направи пауза. — Вярвам ти. Но съм в кофти ситуация. Трябва да звънна на Джоуни, — Джон Калстед, президента на клона във Финикс, — и да му кажа, че всичко е наред с теб: човек, когото познаваме от около година. Трябва също да му кажа, че Чико греша — човек, когото познаваме от две десетилетия. Как мислиш, че изглежда това?

Съгласих се, че не изглежда добре, но настоях, с нецензурни думи, че му казвам истината.

— Да излезем да изпушим по цигара — каза той.

— Да, хайде. — Увереността ми се беше повъзвърнала.

Барът имаше висока задна веранда. Там нямаше никого. Боб извади кутия цигари и се засуети с нея, докато извади една. Когато понечи да прибере кутията, не можа да реши в кой джоб — първо опита в левия вътрешен, после в десния, след това в левия долен. Отворих запалката си и му я предложих. Върхът на цигарата му потреперваше, докато се разгаряше в оранжево.

Лошият Боб беше нервен. Увереността ми отново се продъни.

Страхът ме връхлетя като четириметрова вълна. От години не ме е било страх така.

Боб пристъпи към ръба на верандата и ме въведе в един от ъглите. От три посоки бях напълно открит.

— Мразя подобни ситуации, Пиле. Мразя ги.

Преборих се с треперенето на собствения си глас и отвърнах сурово:

— И аз.

— В подобни ситуации хората си го отнасят. Много. Знаеш, нали?

— Зная. Но слушай...

Той махна с ръка. Млъкнах. Помислих си, че току-що е дал зелена светлина на някой стрелец да ми махне главата или да изпразни от съдържание гръдния ми кош. Помислих си, Джей, мъртъв си.

— Не. Слушай, Пиле. Зная, че си свикнал да се бориш за живота си...

— Само това правя. — Не знаеше колко е вярно това.

— Знам. Мъжете като нас само това правят. Но това, което ти казвам, е че никога не ти се е налагало да се бориш за живота си с нас. Прав ли съм?

— Да. Да, прав си.

Той дръпна дълбоко. Обърна се и закричи към другата страна на верандата.

Това беше.

Главата изгърмява.

Гръдният кош хлътва.

Въздухът изсвистява навън.

Той се върна.

— Ще звънна на Джоуни и ще му кажа, че сте наред.

Издишай.

— Добре. Мерси.

— Не ти правя услуга, ясно?

— Разбира се.

— Правя го, защото знам, че не ме будалкаш.

— Знам. Не те будалкам.

— Но трябва да направиш нещо за мен.

— Каквото кажеш.

— Никакви цветове, докато не разреша. Привилегиите ви в Аризона от този момент са отнети.

Това не ме зарадва, но казах окей.

— Трябва да оправиш работата, Пиле. Не може никакви шибаняци да говорят гадости за собствените си хора, както го прави оня в Мексико. Да еба майка му, ние се грижим по-добре за вас от собствения ви клуб!

Така беше. Казах:

— Не се тревожи. Ще оправя работата. И зная, че се грижиш за нас, Боб. Не мога да изразя благодарността си.

Той измърмори:

— Шибани шибаняци. — Боб беше обиден, че Солос бяха обидили мен. Аз също бях обиден.

Той звънна на Джоуни и му каза да не се бърка. Каза, че ще му занесе всичко, което му бях дал — снимките, записите, всичко — и че ще говорят с тоя задник Учителя.

Върнахме се вътре. Аз платих сметката. Закрачихме към изхода. Стиснахме си ръцете със сериозен вид и се разделихме.

Знаех, че току-що съм спасил случая. Бях извадил от шапката си заек, гъска и змия, след това бях нахранил змията със заека и бях накарал гъската да снесе златно яйце. Бях забаламосал един от най-влиятелните Хелс Ейнджълс в Аризона и вълнението ми нямаше край.

Внезапно страхът ми си отиде. Несигурността ми също.

Бях неуязвим.

Докладвах на Слатс в колата му пред Лехата. Бяхме само двамата. Подаде ми бира, отвори си една, гаврътна я и си отвори нова.

— Това беше гадно — каза той.

— Не думай.

— Не, имам предвид, че не беше много добро. По-добре се представи на репетицията.

Не можех да повярвам. Казах:

— Честно, Джо, въобще не си спомних какво говорихме там. Но сработи, нали?

— Ще видим. Сложи лепенка на раната, да видим дали ще зарасне.

— Ще. Знаеш, че Боб ще се погрижи.

— Надявам се, мамка му.

— Ще.

Изпи си половината бира на две глътки.

— Но работата по-добре да потръгне, Джей. Не мога повече да понасям този постоянен стрес. Трябва да се придържаш към плана.

— Че кога не съм, бе, Джо?

— Всеки шибан ден, Джей. Всяка вечер си казваме едни на други „Днес Добинс ще превърти и ще трябва да го спасяваме“. Обзалагаме се кога ще стане, човече.

Това не го бях чувал.

— Добре, какво да бъде последно, Джо? Първо си „Дай да ги натиснем“, после „Карай по-полека“. Накъде? Давам всичко от себе си, Джо, не знам как още да се изцедя. Така работя! Ти го знаеше от самото начало! Затова ме нае!

— Слушай, Джей. Знам, че си под много стрес, но това не е нищо в сравнение с това, което имам да понасям аз. Аз те наех, но аз мога и да те разкарам?

— Какво да ме направиш?

Той си пое дълбоко въздух.

— Истината е, че вие сте десет процента от цялата картинка. Ти, Джей Джей, Тими и Татенцето. Ключови десет процента, но все пак само толкова. Трябва да се справям с вашите изцепки, също така с всички доказателства, цялото наблюдение, всички технически проблеми, всички пари, всички одобрения от всички места, всички протоколи и с какви ли не хора. Трябва да масажирям топките на всички над себе си и да масажирям гърбовете на всички под себе си. Може би ти се струва, че ти си в центъра на събитията, но грешиш.

Не можех да повярвам на ушите си. Запалих цигара. Все едно Слатс беше пресякъл пас, предназначен за мен, и сега трябваше да се отбранявам.

— Джо, може би работиш по всичките сто процента, но не работиш по-здраво от мен. Не си рискуваш главата и нервите повече от мен. И освен това всяка нощ се прибираш у дома си и спиш в едно легло с жена си, а децата ти спят в другия край на коридора! Знаеш ли кога беше последният път, когато прекарах всяка нощ от една цяла седмица заедно с Гуен и децата? Не мога да броя дотолкова! Не, вместо това спя в някаква дупка, а през половината време заподозрените ни се гъзят по диваните в хола! Докато ти броиш пари и пишеш доклади, аз седя лице в лице с някакви типове, които, ако

разберат кой съм наистина, ще ме очистят! Затова не ми се слуша за твоите шибани мъки.

Отворих вратата, излязох и я треснах. Смачках си бирената кутия и я хвърлих с всичка сила нанякъде.

Не можех да схвана какво му ставаше на Слатс. Бях се отклонил от сценария — еми, да го еба, водих истински разговор с истински човек. Не можеш да предвидиш какво ще каже или направи — трябва да се реагира на момента. Това ми е работата, по дяволите!

Дълго време изпусках ядно пара. Трудно ми беше да вникна в положението на Слатс. Накрая заключих, че става въпрос за контрол. Той смяташе, че ако продължавам с непредвидимите си номера, юздите на Черна бисквита няма да са вече в неговите ръце.

Това не ме интересуваше. Случаят беше мой, а колкото до Слатс, можеше да върви по дяволите.

ЖЕЛЕЗНИЯТ ТИГАН

Март 2003 г.

Казах на Джими и Татенцето за спречкването със Слатс. Не можеха да повярват. Тими особено много се ядоса, защото, подобно на мен, това беше кариерата му, а не просто източник на доходи, както за Татенцето. Тими ме попита:

— Защо да си рискуваме задниците толкова за някого, който не смята, че вършим добра работа?

Свих рамене.

— Нали знаеш — прави нещата както трябва и никой не помни, направи грешка и никой не забравя.

— Мамка му, така е — кимна Тими.

Истината беше, че Слатс наистина е под повече напрежение от нас, но нито аз, нито Тими бяхме готови да си го признаем. Чувствахме само собственото си страдание. Бяхме си продали емпатията на търг, още когато поехме работата. Останали ни бяха само гордост, решителност и лоялност.

Горе-долу по това време започнах да гълтам хидроксикът.

Хидроксикът — хапче за отслабване, което потискаше апетита и инжектира енергия като през спринцовка — ми помагаше да се фокусирам върху нещата пред мен. Беше удобно: можех да гълтам хаповете където си поискам и когато си поискам — имаше ги във всяка по-голяма аптека. Препоръчаната доза беше не повече от шест хапчета за период от двадесет и четири часа.

Оттам започнах.

Енергията ми бе нужна, защото не смогвах. Животът на ченгето под прикритие не е никак лежерен. Всяка сутрин ставах в седем и преглеждах бележките от предната нощ или пък преписвах разговори от аудио устройствата си. В тези записки нямаше място за обобщения или минаване на материала по диагонал. След това отчитах разходите си до последното пени. Помнех всичко — питиета, бензин, цигари, кафе, храна, наркотици, оръжия, членски вноски — всичко. След това се свързвах със заподозрените — от които някои спяха в хола ми,

докато аз си вършех сутрешната работа зад заключената врата на спалнята си — и уговарях срещите и сделките за деня или седмицата. После звънях на Слатс и минавахме всичко отново. След това се срещах с агент от екипа, за да обменим бележки и доказателства. После започвах да обикалям, да се виждам с момчетата, да посещавам местата — само да си в полезрението на тия хора си е работа само по себе си. После правех уредените срещи, сделките си, наглеждах момчетата, разговарях. Някои дни карах от Финикс до Булхед и обратно, други дни просто навъртах двестатина километра, карайки в кръг около Финикс. През цялото време се чувах не само със Слатс, но и с Лошия Боб, Смити, Джоби или който там беше фокус на разследването в конкретния момент. Докато приказвахме глупости с момчетата, умът ми постоянно работеше на високи обороти, мислех нови схеми, нови начини да си спечеля репутация. Слънцето залязваше, жегата се разсейваше и идваше нощта. Излизах и въпреки пиенето се опитвах да остана достатъчно трезв, за да защитавам себе си, Джей Джей, Тими или Татенцето, ако някой от нас бъде разкрит. Стресът от това да си в почти постоянна смъртна опасност е нещо, което сме обучени да търпим, но излагането на нещо подобно ежедневно може да изпържи нервите на всекиго. Прибирах се, прекръствах се, пушех цигари, пиех кафе, пишех бележки и после се опитвах да поспя няколко часа преди да започна наново на следващия ден.

Не бе случайност, че започнах с хидроксикът след спора ми със Слатс. Бях пренатоварен, но трябваше да продължавам — отдадеността ми, егото ми и хъсът ми не ми позволяваха да се отказвам. Семейството ми започваше да ме мрази — ако вече не ме мразеха — Слатс не ме оставяше на мира, Хелс Ейнджълс — още по-малко, а и бях отговорен за безопасността на хората си. Беше като в онзи филм, „Денят на мармота“, където онзи пич преживяваше един и същи ден отново и отново, само че за разлика от него, ако откриеха какъв съм и ме убиеха, нямаше да има връщане назад и повторение. Хидроксикът ми даваше енергия отвъд трите големи кафета от Старбъкс, двете кутии Марлборо лайтс и половин дузината ред-булове, които поглъщах ежедневно. Знаех, че хаповете не са нещо добро за мен

— нищо в навиците ми тогава не бе добро за мен, — и знаех, че с тях приличам на наркоман, но не ми пукаше.

През март ги започнах и заради висящия ни статут сред мотористите. Забраната на Лошия Боб да не носим кърповете си ме караше да се чувствам несигурен. Трябваше да сторя нещо, с което да се усетя отново закотвен към историята си, затова реших да покрия ръцете си с татуировки. Отдавна исках да го сторя, а и знаех, че това ще ми спечели убедителност, защото повечето ченгета нямаха нагласата да се татуират по подобие на затворници.

От няколко месеца наблюдавах работата на Робърт „Мак“ Маккей в тусонското му студио, Черната Роза. Мак беше много талантлив и знаех, че ще свърши добра работа с мен. Бяхме започнали да обсъждаме моите „ръкави“ татуировки, когато бях срещнал момчетата от Скъл вали в Прескот. Не му казах колко ще съм на далавера — понеже щеше да се води служебен разход, сметките щяха да отидат у Слатс. Казах му, че искам ръцете ми да изобразяват доброто и злото, понеже не съм нито едно от двете. На Мак това му хареса.

Вече имах много татуировки — Св. Михаил на едното рамо, четири сплетени жици бодлива тел на другото, в памет на четиримата агенти на БАТО, загинали при атаката над сектата „Клон Давидов“ в Уако през 1993 г. През раменете ми като мост минаваше думата „Джейбърд“. Татуировките бяха смели, но нищо драматично.

Да си правиш татуировка е странна работа. Винаги изобразява нещо актуално за теб — умира приятел, ражда се дете, получаващ някакво мистично прозрение за живота. И решаващ да се нарисуваш. Докато го правиш, си мислиш, че отбелязваш нещо за себе си, което никога няма да се промени. Мислиш си — ще си остана млад завинаги, ще обичам децата си повече от всичко, ще почитам мъртвите. Истината е, че татуировката може да остане, но човекът под нея се променя.

Например, имах датите на смъртта на всеки от агентите на БАТО заедно с бодливата тел. Но трябваше да ги покрия, защото се боях, че някой — най-вече Скот Варвил от случая Ривърсайд — ще събере две и две и да попита защо съм решил да почета толкова печално известна дата от историята на БАТО. Преди да го сторя, попитах един от агентите, които бяха участвали в престрелките в Уако, какво да правя

според него и той ми каза, че ако ми пречеха на уверената работа, убитите агенти определено биха искали да премахна имената им.

Така и направих и това за мен граничеше със светотатство.

Не се замислих особено, когато казах на Мак, че искам ръкавите ми да олицетворяват доброто и злото. Знаех, че дълбоко в себе си съм добър, но че за да оцелявам и да си върша работата добре, трябва да изглеждам зъл. Само че не признах, нито дори пред себе си, че започвах да се поддавам на по-мрачните си импулси. От месеци приглушавах гласа на доброто у себе си. Колкото и иронично да звучи, бях приел у себе си злото, за да мога да го победея.

Аз бях Пилето. Аз бях Джей Добинс. Бях добър. Бях зъл. Бях всичко и нищо от това.

Така. И на двете ръце получих черепи и пламъци и демони, смесени с цветя, облаци и ангели. Подобно на пръстените на всеки пръст, обещите на всяко ухо и гривните на всяка китка, всички тези талисмани се неутрализираха взаимно. Аз бях везната, а те бяха тежестите от двете страни. Вечерите размишлявах как с тези неща по тялото си ще запазя баланса в ума си. Това обаче бяха само приказки. Нямаше как да не съм по-ненаред.

Но Мак беше много добър. Час работехме по едната ръка, час по другата. Джей Джей стоеше в тъмната стаичка и звънеше телефони. Приказваше по работа с Кейси, Татенцето или Тими. Понякога Лидия звънеше, за да проверява какво се случва. Проведохме многобройни кодирани разговори със Слатс, докато иглата на Мак жужеше под ярката светлина на лампата му.

Мак ме разпитва дълго за работата ми със събирането на пари. Казах му, че е доста лесна. Искаше да знае дали ступвах много хора. Казах му нещо максимално близо до истината — че рядко ми се е налагало (по-скоро никога, понеже никога не бях събирал пари от никого). Казах, че в повечето случаи ми стига да се покажа с бухалка, с няколко патлака и с шапката ми с надпис „Сериен убиец“. Искаше да знае колко си докарвам. Казах му, че зависи, но обикновено десет процента. Споделих му, че най-много съм си докарвал петдесет бона. Верно ли, попита ме той. Казах му, верно, а ако не се брои пътят, никога не ми е отнемало повече от двадесетина минути.

Мак каза, че би искал да ми помага, ако някога имам нужда. Казах му, че ще го имам предвид, но с Тими и Татенцето вече бях

добре осигурен.

Мак също искаше да знае каква е тая история със Солос. Забраната на Лошия Боб беше гореща тема. Също така — неприятна. Контролът, който Ейнджълс бяха упражнили с тази забрана, беше добър за случая — щеше да укрепи обвиненията по РИКО, — но беше ужасно чувство да се носиш по вятъра така.

А вятърът беше шумен и се промъкваше навсякъде. През целия март отговаряхме постоянно на обаждания от Смити, Денис, Джоби, Дъг Дам, Кал Казиното, Дан Данца и кого ли още не. Питаха ни все същото — какво става с тоя наш клуб. Въпросите на момчетата издаваха по-скоро любопитство, отколкото обвинение. Искаха да знаят защо мексиканските Солос така ни подкосиха. Казахме им истината: не знаем, заели сме се с въпроса. Но най-вече стискахме палци. Не бяхме сигурни дали на Лошия Боб ще му стигат доказателствата, които бяхме му дали, но предвид обажданията му до Джоуни, президентът във Финикс, нещата изглеждаха окуражаващи. Ако обаче Лошия Боб или Джоуни бяха останали недоволни, случаят като нищо щеше да приключи. В случай, че това се случеше, неколцина агенти се заеха да изготвят показания за задържане под гаранция.

При все притесненията ни, случаят продължи. След заплахата от Чико, затворихме дома-прикритие на Ромли роуд и си взехме къща с четири спални на Керъл стрийт — с басейн и всичко останало — в тих квартал, на ръба на територията, контролирана от Кейв Крийк. Стана ми хубаво да заживея отново в покрайнините, в средностатистическа къща. Джей Добинс още живееше някъде в мен.

Говорих с Боб на шести март. Той каза, че са обсъдили нещата с Джоуни и че е убеден. Попитах го мога ли отново да си сложа къта, а той отвърна:

— Вие сте окей, Пиле. Сложете си дрехите. Но онези Солос никак не ме радват. Писва ми да се занимавам с вашите глупости. Не се застъпих за вас, за да съм ви бавачка. Това не е краят.

Той не каза нищо повече, но предположих какво следва.

Щяха да ни бутнат.

На сутринта на седми срещнахме Джоби в Кингсмън, на отбивката за камиони Железния тиган, за да обсъдим бъдещето ни като Ейнджълс.

Седяхме на масичка до прозореца, а навън камионите ревяха мощно. Беше предобед, но слънцето прежуряше и покриваше тънките слоеве облаци с ослепителна патина. Тими и аз седяхме срещу Джоби, Джей Джей пък се бе намърдала между него и Татенцето. Джоби си поръча яйца, наденица, сухар и кафе. Останалите си поръчахме гофрети. Джоби ни попита каква е тая работа с гофретите. Джей Джей го попита, че какво не им е наред? Всички се засмяхме.

Пристигнаха кафетата. Джоби заговори бързо. Покриваше теми като самолет с пестициди — нива. Лафлин: страхуваше се, че скоро ще го арестуват; бил наръгал някакви там; бил направи изкуствено дишане на паднал Ейнджъл на име Фестър и не могъл да го съживи, а под тялото му скрил пистолет; можело да замине за Мексико, ако нещата със закона не потръгнали добре; очаквал да умре в нощта на схватката с Монголите.

— Не мислех, че ще се излезем живи оттам. Може би затова спечелихме. Влязохме с нагласата, че ще ни превъзхождат петкратно, че всички сме мъртви. Затова не се страхувахме, разбираш ли? — Той млъкна. Поклати глава.

Пристигна храната и се заехме с нея. Джоби продължи със Солос. Повтори всичко казано на Свети Валентин, как трябвало да отидем в Скъл вали, как ще ни дадат свобода да си вършим работата, как сме готови. Каза, че възнамерява да ни направи официална оферта за прехвърляне, когато се върне от петдесет и петгодишнината в Берду следващата седмица. Нищо ново. Новото бяха думите му, че нашето членство ще е жизненоважно за укрепване на властта на Ейнджълс в района между Булхед, Вегас и Сан Бернардино, Калифорния. Джоби ни подсказа, че сме им нужни. Това ме окрили. Можех да го използвам, за да преговарям не само с Джоби и ХЕ, а и със Слатс и неговите шефове.

Закуската приключи. Опитах се да платя сметката, но Джоби настоя да е той. Бяхме си направо на любовна среща, еба ти.

Джоби и аз тръгнахме рамо до рамо през паркинга. Попита ме дали имам стикери. Помислих, че пита за червено-бели. Започнах да му напомням, че не нося стикери на чужди клубове, но той ме прекъсна.

— Не. Не от нашите. Имаш ли някои на Солос?

Казах:

— Татенцето май има.

Той попита него. Когато стигнахме до моторите, Татенцето се разрови из дисагите си и намери три-четири, на които пишеше „Подкрепете местния клон на своите Соло Анхелес“. Джоби взе един и отиде при мотора си, разлепи стикера и го залепи на резервоара си, пригладя го с длан. Обърна се и ни погледна. Джей Джей се подпираше на хълбока ми, а аз я бях прегърнал през раменете. Тими и Татенцето обкрачиха моторите си. Сигурно сме имали вид на бандата на Сталоун от „Господарите на Флатбуш“. Не можехме да повярваме какво виждаме. Възможно е това да е бил първият път, когато някой член на ХЕ е поставил знак на друг клуб на мотора си. Въобще. И този друг клуб беше нашият.

Джоби знаеше какво прави.

— Не ми пука, Пиле. Тими, Татенце, Джей Джей. — Гледаше всеки от нас в очите, докато изричаше името му. Тирове ръмжаха. — Не ми пука. Вие ме уважавате, а аз ви подкрепям.

Откъснах се от Джей Джей и прегърнах братски Джоби.

— Мерси — казах в ухото му.

Той поклати глава едва доловимо.

— Няма защо. Вие сте мои братя. Ще говорим пак, когато се върна от купона за петдесет и пет годишнината.

ВИЖ, ГОСПОЖО!

НЕ ЧЕ НЕ МЕ ЕБЕ КАКВО МИ ПРИКАЗВАШ, ОБАЧЕ ВЪОБЩЕ НЕ МЕ ЕБЕ КАКВО МИ ПРИКАЗВАШ.

Март 2003 г.

Не свърши до там. Алберто, онзи Соло с мръсната уста, приказваше в ухото на Гай Кастилион, президентът за Сан Диего, когото го разследваше Бюрото по наркотиците. (Доказателствата срещу него по-късно го принудиха да се признае за виновен по собствените си РИКО-обвинения.) Алберто продължи да мрънка, че не сме правомерни, че не идваме достатъчно често в Тихуана, че се преструваме на членове, че Руди Креймър е миризливо говно и че така и не сме донесли на Сузуки неговия Харли Еволюшън Спортстър. Гай предаде това на Боб, Джоби и Смити, които му лавнали в отговор, че всичко ни е наред, че собственият ни клуб ни изоставя и че Соло Анхелес нищо не струват като организация. Джоби също понесъл какви ли не упреци за стикера на мотора си, но ги удържал и не се отказал от нас. Казал им да почакаат и когато ни срещнат, щели да разберат.

Видях се с Боб отново към края на март, наред негово тридневно изстъпление с метамфетамини. Приличаше на мокър парцал, по който е текъл ток. Бари Гиб бе мъртъв. Боб ми каза, че тая разправа покрай Соло Анхелес е съсипала празненството на Ейнджълс. Писнало му беше. Каза ми:

— Трябва да слеза в Тихуана и да пратя оня педераст Алберто в Тихия океан.

Той ми каза съвсем официално, че това е краят. От двадесет и първи април 2003 г. никой Соло няма да бъде допуснат в Аризона.

— Дори да преминава — изръмжа той и продължи: — Пиле, трябва да спреш да увърташ и да кажеш какви са ти намеренията. — Все едно се женех за любимата му дъщеря.

Горе-долу така стояха нещата, всъщност.

Странно, но гневът и объркването, които Боб и Джоби чувстваха към Соло Анхелес в Тихуана така и не се прехвърлиха към нас.

Тревогите около легитимността ни окончателно разрешиха проблемите с прикритието ни. Хелс Ейнджълс бяха получили идеалната възможност да ни разпитат, да ни разгледат добре и да разберат дали сме това, за което се представяме. Бяха чули истината за нас и решиха, че са нагли лъжи и клевети. Чувствах, че са си свършили работата — по онова време знаехме, че са направили поне три независими проверки на историята ни — и чувстваха, че ни познават. А Боб ми каза:

— Подкрепям те напълно, но ми писнаха тия глупости.

Но новопридобитата ни сигурност не ни успокои особено. Всъщност, март ни бе най-нервният месец след август. Нещата се сведоха до това да продължим в непознати води или да приключим всичко преди да е приключило от само себе си.

Стигнахме до неизречено съгласие да продължим. Твърде много бяхме вложили, за да оставим нещата недовършени, само защото Ейнджълс, без да знаят, ни притискаха да действаме. Аз не исках да приключи, защото възможността пред нас беше твърде важна. Слатс не искаше, защото отказваше да се поддаде на слуховете из света на мотористите.

Продължихме играта.

Мак довърши „ръкавите“ ми. Една сутрин по средата на март, докато той привършваше с последните неща, Джей Джей ми се обади. Каза, че е с някакъв тип в местния бар за бързо хранене и закусва. Казах ѝ да го държи там и че идвам сега. Затворих и казах на Мак:

— Искаш ли да изкараш малко пари? Джей Джей е хванала един, от който се опитва да взема пари.

Той остави марлята и иглата си и отвърна:

— Естествено, мамка му.

Мак си свали кята, защото знаеше, че не може да го носи на нещо такова без разрешението на клуба си. Излязохме и Мак заключи студиото.

Докато се качвахме на моторите, аз огледах ръцете си. Бяха черни от мастило, червени около местата, където бе работил току-що с иглата. Лъщяха от тънък слой вазелин. Изглеждаха страхотно. Принадлежаха ми. Принадлежаха ми повече, отколкото преди преобразяването им с мастило.

Отидохме до закусвалнята на Грант роуд. Паркирахме моторите си и се промъкнахме към входа. Мак попита какво да прави, как да се държи, ами ако трябва да бием онзи? Казах му да остане безмълвен, да прави каквото правя аз и да ми помага, ако има нужда. Каза, че няма проблем.

Джей Джей седеше до двадесет и няколко годишен бял мъж на една масичка до прозореца. Тя носеше черен потник и дънки, а онзи — бял анцуг със зелени кантове и слънчеви очила с жълти стъкла. Ние ги приближихме и застанахме над тях със скръстени ръце. Казах:

— Премести се там, скъпа — като посочих другия край на пейката. Онзи само промълви:

— Мамка му.

Седнах до него. Мак седна до Джей Джей. Мак отривисто започна да го тормози с поглед. Джей Джей зяпна масата, в ролята на тъпата мацка, озовала се не където трябва, не когато трябва.

Посочих храната на онзи и го питах:

— Това ще го ядеш ли? — Взах му вилницата от ръката.

— Ядях го — каза той.

— Вече не. — Поиграх си с малко с храната в чинията и се пресегнах през него, взех му кафето и го изпих на една глътка. — Знаеш ли кой съм?

— Имам доста добра идея.

— Добре. Само да ти кажа, че днес си късметлия. — Той изсумтя. — Можеше да изпратят някого, който се представя с оловна тръба в коляното ти. — Посочих Мак с брадичка. Той бавно кимна. — Само че получи мен.

— Страхотно.

— Не се отваряй. — Натъпках устата си с картофени пръжки и измърморих: — Слушай, не приказвай. Ясно?

— Да.

— Добре. Виж колко добре се разбираме. Сега. Трябват ми шибаните пари.

Бях казал на Мак, че типът дължи двадесет и един бона на Големия Лу. Онзи каза, че няма такива пари в момента. Казах му, че се надявам да ги няма в момента — би било тъпо да се разкарва с такава пачка в джобовете. Попитах дали има чекова сметка. Той каза да. Значи имаш чекова книжка? Да. Колко имаш в сметката? Напомних му да не

лъже. Той каза, че май около седемнадесет. Казах му, че това е чудесно начало, тръгнали сме в правилната посока. Казах му да започне като напише чек за седемнадесет, но да остави празно мястото за получател. Той каза окей и затършува в джоба си. Казах му да не движи тия ръце твърде бързо. Той ме послуша. Извади чековата си книжка. Чековете му бяха с китове. Фен на зелените. Докато пишеше, го попитах какво още има. Каза, около триста в брой и един пистолет, Зиг Зауер, деветмилиметров. Казах, че ще взема и двете. Наредих му да си държи ръцете на масата и да ми каже къде е оръжието. Отзад на кръста, каза той. Попитах го дали има разрешително за скрито носене на оръжие. Той каза, ъ, не. Казах му, по-спокойно, аз какво, да не съм ченге? Той се засмя нервно. Взех му патлака и го прибрах в якето си. Напомних му за парите в брой. Той извади портфейла си, а оттам — малка пачка. Преброих парите набързо — 314 долара. Оставих на масата двадесетачка за храната, кимнах на Мак и станах.

— И вие двамата. Хайде. — Изправиха се. Излязохме.

Онзи смяташе, че Джей Джей ще тръгне с него, но докато вървахме през паркинга, тя ме хвана под ръка. Когато типът видя това, се спря. Мак и аз се качихме на моторите, а Джей Джей — зад мен и ме прегърна здраво през кръста. Каза на онзи:

— Ще се видим после, грахче. — Потеглихме и го оставихме да размишлява.

Обратно в Черната роза, дадох на Мак двеста кинта. Казах:

— Видя ли? Десет минути, двеста долара. Ей толкова е лесно да вадиш пари с мен.

Той се усмихна, поклати глава и каза:

— Мерси.

— Няма проблем. Аз ти благодаря. Ще се видим скоро.

— Добре звучи.

Джей Джей и аз си тръгнахме към Финикс.

Жертвата на рекета беше специалният агент на БАТО Ерик „Видрата“ Рътланд. Представи се перфектно.

Аз и Джей Джей прекарахме нощта във Финикс. Беше почивка. Тими и Татенцето си бяха по истинските домове. Тя ме попита дали искам да отидем да пием.

— Писнало ми от барове.

— Да, и аз.

— Еми, да правим нещо тогава.

Опитахме се да измислим къде няма никакъв шанс да се покаже някой от ХЕ, но въображенията ни бяха сдали багажа. Не ми се ходеше на кино, на Джей Джей не ѝ се вечеряше навън — трябваше да изпуснем малко пара, а не да отидем на някакво жалко подобие на среща, в чийто край нямаше как да се случи нищо. Накрая я попитах дали играе голф.

— Два-три пъти съм играла. Ама не съвсем.

— Да ударим по някоя топка?

— Защо не. Да.

Отидохме в полигона в Скотсдейл. Беше ме излъгала — имаше страхотен замах. Ударихме по стотина топки, пихме бири и си прекарахме добре.

Гуен се обади някъде по средата и искаше да разбере ще се прибирам ли. Казах утре. Напомни ми, че имаме да ходим на барбекю, в дома на стари приятели. Казах, че не съм забравил и че ще успее да стигна.

Бях забравил.

Затворих. Джей Джей се подпираше на един стик седми номер и пиеше бира от кафява бутилка. Погледна ме в очите.

— Гуен ли беше?

— Да.

— Добре ли я кара?

— Едва ли. Писнало ѝ е да не съм наоколо. — Приготвих поредната топка. Защо да обяснявам своя разпадащ се брак с жената, с която се правех, че спя? Дължах на Джей Джей лоялност, лидерство, приятелство и закрила — не обяснения.

— Значи утре сме към Тюсон?

— Да. — Ударих топката. Падна точно преди маркера за 250 метра и се търкулна до около 270-ия.

— Ами хубаво. Аз ще поостана тук. Ще видя дали на Тими му се ходи на кино или нещо такова. — Сигурно щеше да иска. Тими също беше развил менторско приятелство с Джей Джей и двамата също прекарваха време заедно.

Тя остави бирата на земята и удари своята топка. С номер седем, успя да я прати на около 150 метра.

Тя се засмя.

— Леле, Джей. Само чакай жена ти да опита от тия твои ръце.

Приятелите ни знаеха, че съм полицай, но не знаеха точно какъв. Повечето мислеха, че работя дълго като част от Отдела по наркотиците или по някое убийство. Не се сещам и за един, който да е знаел, че от петнадесет години съм агент под прикритие. Това създаваше леко семейно напрежение. И аз, и Гуен отговаряхме с полуистини и увъртане на въпросите за работата ми. Събирах информация за схема с наркотици, преследвах нелегални оръжия, помагах на разследване върху междуцатски трафик. Бях зает. Без подробности. Без приказки как са ме застрелвали, за хората, които разследвам, за това как десетки пъти съм се гледал с дулото на пистолет. Гордостта ми от подобни неща беше нещо лично — или по-скоро нещо, което споделях с тези като себе си.

Тази неохота не ме затормозяваше — живеех в свят на полицаи. Можех да стоя до машината за вода и да приказвам, докато ми се схване езика. Редовно проверявах умственото си здраве с помощта на психолози от БАТО, на стари колеги и приятели като Крис Бейлес. Имах къде да споделям.

На Гуен това ѝ бе по-трудно. В някакъв смисъл, тя също трябваше да живее под прикритие. Не можеше да споделя какъв е съпругът ѝ, защото това можеше да компрометира мен или моите партньори. Близките ни семейни приятели бяха свикнали да не слушат много за мен. Така трябваше да бъде и така ми харесваше.

Обикновено бе най-лесно, ако просто не я поставях в позицията да трябва да лъже. С годините свикнах да ѝ казвам все по-малко за работата си. Имаше неща, които никога нямаше да научи или да ѝ се наложи да знае. Усещах, че няма какво да спечелим, ако тя вникне по-дълбоко в сложностите на съществуването ми. Това, разбира се, не беше вярно. Макар и да не бях загубил доверието ѝ, бях загубил една близост, която някога бяхме имали. Ако ѝ бях разказвал за работата си, може би нямаше да се чувства много по-добре или по-спокойна, но щеше да запази тази близост.

Колкото до татуировките, от години бях приказвал на Гуен за „ръкавите“ — преди много време тя дори нарисува цветята, които Мак сложи на ръцете ми над лактите. Харесваше й какво казват татуировките ми за мен — че не съм просто поредният съпруг от предградията. Тя разбираше защо искам да си направя тези татуировки, но не разбираше защо искам да изглеждам като гангстер. Казвах й, че не би изглеждало твърде тежкарско, ако се изрисувам с Йосемайт Сам, Тасманийския дявол и зайци. Знаех, че тя няма това предвид, но предпочитам да мисля така. Харесваше ми затворническият стил. Що се отнасяше до татуировки, май че не бях по-различен от хората, които преследвах.

Гуен не се изненада, когато й се показах изрисуван, но малко се разочарова.

— И сега какво, просто още един моторист? — Бяхме в спалнята си и се готвехме да ходим на барбекюто. Бях уморен, но събирах сили, пиех Ред бул.

Сръчках я в ребрата и казах:

— Майтапиш ли ме? Знаеш, че не обичам да карам мотори.

— Не е смешно.

— Мисля, че е.

Тя не каза нищо. Отиде в спалнята. Аз седях на леглото и шавах неспокойно за цигара. Когато излезе, изглеждаше страхотно. Тя посочи татуировките ми и попита:

— Тя какво мисли за тях? Сигурно много си пада по тях, а?

— Коя „тя“?

— Жената, с която работиш. Джена.

— Дори няма да...

— Знам какво става, Джей.

— Джи, нищо не става. Дори да исках, а не искам, не бих имал ебаната енергия.

— Не би имал енергията за ебане, имаш предвид? — Аз въздъхнах, може й да съм завъртял очи отчаяно. Гуен повтори: — Не, не би имал, — и се върна в банята.

Това не бе нещо ново. Гуен пускаше нишани вече няколко седмици. Не ги бях удостоил с отговори. Момчетата от екипа също бяха започнали да ни сочат с Джей Джей и да ме ръчкат в ребрата,

когато тя не бе наоколо. Казах им истината, че и така съм на ръба на силите си. Казах:

— Пич, дори да можех да го вдигна, а не мога, — вероятно заради хидроксикътовия си навик, — не бих имал енергията да го използвам.

Сега обаче Гуен за пръв път го споменаваше открито. Опитах се да загърбя темата. Когато пак излезе от банята, аз й казах:

— Виж, ако ще си по-доволна, ще нося риза с дълги ръкави, окей?

— Както и да е, Джей.

Да, както и да е.

Смених я в банята и извадих четири хидроксикъта от чифт дънки, метнати на стойката за хавлии. Глътнах ги с малко Ред бул.

Партито беше недалеч от дома ни. Семейството имаше син на възрастта на Джак, с когото играеше в Малката лига. Бащата притежаваше строителна фирма, а майката беше представител на аптекарски продукти. Имаха още едно момче, няколко години по-голямо от Джак. Когато успеехме да стигнем до църквата, ги намирахме там. Бяха добро семейство.

Качихме се в колата. Караше Гуен. Не продумахме. Не бях в настроение за немоторджийско парти. Не исках да приказвам за спорт, ипотeki, пристройки, хлапета или ваканционни планове, каквито няха никакви. Не исках да се успокоявам или отпускам. Исках гърнето ми да къкри. Докато карахме през великолепната тюсонска привечер, под небе, изпъстрено с ивици розово, лилаво, синьо и зелено, все повече се напругах. Коленете ми притреперваха. Исках цигара, но знаех, че не мога да пуша около Гуен. Няха как да изпусна парата — полуофициално бизнес-парти в предградията не се сравнява с клубна къща на Хелс Ейнджълс. Умът ми все мърдаше към мястото, което насила бях освободил от вниманието си.

Случаят ме поглъщаше изцяло. Мислех какво да кажа на Слатс, как да му продам идеята за членство в ХЕ, как някои от колегите ми бяха казали на ухо, че според тях идеята е много добра. Ядосвах се, когато го правех. Казах:

— Супер, но не ми го казвай лично. Аз знам, че е добра идея. Надигни глава и кажи на Слатс.

Гуен прекъсна мислите ми с безобиден въпрос.

— Ще искат да знаят какво мислиш за отбора на момчетата през този сезон.

— Какво? Какъв отбор?

— Бейзболния отбор.

— А. Този. Добре.

— Просто се постарай, окей?

— Добре. Ще се постарая.

Пристигнахме и влязохме. Все едно бях на коктейл на Луната. Някакъв тип ми даде питие и аз набързо го пресуших. Имаше вкус на маргарита без сол, но не бях сигурен. С Гуен се разделихме и аз открих бирата. Преди случая не ме биваше да пия, но вече бях в идеална форма. Лочех като професионалист и макар да ми се щеше да се напия до припадък, знаех, че не бива. Контролирах се.

Поиграх с някои от децата. Лесно беше. Играеха в басейна и все ме молеха да ги хвърля вътре. Оставих бирата и позапретнах ръкави. Започнах да ги мятам във водата, право в средата на басейна. Много им допадна. На мен също.

Домакинята на партито ме приближи, хванала две питиета, едното пълно, другото — полупразно. Подаде ми първото. Носеше розови памучни панталонки, отрязани под коленете, пухкав светлозелен пуловер и виснали тюркоазни обеци. Усмивката ѝ крещеше: „домакиня“. Приех питието и изпих половината на един дъх. Погледна ръцете ми и аз притеснено свалих ръкавите до китките си. От месеци не се бях чувствал толкова на показ.

Не каза нищо за татуировките, но виждах, че ѝ се ще. Попита ме как съм и дали момчетата ще направят добър отбор този сезон. Предположи колко е тежка напоследък работата ми, щом не ме е виждала изобщо. Не я попитах, но ми каза, че Гуен като че ли се държи. Моето участие в разговора бе минимално. Ако утвърдителните изръмжавания можеха да минат в тази обстановка, нямаше да ги пестя.

Обикновено не беше нито груба, нито невежа по отношение на ситуацията ми, но въпреки това продължи да ме разпитва. Може би просто я гризеше любопитството. Сигурно съм приличал на циркова атракция на това парти. Бях на градус и изпод дрехите ми се подаваха пресни татуировки. А и бях единственият гост с петнадесетсантиметрова козя брадичка тип тирбушон.

Можех да мисля само колко ми се ще да съм с момчетата. Не просто Тими, Татенцето и Джей Джей, но и Смити, Денис, Боб, Джоби — с когото и да е от тях. Не ги харесвах повече от тези хора, но около тях не се чувствах толкова шантаво.

Исках да кажа на тази изтупана мама от предградията:

— Виж, госпожо, не че не ме е ебе какво ми приказваш, обаче въобще не ме ебе какво ми приказваш. Ще се видим после.

Вместо това си стоях като истукан, зяпах ѝ обещаните и пиех алкохолния си лек.

Горчеше.

ПОКУШЕНИЕТО НАД ХУВЪР

Краят на март 2003 г.

На двадесет и девети март имахме да ходим на погребение. Даниел „Хувър“ Зайбърт беше прострелян в челото седмица по-рано.

Бил убит в паркинга на Бриджитс Ласт Лаф, бар във Финикс, обграден от събратята си, които удобно — и абсурдно — не видели нищо. Според свидетелите, Хувър тъкмо се бил качил на мотора си, когато просто се свлякъл. Нямало изходна рана. Не чули изстрел. Някои твърдяха, че докато не видели раната на челото му, мислели, че е получил инфаркт. Според някои стрелецът бил снайперист с едрокалибрена пушка — и всичките бяха убедени, че е Монгол.

Ние не бяхме толкова сигурни. Патологът заключи, че раната е от дребнокалибрено оръжие, а изстрелът — от близко разстояние. По-късно чухме, че Сони казал как последствията за клуба нямамо да са толкова лоши, ако той самият бил в ковчега, а не Хувър. Навсякъде в страната и извън нея и приятели, и врагове се прекланяха пред Хувър и го уважаваха — той се готвеше за заместник на Сони и пасваше идеално на ролята. Смъртта му нанесе страшен удар по клуба и вдигна параноята до нечувани висоти.

Убийството на Хувър остава неразрешено. Раната и реакциите на онези Ейнджълс с Хувър — както и липсата на гилза в паркинга — сочеха към вътрешна работа. По онова време имаше много напрежение сред ХЕ, което се фокусираше в това как се ръководи клубът, какво ще символизира, докато продължава дивия си преход през американската културна история. Неразбирателството между Лошия Боб и Кал Шейфър относно употребата на наркотици и количеството купони, на които членовете можеха да присъстват, представляваше добър пример с какво се сблъсква клубът в по-голям мащаб. В общи линии, помладите членове на Хелс Ейнджълс чувстваха, че са в клуба, за да дивеят, да правят каквото искат, когато поискат, и да не слушат заповеди. По-старите членове — иначе казано, тези, които в миналите десетилетия са правели дивотии — предпочитаха да лежат на лаврите си и да не привличат много-много вниманието на закона. Тези бяха

доволни да са си отколешните крале на замъка и да продават тениски по събори. По ирония, този по-стар начин на мислене беше олицетворен от Сони Баргър, известен като най-коравия и безкомпромисен Ейнджъл в историята.

Теорията ни за покушението бе, че то е замислено като послание към тези в клуба, които искаха пътят на по-малко съпротивление. Хувър, все пак, беше близък приятел на Сони. Двамата бяха съсобственици на Мотоциклетния сервиз на Сони Баргър и дълбоко се уважаваха. Официално, Сони не бе нищо повече от редови член, но думата му все още беше закон, а Хувър изглежда се подчиняваше на преценката и решенията на Сони във всичко.

Моята теория е малко по-различна. Когато и да си помисля за смъртта на Хувър, се сещам за онези заглушители, за които ме питаха момчетата. Не мога да предполагам кой е натиснал спусъка, но доказателствата убедително сочеха към вътрешна работа в Аризона, може би от някого, когото познавах. Може би сторилият го не бе доволен от това колко малко правеха Ейнджълс по въпроса с Монголите. Може би някой си е мислел, че опитът да се изкоренят Монголите е трябвало да бъде започнат от ръководството на ХЕ, и е останал разочарован. Може би е чувствал, че същите тези хора, които са пречили на експлозията от отмъщение срещу Монголите, пречат и на по-младите членове да живеят волно и да дивеят.

Може би.

Всичко това са неясни догадки, базирани на много непреки доказателства и на собствените ми инстинкти, и не бих могъл уверено да посоча когото и да било, но мисля, че теорията е разумна, че дори и доста вероятна.

Каквито и да бяха истинските причини, нямаше съмнение, че клубът е разделен, и според мен аз и събратята ми от Соло Анхелес представлявахме мост над тази пропаст. Може би се лаская, но ми се ще да мисля, че и двете фракции високо ни ценяха. По-възрастните ни харесваха, защото бяхме благоприлични, уважителни и последователни. По-младите ни уважаваха, защото бяхме корави и вършехме активно работа. И двете страни ни харесваха, защото мислеха, че имаме връзки и печелим пари и не си поплюваме, когато опре до сблъсъци. Уверен съм, че Ейнджълс виждаха у нас стандарт, който можеха да уважават и към който дори да се стремят.

Надявах се да разбера. И се надявах да не ми се налага да чакам твърде много.

Дни след стрелбата Тими, Татенцето и аз се срещнахме в къщата в Кейв Крийк. Убийството на Хувър, който и да го бе извършил, беше сплетило всички и мястото беше затегнало охраната като менгеме. През цялото време въоръжени гардове обикаляха периметъра на двуетажната сграда. Никой не беше в добро настроение.

Джоби ни помоли да се качим на горния етаж. Към нас се присъедини един Ейнджъл от Кейв Крийк, Дейвид Шел.

Джоби повтори същите неща, които чувахме от него, Боб и Смити през последните две седмици. Нашето време настъпваше, трябваше да станем членове. Не отговорихме. Още нямахме пълно одобрение да приемем. Честно казано, не знаех какво да правя. Предполагах, че ще трябва да изчакаме поне още няколко седмици или поне докато заровеха Хувър.

Но не.

Джоби крачеше насам-натам, докато Шел си направи джойнт и го запали. След като се оплака как има да се оправя с „тия лайна около Хувър“, той си дойде на думата.

— Така или иначе, нещата са опечени, Пиле. Идвате с нас в Скъл вали. С Боб и Смити се разбрахме. Смити поначало нямаше проблеми — той знае, че после заедно ще сме в Мохаве вали, когато там клонът заработи. С Боб беше по-трудно. Беше доста убеден, че единственото място за вас е Меса. Аз го разубедих.

— Супер — казах аз. — Мерси, че си настоявал за нас, Джоби, наистина сме поласкани.

— Ами, да, знаете какво ми е отношението към вас, момчета — отвърна той. Шел тъкмо си беше дръпнал дълбоко и сега се дереше от кашлица. Стори ми се доста смешно, как почна да се дави, точно когато Джоби ни се заобяснява в любов.

— И какво значи това на практика? — попита Тими.

— На практика трябва да дойдете в Скъл вали при следващото църковно събиране. Всички. Ти ще си с Джоуи, Татенцето ще е с мен, а Пилето — с Боби. — Боби беше Боби Рейнстра, мускулестият зидар от Бостън. — Също така значи, че ще трябва да си намерите местенце в

Прескот. Знаете, че всеки Ейнджъл трябва да има място за живеене до клона си. И също така значи, че трябва да се отървете от кътовете си на Солос.

За да подчертае думите си, той срита една топка прах на пода.
Казах:

— Добре, но трябва първо да се справим с нашите си глупости със Солос. — Направих пауза и добавих: — И пак, това е истинска чест за нас, Джоби. Благодаря.

Шел попита дали пушим трева. Излъгах и казах да. Той каза добре, имаме нужда от повече пушачи в клуба. После, когато му влезе здраво, той блажено подбели очи.

Срещата приключи и си тръгнахме. Трябваше да говорим със Слатс.

А това не беше лесно. Отношенията ми със Слатс бяха много обтегнати след караницата по повод опасността от Чико. Всъщност, от седмици не бяхме разменяли повече от две думи.

Дан Махонис, уважаваният ни надзорник от Полевия офис във Финикс, бе забелязал и ме помоли да се срещнем в един бар близо до Лехата. Каза, че трябва да обсъдим някои проблеми от оперативен характер. Беше постановка. Когато се появих, и Слатс беше там, също решил, че ще си говори с Дан на четири очи. Посрещнаха ме на бара, Дан плати за една кана бира, взе три халби и ни упъти към едно сепаре до масата за билиард.

Дан седна между нас. Докато пълнеше халбите, попита:

— Момчета, готови ли сте да си изясните някои работи? — Без да го поглеждаме и без да се поглеждаме един друг, казахме не. — Много добре.

Когато приключи с наливането, Дан каза:

— Ето какво. Ще седим тук и ще пием тая бира — и ако я изпием цялата, ще поръчам още, — докато не преодолеете тия детински глупости и не почнете да си приказвате. — Той вдигна халбата си, подържа я над масата за миг, допря я до устните си и изпи половината ѝ съдържание. Нито аз, нито Слатс, помръднахме. Дан остави халбата, обърса мустака пяна от горната си устна и каза: — Пийте. Това е заповед.

Почакахме още няколко минути. Мисля, че аз се раздвижих пръв. Може да е бил и Слатс. Който и да е бил, другият го последва почти мигновено. Вдигнахме бирите си и на няколко глътки ги пресушихме. Дан наля по още една.

Някъде по средата на третата кана започнахме да говорим.

Казах:

— Знам, че си под голямо напрежение.

Слатс каза:

— Че как. Знам, че и с теб е така.

Не беше нужно да казваме още нещо — шлюзовете се отвориха за потопа. Докато Дан се върне с четвъртата кана, със Слатс си мрънкахме за всичко, с което е трябвало да се справяме през последните месеци.

Започнахме да играем билиард. Победих Слатс първите три игри, докато си обяснявахме как да вървим напред.

Казах:

— Трябва да приемем предложението им. Няма смисъл да не го правим.

— Ще ви разкажат играта. Край със свободата на действие.

— Няма проблем. Това правиш, когато си кандидат. Мога да го понеса.

— А Тими и Татенцето?

— И те са навити. Знаеш, че са. С Тими разговаряхте, нали?

— Да. — Той се приведе над масата, пригответи се за къс удар с отскок от масата.

— Могат да го понесат. Без проблем.

— Джей Джей?

— Тя също. Готова е.

Слатс отвърна:

— Хмх... — Направи удара. Той се изправи и проследи с поглед как бялата топка застава в позиция за следващия удар.

Не изглеждаше убеден за Джей Джей. Казах:

— Силна е.

— Знам това, но това си остава първата ѝ задача.

— Ще я пазя, знаеш го. — Бих застанал между нея и куршум; бих го сторил за всеки от екипа.

Той направи прав удар по дължината на масата.

— Не, аз ще го направя.

Реших да не го репликирам.

— Окей.

Той вкара още две топки и после опита кос удар по третата, но не уцели. Придвигих се, за да се подготвя за реда си.

Продължих да го убеждавам, докато стрелях.

— Трябва да отидем при тях. Ако спрем сега, какво имаме? И ти, и аз знаем, че ако им позволим да ни принудят да се прехвърлим, това ще е добре за обвиненията по РИКО. Изнудване, сплашване, тия неща. Ако ли не, можем само да кажем на съдията, „Искаха да се присъединим към тях, но ние не искахме.“ Ако ли да, можем да кажем „Накараха ни да се присъединим към тях.“

Той не отвърна. Това беше добре.

Продължих:

— Нищо не искам да кажа за това, което постигнахме със Солос, знаеш това. Беше страхотна идея и сработи. Мамка му, идеята ти беше твърде добра. Никой от нас не можеше да предвиди, че така ще им влезем под кожата.

Вкарах три топки и пропуснах един лесен удар в ъгъла. Слатс вкара две топки, а след тях — осмицата. Нищо не каза. Дан, доволен, че си е свършил работата, седеше в сепарето, гушнал една бира, и решаваше кръстословицата в ЮЕсЕй Тудей. Слатс направи рискован удар и провря топката между едната страна на масата и една от моите топки. Опитът му го постави в идеална позиция за следващия му удар.

Осмицата стоеше подпряна на една от късите страни на масата, между ъгловите джобове. Слатс успя да вкара последната си топка с помощта на обратно въртене. След удара, бялата топка тръгна по масата и спря на десетина сантиметра от осмицата за лесен удар в ъгъла.

— В ъгъла. — Той посочи целта си с върха на щеката. Наведе се, подготви се с малко замахвалия „на сухо“ и стреля. Удари я твърде силно. Осмицата се халоса няколко пъти в ръбовете на джоба и спря точно пред дупката. — Мамка му.

Докато вкарвах остатъка от собствени си топки, Слатс говореше:

— Окей. Ще го пробваме. Знаеш, че разбирам всички съдебни преимущества от това да стигнем докрай. — Разбира се, че знаех. Този тип, по време на затишие в кариерата си, беше взел ЛСАТ ей-така, от

скука и без учене и помагала се бе справил по-добре от 96 процента от участниците в теста. Беше като Рейн Ман с пистолет. Можеше да рецитира прецеденти, адреси, заподозрени и закони, без да се замисля — и все беше прав. Видях го веднъж да изиграва пет ръце крапс, да печели и след това да поправя грешките в сметките, които дилърът бе направил със залозите. Дори когато не се разбирахме, вярвах в познанията и интелекта му. Той продължи: — Но ако усетя някаква воня откъдето и да било, край. Ако направиш нещо твърде ненормално, край. Ако искат от теб да направиш нещо твърде ненормално, край. Ако някоя сутрин се събудя и ме боли кръстът, имам бодежи в краката, а хапчето против киселини не си върши работата — край. Ясно?

— Ясно. — Слатс още контролираше нещата. Вкарах осмицата с апломб, само за да го подразня.

— Добре. — Той викна на Дан да ни вземе още една кана, петата поред. Дан вдигна поглед от вестника си, кимна и стана от сепарето.

Слатс се обърна към мен и каза:

— Да поиграем още малко. Да видим можеш ли поне още една да спечелиш.

Играхме още две кани време.

Да спечеля? Доста бяхме пийнали, но не помня въобще да стигнах до осмицата отново.

КРАЙ СЪС СОЛОС

Април 2003 г.

Църквата се събра на трети април в мотел Супер Ейт в Прескот. Скъл вали си имаше клубна къща, но по някаква неизвестна причина не можехме да го ползваме. Първо срещнахме Джоби, после отидохме до мотела, паркирахме и влязохме.

Качихме се на втория етаж и намерихме стаята. Днешният Аризона Рипъблик стоеше на прага в найлонов плик.

Джоби почука три пъти, направи пауза и почука още веднъж. Верижката изтрака и се отключи. Вратата се отвори навътре. Руди Джейм, ниският, обкичен с пиърсинги наркоман, стоеше полуусмихнат в антрето. Той кимна и каза на Джоби да влизаме.

Джоби се обърна и кимна дълбоко. Влезе. Вратата се затвори, ключалките изщракаха и верижката се плъзна с престъргване обратно на мястото си.

Тими, Татенцето и аз стояхме в тесен кръг и се гледахме. Татенцето се понамръщи и сви рамене. Тими и аз не помръднахме. Руди вероятно ни гледаше през шпионката.

Двадесет минути в коридор на мотел. Една вечност. Не можехме да ходим никъде, не можехме да пушим, не можехме да разговаряме. Таванът беше нисък, а коридорът миришеше на освежител за въздух. Наредихме се до стената срещу вратата и три чистачки ни подминаха. Бяха от юг. Татенцето им каза „Hola!“, докато ни подминаваха. Те се изхилиха и ни върнаха поздрава.

Тогава не го знаехме, но това беше първата част на кандидатстването ни. Беше малко, невдъхновяващо предястие, но ни даде добра представа през какво ще минем в следващите месеци: много висене и чакане на тоя, дето духа.

Вратата отново взе да се отключва. Отвори се. Руди отново. Посочи ме и ми каза:

— Без телефони. — Подадох мобилния си на Тими и влязох. Руди затвори и заключи вратата след мен.

Преминах през коридора, покрай банята и килера. Беше обикновена стая. Руди се намърда през мен и седна на ръба на голямото легло. Стоях на прага на стаята, а телевизорът спеше вляво от мен. Към Джоби и Руди се присъединиха Боби Рейнстра и Джоуи Ричардсън. Джоби обясни, че Теди не е с тях, защото емфизема му правел номера. Споделих, че се надявам да не е сериозно. Джоуи каза, че Теди ще го пребори, както винаги го е правил. След това се хванахме на работа.

Боби питаше. Как се казва? Джей „Пилето“ Дейвис. Защо си тук? За да заявя намерението си да стана Хелс Ейнджъл. Защо искаш да станеш Хелс Ейнджъл? Защото ми писна да играя в аматьорските дивизии. Знаеш ли какво значи да си Хелс Ейнджъл? Разбирам, че ще трябва да правя жертви. Знаеш ли колко е трудно да станеш Хелс Ейнджъл? Не ме интересува колко е трудно или колко времеемко. Аз съм лоялен, отдаден, аз съм воин. Искam само да си заслужа привилегията да се наричам Хелс Ейнджъл.

Това им хареса. Не беше ебавка. Бях искрен и сериозен.

Питаха ме неща, на които знаеха отговорите. Въпроси как изкарвах пари, откъде идвам, за хората, които познавах. Попитаха ме какво е мнението ми за сътрудничеството между Солос и Монголи. Казах им, че не ми харесва, и че отчасти именно това ме е мотивирало да търся членство в Хелс Ейнджълс, заклетите врагове на Монголите.

И това им хареса. Можех да си вървя.

Последва Тими, после Татенцето.

Прекараха по петнадесетина минути с всекиго от нас. После чакахме в коридора още половин час. После ни привикаха всички заедно.

Стаята ни отесня, когато се набутахме в нея. Джоуи и Руди пушеха. Попитах дали Татенцето и аз можем също да запалим. Джоби каза естествено. Боби нахвърли някои от правилата на клуба. Каза ни, че Скъл вали не търгува с наркотици. Наредиха ни да не носим повече през границата с Мексико. Казахме, че няма да е проблем. Каза, че личната употреба е разрешена. Джоби сръчка Руди и каза:

— Като ей тоя смъркач тука. — Руди се хилна.

Боби — не. Никога не го бях виждал да се усмихва.

— Последно. Трябва да се отървете от статута си на Солос. Погрижете се лично, отървете се от тези кътове. Не се моткайте.

Колкото до нас, в щата Аризона такова нещо като членове на Соло Анхелес няма. Вие вече не съществувате.

Джоби каза:

— Ще изритаме тия шибаняци от всеки Съединен щат на Америка.

Боби не помръдна.

Казахме, че и това няма да е проблем.

— Окей, значи, това е — заключи Боби и се изнесохме обратно в коридора.

Вълнувах се от възможността да съм под крилото на Боби. Той беше идеален модел за подражание в ХЕ, можех много да науча от него. Знаех, че ще умре за клуба или нашивките си и че не търпи глупости от никого. Нямахше значение дали съм съгласен с него, или не. Може да сме били отдадени на различни каузи, но основното бе отдадеността.

Докато вървахме по коридора, той ме попита:

— Пиле, някога взимал ли си стероиди?

— Не употребявам, но може и да мога да ти намеря.

— Сериозно? Имаш вид на ползващ. — Хидроксикът беше накарал и малкото ми подкожни мазнини да се стопят. Останаха само мускули, кости и нервна енергия.

— Просто гени и здрава работа.

— Аха. Е, търся Тес, Ди-бол или Анавар. Ако попаднеш на нещо, кажи ми. Ще ти платя.

— Нямах грижи.

Знам, че не е нещо особено, но си помислих: е, дотук със забраната за работа с наркотици.

Още един Ейнджъл си го отнесе в началото на април: Боби Перес. Той бе човек, който твърде дълго бе мамил смъртта. Беше се измъквал от престрелка след престрелка без дори охлузвания, включително от Лафлин, а враговете му далеч нямаха този късмет. Веднъж, в Сан Диего, сам посрещнал трима Монголи, успял да убие един и да позволи друг да го наръга. Оцелелите Монголи избягали, а той станал златното момче на ХЕ по Западния бряг. Смъртта му обаче

далеч не бе толкова драматична: спорил със съседа си, на онзи му писнало и го застрелял. За някои хора, кармата е гадна работа.

Погребението му щеше да е в Сан Диего и ни наредиха да придружим Скъл вали.

Решихме да се възползваме от това, че ще сме там: преди да потеглим се обадох на Учителя, взех номера на Алберто и се обадох на него.

— Ало?

— Алберто ли е?

— Мъхъм. — Така го каза: мъхъм.

— Пилето е. Знаеш кой съм, нали?

— А. Мъхъм.

— Аз и момчетата ми ще сме в Сан Диего след няколко дни. Искаме да се срещнем с теб. Имаме да ти казваме някои неща.

— Окей — измърмори онзи. Надявах се да звучи изплашен, но не би.

— Ела заедно с всеки друг, който е приказвал зад гърба ни. Трябва да си изясним нещата завинаги. Всички ние. Окей?

— Мъхъм, окей, Пиле.

Каза, че може да се срещнем в Чула Виста Дени на дванадесети. Казах, че ще сме там.

Потеглихме към Калифорния през сърцето на пустинята, само пясък, пръст, суха растителност и синьо небе докдето стига погледът.

Нито аз, нито Тими, нито Татенцето носехме кътове. Намирахме се в чистилището на мотористите.

Взехме насериозно срещата с Алберто. Ако се появеше с още куп типове, имахме намерение да изложим проблемите си с него, да кажем, че сме дотук със Солос и да не пелтечим. Ако бройката се окажеше относително равностойна, тогава щяхме да сме по-безкомпромисни, може би щяхме да го поступаме. Ейнджълс знаеха, че ще говорим с него и по какъв повод, затова трябваше да се подсигури в случай, че ни пратят опашка.

Първо стигнахме до Дени. Нямаше Алберто. Натъпкахме се в едно сепаре. Аз и Татенцето раздразнено си поръчахме кафе, Тими учтиво помоли келнерката за диетична кола с лимон. Беше й все тая — четиридесет и нещо годишна келнерка, която беше видяла всичко, което такива като нас могат да измислят.

Шест хидроксита и два ред була ме бяха опънали като струна. Разреденото като пикня кафе почти не стигна до кофеиновите ми рецептори. Татенцето беше тих, но когато пристигна кафето му, той му наля около стотина грама захар и я разбърква няколко минути. Дрън-дрън-дрън. Дрън-дрън-дрън. Тими седеше спокоен и четеше вестник, оставен от някой предишен клиент.

Влезе Алберто. Тими каза:

— Опа, ей го. — Аз и Татенцето се обърнахме.

Не бяхме готови да видим това, което видяхме.

Беше сам.

— Тими, кажи му, че ще се срещнем отвън, зад кухнята. — Тими се изправи. Затършувах в джоба си и извадих седем-осем долара, оставих ги на масата.

Келнерката ме видя, дойде и попита:

— Готови ли сте, момчета?

— Ъхъ — каза Татенцето. Изчакахме да ни даде сметката.

Станахме и отидохме отзад. Тими стоеше срещу Алберто. Беше нисък, набит тип, приближаващ петдесетата, с увиснал мустак и чифт авиаторски очила. Тими не говореше. Беше приковал Алберто с непреклонен поглед и кръстосани ръце, а от едната се подаваше прилежно сгънатият кът на Солос.

Погледнах Татенцето, докато ги приближавахме. Той запали цигара и ми предложи една. Отказах. Той върна кутията в горния си джоб, като го остави да стърчи малко. Изглеждаше спокоен.

Застанах до Алберто и попитах:

— Къде са всички, да го еба?

— Мъхъм. Няма да дойдат.

— Значи само ти, а?

— Мъхъм. Мъхъм, само аз. — Гласът му трепереше. Това щеше да е лесно.

— Ами добре тогаз. Ето какво. Напускаме Солос, от този миг.

— Защо — защо ще го правите?

— Защо? Помислихме, че ще се зарадваш, предвид всички лайна, които изсипа върху нас.

Той сви рамене и нагласи очилата си на носа си.

— Все пак трябва да питам. Имаш ли цигара? — попита той Татенцето.

Татенцето бавно поклати глава.

Огледах Алберто. Не беше нищо особено.

— Тръгваме си, защото Солос са кокошкари без ташаци. А при положение, че дойде сам, ще добавя, че са и тъпанари. — Той не каза нищо, просто ни зяпаше през тъмните стъкла. Попитах: — Защо изприказва всички ония неща за нас?

Той се поокопоти и отвърна:

— Не съм лъгал, човек.

— Напротив. Напълно легитимни си бяхме, такива си оставаме. Само защото не сме в Мексико, не значи, че трябва да плямпаш. Ако си имал проблем с нас, е трябвало да се обадиш на нас, да го изясним по мъжки, като сега.

— Мъхъм. Еми. Май не го направих.

Пристъпих към него.

— Верно ли, съобразителния? Гледай сега, не ща да ми се извиняваш, пукната пара не давам. Само ти казвам, че връзката ни с клуба ти е дотук. — Обърнах се към Татенцето и му направих знак да ми даде цигара. Той ми подаде една. Подържах я, незапалена, между пръстите си.

Алберто попита:

— Значи така, а?

— Да, така, Ал. — Запалих.

— Еми, тогава трябва да ви взема кътовете.

Не можех да повярвам.

— Верно? Може би имаш ташак и половина. — Погледнах Тими. Мускулите на лицето му се движеха милиметър по милиметър. Клепачите му бяха притворени, усмивката му — ленива и лека. Върнах поглед върху Алберто. — Не става, каброн. Ще си запазим кътовете. Заплата за причиненото неудобство.

— Не можете. Правило на клуба, знаете.

Дръпнах дълбоко.

— Значи, слушай какво ще ти кажа. Аз и Татенцето не си носим нашите. Но ако искаш къта на Тими, чувствай се свободен да опиташ да му го вземеш, ако мислиш, че можеш. Взимаш неговия, нашите ти ги пращаме по пощата. — Изчаках секунда и добавих: — А и не сме ти вече в клуба, затова си научукай правилата отзад.

Алберто погледна Тими и даже отстъпи няколко сантиметра назад.

Тими се подхилна едва чуто.

— Така. Слушай, Ал, ако някога пак ти се прищят кътовете ни, събери някакви хора, ела в Аризона и си ги вземи от нас. Няма да ти е трудно да ни намериш — питай първия Хелс Ейнджъл, когото срещнеш. Така или иначе, беше ни яко да си говорим с теб. Ти си куражлия.

Той сви рамене толкова леко, че и муха на рамото му не би се стреснала. Иначе никой от нас не помръдна. Алберто беше приклещен между нас и мръсен тъмнозелен контейнер за боклук. Направих крачка встрани и рекох:

— Сега може да си вървиш.

Той зацапука далеч от нас без да каже и дума.

Представих си как нашите хора в микробуса под прикритие се скъсват от смях.

Качихме се на моторите и отидохме право в Дюмонт, бара на Пийт Юнис в градчето Ел Кахон. Боби и Джоби ни посрещнаха. Казах, че е готово. Джоби ни пита как са приели новината. Тими каза, че онзи се е уплашил и не е дал никакви признаци да я е приел добре или зле. Боби ме потупа по гърба и каза:

— Добре. Имаме някои неща за вас, момчета.

Прекосихме бара. Хелс Ейнджълс откъде ли не по Западното крайбрежие се мотаеха из помещението. Кимнах на Пит, който зад бара се суетеше с дистанционното на телевизора, както и на още неколцина познати. Всички ни познаха и всички ни върнаха поздравите.

Джоби отвори задната врата и се озовахме във вътрешно дворче.

Никой не продума, докато Боби и Джоби взеха три елека от една съгъваема масичка. Джоби държеше два, Боби — един. Боби каза, без емоция в гласа:

— Засега добре се оправяте, момчета...

— ... Поздравления. Имате официално разрешение да движите около нас — рече Джоби с неговия наперен провинциален акцент, довършвайки думите на Боби все едно бяха негови. Боби пък продължи тези на Джоби:

— Сега представлявате нашия клуб. Всичко, което кажете и правите, се отразява директно на всички нас...

— ... вървете гордо и...

— Вършете каквото трябва.

Джоби го поправи:

— *Вършете Каквото Трябва*, да го еба.

Джоби даде на Тими и Татенцето новите им кътове. Боби вдигна моя, за да мога да го облека. Направих го и се обърнах към останалите. Ние, тримата новаци, се побутнахме един друг и пригладихме кътовете върху гърдите си. Пасваха добре. Черна кожа, чисто нови, без никакви нашивки. Боби посегна към задния си джоб и извади три крѳпки и ни ги раздаде. Бяха бели с червени кантове. С простички червени букви към тях бяха пришити думите Скѳл вали.

Боби каза:

— Ще ви стоят добре. Не се дѳнете.

ГОЛЕМИЯ ЛУ И ГЕЙЛЪНД ХАМЪК ВЪРТЯТ ЕБА СИ ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО

Април 2003 г.

На осемнадесети април Боби, Джоби, Тими, Татенцето и аз, заедно с Джей Джей, гаджето на Боби — Стейси, — и гаджето на Джоби — Карълайн, се приготвихме да тръгнем към Лас Вегас за един покер-преход в подкрепа на клона в Син сити. Този переход продължаваше няколко дни, в които хората се местеха от място на място. Искахме да отидем там, да се позабавляваме и да представим Скъл вали. Мисля също така, че Боби и Джоби искаха да покажат на всички къде са се записали за членство в ХЕ бившите Солос.

Искаха да се изфукат с нас. Ние се радвахме да им дадем възможността.

Хелс Ейнджълс може да са много прецизни, що се отнася до графика и посещението на переходите, но често пропускаха основни неща — например да си резервират стаи. Наличието им просто не е грижа на един ХЕ — за подобни неща се тревожеха хората от нормалния свят. Това беше цената — или пък възнаграждението, според гледната точка, — на това да си в широкия калъп на моторджия. Докато се готвехме, Тими попита къде ще отседнем. Никой нищо не каза. Боби каза, че не знае. Аз подхвърлих, че може да знам как да ни осигуря стаи.

— Какво, в мотел или нещо такова? — попита Джоби.

— Не, Джоб, в едно място на ивицата. На новата ивица.

— Глупости — измрънка той. — Ще спим на земята.

Тими каза с усмивка:

— Винаги съм искал да опитам хотел Деби Рейнолдс, а? — Засмях се, но никой друг не загра.

Боби ме изненада. Рече ми:

— Не се занимавай, Пиле. Стейси се обади на десет места снощи — Венециан; Нью Йорк, Нью Йорк; Луксор. Тия места. Имало някаква конференция, всичко е заето. Ще трябва да импровизираме.

— Нека видя какво мога да направя. Ще се обадя на Големия Лу и ще видя дали не може да забърка някаква вегаска магия.

Обадих се на Гейлънд Хамък, сержантът от градската полиция на Вегас, отговарящ за местните екипи под прикритие. Обясних му ситуацията, като се преструвах, че той е Големия Лу.

— Тая седмица в града е тясно — въздъхна той.

— При все това, аз и събратята ми ще оценим помощта ви, сър.

— В момента с ония кретени ли си?

— Да, сър.

Той помълча няколко секунди, докато ровеше из хотелите в главата си.

— Окей. Мамка му, Джей, какво вегаско ченге бих бил, ако не можех да грабна няколко стаи набързо? Ще ти се обадя ей-сега.

— Мерси. — Затворих. Обърнах се и погледнах останалите. Те ме зяпаха, все едно бях позеленял. За пръв път ме чуваха да говоря с някого така.

Джоби каза:

— Нищо, нали? Казвам ти, тая вечер ще спим на земята.

Аз отдох до Джоби и запалих цигара.

— Съмнявам се. Големия Лу не е шега работа. Върти много пари, а знаеш какво значи това във Вегас. Не се занимава със сделки-задънени улици. Занимава се с ротативки, мадами, букмейкърство, бижута — висококласни работи. Има връзките, ще намери нещо. — Джоби поклати глава и влезе в къщата да си вземе багажа. Телефонът ми изписука. Отворих го. — Да, Пилето.

— Хей. Готово. Три апартамента в хотел Хард рок, две обикновени стаи в Ем Джи Ем.

— Живота ми спасихте, сър. Може би ще се видим уикенда.

— Съмнявам се, господин Искам-да-съм-Хелс-Ейнджъл.

— Ще се чуем по-късно, сър.

— Кажи на Слатс, че ми дължи лапденс.

Затворих. Боби ме гледаше втренчено.

— Е?

— Нищо особено. Само апартаменти в Хард рок и няколко стаи в Ем Джи Ем за Тими и Татенцето. — Дръпнах здраво от цигарата си и я хвърлих на земята. Тими ме погледна и се усмихна. Боби направи

същото. За пръв път го виждах да го прави. Джоби дойде, нарамил малка торба.

— Е?

Боби му отвърна с усмивка.

— Може да спиш на земята, ако ще се чувстваш по-добре. Аз ще си вися в апартамента с моята дама, много благодаря. — Джоби възкликна бахмааму и Боби ме потупа по гърба и каза без майтап, Джоби.

Глътнах няколко хидроксикъта, докато приключвахме приготовленията. Хаповете ми бяха нужни за пътуването — дълги, отегчителни 350 километра през части от най-пустата земя, която можете да си представите.

Карахме през Чино вали — районът на север от Прескот, където се намираше клонът на Скъл вали, — под обширното синьо небе, набраздено от редици меки облаци. Джоби и Боби водеха — С Джоби се возеше и приятелката му, Керълайн, — а Тими, Татенцето и аз следвахме своите висшестоящи Ейнджълс. Джей Джей и Стейси ни обикаляха с пикапа, като ту ни изпреварваха, ту изоставаха. Карахме бързо.

През дъжда, както се оказа. Доброто време не трая дълго. Само след час небето почерня и започна да къкри пред нас. Карахме право в пастта на буря с библейски мащаби със сто и двадесет километра в час. Обикновените мотористи, тръгнали да покарат през уикенда, биха спрели, ако не обичаха да се мокрят или ако имаха грам самосъхранение. Но дъждът бе още едно от онези неща, които не си струваха мисленето в света на ХЕ.

Пресякохме Кингсмън и завихме по шосе 93. Взехме със себе си един кандидат за ХЕ номад на име Елтън Родмън на бензиностанция около разклонението Грасхопър, малко след Кингсмън. Той караше с нас отзад. Марсианският пейзаж на северозападна Аризона, попил дъжда, доби нюанси на ръжда и виолетово. Земята около пътя се разкаля и стана яркочервена.

Пресякохме щатската граница при бента Хувър. Пърпорехме по дългия, извит като дъга път, а белите кули от двете страни наблюдаваха нас и неколцина необезпокоени от моторите ни туристи с пончота. Тъмносиньото на езерото Мийд се подаваше край ъгъла на голите върхари на север и изток. Десет минути след като прекосихме, дъждът

отново започна. Боби и Джоби не намалиха. Стояхме на сто и тридесет, сто и четиридесет километра в час. Не можех да не си помисля за Джей Джей в пикапа, на топло, на сухо и несъмнено в добро настроение за наша сметка. Също така се страхувах, че по-скоро карам водни ски, отколкото мотор, и че всеки момент ще се забия в мантинелата с много нездравословна скорост.

Екипът, който ни покриваше, ни следеше от около петдесет-шейсет километра. Когато пристигнеха във Вегас, към тях щеше да се присъедини Гейлът, за когото мислех по пътя. Нещо от думите ми по телефона — че ще се видим по-късно — се превърта в главата ми. Накрая ми прищрака някъде около Хендерсън, точно пред самия Вегас: Ако Боби имаше интерес, можехме да му извъртим представление. Гейлът можеше да накара едно от ченгетата да играе Големия Лу. Трябваше да получа одобрението на Слатс, но докато газехме из пустинята, имах чувството, че заслужавам възможността да импровизирам. Щях да им се обадя още щом се настаним в хотелите.

Излязохме на главната улица около шест и се упътихме към Хард рок. Спряхме. Имахме вид на удавени плъшоци. Пиколата се опитваха да не ни зяпат, докато обгрижваха обичайната процесия от коли, съдържащи туристи и второразредни телевизионни актьори. Докато отлепахме задници, двама гардове се приближиха към нас. Големи мъжаги в найлонови дъждобрани и слушалки в ушите.

— Извинете ни, господа.

Боби каза:

— Здравсти, кво става?

— При нас ли ще отседнете?

Боби се обърна към право към тях. Събрахме се зад него. Гардовете не бяха уплашени.

— Точно така. Имаме апартаменти, всъщност.

— Това е чудесно. Но политиката ни е да не ви пускаме в хотела с якета и елеци.

Джоби се изхрачи. Боби каза:

— Да ти го начукам.

— Моля?

— Отзад. Няма да си сваля елека, даже за да се изсера в този хотел, ако ще и мазно рядко говно да ми течеше по крака.

Набрах номер на телефона си, докато полагах ръка на рамото на Боби. Джоби повтори някакви работи за спане на земята. Вдигна ми Гейлънд.

— Сър, при пиколата сме и се разправяме с охраната. Казват, че не можем да влезем с кърповете си. Не ги сваляме.

Гейлънд се изхихика.

— Нямах проблем. Дай ми минута. — Затвори.

Казах на Боби, че съм уредил нещата. Не ми повярва — вече се качваше обратно на мотора си. Един от гардовете притисна слушалката до ухото си. Стисна ревера си и каза разбрано. Тогава рече:

— Извинете ни, господа. Моля, влезте, когато сте готови. Добре дошли в Лас Вегас. Добре дошли в Хард рок.

Боби пак се усмихна. Може би за пръв път в живота си се усмихваше два пъти в един ден. Той слезе от мотора си и ме тупна силно по гърба.

— Господа. Чу ли това? Шест плюс, Пиле, когато се настаним, обади ми се в стаята.

— Що?

— Просто ми се обади в шибаната стая като се изкъпеш! — извика той.

— Добре, бе, добре.

Настанихме се. Всяка двойка получи стая. Джей Джей и аз се изредихме под душа. Чувствах се добре да отмия следите от пътя. Когато се обадох на Боби, той ме попита дали планирам да се видя с Лу, докато сме в града, и ако да, може ли да го запозная с него?

— Значи искаш да уредя среща?

— Да, Пиле, да го еба, това ти казвам в прав текст!

— Големия Лу не си пада по новите познанства, но ще опитам да уредя нещо. Дай ми няколко минути. — Затворих. Обадох се на Слатс. Той се свърза с Гейлънд. Стори ни се добра идея. Можехме да го запознаем и да говорим за някаква сделка с оръжия, която да направим на следващия ден. Попитах дали можем да докараме отнякъде реквизит, за да накараме пратката да изглежда много. Слатс каза, че няма проблем. Напомних на Гейлънд, че който и да играе Големия Лу, трябва да е истински корав тип, да изглежда и звучи като истински криминален бос. Той каза, че няма да е проблем. Казаха, че им трябва половин час да организират някои неща. Щели да ми се обадят.

Влязох в хола на апартамента. Джей Джей гледаше Джепърди. Чух я да казва:

— Какво е терапин?

— „Избирам си тема «Задници», за сто долара, Алекс“ — избъзиках я аз.

Тя наостри слух, спомняйки си къде сме.

— Какво има?

— Аз, ти и Боби ще срещнем Големия Лу.

— Наистина? Защо аз трябва да отивам?

— Щото Големия Лу иска да те види, скъпа.

Тя завъртя очи и стана от дивана с въздишка, добре позната на всеки мързеливец, когото го карат да работи твърде много.

Слатс ми се обади да ми каже къде и кога. Затворих и звъннах на Боби:

— Готово.

Той шепнеше от възмущение.

— Верно? Какво да си облека?

— Какво си носиш, бе, Боби — отвърнах невярващо.

— Наистина иска да ме види?

— Не, Боби, иска да види мен, а ти просто ме придружаваш. А всъщност иска да види Джей Джей. — Смених темата. — Как е стаята?

— Страхотно. Стейси не млъква, постоянно припада по нея. Но пет кинта за пакет М&М е откачено, а?

— Да, тия места ти пробиват дупка в джоба.

— Абсолютно.

— Така. С Джей Джей ще те чакаме във фоайето в десет. Без Стейси.

— Ебаваш ли ме? Не бих могъл да я извадя от стаята, даже да направя пътечка от спийд от тук до ротативките. Ще се видим в десет.

— Добре. До тогава.

Влязохме в пикапа и се упътихме към кръчмата на ПиТи. По едно време извън телефонът.

— Да, Пилето.

— Слатс е. Слушай — Гейлърд не може да накара никой от познатите ти тук момчета да играе Лу.

— Ебаваш ли ме?

— Не. Но не се притеснявай. Представлението още ще се случи. Гейлънд има един тип. Казва, че е страшен. Каза, че няма въобще да имате проблем да го познаете.

— Еби ме. Окей. Скоро ще сме там.

— Боби с теб ли е?

— Да.

Слатс се изхили и каза:

— Кажи на Рейнстра да ходи да се шиба. — Затвори.

Боби попита дали всичко е наред. Казах му, че е по-добре от наред — Големия Лу спечелил петдесет бона от мача на Метс. Боби вдигна вежди и кимна, впечатлен. Трябваше някак да обясня реакцията си по време на разговора. Надявах се да не го спомене пред Лу.

Спряхме на паркинга и излязохме. Не обичах да влизам с превръзка на очите в подобни ситуации. Изведнъж не знаех нищо за някакъв тип, когото уж познавах от години.

Барът беше открит и тъмен, с нисък таван и неонов лампи, които очертаваха сепаретата. Плоски екрани над бара предаваха бейзболни мачове и конни надбягвания. В далечния ъгъл имаше някакво лото. Видях Слатс и Гейлънд. Двата погледнаха към нас и след това върнаха вниманието си на един от мачовете. Ако не ни бяха хвърлили по един поглед — както всеки гражданин в бара правеше, — щеше да е също толкова подозрително, колкото и да ни бяха зяпнали целенасочено.

Потърсих човека.

Не се наложи да търся дълго.

От задната част на бара към нас се понесе с отворени ръце един нисък, кръгъл, оплешивяващ тип, чиито останали по главата кичури бяха пригладени назад в лъскави ивички. Имаше големи кехлибарени квадратни очила. Беше на около шейсет. Носеше тъмен костюм — при слабото осветление беше трудно да се каже какъв на цвят — с тебеширенобели райета. Карирана синя риза и тъмночервена вратовръзка. Имаше месингова щипка за вратовръзката и пръстен на кутрето. Двама много едри типа — един дебел, един напампан с мускули — се движеха бавно зад него. Носеха еднакви анцузи.

Казах си, това е прекалено. Бандюги като по каталог.

И тогава онзи заговори.

— Джейбърд! Моя човек! Джей Джей! Ела тука, да те погледна. — Той приведе глава и тръсна китка във въздуха, правейки ни жест да се приближим. Така и сторих. Той посегна нагоре, хвана ме за врата, придърпа ме и лепна по една звучна целувка на всяка от бузите ми. Прошепна ми:

— Да не ти пука. Лесна работа.

Той се отдели от мен и ме огледа. Аз още го държах за раменете. В полупрегръдка казах:

— Господин Лу. Отдавна не сме се виждали.

— Няма лъжа, няма измама. А глей туй. — Той явно бе от онези, които приказват на „туй“ и „онуй“. — Джей Джей. Колко мина — година? Повече?

— Да. Повече, Лу — каза Джей Джей, така сякаш разговаряше с любимия си чичо. — Почти не си спомням.

— Но аз теб винаги ще те помня, скъпа. — Той отиде до нея, взе дясната ѝ ръка и взе, че я целуна.

Помислих си, че сме дотук. Този прекаляваше много. Искях да погледна Боби, Слатс или Гейлънд — някого, от чието лице да разбера става ли нещо, — но знаех, че не мога.

Лу кавалерски заведе Джей Джей в едно резервирано сепаре и щракна с пръсти на келнерката. Той каза на Джей Джей, че имаме да говорим по работа, затова нека поразпусне. Казах:

— Лу, това е човекът, за когото ти говорих.

Лу погледна Боби, все едно го чак сега го виждаше. Той примижа и каза:

— Да, добре, — все едно Боби току-що го бе питал нещо.

Боби подаде ръка и се представи. Лу я пое и я стисна набързо.

— Как я караш. — Лу ме погледна и сви леко рамене. След това пусна ръката на Боби и го погледна право в очите. — Боби, значи.

— Да.

— Добре, хубаво. Сега слушай, Хелс Ейнджъл Боби, сядай, майка ти да еба! — Мутрите пристъпиха заплашително напред. Боби така се изненада, че седна незабавно. Сигурно се е борил със силни пориви да изравни старчето със земята — никой не говори така на Хелс Ейнджъл.

Лу заби показалец в пространството пред Боби и каза:

— Слушай сега, Боби, защото не повтарям. Не ми пука на мъдете за Хелс Ейнджълс. Пука ми за теб, колкото ми пука за женски котки. Правиш каквото си правиш, аз правя каквото си правя. Там е работата, че моята банда е по-голяма от твойта, по-зла от твойта и по-корава от твойта. И, да еба майка му, със сигурност моята банда е по-умна от твойта, защото не се мотаем с шибано лого „Бандит“ на гърбовете. Теб те виждам от другия край на града. Мен няма да ме познаеш, даже да стоя до теб в макдоналдса. Калиш? — Той ме посочи. — Ако нещо се случи с това момче, докато си върши там вашата си работа, ще отговаряш пред мен. Той ми вади пари. Носи ми пари. На него вярвам да ми прехвърля през границата повече пари, отколкото ти ще видиш за десет години. Ако иска да си кара моторите, да се мота с тоз... клуб, негова си работа. Но ако тези простотии се мешат в моя живот, ако ме ограбят и от петаче — ако се нарани или не може да ми дойде, когато го повикам, тогава... Хелс Ейнджълс ще са много разочаровани, тъй да го кажем. Ще почна да горя къщи с врати, заключени отвънка. Или пък ще се смиля и някой ден просто ще те намерят на пода, целия посивял и посинял, след малък инцидент с найлонов плик. Сега, ти си умен човек, Хелс Ейнджъл Боби. Дай ми минута с Джей.

Той ме хвана под ръка и ме заведе в другия край на помещението, като единият бодигард остана с Боби и Джей Джей, а другият следваше нас двамата от почтително разстояние.

Бих дал и последната си пара, за да видя физиономията на Боби. Но всички имахме роли за изпълняване и аз играех своята.

Когато не ни чуваха, казах на типа, че се радвам да се запознаем. Той ми отвърна същото, но каза, че съм по-дребен, отколкото е очаквал. Каза, че си е представял всички мотористи с вид на защитници от отбор по американски футбол. Казах, не всички. Попита ме как се справяме засега. Казах, че сме окей, но не бихме ли могли да не прекаляваме? Той вдигна ръка.

— Знам как мисли един престъпен бос. Посветените мафиоти наистина не им пука на мъдете за Хелс Ейнджълс или каквото там са тези. Хитреците са правили пари преди да изобретят мотоциклета, ще продължат да го правят и след като тия изчезнат. Повярвай ми, Джей, всичко е наред.

— Добре, пич, продължавай. Няма файда да сменяме подхода сега.

— А така. Сега доведи твоя човек, ще го оправим.

— Окей. — Отидох да взема Боби. Върнахме се при Лу. Чувах как Слатс и Гейлънд се насират от смях, просто двама пичове, които си прекарваха добре на бара.

Лу каза:

— Извинявай за преди малко, Боби, просто е важно да се разбираме.

— Да, сър — каза Боби.

Слатс и Гейлънд пак се разсмяха.

— Джей ми казва, че може да ти се прииска да порботиш за мен — каза Лу.

— Да, сър.

— Добре. — Той се обърна към мен. — Джей имам една сюрня оръжия, които пристигат утре. Знаеш ме как съм по тая линия — не ги ща. Искан пръв да си избереш. Ако ги искаш, супер, ако ли не, няма проблем. Ще ти звънна.

— Мерси, Лу.

— Но проблемо. Ами, това е, момчета. Яденето и пиенето са от мен тая вечер. Трябва да си уговоря среща. — Той ни подмина и отиде при Джей Джей. — Джей Джей, както винаги, очарован съм. Не знам защо се мъкнеш с този тип, но той е късметлия. Пази го.

И с тези думи той си тръгна, а бодигардовете му безшумно го последваха.

Седнах до Джей Джей, а Боби седна до нас. Беше омагьосан.

Попитах:

— Е, какво мислиш?

Боби си пое дъх.

— Мисля, че този е точно като онези на Изток. Отдавна не бях виждал такъв и бях забравил какво е.

— Какво си забравил?

— Този тип хора са много, много корави. Да, надявам се, когато ми дойде времето, да мога да се докажа, да накарам Лу да се гордее с мен.

Запалих цигара.

— Сигурен съм, Боби, сигурен съм.

Обадих се на Гейлътнд малко по-късно, след като изпратих Боби до стаята му.

Гейлътнд попита:

— Е, как беше нашият човек?

— Беше много добър. Даже почти прекалено добър. Боби се върза на всичко де, каза, че Лу е истински гангстер. Но знам откъде го намерихте, но беше добър.

— Няма как. Той е от мафията в Ню Джърси. Дойде тук и се издъни. Хванахме го и го накарахме да заработи за нас. Не се е преструвал, Джей. За разлика от теб, той е напълно истински.

ИСКАМ ОТ КАФЯВАТА ГОРЧИЦА, НЕ ОНОВА ЖЪЛТО ГОВНО

Април-май 2003 г.

Боби ме придружи до фалшивата сделка на следващия ден. Добра стока: Узи, два Мак-10, един заглушител и два калашника, и двата — напълно автоматични. Джей Джей плати на свързката ни — Буда, агента под прикритие от екипа ни — пет бона в брой и се разделихме по живо по здраво. Дадох на Боби сто кинта. Рекох му:

— Не е зле за пет минути, а?

— Никак. Хич даже.

Повторих му каквото казах на Мак:

— Ето толкова лесно е да правиш пари с мен, пич.

Той остана впечатлен.

През последната нощ във Вегас решихме да заведем момичетата в „Ню Йорк, Ню Йорк“. Висяхме около казиното, а Стейси и Джей Джей решиха, че искат да ядат. Боби имаше угрижен вид и ме помоли да се разходим. Излязохме навън и спряхме на ъгъла на булевардите Лас Вегас и Фламинго, обградени от туристи, движение и едно увеселително влакче. Един сляп продавач на хотдог стоеше пред количката си и викаше:

— Нажежени до червено, вземете си ги оттук!

Сякаш Боби искаше да свали някакъв товар от плещите си, но като че ли не можеше да намери думите или пък някой да ги чуе. Запалих цигара и предложих една на Боби. Запалих и неговата.

— Хей, Боби, искаш ли хотдог?

— Да, защо не.

Поръчах, взех храната и я подадох на Боби. Той още не говореше. Опитах се да разчупя леда.

— Боби, мислил ли си някога къде ще си след година или пет?

Той ме погледна, все едно съм го напсувал на майка.

— Откъде да знам, да го еба? Де да знам, може да си извадя очите с молив и да тръгна да продавам хотдог.

Платих и двамата започнахме да шарим насам-натам по тротоара. Подходът ми сработи. Каза, че се е чувствал малко неловко около Големия Лу, защото не е знаел как да му каже, че и преди е вършил работа — той изимитира с пръсти натискане на спусък. Малко се изненадах. За пръв път Боби се открехваше на тема предполагаеми убийства. Кимнах сериозно и не го прекъснах. Той каза, че си е спечелил репутацията на „ловец на плъхове“ — убиец на информатори и доносници, — и че трима могат да пазят тайна, само ако двама са мъртви. Обикновено подобни приказки са просто глупости, но на Боби му повярвах. Беше спокоен, прозаичен и не звучеше като да се хвали. Той предполагаше, че и аз съм в неговото положение, и аз не дадох знак за противното. Каза „Някои го наричат идиотщина, но се искат топки да отидеш и да пуснеш един между очите на някого.“ Каза, че някои не можели да се понасят впоследствие, но той нямал този проблем.

— Аз? Аз просто *Върша Каквото Трябва*. Който ми се пречка, получава заслуженото си. Може да ми отнеме четири-пет години, но си го получава. Аз съм този, който ще стои до леглото ти в три сутринта с талпа, и чака да отвориш очи. — Думите не бяха хипотетични. Той говореше за мен. Каза: — Запомни това. Вътре си и си вътре с мен, затова не се дъни.

На следващия ден, след като глътнах шепа хидроксита, се върнахме в Аризона. Тими и Татенцето се бяха прибрали предната вечер, за да се видят със семействата си, затова бяхме само аз и Боби. Пътят ме хипнотизираше. Опитах си да си представя деня, когато Боби щеше да разбере, че съм ченге, да си представя изражението му. Искях да мога да измеря шока му, защото аз няхах никакъв проблем да си представя как би изглеждал до леглото ми в три сутринта, стиснал грапава талпа.

Представлението с Големия Лу се хареса на Слатс. Не беше сигурен какво ни е спечелило, но се бе насладил на изпълнението. Въпреки това се безпокоеше. Каза, че номерата ни са започнали да стават твърде засукани и рисковани.

— Да я караме по-полека. Следвайте темпото на тия типове, недейте да го ускорявате сами постоянно. — Напомни ми, че може да

дръпне шалтера, когато си поиска. Каза: — Приближете се твърде много до огъня и ще го угася.

— Добре, добре. — Слатс искаше да чуе думите, затова ги казах.

Знаех обаче, че лъжа. Да си висещ, а след това и кандидат в ХЕ не беше лесна работа. Мислех си, че март е бил най-тежкият месец, че дните и нощите ми са достигнали критична маса от напрежение. Грешах. Задачите ни не спираха да се роят. Ако не беше Слатс, бяха Ейнджълс. Ако не бяха и те, беше семейството ми. Ако не беше то, бях аз. Не можех да се разтоваря и за секунда.

Всяка сутрин започваше с хидроксита. Гълтах ги с кафе или Ред були взимах още в следобедите, а ако имах излизане през нощта, имаше и трета доза. Пиех алкохол, докато ми действаха; тренирах отново така, пишех доклади пак с тяхна помощ. Правописът ми замина в кофите, но започнах да карам по-добре. Способността ми да не млъквам също се подобри — нещо, което смятах за невъзможно. Чувствах се на тръни и стомахът ми се свиваше нонстоп. Когато спираха да действат хапчетата, изпадах в дълбока биохимическа депресия. Повечето нощи, след като приключех с докладите и ги скриех сейфа под леглото, лежах и се молах за сън, който рядко идваше. Не беше рядко да плача, докато се мъча да изкопча от тялото си няколко часа почивка. Сълзите идваха от изтощението и от стреса на двойния ми живот. Всеки виждаше все същото Пиле: Пилето рекетъора; Пилето полица; Пилето, постоянния бъзикчия с остър език. Отвътре обаче бях нещо друго, нещо, което никога не съм бил. Понякога прескачах рязко и тотално от увереност в съмнение, от праведност във вина. Ако бях способен да погледна вътре в себе си в онези дни, може би щях да забележа промените, но тогава няха капацитета. Можех само да чувствам, да реагирам и да мисля начини, по които да успея в случая с Ейнджълс.

Гледах се в огледалото, бръснел изпостелялото си лице с бръснача и отсреща ме гледаха само студените сини очи на Джей „Пилето“ Дейвис.

Така или иначе, намерихме си място за живеене в Прескот. Сдобихме се с каравана, която паркирахме в ъгъла на една поляна, пълна с други каравани, с трепетликови дървета около нас, зад нас малко открито пространство и маса за пикник точно пред входа. Караваната беше твърде малка и определено не бе уютна.

Мразех да му го призная, но Слатс беше напълно прав за едно — вече не бяхме на свободна практика. Имахме нови задълженията към събратята си, които изискваха много време, прекарано с тях. Още по-лошо, предвид желанието ни да станем истински членове на бандата, всъщност трябваше да търсим колкото се може повече контакт с тях. Дните се сливаха в една непрекъсната ос от хапчета, мотори, каране, оръжия, охраняване, лекции за правилника на ХЕ, и като цяло монотонност. Рядко някой ден се отличаваше от останалите. Запомнях случващото се само с помощта на записите от подслушвателните устройства, както и четенето и писането на ежедневни отчети.

24 април, Църква в клубната къща. Тя се намираше на приятен провинциален път, обграден от ферми и ниви. Боби и Стейси живееха в апартамент на първия етаж, Теди — на втория. Джоби беше превърнал един голям килер в спалня, където да се тръшка да спи. Главното помещение представляваше склад.

Преди да се съберем, попитах Джоби какво да правим, ако някой от нас попадне на Монгол.

— Убий го или го прееби по някакъв друг начин. Питай Теди. Направих го. Той каза: — Да, дългът ти е да го убиеш без да те хванат.

Боби оповести, че Църквата този ден ще е само за членове. Наредиха ни да стоим отвън и да обезопасим периметъра. Беше студено и няхаме достатъчно дрехи по себе си. Духахме в дланите си и потрепвахме с крака. Луната светеше над нас, невидими неща шумоляха в тревата. В някакъв момент Татенцето попита:

— От кого пазим тия типове?

— От зайци, пич. Много бяс разнасят по тия места.

Татенцето се засмя.

— Може би трябва да гръмнем веднъж, колкото да ги стреснем. — Не бях сигурен дали има предвид бесните зайци или Хелс Ейнджълс. Нямаше значение. И аз се засмях. Момчетата най-сетне си имаха прислуга да им върши нещата като охрана, досущ като другите клонове. Посмях се още. Струваше ми се голяма шега. Момчетата вътре сигурно също се смееха, защото знаеха, че няма от какво да ги пазим.

След около час те ни свирнаха от къщата. Влязохме. На масата имаше празна кофа пържено пиле и мръсни чинии, на които бяха пръснати кости; както и три неотворени кутии салата колслоу.

Попитаха ни дали наскоро сме имали неприятности със закона, макар да знаеха, че сме нямали. Попитаха дали носим подслушвателни устройства. Излъгахме. Казахме, естествено, че не, мамка му, а през това време си мислехме — „И да носим, какво, «да» ли да им кажем?“ Казаха ни, че засега сме в общи линии бодигардове за пълните членове, че всеки от тях си има различен подход към такива като нас и ние трябва да го уважаваме. Забраниха ни пиенето, наркотиците и всякакви такива глупости, освен след изрично позволение. Казахме, че разбираме. Върнаха ни обратно на студа и продължиха с тежкарската си работа „само за членове“.

В края на месеца се отбихме до Булхед да се видим със Смити и Лидия. Смити ни покани на гости у тях. Беше хубаво да ги видим, да видим двора на Лидия, обсипан със стъклени скулптурки. Носеше уют, който липсваше на всички ни. Скоро след като се настанихме, Лидия стопли на микровълновата яхния с телешко — от тези с мазен сос, картофи и картофи. Помислих си, еха, така живеят истинските хора. Толкова бях свикнал със закусвалните, че бях забравил какво представлява истинската храна, пък било и от консерва. След като ни нахрани, тя каза, че си ляга. Не беше късно. Лидия си лягаше по нормално време — от месеци не можех да си го позволя. Смити запали едно червено Боро, аз един Нюпорт — по някаква причина отскоро бях започнал да ги пуша ментолови, — и той започна да се оплаква и да мрънка за проблемите си. Имал проблеми с подкрепата за клона в Мохаве вали, който се опитваше да започне. Имаше чувството, че хората от собствения му клон — Номадите Ейнджълс — спират да го подкрепят и той не разбираше защо. Наред с тези грижи, се чували неща за Монголи от другата страна на хълма в Кингсмън, копелета, които по чудо с месеци се укривали успешно. Каза ми, че търсел непроследими оръжия, за да очисти със собствените си ръце някои от тези типове.

На първи май опънах платната и се върнах в Прескот, понесен от топли пролетни ветрове и инерцията на енергийни хапчета за отслабване. Джей Джей и аз се видяхме с момчетата в жалкия им стриптийз клуб Пиниън Пайнс. Теди седеше в едно сепаре с кислородните си бутилки и гаджето си Девон, която си почиваше от въртене на стълба. Тя седеше на коляното му и перфектният ѝ задник закриваше бедрото му под две скрити от бикини полукълба плът. Боби

се ширеше срещу тях и пушеше Марлборо лайт. Джей Джей се намърда до него, а аз — до нея. Искане да знаят какво става в Булхед и отново, дали сме имали проблеми със закона. Казах им, не, този път не, но с Джей Джей им разказахме историята за почти-ареста ни през ноември. Казах, че са чули нещо такова. Теди изхъхри:

— Държа ги под око, да знаете. Опитваме се да наберем инерция и не ща проблеми, но искам и уважение, да знаете.

Боби рече:

— Как да е. Пиле, кажи ни веднага, ако ти се случи нещо, дори глоба за неправилно паркиране. В смисъл, ченгетата и едно здрасти да ти кажат и нищо повече, идваш и ни казваш. — Отвърнах, добре.

Казах им, че Смити има проблеми с установяването на клон в Мохаве вали и че искам да говоря с Джоби по въпроса. Боби отговори:

— Не ги мисли тия глупости. Хубаво е, че Смити ти споделя и прочие, ама това не е твоя работа. — Отвърнах, добре.

— Всички са зеленияли, казвам ти — през усмивка каза Теди. Попитах го какво има предвид. — Имам предвид, завиждат, че те прибрахме при нас.

— Точно така — каза Боби. — Но на никого не го споменавай, окей?

За пореден път отвърнах, добре.

На следващия ден имаше Църква, отново само за членове. Тими, Татенцето и аз пристигнахме по-рано и отидохме при Теди с плик и петстотин долара. Преди да успее да се приближа, за да му го подам, той кресна:

— Какво, да го еба, е това? — Той посочи краката ми.

Носех джапанки.

— Миришат ми пръстите, Теди, обичам да ги проветрявам.

— Заеби тая работа. Какво си мислиш, че е това, някакво си хоби? Нещо, с което убиваш времето? Няма да я бъде. Разкарай тия боклуци. Ако те хвана да ги носиш пак, ще те пратя да купуваш дамски превръзки и кукли Барби. В смисъл, ти сериозно ли? Джапанки? — Обмислих оплакването му и реших, че ще нося ботуши по-често, ако не за друго, то за да не слушам мрънкането на Теди.

Подадох му плика с надеждата да му пооправи настроението.

Той го взе между два пръста, като парче мръсна тоалетна хартия.

— Това ще го взема, Пиле, но не си мисли, че можеш да си платиш, за да станеш член.

— Знам, Теди. Просто правя каквото смятам за редно. Направихме много пари от оръжията на Големия Лу. Помислих, че ще им се зарадваш.

— Така е, така е. Мерси.

— Пък и, Теди, не бих искал да съм член, ако можех да си платя и да вляза.

Тими и Татенцето потвърдиха и Теди каза окей.

След това Боби ни каза, че трябва да им вземем сандвичи от „Събуей“.

Теди натъпка плика в задния си джоб и изръмжа:

— Така. Гладен съм. „Събуей“ звучи добре. Искам един лют, с проволоне и маруля — и домати, ако са червени. Ако имат бяло или зелено или изглеждат меки, без домати. И искам от кафявата горчица, не онова жълто говно. Без шибана майонеза.

Боби каза, че си е променил решението и иска хамбургер и млечен шейк с ванилия и шоколад. Той каза, че ще трябва да го вземем от друго място. Джоуи още не беше пристигнал, но ни казаха да му вземем малка салата без дресинг, понеже бил в „някакъв олигофренски здравословен период“. Докато излизаме, Теди викна:

— И донесете изобилие от напитки!

Изпълнихме поръчката им и се върнахме. Докато Теди дъвчеше сандвича си, каза:

— Добра работа с горчицата.

Боби си смукна от шейка и каза:

— Да, това е готина работа. Току-що си заслужихте няколко бири. — Взехме си студени. Джоуи се появи, дадоха му салатата, също от Събуей, и му се смяха. Той не им обърна внимание и рече, че всъщност точно това е искал. Отиде до хладилника и я удави в сос „Ранчо“. Не ни благодари. Казаха ни да излезем и да обезопасим периметъра.

Отново започнахме да обикаляме край оградата. Докато бяхме навън, Татенцето ни каза, че си е отъркал чепа в сламките им. Опитахме се да не падаме от смях.

На трети май бяхме във Финикс, за да наваксваме с бумащина. Гуен ми се обади и ми каза да окося тревата. Нещата не вървяха много

добре за нас — все повече и повече приличах на моторист, а при все настояването ми, че си измисля, тя отказваше да повярва, че нямам връзка с Джей Джей. Казах й, че ще е най-добре да избягвам децата, защото не исках да ме виждат в настоящото ми състояние. Каза, че ще са заети на шести и че мога да намина тогава. Казах окей.

Върнах се у дома, слязох от мотора и отидох отзад.

Дворът имаше нужда от сериозно подкастриране. Запалих косачката, свалих си ризата и започнах работа. Не ми пукаше хич за моравата, но не исках да давам на Гуен допълнителни куршуми, с които да стреля по мен — щеше да е равно и късо. В миналото градинарската ми безкомпромисност идваше от желанието ми всичко да е идеално — сега идваше от омраза. Със собствени ръце бях построил къщата, със собствени ръце бях засадил двора. Някога обичах и двете, а сега ги ненавиждах. Подрязвах добре моравата.

Бях стигнал до средата, когато се появиха майка ми и баща ми. Не ги бях виждал от месеци. Сигурно са чули косачката, защото заобиколиха къщата и застанаха да ме гледат. Не ги виждах. Не ме повикаха, а ако са го сторили, не съм чул. Обърнах се. Изключих машинката. Майка ми плачеше.

— Хей, хора, какво има?

— Какво има? — попита баща ми.

— Да, защо плаче мама? — Виждах, че баща ми знае, почти телепатично, точно защо плаче майка ми.

Тя избърса сълзите си и ме посочи.

— Какво си направил с ръцете си?

Татуировките ми. Не ги беше виждала. Родителите ми бяха свикнали с другите ми татуировки, но с всяка нова мисля, че се молеха да спра. Поне майка ми.

Въздъгнах и каза:

— Нямате представа какво ми е на главата. Правя каквото трябва. Оставете ме да довърша и ще поговорим. — Отново включих косачката. Не ми пукаше за сълзите на майка ми. Двамата влязоха, но докато приключва отдавна си бяха тръгнали.

Времето преминаваше в мъгла. Обратно във Финикс, на осми, тренирах с Дан Данца, ненормалника, с когото се запознах, когато бяхме последно в града още като Соло Анхелес. Той блъскаше с издути вени на врата и споделяше очакването си най-сетне да му изтече

гаранцията — след тридесет и един дни. На девети Джей Джей и аз отидохме с Боби да отворим павилион за тениски на един преход. Той сплаши отговорника и получихме безплатни входи и най-доброто разположение на павилиона. Боби каза, че ще изхвърли от там Американския мотоциклетен клуб, ако ги види. Той и Теди се оплакваха как онези не им отдавали нужното уважение и как щели да ги разкарат Американците от района, дори от щата. Както се изрази Боби:

— Пясъчникът ни е пълен с котешки фъшкии. Ще го пресеем.

Руди докара невръстната си дъщеричка. Тя носеше съвсем мъничка тениска с надпис „Подкрепете местния клон на Хелс Ейнджълс“. Никой не ѝ обръщаше внимание. Тя се разплака от жегата. Вдигнах я и я полюлях. Тя не спря да плаче. Смених ѝ памперса на място — изглеждаше сякаш си стоеше от няколко дни. Подрусах я още малко и тя се успокои. Джей Джей продаваше тениски, а Тими, Татенцето и аз се редувахме да пазим момчетата и да висим в павилиона като жива реклама, да плашим и вдъхновяваме хората да се сдобиват с тениски и стикери. На дванадесети пак бях с Данца. Още хапчета, още тежести. Работих за крака. Все така харесвах енергията на Дан, той все така харесваше моята. Отново попита за Монголи в Мексико. Потвърдих, че там долу има такива и че ако видя някога някой от тях, ще го убия. Той добави, че когато му изтече гаранцията, ще дойде с мен. Ще се включим в режим на убиване.

Мина още време. Поглъщах хидроксита все едно бяха захарни бонбони. Мислех си за Боби и неговата талпа. Мислех си за двама Бобита, с две тухли четворки. Мислех си за четирима, обградили леглото ми в три сутринта. Един ден видях Теди, който работеше с чифт клещи по един участък от оградата и незнайно защо, този образ си остана в главата ми. Ставах все по-дързък, докато карах, тъпчех си колана със заредени оръжия, чиято тежест ми даваше увереност. Никога не ме спряха, не можех да разбера защо. Ченгетата би трябвало да ме тормозят дори само от чисто любопитство. На тринадесети отидох в студиото на Мак в Тюсон. Мак искаше да рекетира за мен, да бие хора за мен, да работи за мен. Да върши неща за мен. Каза, че трябва да започна да използвам остен за говеда при събирането на пари. По-късно същата седмица двамата с Джей Джей останахме в къщата на Джоби, докато той работеше като оператор на механичния

бик на някакъв панаир. Той живееше в къщичка тип Куонсет в Кингсмън и арсеналът му бе много приличен. Джей Джей и аз изпробвахме всичките му оръжия в пълни с вода кофи и събрахме гилзите за балистичен анализ, надявайки се да открием оръжието, видяло сметката на Хувър или на другите. Нямахме успех. Хапчета, бира, хапчета. Времето минаваше толкова бързо, че загуби смисъл. На петнадесети посетих дома на Стив Хелънд, също от Кингсмън. Той беше типът, който ми предложи осемнадесетгодишната си дъщеря Ейприл на прехода през октомври предната година. Бяха убили сина му при сделка с наркотици и той вярваше, че е открил виновника. Стив каза, че иска да изтезава онзи с горелка и след това да го разчлени. Той ме помоли да помисля дали мога да му свърша работата — не изтезаването, а убийството, основното му желание. Съжалих го. Казах окей, ако наистина ти се ще, но ще го направя както аз си знам. Щях да го баламосвам без да върша нищо.

Докато със Стив стояхме в стаята и обсъждахме как ще извърша убийство за един Хелс Ейнджъл, чух далечния рев на Харли. Сетих се за фантомните Монголи от Кингсмън.

Точно тогава у мен се зароди идея.

ЧАСТ 4

ОТНОВО КРАЯТ

МАГИСТРАЛА „ХИДРОКСИКЪТ“

Май 2003 г.

На шестнадесети аз и Татенцето седяхме в караваната и гледахме Дискавъри — някакво предаване за африканските савани. Четецът с британски акцент говореше за дивите кучета, хищникът най-ниско в хранителната верига, нарече ги „муцуни от нисък ранг“. Татенцето отбеляза, че напоследък, с всичките тия важни наши задължения, това сме ние.

— Ние сме муцуните от нисък ранг.

Нарекох го куца газела, а Боби — лъв, но Татенцето не се засмя. Уморяваше се от представлението. Не си струваше 500 долара на седмица вече. Сложих ръка на рамото му — той още бе добър приятел — и му казах да се държи. Той само посочи телевизора с бутилката си и повтори:

— Муцуни от нисък ранг.

Иззвъня телефонът ми. Крис Бейлес, старият ми боен другар и приятел, ме проверяваше. Попита на майтап:

— Влюби ли се вече в спонсора си?

— Не, да го еба. Първо, той е убиец. Второ, обича мафиотите. Трето, обяснява ми как да съм корав. Четвърто, той...

— Добре, добре, разбрах. Как ти е главата?

— Завинтена накриво и наполовина в задника ми.

— Звучи нормално.

— Да, много е яко.

— Какво сте планирали?

— Мисля, че имам план. Скоро ще ти го обясня. Трябва да преспя. Иначе, мислим да натикаме тия антисоциални отрепки в затвора.

— И това звучи добре. Предай на Слатс колко го обичам.

— Ще.

От април, когато Солос се разпаднаха, все по-често Крис, психиатърът Пол Хагърти — и Гейлърд, след онзи уикенд във Вегас — проверяваха психическата ми стабилност. Искаха да са сигурни, че не

се пречупвам, че не смятам лошите за по-яки от добрите, особено предвид колко добре знаеха какви задници можеха да бъдат добрите.

Не бях сигурен защо толкова се тревожеха. Може би заради външния ми вид или това колко време прекарваш с Ейнджълс, но не ги харесвах повече, даже хич. Бях по-фокусиран върху Черна Бисквита отколкото някога съм бил върху който и да било случай. Във всеки един смисъл, това разследване беше животът ми.

Казах им, че нищо ми няма.

На двадесет и първи в Берду имахме поредната охранителна задача. Отидохме с Джоуи и висяхме около клубната къща в парещото слънце. По едно време ме смениха и ми казаха да вляза. Тими и Татенцето работеха по различни поръчения. Бяхме разделени в три посоки и нашият екип почти не можеше да ни защитава. Сигурен бях, че на Слатс му е писнало и иска да прекрати всичко. Джоуи ме видя и каза, че може да изпия една бира. Казах мерси и го попитах дали може да пуша. Беше повърхностен въпрос, но пред останалите Ейнджълс трябваше да изглежда корав. Каза ми, не, само когато не си на работа. Казах окей, мислейки си, да му го начукам на тоя кретен. Докато вървах към бара, без да искам бутнах някакъв член, пясъчнорус тип от Калифорния, когото никога не бях виждал. Той ми изръмжа и каза:

— Навън. Сега.

— Ей, пич, нищо нямах предвид. Беше случайност.

— Заеби.

— Не те видях просто, това е.

— Не ме бил видял? Копеле, ти винаги ме виждаш. Това ти е работата. Навън. СЕГА!

Боби ми беше изнесъл лекция и на тази тема. Правилата при бой с Хелс Ейнджъл бяха прости. Ако някой извън клуба се сбие с Ейнджъл, всичките му събратя се притичат на помощ като плъща команда. Подобна ситуация не би била честна, но според Ейнджълс би била справедлива. Но ако Ейнджъл се сбиеше с друг Ейнджъл или кандидат, тогава нещата се случваха един срещу един. Ейнджълс имаха привилегията да си разчистват сметките на четири очи. Боби ми каза, че ако някога ме предизвикат, единственото достойно за уважение решение би било да приема.

Не бях несъгласен.

Казах:

— Добре, да вървим. — Последвах онзи. Носеше тесни дънки Ливайс и лайнянокафяви ботуши за каране. Беше по-едър от мен — не по-висок, но по-широк в раменете и с по-дебели ръце. Краката му бяха тънки.

Докато излизахме, започнах да свалям пръстените си и да ги прибирам в джобовете си. Подготвих се да бъда набит, но нямаше да се дам лесно. Излязохме и се обърнахме един срещу друг. Наобиколиха ни десет-дванадесет момчета и чакаха. Бяхме под седемметров стълб по средата на двора. На върха на стълба имаше диск — подобно на знаците на бензиностанциите — с огромна нарисувана Глава на смъртта.

Типът ме премери с поглед под сянката на диска. Джоуи Ричардсън стоеше зад него, сякаш беше готов да го подкрепи. Може би самият Джоуи го бе подучил. Онзи ме гледаше как се мъча да сваля пръстен, който не бях свалял от пет години.

Попита ме аз ли съм Пилето. Казах да. Попита ме какво правя. Отвърнах:

— Махам си пръстените, за да не ти прееба лицето твърде много, като започна да те налагам.

Той бавно се усмихна.

Джоуи се засмя.

— Мамка му, това е то Скъл вали.

Усмивката на лицето на другия Ейнджъл се стопи. Той сви рамене и каза:

— Уф, все тая. Какво, казваш, пиеше? — Погледнах го право в очите и му казах.

Минах калния тест. Сложих си пръстените обратно.

След четири дни отново патрулирахме около клубната къща в Кейв Крийк. И там нямаше сянка. Течеше голям купон, хора отвсякъде идваха и си отиваха постоянно. Един тип от Англия, президентът на лондонския ХЕ, Маркърс, също беше там. Лошия Боб, Смити, Джоби, Денис, Мак, Пийт Юнис, Сони Баргър, една сюррия Ейнджълс от Западния бряг — всички. По онова време всеки от нас с Тими и Татенцето познаваше толкова много Ейнджълс, че ги запознаваше едни с други. В разни моменти от деня ми и искаха бира, отварачка, цигари,

презерватив, химикал, пет долара, телефонния ми номер, кетчуп, помощ при бутането на угаснал мотор и комплект за шиене. Можех да предложа всичко освен последното. Тими даде на онзи безопасни игли. Той ги взе.

Около шест часа, докато компанията жужеше и се въртяха все същите класически рокабилита, смесени от време на време с Металика, Корн и Айрън Мейдън, една кола започна да се движи напред-назад пред къщата. На един кандидат от Калифорния — каза ми да му викам Дупката — не му хареса. Момчетата в колата изглеждаха изгубени, изглеждаха и като мексиканци. Сигурно са нямали представа какво представляват мотористите, защото постоянно и без притеснение минаваха покрай къщата. Докато наближаваха за четвърти път, казах:

— Хей, Дупка, дай да стреснем тия типове малко.

— Ей това е приказка.

Излязохме на улицата, а Тими зае позиция до входа. Застанахме по средата на пътя и магнахме на колата — Тойота от началото на деветдесетте с много навъртян километраж. Тя спря. Дупката ги попита кои са.

Онзи му показва смачкана хартийка и я посочи. Не говореше английски. Приличаше на гурбетчия, търсещ дома на роднина-имигрант. Дупката не погледна хартийката. Той попита:

— Така като ме гледаш, дали мога да ти говоря циганския език?

Мъжът не разбра Дупката и обидите му, но той и останалите в колата разбраха оръжията. Взе да пелтечи „окей, окей, окей“ и вдигна във въздуха разперените си длани. Виждах как един от аверите му го тупа по рамото и сочи напред, да тръгва.

Дупката не им се зарадва много.

— Отваряй си ушите, омбре. На територията на Хелс Ейнджълс си. Ако продължиш бавно-бавно да ни обикаляш, ще получиш куршум в гъза. — Той вдигна пистолет, малокалибрен, синкав полуавтоматик, и го разклати, за да подчертае думите си. — Схващаш? Бум-бум?

— Окей, окей, окей. — Шофьорът превключи на задна и бавно се оттегли. Не ги видяхме пак.

Дупката и аз се върнахме в двора.

— Тия шибаняци бяха Монголи! Сигурен съм, Пиле. Ще се върнат и ще им прережа гърлата и ще им направя шибани колумбийски

вратовръзки. Ще им отреже хуйовете и ще им ги натъпча в устите. Можеш ли да си представиш тая наглост? Монголи, тук, в задния двор на Хувър?

Казах му да се успокои, че вероятно са някакви нули, които са се загубили. Дупката не щеше и да чуе. Тими прошепна:

— Носим ли стрелички с приспивателни? — Аз се изхилих.

Като по сигнал онзи започна да налага въздуха. Отначало си помислих, че разиграва срещата си с тях. Мяташе крака и ръце и се въртеше. Някои от момчетата излязоха да го гледат. Думите му не се разбираха. Главата му се въртеше първо в едната посока, после в другата; цъкеше се на въздуха, все едно губеше въображаемия си бой, сякаш отвсякъде го обсипваха с удари. Някой застана до мен. Мак.

— Какво му има на тоя?

— Не знам, пич. Май ще получи удар.

Тогава започнахме да разбираме какво приказва.

— Шибана пчела! Алергичен съм, да го еба! Разкарайте тая пчела от мен!

Ревнах като магаре от смях. Мак трябваше да ме подхване, за да не падна.

— Ще умра, бе, човек, не си нося противоалергичното!

Маркърс излезе от един страничен вход, грабна Дупката за врата и го дръпна вътре. Излагаше ни всички.

Смях се по-силно, отколкото се бях смял от седмици, може би месеци. Закапах ми сълзи. Когато си върна дар словото, разказах на Мак за мексиканците.

— В смисъл, тоя в един момент е „Коравия мъжага“, а в следващия почва битка на живот и смърт с пчела. Тоя е идиот.

Боби чу това. Каза ми, че съм прав, но не бива да го казвам. Онзи беше просто кандидат, но аз и това не бях още. Извиних се. Мак каза, че така и така съм прав, онзи е идиот. Боби ми каза да спра да се халосвам и да се хващам за работа и да му донеса бира. Попитах Мак дали иска, но той поклати глава. Взех бира на Боби от една хладилна чанта до входа, върнах се и се преборих с импулса да се изплюя в нея, защото знаех, че ще ме видят. Когато се върнах, си говорех за оръжия.

Боби казваше:

— Да, взех на дамата един малък дваисет и втори калибър. Добър за покушения. Един зад ухото, влиза и разбърква всичко. Като на

Семейство Сопрано, знаеш. — Той се обърна към мен и посегна към бирата си. — Ти знаеш, нали, Пиле?

— Знаеш, че знам, Боби. Нещо друго? Да охранявам периметъра? — Запалих цигара.

— Не. Няма нужда. — После ми каза да спра, вдигна си бирата и ми нареди да му я отворя. Онзи имаше отварачка на колана си, но не помръдна, за да я вземе. Взех бутилката, отворих я, върнах му я и се отдалечих.

Същата нощ сънят дойде трудно. Бях взел четири-пет хидроксита през деня и магията им още действаше. Когато бездействах, когато не работех, не карах, не разговарях и не пишех, хапчетата караха ума ми да прещраква и да примигва като дефектна лампа. Тази нощ, докато се мъчех да спя, видях Боби с неговите заповеди, видях основите на плана си, видях Дейл, която искаше нова китара, видях татуировката-паяжина на лакътя си, видях Слатс, който се мъчеше да ме озапти, Теди с клещите, Джоби и как заплаши онази наркоманка преди толкова много месеци. Видях Лошия Боб в онази първа нощ в къщата в Меса, когато ми напомни на Бари Гиб. Видях сълзите на майка си, чух обвиненията на Гуен, държах камъчетата на Джак. Никога не забравяше да ми даде едно, когато си тръгвах, или ако не беше вкъщи, оставяше едно на барплота в кухнята. Имах повече джак-камъчета, отколкото можех да преброя. Раздавах ги и момчетата в щаба започнаха да си ги пазят. Смътно си спомнях как изглежда Джак, докато тича през базите в Малката лига. Помислих си, джак-камъчетата не струват като заместители на Джак.

По едно време, посред нощ, ме посрещна образът на Боби с талпата, застанал до леглото. Носеше си тъмните очила. Беше в ярък контражур, сякаш е влязъл с мотора си в стаята и е оставил фаровете му пуснати зад себе си. Той стисна устни и вдигна парчето дърво, като заби в лицето ми единия от краищата му. Гледах треските, докато то се спускаше. Не болеше. Веднага след това се пренесох в клубната къща в Скъл Вали. Теди стоеше там, хванал клещите си и една окървавена кукла Чъки, която обикновено държеше в ъгъла на хола като център на импровизиран карикатурен олтар на смъртта. Той разклати куклата към мен и от нея се поръсиха капки кръв. Теди каза нещо, което не

разбрах, с лоша писклива имитация на гласа на куклата. Огледах се. Изведнъж бяхме зад клубната къща, до оградата. Теди извади тръбичките от носа си, вдиша шумно, събра хращка и ме наплю. Беше силен, обладан от заплашителната енергия на младостта си. Той изщрака с клещите. Бяха ръждясали. Чъки го нямаше, а неговото място заемаха чифт заключващи се клещи. Боби все още държеше талпата. Казах, че съм плъх. Не можех да говоря. Може би физиономията ми е била твърде смачкана. Сигурно обаче някак са ме разбрали, защото настояха, че съм плъх. Изплюх кръв и успях да кажа няколко думи:

— Не, аз съм по-лошо. — Мислех си, плъховете нямат партньори. Нямат подкрепления.

Но те никога не дойдоха.

Боби ми отвори устата с две дървени трупчета. Завърза главата ми с пластмасов ремък за един от стълбовете на оградата. Не можех да се обърна. Теди се приближи. Вкара клещите в устата ми. Имаха вкус на стотинки. Усетих това, защото стиснаха езика ми. Той започна да дърпа. През цялото време помнех вкуса. Той дърпаше, дърпаше, дърпаше и когато езикът ми беше достатъчно навън от устата ми, Боби вдигна нащърбен ловен нож и...

Събудих се, облян в студена пот, с бумтящо сърце, изправих се, зави ми се свят и паднах почти моментално. Долазих до прага и се вдигнах на крака. Лявата ми ръка започна да ме боли. Ударих си няколко шамара и опитах отново да вървя, да докосна лицето си, да се уверя, че още е там. Там беше. Стигнах до кухнята. Грабнах ключовете за колата. Излязох, паднах в Кугъра. У дома нямаше никого. Тими и Татенцето бяха със семействата си, Джей Джей бе свободна този уикенд. Седях и стисках гърдите си, а въздухът не ми достигаше. Наблизо имаше болница. Запалих колата и тръгнах.

Стигнах до спешното отделение, но когато спрях, останах в колата. Гръдният кош още ме болеше, но не бях толкова замаян. Погледнах към светлината, струяща от болницата, и осъзнах, че ако отида и Слатс или някой друг разбере, случаят ще приключи. Вдишах дълбоко десет пъти. Казах си, че съм наред, че и по-лошо съм се чувствал от удари на футболния терен. Спомних си онзи път, когато така ме бяха халосали, че бърках ляво с дясно. Никога не позволявах на защитниците да се надсмиват над проснатото ми тяло, аз веднага

скочих на крака и се върнах в купа. Някой ме бутна по рамото, посочи към другия край на игрището и каза:

— Добинс, обърка отбора, бе, човек. — Беше този, който ме бе свалил. Скъса се от смях. Изгледах го разфокусирано и изтичах до тъчлинията за малко амоняк.

Мислите за тези отминали дни ме поуспокоиха. Присмях си се. Знаех какво ме е преебало. Хаповете. Сърцето ми спря да препуска. Поех си дъх още десетина пъти. Свалих прозореца — още десет. Върнах се в къщата-прикритие със заключението, че съм претърпял пристъп на паника. Когато се прибрах, отидох в кухнята, напълних мивката със студена вода и натопах глава в нея. След това изсипах хидроксикъта в тоалетната и пуснах водата. Никога повече не взех и едно от тези хапчета.

ДОЛНИ РОКЪРИ ЗА ВСИЧКИ ОТ СЪРЦЕ

Май-юни 2003 г.

Оттам нататък „Старбъкс“, Ред були цигари трябваше да ми вършат работата.

Без хапчетата, вече не чувствах тази постоянна неотложност на това, което трябваше да върша всеки ден. Хапчетата бяха направили така, че да виждам само пред себе си. В повечето случаи това е добре, дори задължително за един агент под прикритие, но в моя случай вече не бе нужно. Не бе нужно повече да заблуждавам никого. Не просто се чувствах неуязвим, а бях неуязвим. Истината бе, че колкото повече навлизах в клуба, толкова повече бях в безопасност. Колегите не можеха да го схванат, но колкото повече ми вярваха Ейнджълс, толкова бях под закрилата им. Нямах нужда от екипа под прикритие в микробуса, защото събратята ми ме пазеха. Това стана пределно ясно, когато изхвърлих хидроксикъта. Психическите обороти, преди подобни на тези на моторен трион, сега намаляха и на тяхно място се появи друго: фокус.

Ежедневието все така се случваше, но след паническата атака целта ми изкристализира в ума ми: бих сторил всичко, за да стана Хелс Ейнджъл.

Бързо.

Идеята, покълнала в наблъсканото ми с химия съзнание, започна да приема очертания. За Хелс Ейнджълс насилието е власт. Реших да докажа пълните си достойнства като играя по техните правила.

Щях да стана насилник.

Не казах на никого за среднощния си проблем. Никой не можеше да си помисли, че се пречупвам.

Само че всички се пречупвахме.

Джей Джей, атлетична бивша пушачка от седем години, откакто се включи в случая, се върна към кутия или повече на ден и качи тринадесет килограма. Тими прекарваше всяка свободна минута у

дома си, презареждайки батериите си със семейството си. Татенцето беше изпосталял, прегърбен и петдесетте му трудни години на тоя свят му личаха. Агентите от екипа се уморяваха да ни покриват. Не ми пукаше. По онова време просто се обаждах на Слатс, казвах му къде съм и да не се тревожи. Не му харесваше — усещаше, че губи контрол. Трябваша му няколко пътиета всяка нощ, само за да успее да подремне.

Понеже Слатс виждаше неща, които аз не можех, и вероятно знаеше повече за физическата ми и емоционална деградация, отколкото предполагах, той ми заповяда да се върна у дома за Деня на бащата. Каза, че твърде много сме се вживели и че малко почивка и отпускане няма да навреди никому.

Е, поне почивката, за отпускането не беше убеден.

Прибрах се вкъщи и си давах вид, че се отпускам — лежах на дивана, играех си с козята брадичка, наваксвах със „Спорт Център“ — но същинското отпускане бе невъзможно. От плъзгащите се врати на хола ми към цъфтящите растения и, зад тях, електриковозелено игрище за голф. Сетих се за думите на агент Шон „Спайдърмен“ Хувър: „Човече, това е такъв майтап. Тези типове гледат на теб като на някакъв каубой-убиец, а ти живееш в шибано имение наред игрище за голф.“ Мястото ми не беше имение, но беше доста хубаво, а и играех голф. Беше прав. Опитах се да си представя кой да е от Хелс Ейнджълс, които познавах, да размахва стик номер седем и да тършува за изгубена топка през бурените. Абсурдни образи, които само показваха колко фрагментиран бе станал животът ми.

Гуен обикаляше около мен този уикенд, пазеше дистанция и понякога ми носеше някакви неща за хапване, които почти не докосвах. Много се бяхме отдалечили един от друг. Може би това не е съвсем точно: тя си беше стояла на едно място, а аз бях избягал на спринт. Изглеждаше примирена. Беше ми казала, че няма да се предаде — Гуен можеше да е също толкова упорита, колкото и аз, — но си личеше, че ситуацията ни не ѝ харесва. Само заради волята на Гуен останахме семейство. Не си говорихме много този уикенд, но помня как ме пита защо трябва да карам всичко до краен предел. Не отвърнах. Нямах отговор; така ме беше направил Бог.

Джак ми нарисова картичка за Деня на бащата и ми я подаде, докато релаксирах на дивана. Отворих я. Отляво имаше пистолет и пунктирана линия, излизаща от дулото му и минаваща през гръдния

кош на един човек — аз — отдясно. Под нея имаше друга, аз, в болницата. Имаше петно червено мастило там, където бе раната ми, а отгоре думата „Динг!“ Надписът отдолу беше Честит Ден на бащата, надявам се това никога да не ти се случи пак. Обичам те, Джак.

Тази картичка ми разби сърцето. Потърках му главата. Казах му, че Слатс и цял екип други момчета ме пазят. Казах, че няма да позволят да се случи нещо лошо. Казах му, че ако не ми вярва, може да пита мама и тя ще каже, че е така.

Той замина да прави други неща и умът ми се върна към работата.

Професионалната ми ситуация беше несъстоятелна и го знаех. Не просто кандидатстването щеше да е непоносимо. Щеше да е трудно да убедя другите, че има смисъл от него. Шефовете щяха да се дърпат с финансирането на моторджийските ни игрички, особено след като Слатс не ни подкрепяше на 100 процента. Биех се на два фронта и мислех, че мога да спечеля, като приложам простата си идея.

Умът ми започна да мисли за кръв и за нейното проливане.

Няколко дни преди да се върна във Финикс, наминаха най-добрите ми приятели от училище — Джон Уилямс и Скот Хайт. Мислех, че ще ме изненадат. Не ме изненадаха. Можех да ги подуша. Само пума, дебнеща ме срещу вятъра, можеше да ме изненада. Усмихнах им се през прозореца, когато дойдоха. Носеха карирани панталони и ризи за голф — едната бяла, другата светлосиня. Имаха златни часовници и шпайкове за голф. Единият имаше шапка на Тайтълист. Бяха членове на обикновения живот на Джей Добинс, не ченгета. Бяха бащи и съпрузи — непознати. Двама мъже, които познавах от почти тридесет години, но само с усилие можех да си спомня с какво си изкарваха прехраната.

Почукаха на стъклото. Не станах. Махнах им с ръка. Скот плъзна вратата и се подаде вътре.

— Хей, човече.

— Какво става, пичове?

— Нищо особено.

Зяпах ме, сякаш бях животно в плен наред композиция в музей — Федералния агент у дома.

Джон накрая каза:

— Леле, Джей, изглеждаш като шибан наркоман, знаеш ли?

Опитах се да се засмея.

— Да. Мерси.

— Искаш ли да ударим по една топка? — попита Скот.

Аз се вкопах в дивана още малко.

— Не, зает съм.

Свиха рамене, поприказвахме още малко глупости и си тръгнаха.

Изключих телевизора. Гледах игрището за голф. За разлика от мен, то никога не се променяше.

Една неделя Гуен ме помоли да отида с Дейл, за да вземем новата ѝ китара. Казах, че не знам дали ще мога, но после видях колко е развълнувана Дейл и осъзнах, че ще се радвам да го сторя. Гуен ми даде адреса. Магазинът беше на няколко пресечки от студиото за татуировки на Мак.

Беше неделя предобед, затова не се тревожех, че ще срещнем Мак или някого другиго. Въпреки това, с децата си бяхме изработили няколко прости сигнала с жестове, в случай, че ни наближат някои от моите „лоши“.

Отидохме до магазина. Продавачът извади един „Фендер Соноран“ в пълен размер, акустична, както и ремък от плат в цвета на дъгата. Дейл я взе пред себе си, дръпна струните, премервайки я, завъртя я няколко пъти. Усмихна се и кимна. Платих и излязохме.

Звънецът на вратата се чу, докато се затваряше. Държах Дейл за ръката. Вдигнах поглед и пред нас стоеше Робърт „Мак“ Маккей.

Стиснах леко ръката на Дейл. Тя ми отвърна.

Пуснах я и се ръкувах с Мак. Прегърнах го. Казах:

— Това е моето хлапе.

Той се наведе пред нея и рече:

— Радвам се да се запознаем, малка госпожице. Имаш ега си таткото.

Дейл беше желязна. Благодарил му, без въобще да изглежда нервна.

Той ме попита какво правим и му отвърнах, че от месеци обещавам нова китара на Дейл. Тя я вдигна. Нямаше причина да лъжа. Мак изглеждаше в добро настроение, но преди да се разделим, той ме дръпна настрана и каза:

— Пиле, къде ти е кътът, да го еба?! Представлявай винаги!

След като се качихме в колата, Дейл, с цялата невинност на детството, попита:

— Значи това беше Хелс Ейнджъл?

— М'да.

— Не изглеждаше толкова лош. Даже доста добре се държа.

— Това е, защото много се стараеше. Не се заблуждавай — този тип не струва. Ако някога го видиш отново, тръгни в другата посока.

— Окей.

— Обещай ми.

— Окей! Обещавам.

Сложих ръка на коляното ѝ и след това се измъкнахме откъдето бях паркирал.

На тридесети ми се обади Боби, който искаше да се обадя на Тими, за да му кажа да му се обади. Попитах го защо просто той не се обади на Тими и той ми ревна:

— Защото се обаждам на теб, шибаняк!

Обадих се на Тими. Тими се обади на Боби. Тогаваш Тими ми върна обаждането. Каза, че Боби му наредил да вземе нещо от Боб Банята в Кейв Крийк, президентът на тамошния клон, който бе наследил Хувър, и да го занесе в Скъл вали на следващата сутрин. Каза, че Боби му е казал дори да не си помисля да го отваря.

Когато го взе, Тими се обади и каза:

— Не бих могъл да го отворя, дори да искам, не и без те да разберат. Кутия за обувки е, с около десет пласта тиксо.

— Какво ще правиш?

— Говорих със Слатс. Ще му пуснем рентген.

— Страшна работа. Кажи ми какво сте видели. Аз, Татенцето и Джей Джей ще бъдем в имение „Каравана“ до полунощ.

Той ми се обади по-късно и ми каза, че пакетът, който бил много лек, съдържал три парчета плат. Нашите долни рокъри.

На следващия ден беше Църква. Имаше някои почетни гости в клубната къща — Лошия Боб, Пийт Юнис и Маркърс, лондонския президент. Когато приказвахме с тях, не изглеждаха много щастливи. Джоуи се моташе около входа, увесил нос в някаква смесица от срам и

гняв. Джоби стоеше до него с кръстосани ръце. Боби потупваше в дланта си дървена дръжка на брадва. Пийт въртеше барабана на един револвер, вадеше го, прибираще го и го завърташе отново. Когато всички влязохме, Джоби внезапно се обърна към Джоуи, който тъкмо минаваше през прага, и го блъсна в гърдите. Боби се промъкна зад него с кръстосани ръце и свалени надолу слънчеви очила. Джоби кресна:

— Изчезвай оттук! — Джоуи направи няколко крачки назад, още с наведена глава. Погледнах Боби, за да видя какво става. Той нямаше време за мен. Джоби повтори:

— Изчезвай оттук! — Джоуи се обърна и се отдалечи. Руди се изправи, хвана Тими за ръката и му каза да дойде с него. Двамата също изчезнаха от поглед.

В добавка към проблема с Джоуи, какъвто и да бе — по-късно разбрах, че е чукал дамата на друг член без разрешението му, — Боби беше бесен и за вечерята. Изпратил Стейси да я вземе — знаехме, че Джей Джей е отишла с нея, — а нея още я нямало.

— Тия кучки по-добре да идват всеки момент или не знам. — Кимнах. Теди каза на Татенцето да чака отвън и да наглежда околностите. Татенцето си тръгна.

Всички се обърнаха към мен. Пийт прибра револвера си отпред на колана и постави ръка на дръжката му. Боби почука дръжката на брадвата. Джоби затвори вратата и се облегна на нея, а до него стоеше Маркърс. Двамата бяха рамо до рамо и ме гледаха втренчено. Лошия Боб беше в другия край на стаята и пригласяше косата си.

Теди махна тръбичките от носа си и заговори. Изръмжа:

— И ти ще трябва да си ходиш, Пиле. — Не казах нищо. Теди беше ужасяващ. Използваше недъга си като бухалка. Продължи: — Знам, че се стараеш, но не стига. Нямах каквото трябва за един Хелс Ейнджъл.

— Махай се оттук, да те еба. — Това беше Боби.

Поех си дълбоко въздух.

— Няма, да го еба. Можете да ме изритате, но няма да си тръгна сам. Твърде много съм заложил. — Докато приказвах, ми присветна, че думите ми са абсолютно верни. — Ако не ме искате, ще трябва да ме вдигнете и да ме изхвърлите.

Бях почти сигурен, че цялата сценка е постановка, но изпълнението с Джоуи ме караше да се съмнявам. Може би

прочистваха? Ако можеха да изритат Джоуи, можеха да изритата кого ли не. Но думите на Теди ми напомняха нещо. И аз се държах по същия начин, когато дадохме нашивката на Джеси в Солос, а Лошия Боб беше свидетел. Знаех, че долните ни рокъри са у тях. А и знаех, че съм най-добрият им кандидат от години. Имах надъхаността, имах устойчивостта и арогантността, която Хелс Ейнджълс толкова обичат. Това беше животът ми и те го знаеха. Щях да съм Хелс Ейнджъл и щях да съм един от най-добрите.

Теди се усмихна.

— Окей. Щом така чувстваш нещата, по-добре да ти дам втори шанс. — Той се пресегна зад себе си и едновременно с това се изправи. Когато се обърна към мен, държеше долен рокър с надпис Аризона. Боби ми каза да се изправа. Всички се усмихнаха. Боби и Джоби ме потупаха по гърба. Взех нашивката. Теди ме прегърна здравата. Старецът още можеше да събере много сила, когато искаше.

След това Теди каза:

— Партньорите ти са след теб. Мълчи си и се преструвай, че току-що сме ти взели джобните за обяд.

Казах добре. Час по-късно тримата бяхме официални кандидати за Хелс Ейнджълс. Прикрепихме си рокърите с безопасните игли, които Тими винаги носеше. Лошия Боб ги посочи.

— Еха, пичове, за всичко мислите.

Усмихнах му се. Каза ми, че се гордее с мен — с нас — и че е знаел, че бързо ще станем членове. Така се надявах, но му казах само:

— Колкото време е нужно.

— Това е моето момче — каза Боби.

Телефонът ми иззвъня.

— Да, Пилето.

— Хей, тате. — Беше Дейл. Звучеше щастлива. Звукът на телефона ми беше силен и момичешкият глас на Дейл се чу преди да успея да го намаля.

— Хей. Кво става? — Момчетата се заслушаха.

— Нищо особено. Само да ти кажа здрасти и че много си харесвам новата китара.

— Това е супер, но съм доста зает в момента. Трябва ли ти нещо или просто ми губиш времето?

— Тате, какво има?

— Нищо няма. Просто нямам времето да се занимавам с теб, освен ако не е нещо спешно. — Тишина. — Май не е. Виж, ще ти звънна по-късно. Чао.

— Чао... — Затворих.

Боби ме попита кой е. Казах:

— Един от хората на Големия Лу. — Той се засмя. Джоби също се усмихна. И Теди. Знаеха, че лъжа.

Погледнах към Тими и Татенцето. Те знаеха, че никога не говоря с „един от хората на Лу“, а само с него. Правилно предполагаха, че е била Гуен, Дейл или Джак, и ме гледаха все едно съм най-големият гъз на света.

Така беше, но не ми пукаше. Току-що бях получил долния си рокър и нямаше да развалям всичко като си приказвам с момиченцето си. Толкова не бях наред, че бях готов да загубя дъщеря си и собственото си самоуважение в името на случай. Поглъщаше ме смесица от ликуване, безразличие и омраза. Можех да взимам решения само на мига и неизменно ги взимах в полза на това да печеля още и още доверие от своите нови събратя, Хелс Ейнджълс.

Знаех, че те знаеха, че току-що съм затворил на дъщеря си и знаех, че одобрявах.

Сякаш прочел ума ми, Боби се приближи, кимайки тежко. Тихо ми рече:

— Точно така, Пиле. Трябва да се откажеш от всичко — семейството си, живота си, жена си, работата си, парите си, колата си, кучето си, — за да си шибан Хелс Ейнджъл. Ние го сторихме, ще го сториш и ти.

Ръката му стискаше рамото ми.

Тогава Теди обяви:

— Момчета, като Хелс Ейнджълс мога да ви обещавам три неща: насилие, затвор и смърт.

Ако бях в малко по-здравомислещо състояние, може би щях да прихна и да му извикам:

— Така ли се рекламираш, бе? — Но тогава просто кимнах. Той говореше истината. Бях навит да играя по свирката им, защото бях убеден, че именно аз ще ги изпратя в затвора.

Точно след това пристигнаха Стейси и Джей Джей с храната. Чухме как хрупа чакълът на алеята под дърветата и Боби каза:

— Дано са те, — а когато стана ясно, че са, добави: — По-добре да е имала някакви ама много сериозни проблеми, та да закъснее така. — Когато разбра, че не е, изръмжа: — Това е. Тая вечер ще си го отнесе.

Бързо отидох при Джей Джей и й казах да остане в колата, да ми подаде храната и да отпрашва. Не можех да се поставя в позиция да ме карат да бия Джей Джей. Тя каза окей, Стейси се измъкна от колата и Джей Джей тръгна.

Боби грубо хвана Стейси за ръката, а храната падна на земята в купчина кутии. Той я завлече с викове в апартамента на първия етаж. Прибрахме храната. Теди ни заповяда да охраняваме периметъра, докато те ядяха и обсъждаха клубни въпроси вътре. Излязохме. Боби излезе от апартамента си след петнадесет минути. Твърде бе далеч, за да видя как изглежда. Стейси не се виждаше.

По-късно, в полята около клубната къща, Тими ме попита:

— Това на телефона Дейл ли беше?

— Да. Тя беше.

— Бая си нагъл.

— Какво трябваше да направя? Да й се разнежвам точно след ритуала? Не мисля. На тези хора им харесва онова, което направих, знаеш го.

— Не ме ебе какво харесват. Обади й се.

— Ще говоря с нея по-късно.

— Не те моля. Обади й се.

Знаех, че е прав. Също така знаех, че може да ми скрита задника за около две секунди. Казах:

— Окей, окей.

Обадих се. Дейл още плачеше. Извиних се и се опитах да обясня ситуацията. Гуен грабна телефона и ме почна:

— Джей, никога, ама никога повече не говори така на децата ни. Не са ти някакъв декор, мамка му! Разбираш ли? — Казах й, че разбирам, макар да не си вярвах. Майната й, нямаше представа какво ми е. Отново ме попита дали разбирам. Казах, че разбирам. Защо Гуен не ми каза, че ме напуска на мига, нямам представа. Поисках пак да говоря с Дейл. Внезапно осъзнах какво съм направил. За миг се превърнах обратно в Джей Добинс. Казах й, че човекът, казал тези неща, не съм аз, а друг, аз никога не бих казал тези неща, толкова

много я обичах, радвах се, че е харесала китарата. Тя се поуспокои, още беше разстроена. Обещах да ѝ се реванширам. Попитах дали може да ми прости. Тя беше дете, какво друго да каже освен „да“?

Затворих. У мен напираше гняв, но не знаех накъде да го насоча. Мразех Ейнджълс, мразех БАТО, мразех Тими, че ме накара да се извинявам, мразех жена си, семейството си, мразех себе си, после Ейнджълс и така отначало. Преглътнах омразата си и се опитах да запазя самообладание. Казах на Тими, че Дейл е добре. Звучах убедително, той ми повярва. Или се престори, че ми вярва. Извиних се на Тими и му казах, че всички сме под много стрес. Исках да обвиня някого за това, в което се бях превърнал, и през ума ми прехвърчаха всички хора, които познавах, но виновен бях аз. Аз.

Истината бе, че имах нездравата готовност да разменя семейството си срещу още доверие от страна на ХЕ. Успокоявах се с мисълта, че в крайна сметка ще го приемат, че е окей, дори се очаква от мен, да хапя ръката, която ме храни. Истината беше, че не бих се поколебал отново да сторя същото с Дейл. Думите на Боби отекнаха:

— Трябва да се откажеш от всичко, за да станеш Хелс Ейнджъл.

Първо ми прозвучаха абсурдно, но в онзи миг открих у тях някакъв гротесков смисъл. Чувствах се жалък. Не. Бях жалък.

Бях повече Пилето, отколкото бях Джей Добинс. Трансформацията ми почти беше приключила.

Когато ни привикаха обратно в къщата, Боби попита с кого съм говорил. Казах им, че уговарям голяма сделка в Кулиакан, Мексико, за по-късно същата седмица. Казах, че ще трябва да отскочим извън града за известно време, но ще сме тук за следващата Църква на 6-и юни. Боби каза окей; те знаеха на какво се съгласяват, когато ни взимат за кандидати, и ни бяха обещали свобода, що се отнася до бизнеса. Казах мерси. Джоби ми каза да се ослушвам за трийсетина пистолета, които да може да разпреди в клона в Сан Франциско, за да въоръжат с тях местни симпатизиращи улични банди. Казах му, че ще се ослушвам. На следващия ден, първи юни, си тръгнахме от Прескот, за да си починем.

Слатс въобще не демонстрира ентузиазъм за рокърите, но не ми пукаше. Ако бях готов да отсвиря семейството си, не бих клепнал да сторя същото и с колега, пък бил той и със статута на Слатс. За тази златна възможност бях работил твърде здраво, за да се откажа. Слатс с

нищо не можеше да ме спре. Бях развил синдром на героя: бях абсолютно сляп за всичко друго, освен за подвига си, независимо каква цена плащах и какъв риск поемах. Чувствах, че само от мен зависи да сработи всичко.

По това време екипът беше разделен на две групи, едната оглавена от Слатс, другата — от мен и Тими. За групата на Слатс рокърите представляваха нова, изтощителна фаза от разследването. Значеха месеци, може би години, допълнителна работа. Значеше, че скоростта, с която карахме последните няколко седмици, щеше да продължи и по всяка вероятност да нарасне. Моята група вярваше, че когато получим пълно членство, доказателствата ще станат много по-сочни; щяхме да сме във вътрешния кръг на ХЕ. Молбата на Джоби за 30 пистолета бе добра индикация за това. Ако можехме да направим подобна продажба — че и през щатски граници, — тогава бихме имали чудесно допълнение към РИКО. Знаех, че това е само върхът на айсберга. Тими ставаше все по-отявлено настоятелен пред Слатс. Той страстно настояваше да извървим целия път. Тенджерата Черна Бисквита не беше преляла, но се пенеше и капакът ѝ подскачаше.

Тими и аз се срещнахме с екипа на четвърти, обратно в Лехата. Казах им да не се тревожат, имам план да ни вкарам бързо. Казах, че е рисковано и може да не успеем да го направим, но иначе бихме могли да си превземем нови позиции светкавично. Естествено, те искаха да знаят какъв е планът. Казах им, че още не мога да навлизам в детайли, но ще го сторя на следващата седмица — обещах им.

След срещата излязох до кофите за смет за една цигара. Нямаше луна, облаци, нищо не отразяваше нощните светлини на Финикс. Небето представляваше безбрежно мастилено езеро, увиснало над главата ми. Слатс излезе. Изплю парче тютюн, което се плъосна на паважа. Отвори бира и ми я подаде. Носеше още една за себе си. Попита ме какво мисля да правя.

Отпих няколко малки глътки и казах:

— Просто е, Джо. Ще убием Монгол.

НА ОРЪЖИЕ

Юни 2003 г.

На Джо не му хареса. Ама никак не му хареса. Не харесах това, че не му харесва. Той каза, че няма смисъл в това. Казах, че има смисъл колкото щеш. Той ми отвърна, че няма това предвид — за Ейнджълс имаше смисъл, за нас — не. Напомни ми:

— Ние сме добрите. — Каза, че няма да стане. Намекна, че ще дръпне шалтера преди да започнем.

— Майната ти. Започваме и започваме скоро.

Той си пое дъх, изплю още тютюн и смачка бирената си кутия в ръцете си. Обзе го плашещо спокойствие.

— Джей, убийството поражда убийство. Просто е твърде рисковано. Може да умреш, може и да не умреш — мамка му, може и да не ти пука дали ще умреш, или не — но да им покажеш убийство? Може да подпалиш война между тия два клана и да се озовеш точно в средата.

Беше прав, не ми пукаше. Казах:

— Пич, готов съм да поема този риск. — Смачках цигарата си и се отдалечих.

Не знам как Слатс не прекрати разследването на мига — както не знаех защо Гуен не се разведе с мен след онова изпълнение с Дейл, — но не го стори. Единствената причина, която ми идва наум, е че не е бил готов. Имал е нужда от още време да си издейства заповедите за арест. Само още малко време. И на двамата ни бе нужно.

Надпреварата започна.

Говорих със стария си партньор Крис. Говорих с Тими. Говорих с Шон Уд, агент от екипа, който ни подкрепяше силно в намеренията ни да станем членове на ХЕ. Поговорих още малко с Крис.

Спретнахме си добро съзаклятие.

Планът наистина бе прост и колкото повече мислех за него, толкова по-убеден бях, че няма как да сбъркаме. Щяхме да поискаме разрешение от Хелс Ейнджълс да убием Монгол и след това щяхме да го убием. Щяхме да го направим в Мексико, където те нямаше да могат

да проверят нищо. Крис се чудеше как бих могъл да ги накарам дори да участват задочно. Той попита дали не мога да пробвам да взема оръжие от тях.

— Ами че да — отвърнах.

Ето защо планът не можеше да се издъни: те нямаше как да възразят. От Лафлин насам, тези типове бяха обсебени от идеята да убиват Монголи. Но макар че имаха възможността, никога не ги търсеха. Подобно на Дан Данца, невротичния Ейнджъл, към чиято агресивност и безкомпромисност се чувствах привлечен, смятах, че това е пълна лудост: Монголите не бяха никак трудни за намиране. Не бяха никакви бинладеновци, наврени в Тора Бора — имаха си клубни къщи точно като Ейнджълс. Така че реших аз да стана техният човек за убиване на Монголи. Ако Стив Хелънд, от номадите на Ейнджълс, не се свенеше да обсъжда с мен убийството на човека, видял сметката на сина му, защо да не мога да обсъдя с тях убийството на Монгол в името на клуба? И как биха могли да откажат? Ако се дърпах, можех да питам:

— Коя част от „Ако видиш Монгол, убий го“ не съм разбрал? — ако го сторех, щях да превърна мечтите им в реалност и да реализирам потенциала си.

Щяхме да изпълним плана или Слатс щеше да приключи разследването на бърза ръка, или Ейнджълс щяха да ме убият за наглостта ми, или щяха да ме уволнят от БАТО, или щяха да ме направят член на ХЕ. Ако имах възможността да опитам най-добрия си удар по тази организация, бих приел всяко последствие, дори смърт. Понякога, особено смърт. Беше юни месец в Аризона и желанието ми да умира нарастваше заедно с покачването на живака. Някои дни дори се будех с това желание. Никога не бих го сторил сам, но бях започнал да го очаквам. Толкова просто щеше да е, толкова опростяващо всичко. Нямаше да съм наоколо, за да прецаквам семейството си, те щяха да получат хубав застрахователен чек, и кошмарът на живота ми щеше да приключи. Знаех, че никога няма да напусна сам — някой друг трябваше да реши това, — затова какъв по-добър начин да се случи от това да умира? Без да се усещам, вече исках същото, което на шега искаше и старият ми партньор Коз: да ме приковат за стол и да ме гръмнат в лицето. Исках добра смърт наред най-голямата ми битка. Исках да умира като коравия тип, в когото се бях превърнал.

Помислих си, майната му. Може би щеше да се случи, може би не. Бях ченге, но бях и Хелс Ейнджъл. Оставаше само да Свърша Каквото Трябва.

Животът рядко зачита маниите на човек. Докато прекарвах цялото си време в изчисляване и преговаряне на данни и във визуализация на местопрестъпление, животът си течеше. На шести юни ни извикаха в Сан Диего да охраняваме погребението на още един паднал Ейнджъл.

Носеха се слухове, че аз, Тими и Татенцето ще охраняваме Сони Баргър на Общия преход до Лакония, Ню Хемпшир, през август — този уикенд в Сан Диего беше проверка. Големците бяха там — Сони, Джони Ейнджъл и Чък Зито, заедно с повече от десет президенти на клонове от Западния бряг. Бяха ме назначили на задния вход. Между клубната къща и улицата имаше висока стена и не виждах нищо през нея. Параноята от Монголите ми се бе отпечатала: през цялото време очаквах някаква бомба-самоделка да прелети отгоре и да отнесе мен, барабар със задната част на сградата.

Но нищо не се случи. Основният ми враг бе скуката. Но след осемчасово висене получих малка изненада. Отникъде на задната веранда се показва Сони Баргър. Носеше чиния, отрупана с храна, и две бутилки бира. Остави храната на една сгъваема маса и доближи машинката си за говорене до дупката в трахеята си.

Гласът му изжува:

— Горещо, а?

— О, да, сър.

— Може да ми викаш Сони, Пиле.

— Не се засягайте, но докато не си получа нашивките, ще ви наричам „сър“, сър.

Той се усмихна. Рече:

— Донесох ти малко храна, ако искаш. Може да си починеш, ще те покривам, докато ядеш.

Не. Нямаше начин да оставя Сони Баргър да ме сменя.

— Добре съм, сър, току-що изядох една вафла.

— Ами бира?

Това беше очевиден въпрос за проверка.

— Благодаря, но не мога, докато съм на работа. Спонсорът ми ще ми подпали гъза, ако разбере.

— Както искаш. — Той си взе печено бутче и го захапа. Изпи половин бутилка бира, като се постара да звучи и да изглежда, сякаш е много освежаващо. Електронният му глас ме уведоми, че все така чувал добри неща за нас и че се движим в правилната посока. Каза, че се радва да ни види тук, а не в онзи пробит клуб. Отвърнах, че и аз се радвам. След това мълчаливо довърши храната и бирата си.

Тръгна си също толкова изневиделица, колкото бе дошъл. Вдигна чиниите, постави ги една в друга и каза:

— До после, Пиле — без машинката. Звучеше като ураганен шепот. Старият тип беше силен.

Остави пълната, леденостудена бутилка бира на масата. Не смеех да я пипна. Беше ли кален тест наистина? Не бях сигурен. Знаех, че Сони наистина го е грижа за хората му. Може би дори го бе грижа за мен.

На дванадесети юни, Джоби се обади паникьосан. Каза, че трябва да се срещнем колкото се може по-бързо в паркинга на прескотския Уолмарт.

Когато се озовахме там, го попитах какво става.

— Извикаха ни.

— Какво искаш да кажеш?

— Теди ни праща на мисия. Отиваме във Вегас да пазим.

Татенцето каза:

— Още охрана, а?

— Това не е някакъв патрул на огради, пичове. Ако беше, нямаше да идвам с вас, нали? — Аз свих рамене. — Слушайте, отиваме да пазим събратята. Обади се на Тими, кажи му да събере всичките ви оръжия в джипа и да ви посрещне пред клубната къща. Татенце, ти стой с мен. Пиле, отиди да се срещнеш с Боби и Тими, а след това ще се видим на обяд. Тогава ще ви разкажа.

Обадих се на Тими и му казах да се срещнем при клубната къща и че ни канят на НССО-парти.

— Какво е НССО?

— Носете си собствено оръжие.

— Най-последно. Ще се видим там — отвърна той с ентузиазъм и затвори.

Отидох до клубната къща с мотора, като наруших едно от правилата на Теди: един Хелс Ейнджъл никога не кара сам. Тими вече беше там. Оставих го да чака при джипа и влязох да събера Боби. Беше си в апартамента. Изчаках го във фойето. Излезе от спалнята, докато тъпчеше в джоба си един Берса, 38-и калибър. Викна на Стейси, че е оставил един 22-калибров на барплота.

Докато гъчехме евтина мексиканска храна, научихме какво ни чака. От мига, когато започнаха да ни дават подробности, можех да мисля само за едно: Слатс.

Същата вечер във Вегас имаше една коалиционна среща, която Бандитосите, друга враждуваща с нас банда, много по-силна от Монголите, бяха обещали да разтурят. Нашите хора от Вегас не можеха да позволят това и затова бяха извикали кавалерията. Боби и Джоби се оплакаха, че във Вегас явно не е имало достатъчно желаещи да се отзоват — но ние бяхме друга бира. Скъл вали заедно с още няколко души от Меса, щяха да отсрамят клуба. На Боби бяха заповядали да не идва. Руди дори не влизаше в сметките. Щяхме да сме аз, Татенцето, Тими и Джоби, въоръжени до зъби.

Боби:

— Теди ще ти даде неговата рязана.

Джоби:

— Добре. Искам да пръска нашироко.

Боби:

— Щеше ми се да дойда с вас. Много пъти съм бил на такива неща — ще съм от полза.

Джоби:

— Теди знае какво прави. Не можеш да изпратиш всички. Няма да остане кой да пази мястото. След тази вечер ще търсят да ни го върнат. Не след дълго и тия шибаняци ще плъзнат из Аризона. Трябва да сме силни тук.

Боби:

— Знам, но все пак ми се ще да идвах и аз.

Джоби:

— Сигурно всички ще умрем.

Боби:

— Или ще свършите в затвора.

Джоби:

— По-добре да умра. Но е прав, де. — Това го каза на нас. — Очаквайте убийства тази вечер. Стрелба. Смърт, затвор или бягство от страната.

Помислих си саркастично, страшна работа. Ще се наложи да убиваме за тези типове преди да получим възможността да го направим както би ни изнасяло.

Довършихме обяда и се върнахме в клубната къща. Трябваше да се измъкна за секунда, за да се обадя на Слатс, но те бяха надъхани и не можех да се измъкна и за секунда.

Теди и Боби гледаха как Джоби зарежда джипа с пушката, кутия патрони, къса гумена палка, дръжка на брадва и три-четири ножа. Теди изглеждаше обезумял от безпокойство. Направи ни знак да го наобиколим.

Заговори, забил поглед в земята.

— Това не ми харесва, но това трябва да направим. Гордея се с вас и с Хелс Ейнджълс. Бъдете им опора и те ще са ви опора. Правете каквото там ще правите, но се върнете живи.

Прегърна всеки от нас. Боби също.

Той ме хвана за раменете и каза:

— Помни, Пиле, един Хелс Ейнджъл може невинаги да е прав, но си остава твой брат.

Теди добави:

— Половината от всичко мое е ваше. И това не забравяйте.

В думите им имаше смисъл. Въпреки че се бях заклел да се боря срещу подобни хора, приемах част от кредото им. Знаех, че всеки от тези тук, а и още неколцина неприсъстващи, с готовност ще отнесат куршум за мен. В този миг повярвах в част от това, което ХЕ представляваше. Бях истински трогнат.

Тръгнахме. Аз карах. Тими и Татенцето бяха отзад, а Джоби звънеше на пожар на Призрака и Спусъка от клона в Меса. Искаше да разбере какво е положението. Звучеше сякаш определено ще се случи. Пуших цигара от цигара, без въобще да спирам, за да усетя свежия пустинен въздух отвън. Гледах пътя и мислех само за Слатс. Гледах стрелката за бензина. Имахме една четвърт резервоар. Точно пред

Кингсмън спрях, за да презаредя. Излязохме да се разтъпчем. Татенцето напълни резервоара. Аз отидох до тоалетната.

Още щом се скрих от поглед, отворих телефона.

— Пилето е. Слушай, нагазили сме в лука. Отиваме до Вегас да ударим Бандитосите на някаква среща — тази вечер. Имаме шибан арсенал в колата си и недвусмислено ни беше заявено, че се очаква да го използваме. Трябва да се обадиш на Гейлънд и да спрете това.

Попита ме защо не съм се обадил по-скоро. Казах, че съм бил с тях цял ден. Казах, че трябва да вървя, да ми се обади, когато говори с Гейлънд. Казах, че ще се правя, че говоря с Дейл. Той каза окей.

Петнадесет минути по-късно извън телефонът ми. Минавахме през Голдън вали в Кингсмън и след това през Лафлин, защото Джоби не искаше да рискуваме проверки, ако прекосим бента Хувър. Звънеше Слатс. Каза, че пътува към Вегас, но добре сме го изпреварили. Каза, че Гейлънд работи по въпроса — нямаше да има Бандитос в радиус от тридесет километра около срещата. Гейлънд знаел къде ще се проведе, затова да нямам грижа, просто да отидем и да правим каквото очаквали от нас.

Стигнахме. Паркингът беше затрупан с мотори и хора. Джоби ни каза да се съберем около него — аз, Тими, Татенцето, Призрака, Спуська, Сокъм и един тип от Вегас на име Фил Даскалос. Джоби започна да приказва:

— Добре. Ако се покажат Бандитосите, ще ги нападнем от засада. Не позволявайте на никого да си слезе от мотора. Правете каквото е нужно, окей? Не ги пускайте да слизат. — Той направи пауза и прокара ръка през сивата си коса. Погледна всеки от нас в очите. — Вижте, ако не ви понася, ходете си сега. Върнете се и опитайте пак след няколко години, когато ви се покажат топките. Ако можете — от тия неща се коват легендите и героите.

Не бих се изненадал, ако беше сложил ръка наред кръга ни и бе започнал да скандира: „Осем-едно, осем-едно, осем-едно!“

Разделихме се и получихме позиции. Джоби изпрати Татенцето и Фил от другата страна на улицата и заведе Тими и мен на един ъгъл на паркинга. Спуська, Призрака и Сокъм заеха позиция на срещуположния ъгъл.

Чакахме. Пуших така, сякаш тютюнопроизводителите затваряха утре. Чакахме. В осем и петнадесет разпуснаха срещата, хората се

качиха на моторите си и дълга колона Хелс Ейнджълс напусна мястото. Край. Нямахме Бандитос. Гейлът ни беше направил още една услуга.

Групичката закрилници се срещна на една бензиностанция към осем и половина. Стиснахме си ръцете, доволни, че сме се показали мъже, и още по-доволни, че сме отгървали престрелката. Джоби каза, че се случват такива неща, по-добре човек да е подготвен, отколкото да не е. Татенцето ме запозна с Фил. Заприказвали се за оръжия, докато чакали. Фил много искаше да говори с мен, каза, че той бил човек, с когото да говоря за оръжия за ХЕ. Каза, че има всякакви работи — ръчни гранати, Ц-4, Мак-10, бомби с дистанционно управление, заглушители. Дадох на Фил една визитка и му казах да ми се обади.

Върнахме се в Скъл вали.

В джипа Джоби все ни повтаряше колко се гордее с нас. Оставихме го у приятелката му в Кингсмън, прегърнахме се братски и му казахме, че ще се видим на следващия ден.

Когато се върнахме в джипа, се обадих на Слатс. Попита ме дали искам да говоря с Гейлът. Искях.

— Как беше Вегас? — попита Гейлът.

— Страшна работа. Спечелих на зарове и получих дванайсет безплатни лапденса. Какво стана с нашите приятели?

— Хванахме някои. Днес в ареста има парти с преспиване на Бандитосите. Ще ги пуснем на сутринта. Иначе тук е доста спокойно. Мисля, че Слатс иска да ме заведе на вечеря. Гледа ме любовно цяла нощ.

Засмях се. Благодарих му и му казах да благодари и на Слатс от мое име.

— Спаси ни задниците. Пак.

Слатс можеше да приключи разследването след това. Ейнджълс явно не се притесняваха да ни поставят в опасни ситуации и при достатъчно възможности беше само въпрос на време да се случи нещо лошо, защото не сме могли да контролираме ситуацията.

Но Слатс ни позволи още малко.

Приех това като позволение да задействам плана си. Това, че ни пусна във Вегас означаваше, че е готов да ни остави да се излагаме на

опасни ситуации, независимо какво говореше. В някакъв смисъл се чувствах откъснат.

Момчетата от Скъл вали също бяха доволни. Когато спряхме пред клубната къща същата нощ, Теди и Боби ни чакаха като нервни родители. Прегърнаха ни силно. Теди се опита да се усмихне, но беше загубил тренинг. Повтори, че не му е харесало да ни праща там, но като Хелс Ейнджълс на всички им се е налагало да преследват привидения. Каза ни да се приберем и да си починем.

След тази нощ, хората от Скъл вали малко се е поразвеселиха. Все така ни натирах къде ли не, но вече им личеше, че го правят на бързик. Теди философстваше пет минути как си иска пърженото пиле: по старата оригинална рецепта, да не е препържено, да не е екстра-хрупкаво или както там му викали. Даваше ни допълнително пари, че сме отишли да го вземем. Започнаха наистина да ни уважават и харесват.

Един ден, на Църква, започнах да драскам някакви неща на едни картонени чинии. Нарисувах човечета от клечки и написах имената на всяко от момчетата под тях. В малки балончета над главите им написах неща като „Обичам Пилето“ (Боби) или „Бегай до Макдоналдс“ (Теди). Бях се увлякъл и не забелязах как Теди се е приближил до мен. Когато най-после го видях как зяпа отвратителните ми драскулки и съска през тръбичките си, беше твърде късно.

— Какво, да го еба, е това?

Помислих си, че идва време за поредната лекция „На теб смешно ли ти е, все едно си на детската площадка?“ Въздъхнах като виновен ученик и казах:

— Изкуство?

Той издаде звук като слаба кашлица, но не една от емфиземите му. Набра сила. Смееше се. Никога не го бях чувал да се смее, нито пък който и да било в стаята. Той взе рисунките от ръцете ми и ги вдигна пред очите на всички. И те се разсмяха. Взехме пример и се засмяхме и ние. Руди отвори няколко бири и ги раздаде. Тими започна да разказва тъпи вицове, а Теди закрепил творбата ми с кабарче на стената. Осъзнах, че тези хора не са толкова лоши — а аз си припомних, че не съм толкова добър.

Седмичата след Вегас бях зает на всички фронтове. Ходихме на два прехода, заедно с Джоби сплашихме членове на Американците,

уговорих голяма сделка за оръжия и експлозиви с Фил от Лас Вегас, купих от Джоби ловна пушка Браунинг с оптически мерник, както и малко наркотици и един пистолет от Руди. Обикаляхме из целия щат, от Меса до Скъл вали, до Булхед и Тюсон и после обратно. В Булхед Смити още се тревожеше за организирането на клона в Мохаве вали, но не пропусна да ни сподели, че ни е наблюдавал и че ще сме „рок звезди“.

А така.

Докато шарехме наляво-надясно, умът ми постоянно прехвърляше подробностите около убийството на Монгола. Шон Уд, агентът от екипа, който беше най-благоприятно настроен към идеята, се занимаваше с уреждането на дати и места, проучване на локации, черната работа. Казах му, че ще посадя семето на двадесет и първи, когато имахме кандидатски задължения в Уилямс, Аризона.

— Добре, дай да свършим нещото — каза той.

Преходът до Уилямс беше лесен. Задачите ни не ни натоварваха. Джей Джей и Татенцето продаваха тениски на павилиона, а аз се шматках с Боби и играех бодигард.

Срещнахме групичка мотористи, които се наричаха Дивите Нерези. Един от тях се приближи до нас с ръка, протегната към Боби. Носеше голяма подмазваческа усмивка.

— Хей, радвам се да се запознаем — каза той.

Боби вдигна слънчевите си очила и го огледа внимателно. Не му предложи ръката си.

— Върви на майната си.

— Хей, ама аз...

— Чу ме, изчезвай. Можеш ли да повярваш, Пиле, тия шибаняци? — Не излъгах: казах, че не мога. Дивите Нерези бяха ченгета, мъже със значки, които се кичеха с кътове и се правеха на клуб от единия процент през уикендите. В моя ум, както в този на Боби, представляваха извращение.

Онзи свали ръка и започна да се обръща, когато Боби каза:

— Чакай. Нека ти кажа нещо — не може и така, и така, задник. Не може да се правиш на нас и да се държиш като нас, докато работата не загубее, а тогава да вадиш значката и патлака и да ни сригаш да

седим на тротоара. Да ти го начукам. Избери си отбор. — Той се обърна отвратен и му показа пръста. Последвах го. По-вярно от това нямаше накъде. Едно е да си под прикритие. Друго е да размахваш две знамена наведнъж.

Стигнахме до нашата зона — там бяха хората от Скъл вали и още много номади — и повисяхме. Вече в безопасността на собствената ни територия, оставих Боби и Джоби да си лафят.

Реших, че Джоби ще е човекът, с когото да говоря за убийството. Ако питах Теди или Боби, щяха да искат да го обмислят седмици наред. Нямах седмици. Джоби, от друга страна, беше като парче изтъркана кожа, корав тип, който не би се замислил да одобри убийството на враг. Знаех, че мога да разчитам на него.

Говореше с Джей Джей и Татенцето, когато се приближих към него. Дръпнах го настрана и му казах, че нещо ме гложди. Чул бях някакви неща за един Монгол в Мексико, който говорел зад гърба ни без да си плати цената. Казах, че искам да направя нещо, но по-добре да ме посъветва. Той попита за подробности — име, клон, местоположение. Отвърнах, че може би ще мога да установя къде е, но не знаех как се казва и дори как изглежда. Знаех само, че се държи като кучка и ни подиграва из цял Лафлин, на място където никой да не може да му запуши устата. За тоя все едно сме патета на стрелбище. Джоби се огледа наляво и надясно и стисна челюсти. Каза:

— Добре, че дойде при мен. Разбери още. Ще се съберем и ще го очистим тоя шибаняк.

Казах:

— Окей. Добре. Така си и помислих.

Оставих Джоби да къкри няколко дни. Отидох до Финикс и се хванах с Данца за няколко дни. Казах, че скоро отивам на лов. Той отвърна:

— Човече, толкова ми се ще да можех да дойда с теб. Половината от тези типове нямат топките да правят това, което правиш — че и повече. Искат да са счетоводители и да остарееят, Сони примерно, дето си пийва топло мляко всяка вечер, когато си ляга в десет и половина. Половината време не знам защо въобще съм тук, Пиле. Ние сме Хелс

Ейнджълс, трябва да купонясваме през цялото време, голи пички и наркотици хвърчат навсякъде, нали, без глупости, нали?

Разбирах гледната му точка. Имахме добър случай, но ако Ейнджълс не бяха толкова внимателни, щяхме да имаме много по-добър случай. Казах на Данца, че и аз искам да дойде с мен в Мексико, но Тими и Татенцето ще ме покрият добре.

— И все пак — каза той, — много искам да видя тая кучка, докато я пречуквате. Трябва да го наръгате в главата. — Той направи пауза, унесен в блянове. — Но не забравяйте да го ебнете малко в гъза преди да го утрепете. Да знае кои сте.

Казах му, че няма да съмнява кои сме. Той ми пожела късмет и на раздяла ме прегърна здраво. Нарече ме свой истински брат. Отново се трогнах, по някакъв извратен начин. Знаех, че Данца ще отиде в затвора заради мен и това ще е определено по-добре за обществото, но някак ми се щеше да не се случва така. Знаех, че при по-различни обстоятелства — ако се вряхме по окопите или трябваше да се спускаме с парашути над вража територия — Данца щеше да е човек, когото бих искал до себе си.

На двадесет и четвърти се обадох на Джоби в Скъл вали, за да се уверя, че Теди или Боби не са там. Той каза:

— Момчетата са в стриптийз-клуба и аз държа крепостта.

— Ако е удобно, ще ми се да дойда да поговорим за онзи тип, който ти споменах.

Той веднага се разгорещи:

— Да. Хайде. Идвай.

Мястото беше мъртво. Джоби седеше на дървен стол, а краката му, обути в каубойски ботуши, бяха вдигнати на табуретка. Той си играеше с ловджийски нож, като го забиваше в една от страничните облегалки на стола. Когато заговори, гласът му беше необичайно нахъсан и остър, сякаш се връщаше от месец в пустинята, а още не му е пуснала жена.

— Пиле — започна той.

— Джоби. Имам новини.

— Казвай. — Той свали крака и върна ножа в канията му с металически шепот.

— Татенцето слезе преди два дни. Следи го, докато отидем.

— Добре. Кажи му да чака.

— Ще му кажа. Може ли да го направим?

— Да.

— Можем ли да убием шибаняка?

— Да. Да, мамицата му. Момчетата знаят, и те са навити.

— Добре. Джоби, искам едно нещо да е ясно. Ако го направим и ако докажем, че сме го направили, искам си нашивките.

— Пиле, ти си мой брат, не ме ебе дали си кандидат, ти си мой брат. Не се тревожи. Ще направя каквото мога, за да си ги получиш бързо.

— Добре. Има и още нещо.

— Какво?

— Имаш ли патлак без номера? Нещо без история?

Той обхвана с ръка брадичката си и я потърка. Насилвах късмета си. Току-що го бях убедил да одобри убийство, а сега аз — шибан търговец на оръжия — му исках оръжие за еднократна употреба. Киселок се надигна в гърлото ми. Запалих цигара, за да го преборя.

Накрая той каза:

— Не знам. Не мисля. Чакай малко.

Той се скри в една странична стаичка. Откопчах един от глоковете си и го издърпах сантиметър и половина, за всеки случай. Както бе обичайно през онези дни, няхах подкрепления. Слатс така или иначе не би се включил в изпълненията ми. Джоби можеше да излезе, да ме издуха с някоя пушка и никой нямаше да разбере дни наред.

Джоби излезе, проверявайки предпазителя на един малък, гълъбово сив пистолет. Той каза:

— Това ще свърши работа, но трябва да си близо.

— Не се тревожи. Това е идеята.

— Още има номер, но няма документи. След като свършиш работата, върни го, за да се отървем от него завинаги.

Той ми подаде пистолета, проверих предпазителя и го сложих в задния си джоб. Казах, че трябва да вървя, че ще поддържаме връзка и ще се видим след няколко дни.

Той ме сграбчи за раменете, придърпа ме и ме прегърна здраво, като ме потупа силно по гърба. След това ме погледна в очите и каза:

— Искам да се приберете. Всичките.

— Нямай грижи, братле. Ще се върнем.

ЮНИ 2003 Г.

Отдохме в пустинята и Свършихме Каквото Трябва.

ОМРАЗА И ПАРИ

26-27 юни 2003 г.

Седях във фургона ни и пуших цигара от цигара. Тими стоеше до вратата и дишаше спокойно. Как можеше да пази самообладание през всички тези месеци борба, си остава мистерия за мен.

Татенцето вече не беше с нас. Бяхме направили нещото, бяхме свикали момчетата на среща. Джей Джей беше говорила с Боби, преструвайки се на уплашена и озадачена. Казахме им, че сме се погрижили за нещата и че Татенцето го няма. Нямаше да се върне. Те не се зарадваха.

Все си повтарях, ще стане, ще стане, ще стане. В тези моменти на напрежение и очакване се убедих сам себе си, че се целя твърде високо, че скачам извън границите на терена, както бях сторил толкова отдавна в колежа, само за да се изсипя върху кактусите. Страхувах се от неизвестни резултати, а същевременно бях сигурен, че ще постигна целта си — че ще стана Хелс Ейнджъл. Странна и ужасяваща сага бях преживял.

И така, чакахме. Времето се превърна в ледник: движеше се без да го е грижа за мен, човека.

Погалих с показалец един от глоковете си. Казах си, да, ще ме убият. Мъртъв съм. Спомних си последния път, когато се бях чувствал така, когато Лошия Боб ме беше изправил на онзи ъгъл на верандата на онзи ресторант. Но това тук беше то. Всичко свършваше. Бях изпреварил Слатс, бях изтъргувал стоката преди той да успее да затвори дюкяна, но това нямаше значение. Не знаех как ще реагират момчетата от Скъл вали. След като вече са видели какво сме сторили за тях, дали Джоби, Теди и Боби щяха внезапно да осъзнаят, че са съучастници в убийство, което не искаха и от което нямаха нужда? Дали щяха да си помислят, че са ни пуснали на твърде дълга каишка? Или щяха да ни направят членове на момента? Това бяха двете възможности. Не можеха повече да ни мотаят, нямаше да им позволя.

Телефонът ми извъня. Аз изключих звука. Гуен ми оставяше съобщения вече цял ден. Не исках да й звъня обратно. Поех си дълбоко

въздух, смачках една изтляла до филтъра цигара и запалих нова. Реших да приема съдбата си. Тази нощ Джей Добинс умираше — ако не буквално, то преносно. Ако се превърнех в Хелс Ейнджъл, дори наужким, животът ми като Джей Добинс трябваше да приключи. С брака ми щеше да е свършено; децата ми, които допреди година бях обичал повече от всичко, щяха да се лишат от баща си. Докато чаках Теди и момчетата в онзи фургон, единственият стандарт, по който можех да преценя стойността си, беше Черна бисквита. Всичко друго бях готов да загубя.

Защраках с предпазителя на един от пистолетите си. Щрак, Щрак. И пак.

Тими попита:

— Помниш ли оная сцена в Недосегаемите, когато чакат да изненадат момчетата на Капоне на онзи канадски мост, и Конъри казва на Гарсия „Провери си вече оръжието, сега го остави на мира“?

— Да.

— Ами, вече си провери оръжието, Джей.

— Добре. — Оставих пистолета, бръкнах в джоба си и извадих едно от джак-камъчетата си. Тими все така ме гледаше. Попита ме дали съм разговарял с Джак напоследък.

— Не.

— Хм... Моите хлапета са добре.

— Браво. Извинявай, че никога не те питам.

— Няма нищо. Доста сме заети.

— Нали?

— М'да.

Огледах камъчето от всички страни.

— Странно. Преди месеци Джак ми каза нещо, което не можех да схвана досега. Февруари или март, преди да почнем да се сближаваме с тия. — Млъкнах, запалих още една цигара. — Така де, излизам от къщата, той изтичва при мен и ми дава още едно камъче. Вече си имам стотици, така че не се замислям много. Искаше да приказва, да ме спре да не си тръгвам. Казах му, че нямам време. И той ми дава камъчето и аз му благодаря и той ме пита дали знам защо ми ги дава. Казвам, защото ме обича и иска да ми покаже колко ме обича, или нещо такова. Той клати глава и казва: „Не, тате, не затова. Давам ти ги, за да те пазят“. Питам го, „Значи са за късмет?“ Той пак клати

глава и казва: „Не. Те са за когато си в беда или те е страх и ти трябва помощ или нещо такова, можеш да докоснеш едно и да се сетиш за мен и да знаеш, че съм там с теб.“

— Уау.

— Да, без майтап. Тогава бях твърде разсеян да го схвана. Явно съм решил, че да, за късмет ми ги дава, и съм си останал с това лесно обяснение. Но сега, когато чакам тия типове, разбирам. Искал е да каже, че може да ме направи по-силен, да ми спаси живота — той, не камъчетата.

— Липсва ти, а?

Позамислих се за това. Погледнах Тими и му казах, наричайки го с истинското му име:

— Били, дори не знам вече. — Трябваше да ми се плаче, но се чувствах пресушен. Мисълта за това беше твърде голяма.

Прибрах камъчето; прибрах осемгодишния си син, достатъчно зрял, за да измисли нещо такова, в джоба си. Мразех се, че го карам да мисли за мен така.

Аз бях Пилето и омразата беше едно от нещата, които ме движеха.

Открехнах затвора на пистолета си и сложих куршум в цевта. Реших, че ако опреше до това, щях да съм готов. Стига толкова мислене.

Аз бях Пилето и Пилето винаги беше готов.

Тими каза:

— Всичко ще е наред, нали знаеш?

— Може би, но тия не ни дължат нищо, пич. Когато видят какво им показваме, може да откачат.

Тими направи две крачки до бюрото и сложи ръце на него. Той се наведе и каза:

— Няма начин, Джей. Вече ти казах — лесни сме като неделя сутрин.

— Каза го. Ама недей пак го пя, моля те.

Той се изхили.

— Не се тревожи.

— Сериозно обаче. Ами ако Теди превърти?

Тими се поизправи.

— Заеби Теди. Двамата с теб сме десетократно тези Хелс Ейнджълс, които той никога няма да бъде. Татенцето също. Мамка му, даже не съм го виждал да кара мотор!

Имаше право. Дръпнах силно от цигарата и казах:

— Окей. Но все пак, да внимаваме. Не давай някой да застане зад теб.

Той кимна и се потупа по гърдите, където държеше пистолета си. Почакахме още малко.

Телефонът ми завибрира, напомняйки ми за неотворените съобщения. Реших да ги прослушам.

Гуен е. Жена ти. Слушай, пръскачката е повредена и трябва да дойдеш да я поправиш. Не мога да се обърна от децата. Обади ми се скоро. Ами, май това е. Липсваш ни. Особено на Джак. Чао.

Бийп.

Пак е Гуен. Джак се сби вчера в училище и понеже си му баща, реших, че трябва да знаеш. Може ли да ни се обадиш, моля те?

Бийп.

Аз съм. Жив ли си? За повечето съпруги това е реторичен въпрос, но при нас... Моля те, обади се.

Бийп.

Много тъпо се държиш, Джей. Обадох се на Джо и знам, че още дишаш. Джак се е сбил, защото е искал да защити някакво бавноразвито момиче с очила. Така че баща му може да се преструва на престъпник, но нещо трябва да си направил както трябва. Пръскачката още е скапана. Моравата ще умре. Ти си виновен. Недей да звъниш.

Бийп.

Изтрих ги всичките.

Внезапно Тими се обърна и каза:

— Идват.

Изключих си телефона и го сложих в джоба. Скрих пистолета под крака си и запалих цигара.

Тими тихо се изкашля в един от юмруците си. Хладнокръвно копеле.

Чух две коли и мотор. Моторът се изкашля и спря. Вратите на колите се отвориха и се затвориха. Стъпки по чакъла. Чук, чук, чук. Тими отвори вратата и отстъпи встрани.

Не станах.

Пръв вътре се намърда Теди, следван от кислородната си бутилка. Трудно изкачваше стъпалата и след това с мъка се провря през прага. Очите му имаха сериозен вид. Той прегърна Тими и го целуна шумно по двете бузи.

Руди влезе втори, със зачервено лице и подути очи. Беше плакал — той много обичаше Татенцето. Той прегърна Тими и известно време (като че ли твърде дълго) стискаше ръкавите му. Човекът беше ходещо противоречие: един от биячите на ХЕ, просълзен като стара жена.

Следваше Боби, още с очила. Прегърна Тими и го целуна по двете бузи. След това пристъпи към мен и аз станах, като внимавах да не позволя на пистолета под крака ми да се изтресе. Тялото ми го скриваше. Той прегърна мъжки и мен.

Джоби влезе последен. Прегърна и целуна Тими, след това прегърна и мен. Седнах.

Бяхме шестима мъже — повечето от нас доста едри — в единствената стаичка на неособено голям фургон. Момчетата миришеха на бира. Аз — на цигари. Теди миришеше на Девън, която миришеше на евтина интимна пудра и на путка. Събрани заедно миришехме на стриптийзърски клуб.

Теди седна и запали дълга, тънка кафява цигара. Тими затвори вратата и застана зад всички останали. Руди затърка енергично обръснатото си теме, а Боби се заклатушка напред-назад. Джоби стоеше като истукан.

Теди дръпна от цигарата и издиша дима през носа. Димът изпълни тръбичките, които се подаваха от носа му. Не каза нищо, но кимна отсечено, давайки знак, че иска да разбере какво се е случило.

Не можех да повярвам, но те изглеждаха уплашени. През мен пробягна еуфория като електрически заряд. Адреналинът и смъртната опасност обаче го прикриха.

Вдигнах кутията на ФедЕкс от пода и я оставих на масата между себе си и Теди. Джоби я взе.

Разказах им за Татенцето, колко е бил нетърпелив да се докаже, колко отчаян да се отърве от подигравките, които беше изтърпял дотогава. Казах им как е опитал да се справи с Монгола сам, преди да пристигнем, как са го застреляли в една мексиканска кръчма. Казах им как сме го погребали с бутилка Джак и бележка, Татенцето, ЕЗЗЕ,

Ейнджълс завинаги, завинаги Ейнджълс, обичаме те. Казах им как сме чакали Монгола да се върне в лайняната си мотелска стаичка на следващата нощ. Казах им как сме се погрижили за нещата, как сме прошепнали старото мото на Солос: Исус мрази пътниците, и тогава сме почукали на вратата му; той я отворил, напълно облечен, с все монголското си яке и тъпата реплика: „Кво става, бе, да го еба?“; как сме го пребили до безсъзнание с бухалката ми; как сме му строшили краката и ръцете като пилешки крилца; как сме го овързали; как сме му запушили устата с чифт мръсно бельо; как сме го увили в килим от стаята и сме го хвърлили в багажника на Кугъра. Казах как сме карали, и карали, и карали, и сме отворили багажника, и сме го замъкнали на едно място в пустинята. Как сме му казали, че го убиват Хелс Ейнджълс. Казах им как Тими се е навел и му е оказал честта да го застреля; как сме откраднали къта на трупа и сме се върнали у дома, пълни с ярост, отмъщение и изкупление. Казах им как сме се отървали от оръжието, парче по парче, в мексиканските пуцинаци.

Бях Пилето и можех да пея.

Всички слушаха внимателно. Когато приключих, кимнах към пратката.

— Имаме доказателство. Знаехме, че трябва да покажем нещо, но нямаше да прекосим границата с улика, затова я пратихме оттам така.

Всички мълчаха. Теди ме погледна с мързелив, но съсредоточен поглед, с леко наведена глава. Беше си приключил цигарата. От моята също беше останал само филтърът. Смачках я и запалих друга. Джоби отвори кутията.

— Уау!

Стаята беше толкова малка, че никой не виждаше иззад гърба на Джоби. Боби се премести, за да види.

— Е, какво е?

— Кът на Монгол.

Джоби се обърна. Държеше якето за раменете. Изсумтя скептично и поклати глава. Обърна дрехата, за да видят всички. Всичко си беше на мястото — всяка кръпка и символ. По кожата си личеше дългата ѝ употреба — пясък, сол, мас, мръсотия. И кръв навсякъде по нея, най-много по раменете и около яката. Малки струйки бяха засъхнали по цялата му дължина.

За миг Теди изглеждаше видимо нервен. Нямаше връщане назад. Знаеше, че всеки в тази стая е убиец, съучастник или и двете. Той се изправи и се присъедини към групичката около якето. Знаеше, че контролираме нещата. Бях посял семе на несигурността и сега бе разцъфтяло в страх. Тими и аз се спогледахме мрачно, но исках да крещя ДА! и да размахвам ръце.

Може би нямаше да умра все пак.

— Има и снимки.

Джоби отново посегна към кутията. Извади плик, отвори го и извади от него няколко снимки.

— Дигитални са. Свалих ги на флашка и ги принтирах, докато бяхме там. Това са единствените копия. Изгорихме принтера и флашката.

На снимките се виждаше посивял бял мъж, проснат по лице в малка канавка, изкривен в неудобна позиция и със завързани ръце и крака. Отзад на главата му се бе отворило парче кожа и кост. На пясъка до рамото му имаше петно кръв и купчинка мозък.

Джоби подаде монголския кърт на Боби. Боби го огледа и го предаде на Теди. Руди гледаше с презрение якето.

Когато снимките се озоваха в ръцете на Руди, той посочи купчинката и попита:

— Това е неговият мозък?

Тими се намеси:

— Не знам. Уцелих го от упор. Главата му се наду като балон. Много тъпо изглеждаше. Когато го гръмнах, издаде един такъв звук като от изтървана торба с вода. После изсъска.

— А — каза Руди.

Теди се обърна, дишайки трудно. Седна. Аз не бях помръднал. Помислих си, сега ще дойдат при мен.

Теди постави ужасяващите си ръце с дланите надолу на масата между нас. Бяха дебели, изпечени от слънцето, петносани от старост. По пръстите имаше пръстени с черепи, които отбелязваха различни годишнини на Хелс Ейнджълс. Някои бяха стояли там десетилетия и вече представляваха част от ръката му.

Погледна ме право в очите и продължи да не говори. Стаята също беше тиха. Всички се бяха наредили зад него, а Тими се намираше зад тях. Ако по някаква причина не бях схванал знаците,

които подаваха, и имаха намерение да ни опукат, притеснявах се най-много, че с Тими ще се изпозастреляме от противоположните краища на стаята.

Сложих ръце на масата и сплетох пръсти. Ръцете ми не бяха дебели като на Теди. Разкрачих се и показах, че нося джапанки. Теди сякаш не забеляза. Носех ги като едно малко „майната ти“ специално за него.

Той махна тръбичките от носа си. Тънък сопол съединяваше едната с ноздрата му, като влакно от паяжина. Той го обърса с опакото на дланта си.

Гласът му беше твърд като скала.

— Не ми харесва да губя един от своите.

— Татенцето беше от най-добрите ми приятели. Истински воин — казах аз.

— Като загубата на дете е. — Теди погледна с копнеж масата. Помълчахме няколко секунди.

Той върна погледа си към мен.

— Но вие направихте каквото трябва. Понякога един Хелс Ейнджъл трябва да се бие и да убива. Ще помним Татенцето като герой, ще окачим на стената къта му. След като му дадем нашивката, разбира се.

— Това е чудесно, ами Тими и аз?

— Какво за вас?

— Свършихме работата, точно както винаги казваш. Онзи Монгол беше кучка и умря като такава, от нашите ръце. От вашите ръце, тези на Хелс Ейнджълс.

— Пиле, не си ме слушал. Казах „Понякога един Хелс Ейнджъл трябва да се бие и да убива“. Поздравления, братя. Сега сте едни от нас.

Той се усмихна и се пресегна през масата, хвана врата ми с тлъстите си длани.

Това беше.

Бяхме сторили невъзможното. Чувствах се като Люис и Кларк, които за пръв път поглеждат Тихия океан, или като Нийл Армстронг, който оставя първия човешки отпечатък на Луната. Направих каквото трябваше. Свърших работата.

Това прави един Хелс Ейнджъл.

Върнахме се да празнуваме в Пиниън пайнс, но понеже Татенцето беше мъртъв, купонът не беше много шумен. Боби разчисти един от ъглите на заведението и нареди на бодигарда, на бармана и на управителя да не пускат никого до нас. Поръчахме си по един шот. Дори Джоби и Боби се присъединиха към наздравицата. Казах:

— За Татенцето. Поне умря в бар. — Това спечели няколко усмивки. Пихме и се облегнахме. Теди ни събра около себе си и ни каза, че трябва довечера да изгорим доказателствата. С тих ужас рече:

— Никой, ама никой да не знае за това. — Той си довърши питието и прошепна: — Ще направим каквото можем да ви дадем нашивките, но бъдете търпеливи.

Аз изтресох:

— Как така, бъдете търпеливи?

— Какво имаш предвид, да го еба? — попита и Тими.

— Вижте, вие сте си Ейнджълс, доколкото зависи от хората тук. Но трябва да бъдете одобрени и от борда, не можем да действаме сами. Знаете как е, имаме си правила.

— Не го мислете — каза Джоби. — Утре ще тръгна от града, за да лобирам за вас, пичове. Ще мина през всичките места, където имам познати, ще им се обадя. Казах на Сони какво сте намислили и той каза, че се надява да убиете оня шибаняк. Няма да имате проблеми, не го мислете.

— Да, бе, хич — рекох аз. — Направихме това, защото трябваше, не ми пукаше за оня Монгол, но и го направих, за да вляза, а сега, когато Татенцето е мъртъв, наистина искам вътре. — Бях наистина бесен. Виждах как всичко заминава на майната си, защото тия се оттеглят от обещанията си. — Искам си шибаната нашивка.

Тими изръмжа:

— Аз също. Заслужихме си ги.

Боби ме прегърна през раменете и ми каза:

— Да излезем. — Излязохме. Той каза: — Отиди да си оставиш телефона в пикапа.

Така и сторих. Той ме заведе до едно изоставено кътче на паркинга.

— Успокой се, Пиле. Тежки няколко дни си прекарал. — Той запали цигара и отново заприказва за убийството, което уж беше сторил за клуба. — Когато аз направих моето, бях много друсан. Оня беше плъх, казвал съм ти, беше вкарал зад решетките някои от опитните ни братя и трябваше да изравня резултата — ама, човече, толкова бях друсан! — Той се изхихика. — Карам си по пътя, където ще го срещам, надувам оная песен на Металика Nothing Else Matters. — Той млъкна, загубен в кървави спомени. — Така или иначе, направих го и ми отне няколко месеца да си взема нашивката от „Мръсните неколцина“. Месеци. Нищо, че ме имаше във вестника на следващия ден. Мисълта ми е, не можеш да пришпорваш тия неща. Не го мисли. Ще си получиш заслуженото. Трябва да видим как точно ще стане, това е.

— Заеби, ако трябва да чакам шест месеца.

— Ще видим. Знаеш, че федералните, БАТО, Отдела по публична безопасност, всички тия задници ни наблюдават. Ако ти дадем нашивка тази вечер и ако те видят с нея утре, ще искат да знаят какво толкова е станало. Не можем да си позволим подобно внимание. — Не казах нищо. Запалих отново. — Виж, дори целият Западен бряг, дори целите САЩ да те искат, може да ни отсвири Световният съвет. Тези педерастии-европейци ни гледат накриво от години и гледат още по-накриво бързите повишения. Трябва да сме спокойни. Ти трябва да си спокоен.

— Майната му на това, Боби.

— Просто бъди търпелив.

— Майната му... — Казах думите с по-малко убеденост. Защо Боби ми казваше това? За да ме успокои? За да ме впечатли? Опитвахме се да му лепнем убийството, за което говореше, още откакто си призна за него във Вегас, но така и не открихме неразрешено убийство, следващо изискванията. Това не значеше, че не е истина, но не можех да не се запитам: дали Боби Рейнстра не е кух надувко?

Реших, че няма значение. Боби постави ръка на рамото ми и се върнахме вътре. Той ме поведе към бара, където седнах и гаврътнах един чист Джак Даниълс. Чувствах се победен. Бях преминал от увереност през страх, през еуфория, през разочарование, към гадене за по-малко от два часа. Тия хора ме караха да се чувствам болен.

Чувствах истерична нужда да крещя „ДВУЛИЧНИК!“ в лицето на Боби. Ето ме, правя каквото трябва като истински ХЕ и вместо да получа нашивките си — които единствени имаха значение за мен, след като практически бях изоставил семейството си и не се бях подчинил на Слатс, — ме занимаваха с политически игри. Искях да попитам Боби:

— Какво сме ние, бандити или адвокати, понеже знам много и за двата вида. — Крещеше ми се: — Еби тъпите ченгета, еби Световния съвет, еби останалите клубове!

В един-единствен миг ми стана ясно, че братството на Хелс Ейнджълс не е нищо повече от група за подкрепа на недоразбрани самотници, които се държаха заедно единствено от омраза и пари. Всичко се свеждаше до въртенето на пари и защитата на клуба от тези, които мразим. Мразехме всичко останали мотоциклетни клубове, както и обществото, полицията. Мразехме работата, жените и приятелките си, децата си. Понякога мразехме себе си. Мразехме всички, които не са част от Хелс Ейнджълс, и дори мразехме тези, които бяха. Казвам „ние“, защото и аз се бях научил да мразя всичко от гореизброените.

Почти две години живеех под прикритие като Джей „Пилето“ Дейвис. През цялото това време си бях мислил, че аз контролирам нещата, че аз превръщам себе си в Хелс Ейнджъл. Мислех, че аз инфилтрирам тях.

Наобратно съм го мислел. Те бяха проникнали в мен.

Всички бяха двуличници.

Теди се доклата до мен и каза:

— Айде сега. Дай да се махаме оттук.

Отидохме до клубната къща за по още едно. Докато Руди раздаваше бири, Джоби сложи нещо на раменете ми. Беше кът — беше неговият кът. Той ме загърна с него, все едно бях принц. Погледнах го. Той каза с извинителен тон:

— Пиле, вътре си, човече. Ти си Хелс Ейнджъл. Носи това, докато стане твое. — Той погледна Тими. — Теди има едно резервно, което ще ти стане.

Свалих якето, обърнах се към Джоби и му го подадох.

— Заеби това, Джоби. Не нося къта на друг. — Тими ни доближи. Казах: — Дойдохме през входната врата и ще съм проклет, ако за да получим нашето си, ще трябва да се изнизваме през задната. Ще си го взема, когато е време. Не се обиждай, но съм си го заслужил и не ми се дели.

Джоби отстъпи със суров поглед в очите. Каза окей. Знаеше, че съм прав. Всички знаеха. Кътовете на ХЕ не се предаваха от човек на човек.

Докато Джоби връщаше дрехата на отреденото ѝ място — върху себе си, — Теди и Боби започнаха да ни разпитват как сме се отнесли с доказателствата. Джоби отиде да вземе стоманен варел иззад сградата. Боби искаше да знае какво сме сторили с дрехите, с които сме извършили убийството. Казах, че сме ги изгорили още на място. Боби каза добре, вие пичове мислите като нас. Настроението ми се променяше с всяка секунда. Казах:

— Пич, ние сме като вас — но го казах лековато. Той се засмя. Джоби домъкна варела и два чифта градински ножици. Теди каза да нарежем къта на Монгола на малки ивици и да ги сложим във варела.

Още бях ядосан. Казах:

— Заеби тая работа. Ще изгоря това лайно, но не си чакам нашивката.

Никой не ми обърна внимание.

Тими срязва якето на две половини, даде ми едната и го направихме на парчета. Боби и Теди гледаха. Джоби крачеше известно време, първо вътре, после навън. Каза ни, че се е обадил на Лошия Боб и на Сони. Лошия Боб не можел да повярва какво се е случило с Татенцето, но се радвал, че с Тими сме живи и здрави.

Когато приключихме с къта, Джоби покри варела, качи го в каросерията на камиона си и го привърза неподвижно. Качи се зад волана и запали. Теди придърпа мен и мен и Тими близо до себе си. Хвърли ни по един поглед. Имаше най-голямата усмивка, която бях виждал на лицето му, но очите му бяха тъжни. Той каза сериозно:

— Добре дошли в семейството, братя. — Всеки от нас го прегърна и се качихме в пикапа на Джоби.

Седях отзад. Джоби тръгна из хълмовете около Чино вали. Подкрепленията ни, които ни бяха подслушвали и следвали, ни загубиха. Знаех, докато се изкачвахме, че двамата с Тими бяхме сами с

Джоби Уолтърс, който имаше нашивка от „Мръсните неколцина“. Неравностите по пътя ме успаха. Бях невероятно уморен. Мислех си, може би сега ще умра. Помислих си, може би Теди искаше точно това, Джоби да ни закара, както и доказателствата, на майната си и да се отърве от нас тихо и спретнато. Все пак и ние бяхме доказателства, нали? Изглеждаше правилно. Бях изоставил Джей Добинс и ми беше писнало да съм Пилето. Нямаше ли да е хубаво никога повече да не се събудя?

Но се събудих. Камионът спря с хрущене на камъни под гумите и очите ми се отвориха. Джоби каза:

— Тук сме.

Намирахме се на полянка наред трепетликов лес. Едно от местата за излет на Джоби. Излязохме. Затърках лице с длани, докато Тими помагаше на Джоби да свалят варела. Джоби ми каза да извадя туба бензин иззад една от седалките. Извадих я и му я подадох. Той поля съдържанието на варела и ми каза да го запаля. Щракнах Зипото си, запалих една съчка и я хвърлих вътре. Огънят се разгоря на мига. Дългото лице на Джоби стана оранжево. Той цъкна с език като селянин от хълмовете, на какъвто ми приличаше. Кривите му зъби стърчаха през устните му. Усмихнах се, когато се сетих за първия път, когато го бях видял в Лафлин, в онзи бар, през нощта на схватката в Хара преди толкова месец. Заекът Куики.

Гаден стар заек.

— Съжалявам, че разкарахме патлака, който ни даде, Джоб — казах аз.

— Не го мисли.

— Може да смяташ за твоя принос към мъртвия Монгол.

— Бих го сторил отново без да се замислям. Най-добре похарчените ми двеста кинта.

— Супер.

Вдигнах поглед. В короните на дърветата имаше процеп; в небето имаше много звезди. Малки оранжеви искрици се вдигаха към тях. Огънят миришеше на хамбургери и агнешко. Никой не каза нищо.

Накрая, когато и последната нишка от монголския кът се понесе към нощното небе, Джоби каза:

— Исус мрази пъттовците. Татенцето.

Тими и аз повторихме:

— Исус мрази пътувачите.

Наистина го вярвах. Джоби също. Той обичаше Татенцето и обичаше нас. Тогава осъзнах, че Джоби няма да ме убие. Но и вярвах, че Джей Добинс е мъртъв.

Само Пилето бе останал.

АРЕСТЪТ

Юни-юли 2003 г.

Но не бях Ейнджъл. Убийството на Монгола не беше толкова просто, колкото изглеждаше. Беше лъжа, при това огромна. Бях достигнал върха на способностите ми — заблудата се бе превърнала в основната ми професионална характеристика. Подобно на вода, която се процежда в процеп и замръзва, като така разширява процепа, заблудата беше открила процепите в характера ми и ги беше уголемила. Чувствах се като войник, свикнал с това да убива — и дори го очаква с нетърпение. Не се мислех за лъжец — лъжата просто значеше, че си върша добре работата.

Едно нещо беше обаче истина: докато Джоби ни караше към хълмовете, очаквах, дори исках, да умра. Но не беше вярно, че съм убивал. В края на краищата, това да получиш куршум се оказа за мен много по-лесно от това да го пратиш в нечия глава.

Огънят в лагера на Джоби миришеше на агнешко и това беше логично. Кръвта, кожата и мозъка по дрехите на Монгола бяха агнешки. Загубата ми на съзнание не беше нещо забавно, но пък „убийството“ беше.

Мъртвият Монгол, който носеше истинско яке на бандата, иззето от друг случай на БАТО, беше Шон Уд, детектив от Отдела по публична безопасност. Беше лежал под горещото слънце, докато Джери Леърд, детектив от Финикс, го „маскираше“. Той стоеше там, докато с Тими се снимахме един друг, преструвайки се, че го убиваме. След това се изправи и ние двамата и „жертвата“ се снимахме, за да показваме на децата. После простреляхме на няколко места къта на Татенцето — той си беше жив и здрав, завинаги извън разследването и наваксваше време с момичетата си у дома — и се натъпкахме в пикапа, за да се напием в един бар. Всичко това се случи на около двадесет мили извън Финикс.

След демонстрацията и унищожението на доказателствата последваха много телефонни разговори между мен, Лошия Боб, Теди, Боби, Джоби и Смити. На тринадесети Тими, Джей Джей и аз

отидохме до Скъл вали да обсъдим нещата. Теди и останалите не бяха много щастливи, но не бяха и много недоволни. Казаха ни, че няма да си получим пълното членство, макар местните босове да са се застъпили за нас. Проблемът извираше от Лафлин — имах чувството, че всичките ми проблеми започваха оттам, — когато някакви хора бързо-бързо получили членство след стрелбата там.

Това вбесило европейските Ейнджълс. Онези пичове там се млатеха с враговете си с базуки и взривяваха цели клубове, а не получаваха подобни бързи повишения. Казаха ни, че европейците просто наброяваха повече от американците и никой тук не искал да стъпва по мазолите на онези отвъд океана. Казаха ни, че било възможно да се случи по време на Международния Преход в Лакония само след два месеца, но не било сигурно. Иначе ни оставали девет месеца. Теди каза, че за него няма значение — от сега нататък, Скъл вали и останалите от Аризона: Смити, Лошия Боб, Сони, всички — ще ни смятат за пълноправни членове. Той повтори, че щом сме действали като Ейнджълс, сме такива.

В този миг разбрах, че случаят е приключен. Бях успял да убедя шефовете си в БАТО, че е важно да добия пълно членство, но без гаранция за това, нямаше как да получим зелена светлина. Шефовете ни просто нямаше да чакат два месеца, а камо ли девет. Помислих си, в най-добрия случай ни остава още месец.

Не бях прав. В седмиците преди измамата с убийството Слатс беше уведомил шефовете колко би струвало продължаването на разследването. Те откачили, казали му да спира. Слатс започнал процеса по издаване на заповеди, включително и за свидетелстване пред федерално жури. Получил необходимите обвинения, сред които наркотрафиканство, контрабанда с крадени вещи, заговор по РИКО и безбройни углавни престъпления за притежание на огнестрелно оръжие. Слатс знаеше, че случаят е пред приключване още от началото на юни. Не ми каза, защото знаеше, че докато разследването технически върви, не може да стори нищо, за да ме спре да върша каквото искам. И аз като него бях твърдоглав до глупост.

Веднага след измамата всичко това загуби смисъл, но останахме в Скъл вали още известно време. Не исках да се отказвам. Знаех, че някой от тези дни ще съм за последно с тези хора. Макар да не чувствах никаква носталгия по компанията на Хелс Ейнджълс, ми

беше мъчно, че няма да прекарвам още време с Тими, Татенцето и Джей Джей. Само това познавах вече. Бях забравил откъде съм дошъл, не бях сигурен, че мога да се върна и да исках. Не можех да се откъсна от Пилето толкова лесно.

Боби ме дръпна настрана и ми разказа повече за неговото убийство. Джоби се присъедини и каза, че знае всичко за работата на Боби, но ще го сподели, само ако Боби умре.

— Мда, не може да го заразпращаш сега или ще си замина доживот, нали тъй? — каза Боби.

След това се приготвихме да си ходим. На тръгване Боби ми каза, че има чифт АК-47, които иска да мръдна вместо него. Казах му, че няма проблем, още бях Пилето, нали така? Той се усмихна леко.

Никога повече нямаше да видя никого от тези хора.

Отникъде се хванахме с Дуейн „Гарвана“ Уилямс, старият сенилен Ейнджъл от Меса, който ме наричаше Стафидчо в онзи същия ден във Финикс. Отидохме му на гости у дома, но не се задържахме дълго. Той ломотеше несвързано. Когато същата вечер се прибрахме в убежището си на Керъл стрийт, надрасках бележките, които Слатс щеше да превърне в последния доклад от случая Черна бисквита:

Около четири часът, агентите пристигнаха в дома на Дуейн Уилямс с прозвище „Гарвана“, на ??????. На това място се намираще пикап Додж с регистрационен номер ??????.

По време на контакта с него, Уилямс сподели, сред още неща, и следното:

- Че ние (Мотоциклетен клуб Хелс Ейнджълс) не знаем кой е убил Хувър;
 - Че като че ли знаем кой е убил Хувър.
 - Че трябва да започнем да избиваме хората, които може би са убили Хувър;
 - Че някой трябва да умре за убийството на Хувър;
- Разследването продължава.

В Скъл вали имаше купон по случай четвърти юли, на който не отидохме. Не ни се занимаваше да ги известяваме, че няма да ходим. Изчезнахме на първи юли. По-късно, от някои интервюта със

заподозрени, разбрахме, че отсъствието ни е било разисквана тема. Повечето са си мислели, че са ни повикали да събираме пари или сме отишли до Мексико за пратка оръжия, но не могли да са сигурни. Било много нетипично за нас да не се обаждате.

Слатс ни бе наредил да се прибираме по домовете си. Беше ни издействал четири седмици платен отпуск и искаше да го използваме. Важно било да го сторим. Казах му, че имаме още работа.

— Не, нямате. Семействата ви се нуждаят от вас много повече, отколкото аз — каза той. Каза го на всички ни, но гледаше мен. — Нали? Имали сме разногласия, но свърши страхотна работа. Този етап обаче приключи.

Последвах заповедите му. На втори юли се прибрах в къщи до пети, когато щях да помагам в арестите. Гуен я нямаше; беше завела децата на екскурзия с кола по източните щати. Както очаквах, бях сам. Нямах си пристан. Нямах Хелс Ейнджълс. Нямах партньори. Нямах семейство. Нямах покой. Нямах нищо и нищо не заслужавах.

Точката, поставена от Слатс на случая, ми се струваше като пълно предателство. Но той знаеше какво прави. Сега вярвам, че от начало до край, Слатс действаше като морален ориентир на това разследване — аз със сигурност не действах така — и представляваше съвестта на екипа. Оказва се, че той наистина се е бил ангажирал с целия случай, а аз — не. Каквото и да е искал да постигне за себе си, той знаеше, че случаят трябва да приключи именно тогава. Можеше да вземе решението, което аз не можех.

С края на този случай Слатс ни беше накарал да се върнем на себе си, докато още има към какво да се връщаме. Повече от всекиго той търсеше приятеля си Джей Добинс, който бе изчезнал.

Заповедите за обиск от Черна бисквита бяха вкарани в действие на осми юли. Стейси, приятелката на Боби, се обади след като започнахме да събаряме врати и остави паникьосано съобщение:

— Пиле, Стейси е. Не знам къде си, но където и да си, стой там. Идват за момчетата. Май идват за всички. Не знам какво става, мама му стара. Дано се видим скоро...

Нямаше.

Това, което ставаше, бяха акции на Федералния резерв и СУОТ едновременно в Аризона, Невада, Калифорния, Вашингтон и Колорадо. Плячката беше впечатляваща — над 1600 доказателства.

Над 650 оръжия, осемдесет от които — автомати, рязани пушки и други забранени оръжия; купища заглушители; експлозивни от всеки вид и размер; над 30 000 истински патрона. Иззетите наркотици, най-вече метамфетамини, не бяха толкова много, но бяха значително количество. Иззехме също така над 50 000 долара. Предадохме заповеди за обиск и арест на петдесет души, включително двама кандидати за смъртна присъда. По-късно обвинихме шестнадесет от тях — наред с другите това бяха Джоби, Смити, Денис, Лошия Боб, Теди и Боби — в заговор по РИКО. Още неколцина бяха нарушили гаранцията си и щяха незабавно да се върнат в затвора. Един от тези беше Дан Данца, който реши, че толкова му стига. Не можеше да е член на клуб, който според него не можеше да защити репутацията си. Искаше също така почти порасналите му синове да имат шанс за по-добро бъдеще. Съгласи се да работи с полицията. Никой друг не сътрудничи. Останалите чакаха делата си.

Поради липса на доказателства, Ралф „Сони“ Баргър остана непокътнат.

ЕПИЛОГ

Късно през лятото на 2004 г. Джей Джей и аз помагахме на Слатс в прослушването на записи. Работата беше отегчителна и затъпяваща, но един материал от средата на май 2003 г. изскочи в съзнанието ми. Разпознах гласовете на Боби, Теди и Джоби, които плямпаха общи приказки за това колко е яко да си в Хелс Ейнджълс. Но имаше четвърти глас, който не можех да разпозная. Всъщност трудно можех да отлича думите му една от друга. Натиснах Пауза и подадох слушалките си на Джей Джей, пуснах ѝ разговора. Попитах я:

— Кой е тоя гъз?

Тя кръстоса ръце и каза:

— Не го познаваш?

— Не.

— Това си ти, Джей.

Беше откровение.

Същата нощ написах по един мейл на всички в екипа и им се извиних, задето съм бил Пилето. В този миг осъзнах какво съм направил. Щетите, нанесени от мен, въобще не се отнасяха само до колегите ми. Бях постигнал нещо, мислено за невъзможно — самият Сони Баргър се хвалеше, че клубът му никога не може да бъде инфилтриран от полицията. Но бях наивен. Знаех, че вредя на семейството си, на колегите си и приятелите си, но в крайна сметка си мислех, че именно поради невъзможността на задачата ми мога да очаквам невъзможна подкрепа. Толкова грешах, че нямаше повече накъде. Онази вечер, когато достигнах върха — когато Джоби ми сложи един кът и аз го отказах, — трябваше да е вечерта, в която всички на моя страна би трябваше да празнуват. Но вместо да ме поздравят, те се държаха отчуждено и наранено, молеха ме да се върна към човека, който съм бил. Чувствах се, все едно съм ги залял с напалм. Нощта, когато получих каквото исках, не беше най-щастливата нощ в живота ми. Вместо това беше най-самотната.

До лятото на 2004 г. Хелс Ейнджълс бяха отправили две смъртни заплахи към мен и семейството ми. През следващите години — още три. Начините, по които ми се заканваха, не бяха приятни и ме изнервяха силно. Често сънувах как Боби и Теди ми вадят езика. Когато идваха да ме посетят в кошмарите ми, можех само да се будя, облян в пот, да отивам до банята и да плискам лицето си с вода.

Бях наследил тежката параноя на Хелс Ейнджълс. Навсякъде виждах заплаха. Някакъв мъж, който стоеше в колата си на ъгъла, се превръщаше в шпионин за рокерите. Звуците от животни в задния ни двор се превръщаха в звуците на наемни убийци. Неведнъж скачах по бельо, грабвах пушката си и проверявах къщата и задния двор.

БАТО не взимаше заплахите насериозно. С глождещо чувство за опасност и предаден от работодателите си, аз започнах да местя семейството си по Западния бряг. Бягането не ми помогна. Параноята ми растеше и само се влошаваше от настойчивостта на БАТО да не обръща внимание на това, което знаех, че представлява смъртна опасност. За тях притесненията ми значеха малко, а както се оказа — и постиженията ми. Поведох с агенцията дълга битка за обезщетения — към банковата ми сметка, към репутацията ми и към психиката ми. Беше мизерна работа, която ми разби сърцето, но и ми отвори очите. Очаквах да ме предадат Хелс Ейнджълс, не хората, за които толкова здраво съм работил.

Друго, което не очаквах, е че в крайна сметка Черна бисквитата се провали.

За съжаление, спорове за доказателства между БАТО и щатските прокурори убиха делото. Повечето сериозни обвинения бяха свалени до 2006 г. и в резултат почти никой от хората, обвинени по нарушение на РИКО, не видя съдебна зала отвътре. Неколцина като Смити, Джоби и Тоби още бяха подсъдни за действията си в Лафлин, но като изключим контрабандата и оръжията, които бяхме разкарали от улици, изглеждаше, че повечето ни работа е била за нищо. Да, пратихме няколко човека за кратко зад решетките, други получиха условни присъди, но не постигнахме нищо подобно на фаталната рана, която си представяхме, че ще нанесем на Хелс Ейнджълс.

Мрачни дни бяха. Пресата и адвокатите, нямайки достъп до битките между агентите и прокурорите, обвиниха за всичко операцията под прикритие. Нареккоха ни второразредни актьори,

импулсивни и безразсъдни, а адвокатите на бандата ни направиха за смях и казаха, че разследването никога няма да се превърне в съдебно дело. Да обвиниш агентите под прикритие е най-лесното решение в тези случаи. Понякога има истина в това, но в нашия случай беше лъжа. А най-лошото беше, че именно защото прокурите и БАТО не можеха да разкрият пълната истина, не можех да се защитя. Истинското ми име обиколи вестниците и за някои се превърнах в парий. Провалът на Черна бисквита се превърна в мой собствен и така един от най-силните ми страхове се реализира.

Иронично бе, че част от най-добрата ми работа под прикритие бе решила съдбата ми. Прикритието ми беше разобличено и никога повече нямаше да мога да работя на улицата. А в тези дни бях много уморен да се карам с всички — Слатс и Гуен, Хелс Ейнджълс, БАТО — и не се интересувах от разни провалени прикрития, но това имаше някои интересни последствия. Приятелите ми и по-далечните ми роднини внезапно разбраха какво съм правил цял живот и искаха да узнаят всичко. Искаха най-вече да знаят отговорите на два въпроса — струвало ли си е и дали ще го повторя?

Радвам се, че ми зададоха тези въпроси. Така ме накараха да се погледна в огледалото и да оценя сам себе си. Едва наскоро успях да им предложа честни отговори. Работата под прикритие беше нещо повече от това, с което си изкарвах прехраната — беше това, което съм. А това трябваше да се промени.

В началото мислех за Черна бисквита като за класически сблъсък между Добро и Зло. Знаех, че бруталността и страхът, породени от Хелс Ейнджълс, са истински. Това беше техният начин на живот. Опитите да предотвратим насилието за някои хора като мен и Джо Слагала се бе превърнало в начин на живот. Екипът ни беше идеалният противник на тези хора и с гордост се хвърляше в битката.

Но, както видяхме, нещата не са толкова ясно отграничени. Влязох надълбоко и разбрах, че Хелс Ейнджълс не са толкова лоши — а аз не съм толкова добър.

Докато изоставях Джей Добинс и се превръщах в Пилето, се гмурках с главата надолу в море от лъжи. Ейнджълс биха казали, че съм лъгал само тях и, макар това да е вярно в общи линии, мога с чиста съвест да кажа, че не съм ги мамил. Не съм слагал наркотици или оръжия в ръцете им, не съм ги карал да си признават

престъпления. Светът си имаше достатъчно лошковци. Нямахме нужда да си измислям нови.

Ейнджълс имаха какво да кажат за мен след разследването, малко от приказките им бяха добри. Понякога някой се появяваше и демонстрираше респект, като казваше, че сме ги изиграли по всички правила. Аз бях съгласен с това. На първите си интервюта Джоби отказвал да повярва, че съм ченге, освен ако не седна срещу него и не му го кажа. Лошия Боб Джонстън пък сподели, че не е съгласен с похватите ни, но и че сме много добри в работата си. Дан Данца, след като стана информатор, каза, че ние сме истинските здравеняци, затова че правим каквото правим.

Но останалите подцениха успеха ни. Твърдяха разпалено, че двамата с Тими никога не сме станали истински членове. Защиатаваха убийците и престъпниците, които бяхме разобличили. Боби Рейнстра сега твърди, че след ситуацията с фалшивото убийство на Монгол, той и Теди били убедени, че сме ченгетата. Не му вярвам, но така или иначе погледът назад разкрива всичко. В края на краищата, Ейнджълс победиха. Застанаха в позиция на висок морал без никога да отричат ниския си такъв, спасиха статута си на смели мъже извън закона и го победиха.

За почти две години тази част от личността ми, позната като Пилето, се беше превърнала в моята котва. На него можех винаги да разчитам. Но като омаловажиха неговите постижения ми отнеха тази котва.

Както казах, мрачни дни. Обърнах се към нещата, които ме спасяваха в такива моменти — Бог, приятели и семейство. Не заслужавах верността им и защо не ме изоставиха, никога няма да разбера. Но бяха до мен. Обърнах се към тях и добих нови очи за живота. Осъзнах, че имам всичко това само с благоволенieto на Бог. Приех, че всичко лошо в живота ми съм си го причинил сам. Не работата ми, не БАТО, не Хелс Ейнджълс ме бяха превърнали в най-лошото ми възможно „аз“. Само аз го бях сторил.

Не помня когато точно ми присветна, но когато това се случи, всичко се промени.

Спомних си как вървах един ден, без да се тревожа от смърт или отмъщение. Ако Хелс Ейнджълс искаха да ми сторят нещо лошо, не можех да сторя много повече от това да съм готов. Ако БАТО искаха да

се отнасят към мен като с изгнаник, не можех да сторя много повече от това да отричам упорито.

Този ден се събудих с желанието да разменя праведността си за малко мир. И това беше откровение. Решимостта ми — други биха я нарекли арогантност — ми беше позволила да се изправям срещу предизвикателства, които други не биха погледнали. Осъзнах, че тази ми решимост е нещо, от което трябва да се гордея. Приех себе си. Пилето вече не ме определя, но все още живее у мен и ще остане скъпа част от това, което съм.

Осъзнах обаче кое ми беше най-скъпо: честта и привилегията да посрещна предизвикателствата си редом с някой от най-смелите полицаи и съпруга и деца, за които бих могъл да си мечтая.

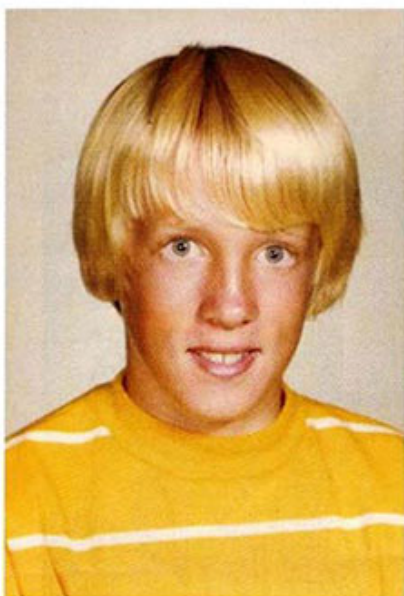
С цялата обич и уважение към тези, които са ме водили за ръката, окуражавали са ме и са стояли до мен — да ви наричам приятели и семейство е недостойно. Вие сте много повече.

Вие сте моите герои.

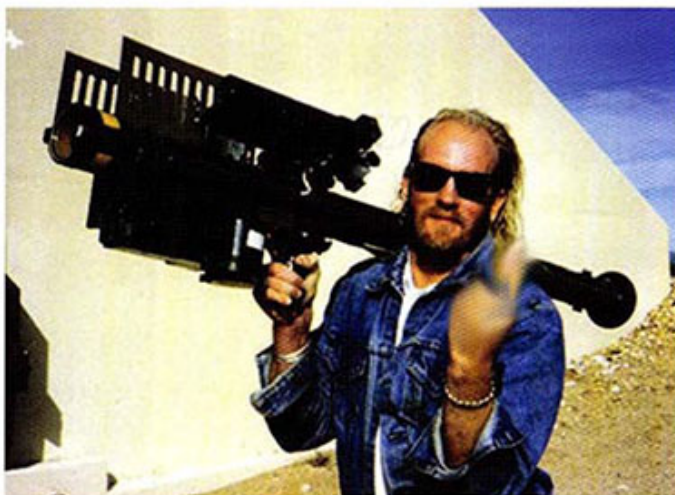
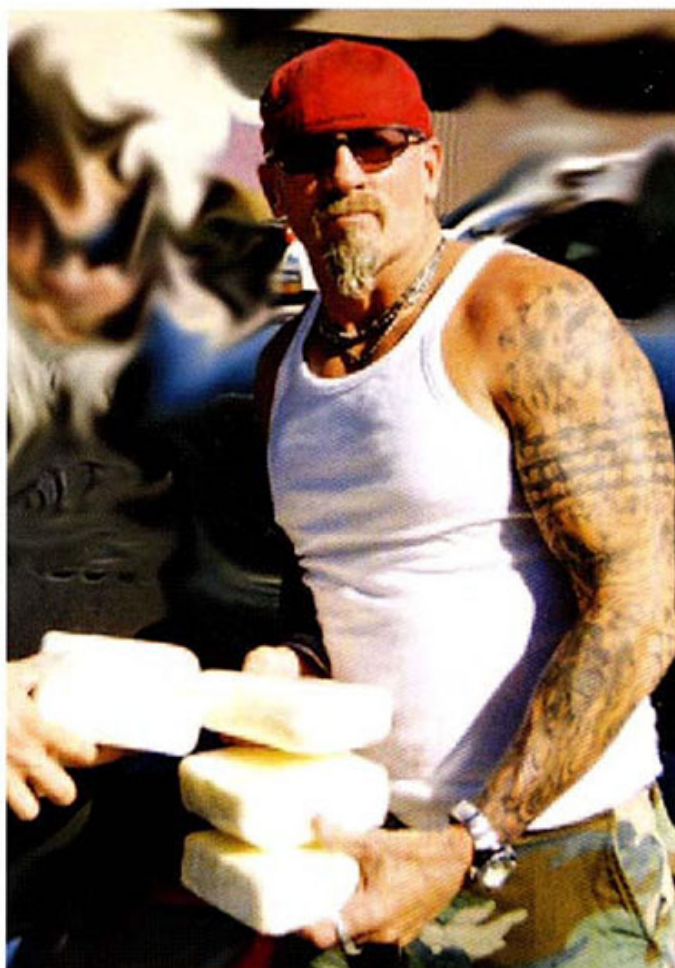
Дали си струваше? Дали бих го повторил?

Ако можех да погледна в бъдещето и да видя живота, на който се наслаждавам сега...

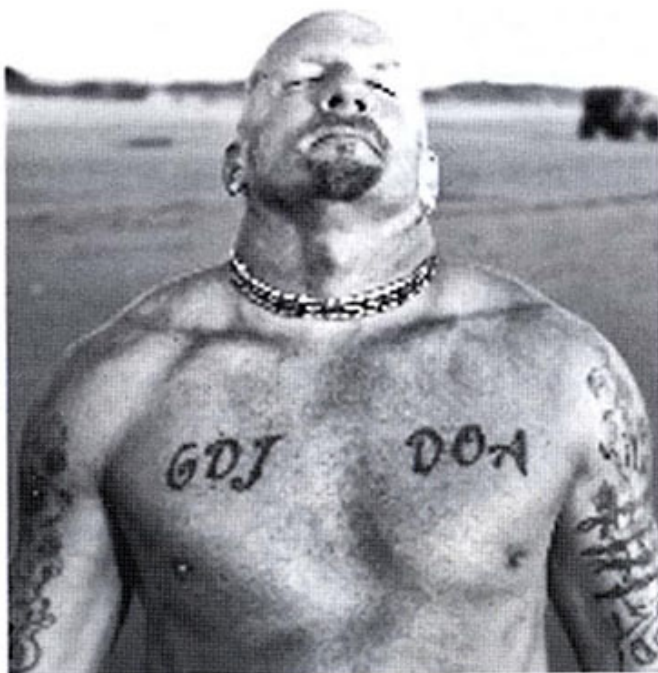
ДА, НАПЪЛНО.

От невинността до богатия опит. Кой би предположил, че едно обикновено американско момче ще се превърне в човек, който арестува търговци на оръжие и наркотици.

Специален агент Джозев Салтала, „Слатс“. Винаги приятел, но понякога също така и съперник Слатс ръководеше с желязна ръка нашето разследване за Хелс Ейнджълс (с кодово название „Операция Черна Бисквитка“) - дори и в моментите, когато се колебаехме и не знаехме как да постъпим.

Никога не съм си правил татуировки специално за работата си под прикритие, въпреки че би помогнало. С навлизането ми дълбоко в структурите на ХЕ, все повече и повече губех себе си и се превръщах в моторист извън закона, като в същото време любовта ми към татусите се засилваше.

Вместо да се представим пред Хелс Ейджълс като независими „лоши“ момчета, ние сформирахме легитимен клон на „Соло Анхелес“, мексикански мотористки клуб, обявявайки се за поддръжници на ХЕ.

(вдясно) Представянето ни беше толкова убедително, че заблудихме не само мотористите, но също така и местните правозащитни агенции. Всъщност така заблудихме местната полиция, че тя започна да разследва самите нас.

(долу) Под прикритие всеки ден. Дори хлапетата живеещи около къщата под прикритие във Финикс получаваха отношение в стил Джей „Пилето“, Дейвис.

LAW ENFORCEMENT BULLETIN

***** DO NOT CONTACT ***** ARMED AND DANGEROUS *****

INTELLIGENCE REQUEST

The Arizona / California / Nevada Tri-State biker intelligence group, the Bullhead City Police Department and the Mohave County Sheriff's Department are seeking identification and intelligence information on a newly formed OMG (Outlaw Motorcycle Gang) calling themselves the

Solo Angeles Motorcycle Club (SAMC) Nomads

The SAMC is based in Tijuana, Mexico. A newly formed Nomads charter is allegedly establishing a U.S. base of operations in Bullhead City, AZ. Known members are Jay Davis (D.O.B. 08-19-61), a.k.a. "Bird", "Jaybird"; and, Timmy Davis (D.O.B. unknown), a.k.a. "TD" (6'3" 270 BR(BD) BR). As many as eleven members of the charter may exist. Jay Davis and Timmy Davis are believed to be half-brothers. Both are known to be armed and dangerous. SAMC is allegedly involved in firearms and stolen motorcycle trafficking.

The SAMC clubhouse / residence is located at 1793 Verano Circle, Bullhead City, Arizona. Members are associates of the Hells Angels Motorcycle Club and the Vagos Motorcycle Club.

Solo Angeles MC
club vest orange over black
motorcycle outline center patch

Jay Davis
08-19-61
6'1" 215 BN(BD) BL

Call the Bullhead City Police Department (928-763-9200) with information.

FOR LAW ENFORCEMENT USE ONLY

Да ги заковем!

Кевин Огъстиняк

Дан „Мръсния Дан“ Данца

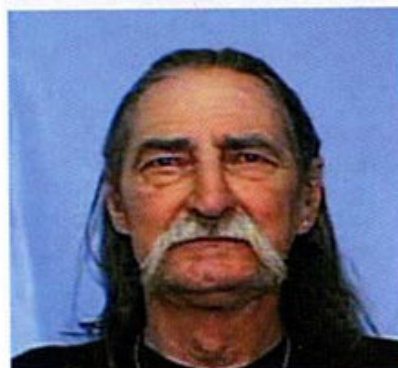
Ралф „Сони“ Баргър

Пол Айшийд

Денис Денбестен

Дуейн „Гарвана“ Уилямс

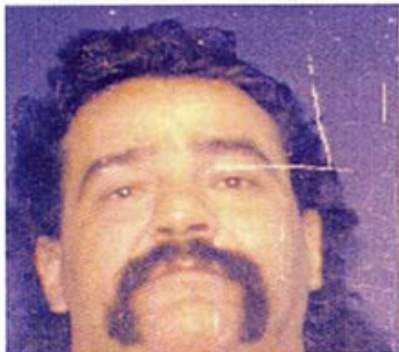

Руди Джейм

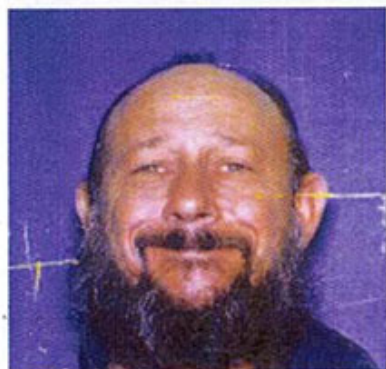
ПОЛИЦЕЙСКИ СНИМКИ НА ГЛАВНИТЕ ФИГУРИ В ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС, КОИТО РАЗСЛЕДВАХМЕ

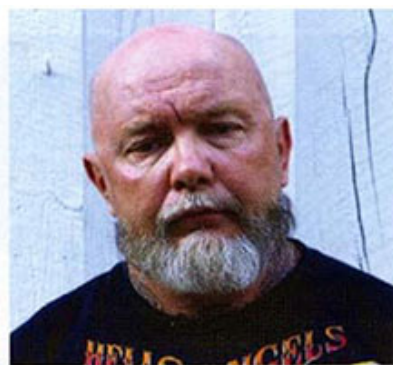
Робърт „Лошият Боб“ Джонстън

Робърт „Чико“ Мора

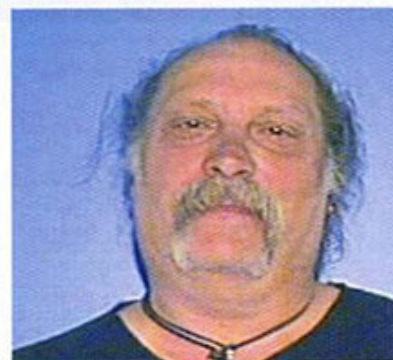
Доналд „Смити“ Смит

Робърт „Мак“ Маккей

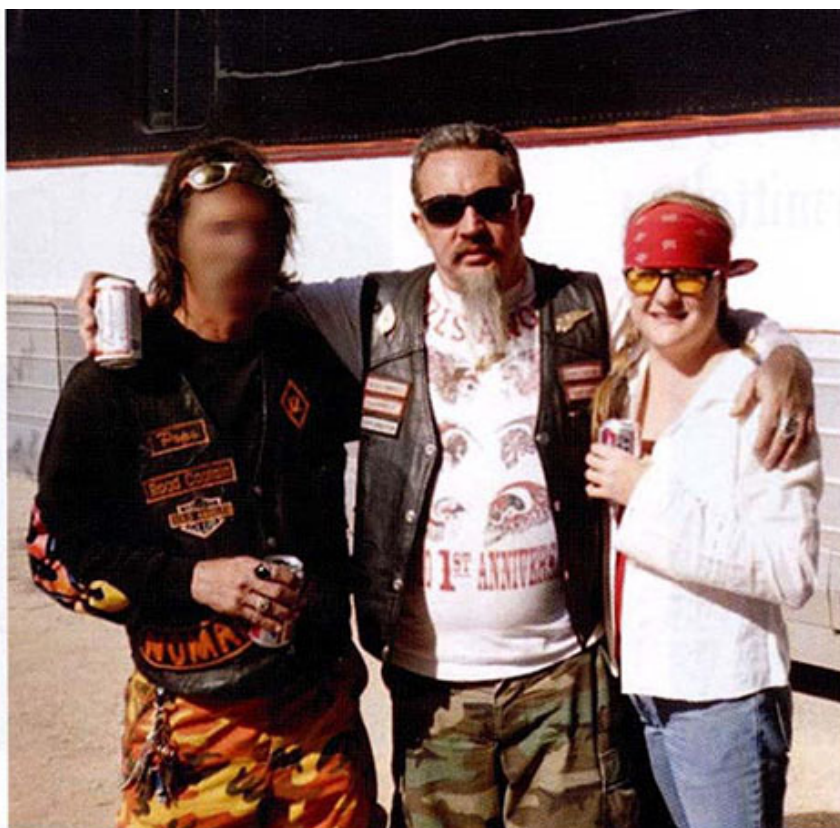
Робърт „Боби“ Рейнстра

Тийдор „Теди“ Тот

Джордж „Джоби“ Уолтърс

(горе) Татенцето (вляво) заедно с покойния Даниел „Хувър“ Сейбърт — наследникът на ХЕ, посочен от Сони Баргър. По-малко от два месеца след това Хувър беше разстрелян на един паркинг.

Развяхме цветовете на Соло Анхелес по време на Прехода до затворите във Флорънс.

HELLS ANGELS
Motorcycle Club of Arizona

FLORENCE

RIDE A HARLEY GO TO PRISON

22ND ANNUAL

81

PRISON RUN

Live Rock & Roll
Large Booths
21 & older (No Minors)

RUN PINS
to the
FIRST 1000 RIDERS

Come out and show your Red & White Support!

SUNDAY FEB. 6th 2005

11:00AM at Yolanda's Chuckwagon Bar

\$15.00 Registration Fee at site or "PRESALE"

8812 Highway 79, 5 miles South of Florence

Call for info: 520-868-9727

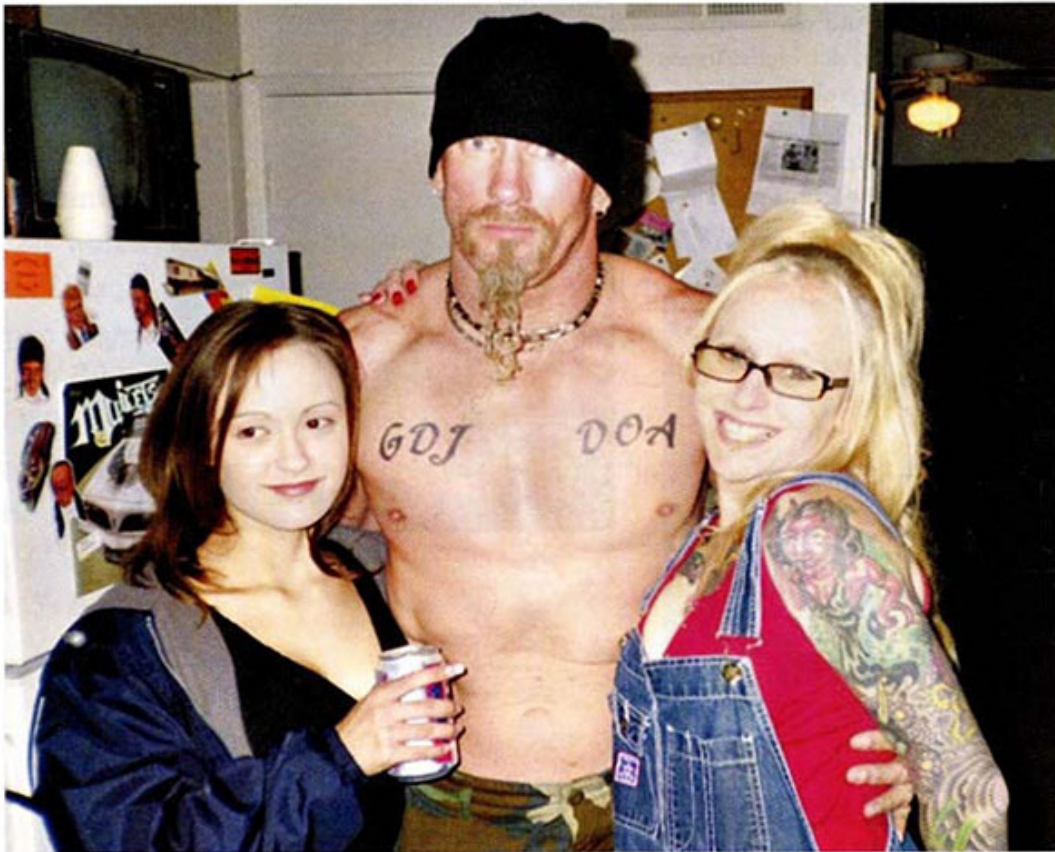
Local meeting places - Pull out times

Cave Creek - Phoenix - Nomads POST TIME BAR 10am 602-750-5549

Mesa TRI CITY EAGLES 10am 602-694-2912

Tucson - FAMOUS SAMS 2480 W. Ruliff 9:30am 602-343-4191

VENDOR INFO: 602-694-2912

Забавно, нали? Грешка! Опитайте се да убедите себе си, че все още сте добрият човек, за когото се мислите, докато пропадате все по-надълбоко в заешката дупка на заблудата, достигайки до самозаблудата.

Най-сетне бях на път да стана пълноправен член на ХЕ. Случаят се беше преобърнал и моят тъмен, опасен живот под прикритие като моторист се беше превърнал в моето истинско „аз“. Бях се превърнал в човека, за когото се представях.

Нешастни от нашите задължения като „кандидати“ аз и моите партньори бяхме решени да си получим нашивките, колкото е възможно по-бързо и на почти всякаква цена. Да бъдем ХЕ беше станало наша фикс идея...

...фикс идея, която изпълнихме чрез върховното изпитание за членство. Ангелите мразят Монголите страстно. Как можеха да ни обърнат гръб, след като видят снимките на мъртъв Монгол в прахта на пустинята.

КЪДЕ СА ТЕ СЕГА?

ПОЛИЦАИТЕ

Карлос Канино вече е част от ръководството на БАТО и ръководи разследващ екип.

Грег „Шугърбеър“ Коуън последва примера на Джо Слагала и в момента е един от водещите агенти в БАТО.

Гейлънд Хамък в момента притежава и управлява компания за обучение на полицаи.

Руди Креймър е във Федералната програма за защита на свидетелите, а местонахождението му е неизвестно.

Били „Тими“ Лонг е обратно на служба в полицията на Финикс.

Джена „Джей Джей“ Магуайър все още работи по най-различни случаи и има репутацията на един от най-добрите агенти в БАТО.

Татенцето подаде съдебен иск срещу БАТО, твърдейки че е получил недостатъчно заплащане и признание за работата му по операция „Черна бисквита“. Скъса връзки с агенцията и в момента местонахождението му е неизвестно.

Джо „Слатс“ Слатала изпълнява ролята на ментор в БАТО, като ръководи сложни операции и обучава нови агенти. Слатала се счита за един от най-големите експерти в САЩ по разследвания с електронно подслушване.

Шон Уд е считан за един от най-уважаваните експерти по криминални банди в Югоизточните Щати.

ХЕЛС ЕЙНДЖЪЛС И СЪТРУДНИЦИ

Робърт Ейбрахъм се призна за виновен за търговия с огнестрелни оръжия без разрешително и бе осъден на две години затвор и още три условно.

Кевин Огъстияк е в затвора за убийство и очаква съдебния си процес.

Ралф Хюбърт „Сони“ Баргър все още е активен член на клона в Кейв Крийк. Прекарва много време по промоции на книгите си и различни холивудски проекти. Сони още е смятан за Кръстника на Хелс Ейнджълс и си остава жива икона на рокерската култура.

Дъг Дам се призна за виновен за повторно притежание на огнестрелно оръжие и бе осъден на седем години затвор. Остава член на Хелс Ейнджълс от неизвестен клон.

Денис Денбестен се призна за виновен по същото обвинение и получи шест години затвор.

Пол Айшийд е беглец по обвинения за убийство. Заслужил си е място в списъка 15-те най-издирвани на щатските шерифи. Остава член на Хелс Ейнджълс.

Тим Холт беше признат за виновен за притежание на забранени оръжия и бе осъден на две години и три месеца затвор.

Руди Джейм се призна за виновен за търговия с наркотици и притежание на оръжие и получи пет години затвор. Остава член на Хелс Ейнджълс.

Робърт „Лошия Боб“ Джонстън се призна за виновен за укриване на углавно престъпление и получи четиринадесет месеца пробация. Въпреки че беше един от най-силните и уважавани лидери на Хелс Ейнджълс, той беше обвинен безцеремонно от събратята си като единствения човек, виновен за нашата инфилтрация на редиците им и членството в клуба му бе отнето.

Крейг „Зъба“ Кели беше оправдан по обвиненията си, след като те не издържаха в съда. Остава президент на тюсонския клон на ХЕ.

Майкъл „Майк от Меса“ Креймър е във Федералната програма за защита на свидетелите и местонахождението му е неизвестно.

Робърт „Мак“ Маккей се призна за виновен за отправени заплахи срещу федерален агент и бе осъден на година и половина затвор. Вече извън затвора, Маккей живее в Тюсон и държи студио за татуировки. Все още е член на тюсонския клон на ХЕ.

Шон Макнамара се призна за виновен за притежание на забранени оръжия и беше осъден на двадесет и четири месеца условно.

Боби Рейнстра беше освободен след недостатъчни доказателства и обвинението срещу него не може да бъде подновено.

Сега е член на клона на ХЕ в Кейв Крийк и говорител на бандата по случая „Черна бисквита“.

Калвин „Кал от Казиното“ Шейфър се призна за виновен за контрабанда на наркотици и получи пет години затвор. Остава член на клона на ХЕ в Меса.

Доналд „Смити“ Смитс бе освободен след недостатъчни доказателства и обвинението срещу него не може да бъде подновено.

Лидия Смит още е съпруга на Смити и държи козметично студио в Булхед.

Теди Тот се призна за виновен по обвинение за манипулация на свидетел и беше осъден на дванадесет месеца условно. Сега е член на клона на ХЕ в Кейв Крийк.

Скот Варвил се призна за виновен по обвинение за притежание на забранени оръжия и осъден на двадесет и четири месеца затвор и още три години условно.

Джордж „Джоби“ Уолтърс беше беглец от закона в продължение на повече от четири години. Уолтърс се предаде на властите през февруари 2008 г. и беше осъден на шест месеца затвор. Неговите обвинения по РИКО бяха свалени.

Хенри „Ханк“ Уоткинс беше освободен след недостатъчни доказателства и обвинението срещу него не може да бъде подновено. Напусна ХЕ с добра репутация преди края на операция „Черна бисквита“.

СЕМЕЙСТВО

Дейл Добинс показва голяма смелост пред лицето на лични заплахи и остава вдъхновение за баща си. Дейл се надява да изгради кариера в модата, изкуството и модния дизайн.

Гуен Добинс все още е „патриархът“ на семейството. Още омъжена за Джей, тя е отдадена майка и грижовна съпруга.

Джей Добинс живее спокоен живот, отдаден на Бог, семейството си, приятели, физическото здраве и хобитата си. Мотоциклетът му е паркиран в един гараж и събира прах.

ПОСЛЕПИС ОТ АВТОРА

„No Angel“ никога не е била мислена като доклад по разследването, като съдебен или исторически документ. Най-добрата класификация на тази книга вероятно би била „мемоар“, но след като я прочетете, може да се запитате: „Така ли наистина са се случили нещата? Как така помни такива подробности години по-късно?“

Тази книга беше отборно постижение. Нямах да съществува без отдадеността на писателя ми, Нилс Джонсън-Шелтън. Нилс беше жизненоважен за подреждането на хаотичните сюжетни нишки и ми помогна да придам на думите си литературна стойност, която нямаше да притежават, ако сам бях написал книгата. Без него историята ми нямаше да е тази, която току-що прочетохте.

Основната ми цел при писането беше честността. Оцеляването на полицаи под прикритие често зависи от скриване на чувства и блъфиране, докато се намира под лупата на елементи от обществото, традиционно параноични по отношение на полицията. Историите на полицаите под прикритие често приличат на филм и нерядко сме обрисувани като супергерои. Повечето са — аз, за съжаление, не бях. Докато писахме, напомнях на Нилс: „Не ме вълнува дали ще ме изкараш герой. Не бях герой и няма да сме честни, ако ме представиш като такъв“. За да е истинна книгата ми, трябваше моят образ в нея да е такъв.

Честността и срамът ми в тази книга следват моята деградация от Джей Добинс към Пилето. Станах объркан, изтерзан, уплашен. В тази книга исках да призная грешките си и да изкупя греховете си. Искам някой ден децата ми да могат да прочетат тази книга и да разберат защо съм сторил, каквото съм сторил.

В процеса на писане, трябваше основно да сме достоверни, но си позволихме малки свободи. Разните странични детайли — какво сме яли и пили, кой как е бил облечен и как е изглеждал, — бяха пресъздадени от спомените ми, но където те не бяха достатъчни, творческите способности на Нилс влязоха в работа.

В редки случаи си позволихме да комбинираме случки и разговори. Компонентите им бяха истински, но ако не бяхме решили да посбием някои неща, това щяха да са няколко книги, а не една.

Диалогът също понякога беше сътрудничество между паметта ми и творчеството на Нилс. Понамалихме честотата на някои епитети, както и количеството пъти, когато употребявах (за свое съжаление) „Пич“. Вместо да слушам записани разговори, използвах доклади с точен диалог в тях. Зная точно какво съм казал и на кого. Това е важно, защото книгата съдържа много изобличаващи думи от устите на много хора. Всички тези разговори са истинни, като дух, ако не като думи, а много от тях са истинни и като думи. Всички събития, хора и престъпления, които са описани в „No Angel“ наистина са се случили или съществуват. Както писах в епилога:

„Светът си имаше достатъчно лошковци. Нямаше нужда да си измислям нови“.

Трябва да отбележа и че, в отсъствието на съдебен процес и жури, всички описани престъпления си остават предполагаеми в очите на обществото. Доказателствата и съдебните показания обаче не са се променили от осми юли 2003 г. „Черна бисквита“ подлежи на съд и може да бъде спечелена така, както беше възможна и тогава. Но докато престъпленията в книгата са „предполагаеми“ за много хора, в моите очи си остават студени факти.

Джей Антъни Добинс, февруари, 2008 г.

РЕЧНИК

81: Евфемизъм за Хелс Ейнджълс, съставен от числата, обозначаващи мястото на двата инициала в английската азбука.

Алтамонт: Състезателна писта в Алтамонт, Калифорния. Сцена на печално известния концерт на Ролинг Стоунс, в който Хелс Ейнджълс се сбиват и убиват един от посетителите.

ангелски прах: Фениклидин, на английски „Phencyclidine“ (PCP). Популяризиран от Хелс Ейнджълс през седемдесетте години на миналия век, понякога наричан „Праха на ангелите“.

Берду: Сан Бернардино, Калифорния, мястото на първия клон на ХЕ през 1948 г.; официалният клон-майка на Хелс Ейнджълс.

БХС: Булхед сити, Аризона.

висящ: потенциален кандидат, който „виси“ около клуб, за да се установи а) дали клубът има интерес да го направи кандидат и б) дали висящият има нужното, за да живее този живот.

Глава на смъртта: крилатият череп-символ на ХЕ.

Голямата четворка: Четирите най-големи мотоциклетни клуба в света: Бандитосите, Хелс Ейнджълс, Разбойниците и Езичниците.

горен рокър: виж рокър.

дама: сериозна приятелка или съпруга.

диамант на единия процент: кръпка с формата на диамант и надписа „1%“. Виж също нашивки, кръпки.

долен рокър: виж рокър.

един процент: название, произлизащо от бунт на мотоциклетистите от 1947 г. в град Холистър, след който Американската мотоциклетна асоциация обявява, че „деветдесет и девет процента от мотоциклетистите в Америка са спазващи законите граждани, а един процент са престъпници“.

ЕЗЗЕ: Ейнджълс завинаги, завинаги Ейнджълс.

Закон на Съединените Щати [18USC section 922 (g) (1)]: „Забранено е за всеки, осъден в който и да е съд за престъпление, за което се наказва с година или повече затвор, да пренася огнестрелни

оръжия или амуниции или да ги доставя в междуцатски или международни сделки, както и да ги притежава; както и да получава огнестрелни оръжия или амуниции в резултат от подобни сделки“.

кален тест: изпитание за волята, да се види дали тестваният ще си разпилее „калта“ (евфемизъм за фекалии).

кандидат: Евентуален член; обучаващ се.

(да) караш като кучка: когато двама членове карат един мотоциклет, като единият е отзад, подобно на „кучка“ (рядък случай).

клетка: кола, камион или микробус; всяко превозно средство с човек в него; наречена така, защото да караш кое да е от гореизброените е като да си в клетка.

клон: местно или регионално подразделение на клуб.

кръпка: елек на мотоциклетист (виж също цветове, кът); значи също и пълноправен член на клуб, както и малките нашивки, които членовете добавят към униформата си.

кът: елек или яке на моторист. Виж още цветове, кръпка.

Лехата: Прякор на главния щаб във Финикс, от който се провежда операция Черна Бисквита. Съкратено от „Тиквената леха“.

маймуни: кодово име на агентите под прикритие в операция Черна Бисквита, за да им се осигури безопасност от подслушвания полицейски радиотрафик, например „Маймуна Едно и Маймуна Три завиват по главната улица.“

маймунски дръжки: мотоциклетни дръжки, стигащи над рамото.

мастилница: студио за татуировки.

мека опашка: тип шаси на Харли Дейвидсън със задно окачване.

мет: Метамфетамин, много силен, изключително пристрастяващ стимулант. Най-често се смърка или пуши, по-рядко се инжектира; други названия са „кренк“, „кристали“, „лед“, „стъкло“, „спийд“.

МК: мотоциклетен клуб. Малка кръпка с надпис „МК“ обикновено се намира на гърба на къта.

МНС: Майната му на света.

Момиченцата: подигравателното наименование на Монголите, което ХЕ използват.

НД: „над дръжките“, евфемизъм за мотоциклетна катастрофа; други названи са „млад копач“, „ядене на асфалт“, „кожно сърфиране“

и „супермен“.

НМБ: нелегална мотоциклетна банда.

НМО: нелегална мотоциклетна организация.

Общ преход: обикновено ежегоден събор, на който са задължени да присъстват всички членове на даден клуб.

открито носене: отнася се до щатските закони, позволяващо носене на оръжие на видно място, понякога и без разрешително.

Оуктаун: Оуклънд, Калифорния. Неофициална „база на операциите“ на Хелс Ейнджълс, чийто ръководител е Сони Баргър преди да се премести в Кейв Крийк. Наричан от някои Ейнджълс „център на вселената“.

Панхед: тип двигател на мотоциклет Харли Дейвидсън, използван от 1948 г. до 1965 г.; наречен така, защото цилиндърът му прилича на тиган за пържене (от англ. рап — тиган). Други типове двигатели включват Нъкълхед (отпреди 1948 г.), Шавълхед (1966–84) и Ви-туин (от 1985 до сега).

Пи, през: съкращение за „президент“ на мотоциклетен клуб.

платен информатор: информатор, който получава заплата от силите за опазване на реда, но самият той не е полицаи. Този тип информатор е наемник и не работи в замяна на олекотяване на висяща присъда или сваляне на обвинения, какъвто е случаят с конфиденциалния информатор.

плъх: някой, превърнал се в информатор; виж още доносник, платен информатор.

плъша команда: ситуация, в която няколко души пребиват тежко една-единствена жертва; всеки бой, в който една група има значително числено превъзходство над друга.

поддържащ клуб: клуб със задачата да подкрепя друг клуб; друго название е „пачи клуб“ (по аналогия с патетата, които следват майка си неотлъчно).

покер-преход: преход, в който мотоциклетистите спират на различни места и на всяко място получават карта за игра, а в края този с най-добрата покер-ръка печели предварително определена награда.

преход: събор на мотоциклетисти.

пълен член: Член на клуб, който е получил рокърите и централната си нашивка. Виж още нашивка.

РИКО: федерален Закон за Корумпираните и облагодетелстващи се от рекет организации. От англ. RICO (Racketeering Influenced and Corrupt Organizations Act). Законът позволява удължаване и утежняване на присъди за престъпления, извършени в името на съществуваща криминална организация.

розовчета: обидния прякор, с който Монголите се обръщат към Хелс Ейнджълс (червено и бяло правят розово).

рокър: нашивка, извита подобно на крачетата на люлеещ се стол. Горният рокър съдържа името на клуба и е пришит така, че да обхваща раменете. Долният рокър съдържа името на клона, където членува съответният човек, и се намира в най-долната част отзад на елека. Наред с голямата кръпка по средата, те образуват тройната нашивка на пълен член на незаконен мотоциклетен клуб. Виж също централна нашивка.

смяна на кръпката: да се откажеш от членство в един клуб, за да станеш член на друг; може да се отнася до отделни членове или до цели клубове.

топка номер осем: Една осма унция метамфетамин или кокаин.

тройна нашивка: събирателно название на трите нашивки на гърба на мотоциклетистки елек, носен от член на незаконен мотоциклетен клуб. Виж още централна нашивка, кръпка, рокър.

туийкър: пристрастен към метамфетамините.

ХЕ: Хелс Ейнджълс.

Ц-4: Военен пластичен експлозив.

цветове: елек или яке на моторист. Виж още кът, кръпка.

централна нашивка: голямата нашивка, намираща се на гърба на елек, между долния и горния рокър, която изобразява символа на клуба; в случая на ХЕ това е Главата на смъртта. Виж още Глава на смъртта, рокър, тройна нашивка.

Църква: редовно насрочвани срещи на клона.

БЛАГОДАРНОСТИ

Операция Черна Бисквита бе проведена от мнозина полицейски служители, някои от които не са споменати в текста. Техните лични саможертви, малки и големи, както и тези на семействата им, са не по-малки от моите собствени. Пропуските или набързо нахвърляните описания на тези хора по никакъв начин не целят да омаловажат стойността на техния принос. Наслаждавах се на тяхното партньорство и те си остават мои добри приятели. Бих искал да им благодаря за подкрепата, търпение и толерантност по време на много ни месеци заедно. Без тях не бих се справил.

Тези мъже и жени са сред най-доброто, което полицията може да предложи, и съставляваха един своеобразен разследващ Дрийм тийм:

Алан „Фути“ Футвой; Андрю „Уолстрийт“ Уоръл; Анджело „Калцоне“ Калдероун; Бил Филипс; Били Гуин; Блейк „Бо“ Боутлър; Боб Суитцър; Брет Куумс; Карлос „Боксьор“ Башуали; Карлос „Лос“ Канино; Крис „Крисър“ Бейлес; Крис „Щуреца“ Ливингстоун; Крис „Елвис“ Хофман; Чък „Голямото сирене“ Шовил; Крейг „Трипъл Си“ Каридайн; Дан „Мак Едно“ Маконис; Дан „Рап“ Рапони; Даръл „Коул“ Едуарде; Дарин „Коз“ Козловски; Дейвид „Люк“ Лутър; Дуейн „Бъба“ Уилямс; Дуейн Хадикс; Ерик „Големия Е“ Хардън; Ерик „Видрата“ Рътланд; Гейлънд Хамък; Грег „Шугърбеър“ Кауън; Хоуп Макалистър; Джена „Джей Джей“ Магуайър; Джери Петрили; Джеси „Бриз“ Съмърс; Джим „Джимбо“ Лангли; Джо „Джоуи Кофата с ядене“ Слатала; Джон „Бейбифейс“ Кар; Джон Циконе; Джон Купър; Джон „ДжейДъб“ Уилямс; Джон „Джони Мак“ Макензи; Джей Пи „Сержанта“ Уилсън; Карън Евановски; Ким Балог; Лес Робинсън; Лори Рейнълдс; Лу Детибериис; Марк „Мелачката“ Ууд; Марк „Демона“ Демас; Марти Дийц; Марвин Ричардсън; Майкъл Гилули; Майкъл Кемп; Мишел Уайт; Майк „Спайк“ Джоунс; Майк Уил; Ник „Буда“ Сусурас; Никол „Ники“ Стронг; Пол „Пабло“ Хагърти; Рейчъл Ерлих; Рей Брадърсън; Скот „Хидро“ Хайт; Шон „Човека-паяк“ Хувър; Шанън „Готвачката“ Шийл; Шон „Уди“ Ууд; Стийв „Гъндо“

Гъндерсън; Стийв „Носещия се по хълмовете“ Хаузър; Стийв От; Стийв Третуей; Тара Крубо; Том Алън; Том „Чаената торбичка“ Манган; Трейси Феминия; „Чичо“ Дон Уайт; Винс „Вини Ди“ Кефалу; Вирджиния О’Брайън; Уилям „Били“ Куин; Уилям „Тими“ Лонг.

Специални благодарности на Нилс Джонсън-Шелтън, който отдели време да проучи и да разбере тази сложна история, притежаваше таланта да я обясни точно и куража да напише една истинна и честна книга.

Благодаря на Адам Лорънс, че ме отърва от още една грижа като осигури правото да цитирам текстовете на песни.

И последно, но не по важност, и двамата с Нилс желаем да благодарим на нашия великолепен редактор, Рик Хоргън в ИК „Краун“, който вярваше в историята ми и се бореше за правото да я разкажа, както и на Ричард Пайн и Либи О’Нийл, нашите верни и незаменими агенти от Инкуел Мениджмънт.

Издание:

Джей Добинс, Нилс Джонсън-Шелтън. No Angel: Изтерзаният
ми поход към вътрешния кръг на Хелс Ейнджълс

Превод: Емануил Томов

Редактор: Емил Симеонов

Коректор: Димитър Кабаков

Предпечат и оформление: Лъчезар Маринополски

Формат: 60/90/16

ИК Pro Book, София, 2011 г.

ISBN: 978-954-2928-05-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.